Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamţ (Hozevitul), ocrotitorul românilor din Ţara Sfântă (1913 - 1960)

(5 august)

Materiale despre Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamţ (Hozevitul):

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Ioan-Iacob-Hozevitul

https://archive.org/details/@steaemy?query=Ioan+Iacob+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Ioan+Iacob+

***

Cuviosul Ioan cel nou de la Neamţ "Hozevitul" se călugăreşte în 1936 la Mănăstirea Neamţ, călătoreşte la locurile sfinte din Ierusalim, Bethlehem şi Hebron, statornicindu-se într-o peşteră din pustia Iordanului. După doi ani de sihăstrie se închinoviază la Mănăstirea Sfântul Sava, unde a stat opt ani, şi este numit egumen la schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de la Iordan, unde a stăreţit până în 1952. Doritor de o viaţă mai aspră, s-a retras la Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, trăind în cea mai severă schimnicie. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat în 1992 şi se sărbătoreşte la 5 august.

Index

Slujba Sfântului Ioan cel nou de la Neamţ 4
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamţ 29
Acatistul Sfântului cuvios Ioan Iacob de la Neamţ 45
Acatistul Sfântului Ioan Iacob românul, sihastru din Ţara Sfântă 61
Acatistul Sfântului cuvios Ioan Iacob de la Neamţ alcătuit de arhimandritul Cleopa Ilie 73
Acatistul Sfântului cuvios Ioan Hozevitul alcătuit de ieromonahul Ghelasie Gheorghe 85
Rugăciunile unui pelerin în Israel - Rugăciune la Sfântul Ioan Iacob Hozevitul ... 96
Slujba Sfântului Ioan cel nou de la Neamţ – partituri 98
Viaţa Sfântului Ioan Iacob Românul de la Hozeva Sihastru din Ţara Sfântă 99
Sfinţi români - Sfântul Ioan Iacob Hozevitul de la Neamţ (1913-1960) 133
Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamţ (1913-1960) - Viaţa şi nevoinţele 143
Sfinţii ocrotitori ai Moldovei – Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamţ 174
Actul de naştere a Sfântului Ioan Iacob 179
Scrisoare renunţare la egumenie a Ieromonahului Ioan Iacob 180
Manuscris, transcrieri 184
Moaştele Sfântului cuvios Ioan Iacob Hozevitul 188
Viaţa pe scurt a părintelui schimonah Ioanichie Pârâială (1908-1992) 198
Învăţăturile duhovniceşti ale Sfântului Ioan Iacob Hozevitul - "Sâmburaşi duhovniceşti" semănaţi cu lacrimi pentru noi 201
Iubiţii mei fraţi şi surori întru Domnul 201
Predici şi editoriale despre Sfântul cuvios Ioan Iacob Hozevitul 210
Părintele Cleopa Ilie - Predică la Sfântul Ioan de la Neamţ 211
Arhimandrit Petroniu Tănase - Despre cuviosul Ioan cel Nou Hozevitul 214

Nu vă temeţi! - Predici de mare folos la Duminica a nouă după Rusalii: Închisoarea fricii, "răbufnirea iubirii" şi împreună lucrarea cu Dumnezeu: "Doamne, vreau să fiu cu Tine!" 220
PS Calinic Argatu vorbind despre Hozeva, peştera Sfântului Ilie, bocancii Sfântului Ioan Iacob şi scrisoarea patriarhală în care se cerea aprobarea de a aduce în ţară moaştele Sfântului 230
Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamț – Hozevitul, România (5 august) (1913-1960) 234
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Care a fost semnul prin care a intrat Sfântul Ioan Iacob Hozevitul în viaţa monahală? 264
Cristian Curte - Sfântul Ioan Iacob, „doctorul mânăstirii" - Interviu cu ieroschimonahul Iacob Bârsan, ucenicul monahului Ioanichie Pârâială 266
Cristian Curte - Despre descoperirea sfintelor moaşte 270
Cristian Curte - Proorocia împlinită a părintelui Ioanichie Pârâială 274
Narcisa Balaban - Moldoveanul care a devenit sfânt la Ierusalim 277
Narcisa Balaban - Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ – Sfinţenia românească ce a strălucit la Locurile Sfinte 282
Diac. George Aniculoaie - Îmi doresc foarte tare să îl văd adus acasă pe Sfântul Ioan Iacob 287
Dan Ciachir - Un sfânt contemporan 294
Teodor Danalache - Casa natală a Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ - Crăiniceni 298
Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul 311
Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul 312
Istoria Mănăstirii Hozeva – Mănăstirea Sfântului Gheorghe din Valea Hozevei şi Hozevitissa din Amorgo 335
Poezii despre Mănăstirea Hozeva ale Sfântului Ioan Iacob 352
Viaţa Sfântului Gheorghe Hozevitul 366
Icoane 377

Slujba Sfântului Ioan cel nou de la Neamţ

Carte tipărită cu binecuvântarea I.P.S. Daniel, mitropolitul Moldovei şi Bucovinei - Trinitas, Editura Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei, Iaşi - 1996

Text. Arhim. Ioanichie Bălan

Muzica: Arhid. Sebastian Bar Bucur

***

Înaintepăznuirea Schimbării la Faţă a Domnului nostru Iisus Hristos şi pomenirea Sfântului mucenic Evsignie. Tot în această zi se face şi pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Ioan cel nou de la Neamţ, numit şi Hozevitul, care s-a săvârşit în peştera Sfânta Ana din pustiul Hozeva, la 5 august 1960.

La Vecernia mică

La "Doamne, strigat-am..." se pun **stihirile** pe 4, glas 4:

Nimic n-ai iubit mai mult pe pământ, fericite părinte, decât pe Dumnezeu; nici averea, nici cinstea, nici fraţii, nimic din cele pământeşti. Ci, arzând pentru Taborul cel duhovnicesc, ai urmat lui Hristos prin aspre osteneli şi te-ai îmbrăcat în haină albă de lumină şi de nuntă.

Nu te-ai uitat la trupul tău cel slab şi neputincios, prea cuvioase, nici la fraţii şi părinţii tăi duhovmceşti din lavra Neamţului. Ci, ascultând glasul Duhului, ai alergat spre Ţara Sfântă şi Tabor, unde te-a chemat Hristos, spre lumina cea neapusă a împărăţiei Sale.

Ai lăsat patria ta şi ai râvnit spre înălţimile Taborului şi ale Ermonului, spre Hristos Cel schimbat la Faţă, care schimbă faţa şi chipul lumii prin har, credinţă şi pocăinţă.

Ai urcat ca un cerb Taborul cel duhovnicesc, Sfinte părinte Ioane, spre vârful cel de văpaie, unde Hristos, Lumina lumii, schimbă la faţă tainic pe cei ce urcă pe muntele pocăinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4~lea*

Veniţi toate cetele călugărilor să lăudăm astăzi pe cuviosul Ioan sihastrul, pe odrasla Moldovei şi pe mlădiţa Raiului, odrăslită în lavra Neamţ; pe următorul Sfintei Maria Egipteanca şi al râvnitorului prooroc Ilie Tezviteanul, pe pustnicul cel neobosit ce s-a nevoit în peştera Sfintei Ana din Hozeva, zicând: Bucură-te, Sfinte Ioane, lauda sihaştrilor!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a înainteprăznuirii, glasul al 5-lea*

Veniţi să ne suim în muntele Domnului şi în casa Dumnezeului nostru, şi să vedem slava schimbării Lui la Faţă, slavă ca Unuia-Născut din Tatăl. întru lumină să luăm lumină şi, înălţaţi făcându-ne cu Domnul, să lăudăm Treimea cea întocmai de o fiinţă în veci.

De va cădea această zi vineri seară sau sâmbăta seara, se pune dogmatica glasului de rând.

La Stihoavnă

Se pun stihirile înainteprăznuirii prazniculuiSchimbării la Faţă, glasul al 2-lea. (vezi la Minei, 5 august).

Troparul cuviosului, glas al 8-lea: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, căci lăsând lumea şi patria ta, ai luat crucea lui Hristos şi în valea Iordanului te-ai aşezat spre nevoinţă. Pentru aceasta şi cu îngerii acum se bucură, cuvioase părinte Ioane, duhul tău. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Troparul înaintepăznuirii, glasul al 4-lea: (vezi la Minei pe luna august, ziua a 5-a)

La Vecernia mare

După obişnuitul psalm 103, se cântă "Fericit bărbatul...", starea întâia. La "Doamne, strigat-am..." se pun stihirile pe 8: 4 ale înaintepăznuirii pe glasul al 4-lea şi 4 ale Sfântului Ioan de la Neamţ, pe glasul al 5-lea (vezi la Minei pe luna august, în 5 zile).

Stihirile cuviosului, glasul al 5-lea:

Podobie: Cuvioase părinte...

Rămas orfan din pruncie, cuvioase părinte, din tinereţile tale ai intrat în lavra Neamţului, ca la un liman, să-L slăveşti aici pe Dumnezeu cu îngerii şi cu părinţii cei nevoitori. Pentru aceasta te rugăm, Sfinte Ioane, părintele nostru, roagă-L pe Hristos Dumnezeu, să dăruiască Bisericii unire, pace şi mare milă. *(de două ori)*

Lipsit fiind pe pământ de toată mângâierea omenească, ai trăit de mic printre străini ca un sihastru, cuvioase părinte Ioane, având tată pe Dumnezeu, iar mamă pe prea curata Fecioară, sprijin pe bătrâna ta bunică, surori de taină, lacrimile, iar fraţi iubiţi pe Sfinţii îngeri, care nevăzut te însoţeau, păzind picioarele tale de ispitele cumplitului vrăjmaş. Pe Hristos Mântuitorul, roagă-L să dăruiască lumii unire, pace şi mare milă.

Pentru suferinţele tale şi curăţia inimii, cuvioase, te-a chemat Hristos Domnul la cinul îngeresc în marea lavră de la Neamţ, de unde apoi, râvna Duhului te-a dus ia Mormântul dătător de viaţă şi în pustiul Iordanului, unde bine nevoindu-te, te-ai mutat la eereştile locaşuri şi cu sfinţii te-ai numărat. Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască lumea şi sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 5-lea*

Veniţi toate cetele monahilor să lăudăm astăzi pe Sfântul Ioan sihastrul, pe odrasla cea aleasă a Moldovei şi mlădiţa binecuvântată a Mănăstirii Neamţ; pe următorul cuvioasei Maria Egipteanca şi al marelui profet Ilie Tezviteanul, pe pustnicul cel

neobosit care s-a nevoit în peştera Sfintei Ana din Hozeva, zicând: Bucură-te, Sfinte Ioane, lauda sihaştrilor!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a înaintepăznuirii, glasul al 5-lea*

Veniţi să ne suim în muntele Domnului şi în casa Dumnezeului nostru, şi să vedem slava Schimbării Lui la Faţă, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl. întru lumină să luăm lumină şi înălţaţi făcându-ne cu Duhul, să lăudăm Treimea cea întocmai de o fiinţă în veci.

De este vineri seară sau sâmbăta seara se cântă dogmatica glasului de rând.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei; Paremiile Sfântului se pun de la 11 sau 17 ianuarie.

La Litie

Stihirile pe glasul al 2-lea:

N-ai avut odihnă nicăieri, purtătorule de Dumnezeu părinte, decât la mult dorita linişte, maica rugăciunii. De aceea te-ai retras la peştera Sfânta Ana din pustiul Hozeva, unde ţi-ai săvârşit călătoria vieţii, slăvind pe Hristos, viaţa lumii.

Spune-ne, părinte, ostenelile tale cele neştiute din pustie prin care sufletul ţi-ai curăţit, mintea ţi-ai luminat, trupul ţi-ai stăpânit, demonii i-ai izgonit şi pe Hristos L-ai prea mărit.

Spune-ne, Sfinte Ioane, lacrimile tale şi rugăciunile cele de foc, pe care ziua şi noaptea le înălţai lui Dumnezeu în pustiul Iordanului şi în peştera Hozeva, prin care desăvârşit te-ai făcut şi cu Hristos tainic te-ai unit.

Arată-ne, cuvioase părinte, calea pocăinţei prin rugăciunile tale şi ne învaţă prin scrierile tale cum să ne dezlegăm de lanţul grijilor pământeşti, ca să ne unim în veci cu Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

Nu ne uita pe noi fiii tăi, Sfinte şi dumnezeiescule părinte Ioane, mult nevoitorule, care prin faptele tale pe diavoli din pustie i-ai izgonit. Şi de la noi, cei ce te cinstim pe tine, cuvioase, alungă patimile, cu rugăciunile tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a înaintepăznuirii, glasul al 2-lea*

Cel ce în Muntele Taborului Te-ai schimbat la Faţă întru slavă, Hristoase Dumnezeule, şi ai arătat ucenicilor Tăi slava Dumnezeirii Tale, luminează-ne pe noi cu lumina cunoştinţei duhovniceşti şi ne îndreptează pe cărarea poruncilor Tale, ca un bun şi de oameni iubitor.

La Stihoavnă

Stihirile Sfântului, glasul al 4-lea:

Departe de noi te-ai dus, Sfinte Ioane, iubitul lui Hristos, ca să nu robeşti ca Marta celor pământeşti. Nu ne lăsa pe noi fără ajutor, că pierim de povara ispitelor vieţii, şi ne deşteaptă la pocăinţă, asemenea Mariei, prin rugăciunile tale cele neîncetate.

Stih: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Nici lacrimi de pocăinţă nu avem, nici ţie a urma nu putem, că suntem robiţi de patimi. De aceea te rugăm, Sfinte cuvioase părinte Ioane, mijloceşte pentru noi la Hristos să ne dăruiască milă şi iertare de păcate.

Stih: Preoţii Tăi, se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi se vor bucura.

Cuvioase părinte Ioane, tu ai biruit pe vrăjmaşul şi ai luat cununa biruinţei şi, ca cel ce eşti bun ostaş al Împăratului ceresc, cu sabia rugăciunii şi cu arma postului ai tăiat toate patimile omeneşti şi ai urcat cu uşurinţă pe Taborul cel duhovnicesc al desăvârşirii. Roagă pe Hristos Dumnezeu, fericite, să ne lumineze şi pe noi cu văpaia cea de foc a Taborului ceresc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Mulţimile călugărilor te cinstesc pe tine Ioane, părintele nostru, că tu cu rugăciunile tale pe diavoli i-ai biruit, mintea ţi-ai luminat, trupul ţi l-ai stăpânit şi cu Dumnezeu te-ai unit, învăţându-ne a umbla pe cărarea cea dreaptă a mântuirii.

Fericit eşti că lui Hristos ai slujit în sihăstrie şi cu îngerii tainic ai vorbit şi trupul nestricăcios după moarte ţi s-a păzit. Roagă-te împreună cu toţi sfinţii să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a înainteprăznuirii, glasul al 8-lea*

Fecioară, care ai născut pe Soarele Hristos, învredniceşte-ne şi pe noi să urcăm cu El în Tabor curăţiţi de patimi şi de gânduri, ca să gustăm din bucuria şi Lumina cea necreată, cu apostolii şi cu toţi sfinţii.

La Litie se cântă troparul înainteprăznuirii şi al cuviosului, (vezi la Vecernia mică).

La Utrenie

La "Dumnezeu este Domnul..." se cântă troparul cuviosului, de două ori; apoi Slavă... Şi acum... troparul înainteprăznuirii. După catisma întâi se cântă sedealna înainte prăznuirii din Minei, 5 august, sau sedealna Sfântului Ioan cel nou, glasul al 4-lea.

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată. Glasul al 4-lea

Lăsat-ai, Sfinte Ioane, toate cele trecătoare pentru Hristos, căutându-ţi liniştea aproape de Mormântul dătător de înviere, şi din loc în loc umblând, ţi-ai sfârşit călătoria în peştera Sfintei Ana, unde a răsărit nestricat sfântul tău trup, pentru care lăudăm astăzi pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *tot aceasta.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *a înainteprăznuirii din Minei*

După catisma a doua, **sedealna** sfântului, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

N-ai dat somn ochilor tăi, părintele nostru Ioane, nici inima nu ţi-ai împovărat de grijile cele pământeşti; ci pe toate defăimându-le pentru dragostea lui Hristos, te veseleşti acum în cer cu cetele tuturor sfinţilor. Şi te roagă pentru noi cei ce săvârşim cu laude şi cu cântări sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *tot aceasta.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *a Înaintepăznuirii, din Minei*

Polieleul; **Mărimurile**, glasul 1:

I. Mărimu-te pe tine, Sfinte Ioane, purtătorule de Dumnezeu şi cinstim pomenirea ta, cununa sihaştrilor şi împreună vorbitorule cu îngerii.
II. Veniţi toate cetele călugărilor să mărim pe Ioan părintele nostru, zicând: pe lauda Moldovei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,

Aliluia! (de 3 ori}

După Polieleu, **sedealna**, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioșii, și să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce și moarte a răbda și a scula pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Părăsind cele pământeşti, te-ai nevoit în sihăstrie pe valea Iordanului şi în pustiul Hozeva, cetele diavoleşti cu rugăciunile tale arzând şi cu îngerii împreună priveghind, Sfinte Ioane fericite, roagă pe Hristos Dumnezeu să dea lumii pace şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a înaintepăznuirii*

Astăzi Hristos urcă pe Muntele Taborului să se îmbrace în haină de lumină înaintea ucenicilor Săi şi să ne împace pe toţi cu Tatăl nostru cel ceresc.

Se cântă Antifonul întâi

Prochimen glasul al 4-lea: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie!

Toată suflarea...

Evanghelia de la Matei (XI,27-30) (caută joi, în săptămâna a 4-a după Rusalii).

Matei: XI, 27-30

27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.

16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

Pentru rugăciunile cuviosului Tău Ioan, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor mele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor mele.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Stihira idiomelă, glasul al 6-lea: Cuvioase părinte Ioane, mult nevoitorule, şi făclie de mult preţ, aprinsă din lumina Sfântului Mormânt dătător de viaţă, luminează cu rugăciunile tale pe cei ce te iubesc pe tine şi cere de la Hristos, Mântuitorul lumii, să ne dăruiască nouă mare milă.

Canoanele

Se pune canonul înaintepăznuirii, cu irmosul pe 6, Canonul Sfântului Ioan cel nou de la Neamţ, pe 4 şi tricântarea, pe 4. (ambele din Minei, 5 august)

Canonul Sfântului

facerea lui Ioanichie

Cum vom putea lăuda după cuviinţă nevoinţa ta, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, purtătorule de Dumnezeu, că ai răsărit cu tulpina din pământ românesc şi ai adus roade cereşti în ţara sfântă unde S-a născut şi a înviat Hristos. Roagă-te, fericite, pentru noi toţi lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

Fiu de părinţi săraci şi iubitor de Hristos, ai rămas din pruncie fără mamă şi fără tată. Dar te-a chemat la Sine Tatăl nostru Dumnezeu, căruia I-ai slujit cu credinţă ca un fiu ascultător. Roagă-te, sfinte, şi pentru sufletele noastre.

Fiind orfan şi străin pe lume, ţi-ai ales mamă, Biserica lui Hristos cea cu mulţi fii şi tată pe Bunul Dumnezeu; părinţi duhovniceşti ţi-ai luat pe sfinţi, protectori pe îngeri şi fraţi iubiţi pe sihaştrii pustiului, iar loc de nevoinţă, valea Iordanului. Roagă-te, Sfinte Ioane fericite, împreună cu toţi drepţii să ne mântuim şi noi, fiii tăi sufleteşti.

Nu ai aflat odihnă pe pământ, nici în satul tău nici între rude şi copii, ci numai în casa lui Dumnezeu şi în obştea Mânăstirii Neamţ, unde ai fost chemat de Duhul Sfânt şi ai luat jugul cel bun al călugăriei. Pomeneşte-ne, părinte, şi pe noi fiii tăi, înaintea Tronului slavei dumnezeieşti.

Blând şi smerit ai fost şi în lume şi în nevoinţa monahală. Că săvârşeai ascultarea cu multă dragoste şi, tăcând, te rugai neîncetat în biserica lui Dumnezeu, făcând inima ta cămară de foc a Preasfântului Duh. Adu-ţi aminte, sfinte, şi de noi toţi înaintea Dreptului Judecător.

Sămânţa Duhului Sfânt a căzut în inima ta ca într-un pământ bun şi a adus multă roadă, părinte. Adică rânduiala monahicească şi nevoinţa îngerească, post îndelungat şi neadormite rugăciuni. Nu ne uita, părinte, şi pe noi fiii tăi din patria natală, înaintea Preasfintei Treimi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Toţi ne hrănim din învăţăturile tale şi ne zidim la suflet de smerenia, rugăciunea şi aspra ta nevoinţă pustnicească. învaţă-ne şi pe noi cei neputincioşi să urmăm faptelor tale, purtătorule de Dumnezeu, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

În cer te laudă îngerii şi pe pământ credincioşii, Preasfântă Maică şi Fecioară. Că cei de sus cu îngereşti cântări te cinstesc, iar noi păcătoşii, prin case şi prin mânăstiri, te mărturisim Născătoare de Dumnezeu şi cerem neîncetat ajutorul tău, Stăpână. Du lacrimile şi rugăciunile noastre înaintea Tronului slavei Preasfintei Treimi.

Cântarea a 3-a

De oameni ai fugit şi cu sihaştrii şi îngerii pe Dumnezeu împreună L-ai slăvit. Roagă-te, Sfinte Ioane, următorul lui Hristos, pentru întărirea dreptei credinţe în lume şi în patria ta şi cere milă şi iertare nouă fiilor tăi care lăudăm nevoinţa ta.
Te-ai logodit cu Hristos în lavra de la Neamţ şi te-ai unit cu El deplin în Ţara Sfântă, nevoindu-te prin peşteri şi locuri pustii departe de lume şi de orice mângâiere pământească. Pentru aceasta şi smeritul tău trup s-a aflat în mormânt nestricat, cu voia lui Dumnezeu, spre bucuria ortodocşilor şi mustrarea celor necredincioşi.

Viaţa ta aspră şi pustnicească ne mustră pe noi, părinte, că nu putem urma nevoinţelor tale. Că nici râvnă multă nu avem, nici rugăciune din inimă nu am dobândit, nici de lacrimi şi de bucuria Duhului Sfânt nu ne-am atins. Ajută-ne, Sfinte părinte Ioane, să urmăm şi noi prin pocăinţă lui Hristos.

Mai mult decât toate ai iubit, fericite, liniştea, maica rugăciunii, tăcerea şi înstrăinarea, care nasc plânsul cel duhovnicesc şi, împreună, rugăciunea şi postul cel desăvârşit, prin care ţi-ai curăţit mintea şi-ai biruit pe diavoli. Învaţă-ne şi pe noi să părăsim multa vorbire şi să ne rugăm din inimă lui Dumnezeu.

Pentru sfintele tale nevoinţe, Biserica lui Hristos te prăznuieşte astăzi, credincioşii te cinstesc cu credinţă, iar călugării îţi aduc smerite cântări de laudă, că ne eşti tuturor părinte sufletesc, model sfetnic şi neadormit rugător către Bunul Dumnezeu.

Pentru blândeţea şi smerenia ta ai ajuns să fii numărat în cetele tuturor sfinţilor din cer. Pentru aceea te cinstim ca pe un adevărat prieten iubit al lui Hristos, ne închinăm sfintelor tale moaşte şi sărutăm cu credinţă icoana ta. Mijloceşte şi pentru noi, părinte, la Părintele ceresc să miluiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cum vom putea tăcea când Biserica te laudă, sfinţii te primesc în cetele lor, iar îngerii te ocrotesc, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane? Primeşte-ne şi pe noi fiii tăi duhovniceşti, ca împreună să lăudăm: pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nici îngerii, nici oamenii nu pricep taina cea mare a naşterii tale, Preasfântă Fecioară, cum tu ai împrumutat trup pământesc Fiului lui Dumnezeu, Mântuitorul oamenilor. De aceea îţi cântăm: Bucură-te, rugătoare tare pentru toată lumea!

Condacul Sfântului, glasul ai 8-lea: Pe unul Dumnezeu iubind, de cele trecătoare ai fugit şi în pustie locuind, cu liniştea duhului te-ai logodit, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, neîncetat slăvind pe Hristos Mântuitorul lumii. Pentru aceasta, cu evlavie, laudă şi cântare îţi aducem zicând: Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, astăzi, floare prea aleasă a Bisericii noastre.

Icos: Lăsând cu bucurie cele pământeşti, din tinereţe ai primit chipul cel îngeresc în obştea mânăstirii Neamţ, şi închinându-te la Mormântul Domnului, te-ai făcut sihastru iscusit şi gustând din lumina cea mistică a Taborului, te-ai nevoit singur în pustiul Iordanului şi al Hozevei, călăuzit de Duhul Sfânt, prea cuvioase părinte Ioane, podoaba Moldovei şi lauda sihaştrilor, ajută-ne pe toţi fiii tăi să ne închinăm cu dreaptă credinţă lui Dumnezeu celui în Treime prea mărit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a înaintepăznuirii*

Cântarea a 4-a

Ne cucerim, părinte, de râvna ta pentru Hristos, că pe toate lepădând, numai Lui I-ai slujit până în sfârşit. Învaţă-ne şi pe noi să părăsim grijile pământeşti, ca să dobândim pe cele cereşti.

Te lăudăm astăzi, fericite părinte Ioane, căci din pruncie ai primit dar şi înţelepciune duhovnicească, păşind pe calea Raiului şi slăvind neîncetat pe Dumnezeu împreună cu îngerii. Roagă-te, sfinte, în cer pentru noi fiii tăi.

Fugind de calea cea largă a pierzării, ai păşit de mic pe calea cea îngustă a pocăinţei şi liniştei care duce la Hristos. Şi bineplăcând lui Dumnezeu, numărat ai fost în ceata Sfinţilor părinţi, cu Antonie cel mare, cu Pahomie, cu Onufrie şi Arsenie şi cu ceilalţi toţi.

Nu te-ai robit cu nimic de cele pământeşti, nici Martei nu i-ai slujit; ci împreună cu Maria ai stat toată viaţa la picioarele lui Hristos, prin privegheri şi postiri şi neîncetate rugăciuni, hrănindu-te mereu din cele cereşti.

Nimic din cele de aici nu ţi-au trebuit, Sfinte părinte Ioane, nici cinste, nici laudă, nici avere, nici prieteni; ci la toate renunţând, partea cea bună a Mariei ţi-ai ales.

Te lăudăm astăzi, fericite părinte iubitorule de Hristos, că prin înţelepciunea şi viaţa ta îngerească, ne înveţi şi ne mustri pe noi cei robiţi de grijile acestei lumi, îndemnându-ne să urmăm Domnului pe calea pocăinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fericit eşti, părinte, că ai zburat ca un vultur la cele înalte. în locul celor pământeşti de care toţi ne robim, ai ales pe cele cereşti; în locul odihnei, ai ales osteneala; în locul somnului, ai ales privegherea; în locul hainelor scumpe, te-ai mulţumit cu cele vechi; iar în loc de casă luminoasă şi pat moale ai iubit peştera cea rece şi întunecoasă, ca să poţi a slăvi neîncetat pe Hristos, Mirele sufletului tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ne închinăm, prea curată Fecioară, icoanei tale şi propovăduim minunea cea necuprinsă a întrupării Cuvântului din neîntinat trupul tău cel fecioresc; credem cu tărie în viaţa de veci şi alergăm sub acoperământul tău. Ajută-ne, Stăpână, împreună cu Sfântul Ioan cel nou de la Neamţ, să ne închinăm cu evlavie Preasfintei Treimi.

Cântarea a 5-a

Trupul ţi l-ai chinuit cu tot felul de lipsuri şi boli, cu foame, cu sete şi cu răceala stâncilor, pentru dragostea lui Hristos, căci ai iubit pe Dumnezeu mai mult decât noi toţi. De aceea trupul tău cel sfinţit a fost prea mărit cu nestricăciunea, şi cu facerea de minuni, spre mângâierea noastră a celor credincioşi, care te rugăm: ajută-ne, sfinte, să ne mântuim.

Cum vom lăuda îndeajuns nevoinţa ta şi a sfinţilor lui Dumnezeu, dacă noi nu iubim în aceeaşi măsură pe Hristos, Mântuitorul lumii? Şi cum vom putea moşteni cele cereşti, dacă noi nu renunţăm din inimă la cele pământeşti. Ci, ajută-ne, Sfinte Ioane, părintele nostru, să scăpăm de robia celor de aici.

Sărutăm cu evlavie icoana ta şi cinstitele tale moaşte purtătoare de har dumnezeiesc. Ajută-ne, părinte sfinte, prin rugăciunile tale să urmăm după făgăduinţă lui Hristos şi sfinţilor Lui.

Îngenunchem cu credinţă la racla cu moaştele tale cele binecuvântate şi nestricate de păcat şi de vreme şi ne rugăm, fericite părinte Ioane, să ne păzeşti cu rugăciunile tale de robia patimilor, ca să dăm răspuns bun la înfricoşătoarea Judecată de apoi.

Ajută-ne, Sfinte Ioane, părintele nostru, să urmăm întru toate nevoinţeîor tale, precum tu ai urmat lui Hristos, părăsind tulburarea şi robia celor pământeşti, ca şi noi să fim număraţi în ceata celor mântuiţi.

Om al liniştii şi al rugăciunii, cu nimeni nu vorbeai, părinte decât cu Dumnezeu, cu sfinţii şi cu păsările cerului care te cinsteau şi zăboveau cu bucurie în jurul peşterii tale. Căci odihnindu-se Duhul Sfânt în inima ta, nimic nu mai doreai, decât pe Hristos, iubitul tău căruia roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Peştera Sfintei Ana din pustiul Hozeva, ţi-a fost, prea cuvioase, ultimul tău sălaş pe pământ. Acolo te-ai ascuns de noi, acolo te-ai rugat fierbinte lui Hristos; acolo te-ai nevoit şi ai plâns pentru neamul tău robit de apostaţi şi de păgâni; acolo ai scris frumoase învăţături duhovniceşti pentru noi, pe care le trimiteai fraţilor tăi ca o rază de lumină şi călăuză dătătoare de speranţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Să lăudăm pe Fecioara cea fără de prihană, să prea mărim pe Maica Domnului cea cu totul neîntinată şi să cinstim pe cea mai cinstită decât heruvimii şi serafimii, cerându-i ca împreună cu toţi sfinţii să mijlocească înaintea scaunului celui de foc aî Dreptului Judecător.

Cântarea a 6-a

Fiind înţelepţit de Dumnezeu şi plin de bărbăţie, te-ai nevoit ca un înţelept pe pământ, părăsind cele amăgitoare şi dobândind cele veşnice. Pentru aceasta te lăudăm, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane şi cinstim pomenirea ta.

Nu te-ai temut, părinte, de diavoli, nici de boală, nici de fiare, nici de moarte, căci întru tine locuia Hristos, Mirele tău, pe care roagă-L să ne scape şi pe noi de cursele diavolului şi ale morţii.

Umbrit fiind de Duhul Sfânt, totdeauna aveai mintea ta la Dumnezeu, cugetând şi vorbind cele cereşti, căci te hrăneai numai din cuvintele Sfintei Evanghelii şi din învăţăturile dumnezeieştilor Părinţi, pe care apoi le ofereai fiilor tăi duhovniceşti.

Cugetând mereu la ceasul despărţirii de trup şi al judecăţii lui Hristos, inima ta, părinte, se ruga neîncetat, cerând slobozire de legăturile firii, iar mintea ta se hrănea permanent din dulceaţa dumnezeieştilor cuvinte.

Nu au putut demonii să te alunge din pustie, nici din peşteră, Sfinte Ioane, părintele nostru, deşi neîncetat te înfricoşau şi te ameninţau, căci îngerii lui Dumnezeu te acopereau cu aripile lor în chip nevăzut. De aceea, roagă-te, să ne acopere şi pe noi de cursele vrăjmaşului.

Nici desele boli ale trupului tău, nici frigul peşterii, nici lipsa apei şi a hranei trupeşti, nici nălucirile diavolilor, nici dorul după patria părinţilor tăi, nu te-au scos din inimă şi din liniştea pustiului, nici nu te-au biruit, bunule nevoitor al lui Hristos, căci darul Duhului Sfânt era cu tine şi te mângâia neîncetat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cum vom lăuda, Sfinte Ioane mult nevoitorule, osteneala ta cea bineplăcută lui Dumnezeu, pe care ai răbdat-o pentru frumuseţea celor cereşti care se odihneau în sufletul tău? Căci cu rugăciunea şi lacrimile tale cele trecătoare le-ai biruit şi Raiul cel veşnic l-ai moştenit. Ci roagă-te, sfinte, să se mântuiască şi sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preasfântă Fecioară şi Maica lui Hristos Dumnezeu, ajută-ne să fim fii credincioşi ai Fiului tău şi împreună cu El să urcăm astăzi pe Tabor, ca să ne schimbăm la faţă cu Petru, cu Iacob şi cu Ioan, slăvind pe Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită.

Condacul înainteprăznuirii, glasul al 4-lea şi Icosul (vezi Mineiul pe luna august, în 5 zile) Dacă este priveghere specială, se pune condacul sfântului, de la sfârşitul Cântării a 3-a.

Sinaxar

În această lună, în ziua a cincea, înainteprăznuirea Schimbării la faţă a Domnului şi pomenirea Sfântului mucenic Evsignie.

Tot în această zi se face pomenirea Sfântului cuviosului părintelui nostru Ioan cel nou de la Neamţ (hozevitul), ale cărui sfinte moaşte s-au aflat întregi în peştera Sfânta Ana din pustiul Hozeva şi se păstrează în biserica Mânăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din apropiere de Ierihon.

Sfântul prea cuviosul părintele nostru Ioan cel nou de la Neamţ s-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiştea, din fostul judeţ Dorohoi, într-o familie de ţărani foarte credincioşi, anume Maxim şi Ecaterina, fiind singurul copil la părinţi. Din botez a primit numele de Ilie şi se dovedea din pruncie un copil ales şi binecuvântat de Dumnezeu.

După şase luni de zile de la naştere, mama sa îşi dădu sufletul în mâinile Domnului, fiind o fire bolnăvicioasă, lăsând copilul în grija bunicii sale, Maria. După doi ani moare şi tatăl său în război, în toamna anului 1916, rămânând copilul cu totul orfan, în grija rudelor apropiate.

Primii ani de şcoală îi face în satul natal, apoi urmează gimnaziul la Lipcani-Hotin şi liceul la Cozmeni- Cernăuţi, fiind cel mai bun elev din şcoală.

În vara anului 1932, rudele voiau să dea pe fericitul copil la facultatea de Teologie din Cernăuţi ca să-l facă preot, dar el simţindu-se chemat de Dumnezeu la o viaţă mai înaltă, le-a spus: "Nu, eu vreau să mă fac călugăr!"

După un an, tânărul Ilie, având minte de bătrân, pe când lucra la câmp, se rugă cu lacrimi să-i descopere Dumnezeu mai arătat ce cale să urmeze. Deodată a auzit un glas de sus, zicând: "Mânăstirea!" Din clipa aceea nu mai avea odihnă în suflet.

Cerând binecuvântarea duhovnicului său, fericitul Ioan şi-a luat cărţile sfinte, crucea şi icoana Maicii Domnului din casa natală, fiind în zi de Duminică şi, călăuzit de Duhul Sfânt, a intrat în obştea Mânăstirii Neamţ.

Stareţul mânăstirii, episcopul Nicodim, l-a primit cu multă dragoste şi după ce l-a încredinţat icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului din biserica voievodală, i-a rânduit ascultare la infirmerie şi la biblioteca mânăstirii, fiind foarte tăcut, ascultător şi smerit.

Între anii 1934-1935, face serviciul militar la Dorohoi, ca infirmier, având multă milă de cei bolnavi şi fiind iubit de toţi.

În toamna anului 1935 se reîntoarce în obştea Mânăstirii Neamţ, şi continuă aceeaşi ascultare de bibliotecar şi îngrijitor la bolniţă. Toţi se foloseau de smerenia, de blândeţea şi de dragostea lui şi cugetau că este un ales al lui Dumnezeu.

La 8 aprilie 1936, în Miercurea mare, din Săptămâna Sfintelor Patimi, fericitul rasofor Ilie Iacob este tuns în îngerescul cin călugăresc de arhiereul Valerie Moglan, noul stareţ al marii lavre împreună cu alţi doi fraţi rasofori, primind în călugărie numele de Ioan.

Dorind o viaţă duhovnicească pustnicească şi arzând cu inima pentru Hristos şi pentru Ţara sfântă, unde S-a născut, a pătimit şi a înviat Domnul, fericitul monah Ioan Iacob pleacă în Ţara sfântă împreună cu alţi doi monahi din lavră - Claudie şi Damaschin.

După ce se închină la toate sfintele locuri şi sărută Golgota mântuirii şi Mormântul Domnului, cei trei călugări se retrag să ierneze în obştea Mânăstirii Sfântul Sava din pustiul Iordanului. Apoi însoţitorii săi întorcându-se la Mânăstirea Neamţ, fericitul monah Ioan Iacob se nevoieşte în continuare în Mânăstirea Sfântul Sava de lângă Betleem timp de zece ani, răbdând grele ispite, boli, şi încercări de la oameni şi de la diavoli.

Prima ascultare în obştea Sfântul Sava a fost cea de paraclisier. Cuviosul Ioan avea mare evlavie pentru biserică şi toate sfintele slujbe. Apoi făcea prescuri, menţinea curăţenia, suna clopotul de slujbă şi păstra o atmosferă de iubire, de smerenie şi milă faţă de toţi.

Avea şi ascultarea de infirmier al mânăstirii şi îngrijea cu dragoste, atât pe călugării bătrâni şi bolnavi, cât şi pe numeroşii arabi şi beduini bolnavi sau răniţi în război care erau aduşi la infirmeria mânăstirii. Pentru aceasta îl iubeau şi-l căutau atât unii cât şi alţii, şi mai ales duhovnicul lui, ieroschimonahul Sava, un mare povăţuitor de suflete, macedonean, care ştia limba română şi mărturisea pe toţi călugării români nevoitori în Ţara sfântă.

Astfel, ziua era în slujba obştii şi a bolnavilor, iar noaptea se nevoia singur în chilie cu multe rugăciuni de taină, cu metanii, lacrimi şi citiri din scrierile Sfinţilor părinţi şi mai ales din Sfânta Evanghelie.

Cunoscând bine limba greacă, traducea unele pagini alese patristice, din care se hrănea atât pe sine, cât şi pe cei ce veneau la el. Avea încă şi darul scrierii de învăţături şi versuri duhovniceşti, cu caracter moral, pe care le trimitea fraţilor săi din

Ţara sfântă, sau le dădea pelerinilor români care veneau spre închinare la Mormântul Domnului.

Între anii 1939-1940 fericitul sihastru Ioan Iacob s-a nevoit cu un ucenic român în pustiul Qumran şi într-o peşteră aproape de Marea Moartă. Aici a cunoscut pe monahul Ioanichie Pârâială, care apoi i-a rămas ucenic credincios până la obştescul sfârşit. Aici obişnuia să se roage noaptea singur în pustiul Iordanului cu mâinile şi inima înălţate la cer, hrănindu-se doar cu pesmeţi şi puţine fructe şi răbdând multe ispite de la diavoli.

Între anii 1940-1941, cuviosul Ioan a stat cu mai mulţi călugări din Ţara sfântă într-un lagăr pe Muntele Măslinilor, din cauza războiului, suferind grele ispite şi boală. Apoi, fiind eliberat, se reîntoarce la Mânăstirea Sfântul Sava şi continuă aceleaşi ascultări şi aceeaşi nevoinţă până în anul 1947 când este hirotonit diacon, la 13 mai în Biserica Sfântului Mormânt, cu aprobarea patriarhului României, la recomandarea arhimandritului Victoria Urşache, superiorul Căminului Românesc din Ierusalim.

În acelaşi an, cuviosul Ioan Iacob este hirotonit preot la Mormântul Domnului, de arhiereul Irinarh, şi este numit de Patriarhia Română egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de pe valea Iordanului, aproape de locul unde S-a botezat Domnul nostru Iisus Hristos. Timp de cinci ani cât a dus această ascultare cuviosul Ioan Iacob a săvârşit zilnic toate sfintele slujbe în limba română, a scris numeroase pagini patristice de învăţătură pentru călugări şi pelerini, a compus un bogat volum de versuri duhovniceşti, a înnoit chiliile şi biserica schitului şi mai ales viaţa duhovnicească din schit, ostenindu-se mult pentru primirea pelerinilor din ţară, pe care îi spovedea, îi împărtăşea şi le dădea sfaturi mântuitoare de suflet. Noaptea însă se nevoia singur, neştiut de nimeni, fie în chilie, fie ieşind să se roage pe valea Iordanului, încercând să urmeze după putere cuvioasei Maria Egipteanca. Singurul său ucenic statornic era monahul Ioanichie, precum şi câteva maici române bătrâne: Melania, Natalia, Galinia, Casiana şi Magdalena care îi erau fiice duhovniceşti şi se aflau sub ascultarea sa.

În luna noiembrie 1952, cuviosul Ioan Sihastrul se retrage din ascultarea de egumen şi, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obştea mânăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, din pustiul Hozeva, pe valea pârâului Cherit (Horat).

Din vara anului 1953, fericitul Ioan se retrage cu ucenicul la o peşteră din apropiere, numită Chilia Sfintei Ana, unde, după tradiţie se ruga Sfânta Ana lui Dum-

nezeu să-i dăruiască o fiică, pe Maica Domnului. Alături de el, într-o altă peşteră se nevoia un monah cipriot, anume Pavel.

Aici s-a nevoit Sfântul Ioan Sihastrul cu ucenicul său timp de şapte ani de zile, ostenindu-se cu aspre nevoinţe, în rugăciuni neîncetate, în privegheri de toată noaptea, în postiri îndelungate, în lacrimi neştiute, în cugetări şi în doriri duhovniceşti, răbdând tot felul de ispite, suferinţe, lipsuri, lupte cu diavolii şi străinătate desăvârşită, aprinzându-se cu multă râvnă pentru iubitul său Mire Iisus Hristos şi slăvind pe Dumnzeu cel în Treime lăudat.

La peşteră nu primea pe nimeni, căci şi urcuşul până sus se făcea greu pe o scară înaltă, comunicând cu cei ce veneau, mai ales prin rugăciune, prin unele scrieri sfinte şi prin ucenicul său. în sărbători mari şi în posturi Sfântul Ioan săvârşea dumnezeiasca Liturghie în paraclisul peşterii Sfânta Ana şi se împărtăşeau amândoi cu Trupul şi Sângele lui Hristos, mulţumind lui Dumnezeu pentru toate. Iar în timpul zilei şi în clipe de răgaz, ieşea în gura peşterii, la lumină şi scria versuri religioase şi traducea pagini patristice din limba greacă. Mâncarea lui era o dată pe zi, pesmeţi, măsline, smochine şi apă, iar noaptea dormea câteva ore, pe o scandură, având o piatră drept pernă.

În vara anului 1960, era bolnav şi suferea toate cu multă răbdare. Simţindu-şi aproape sfârşitul, miercuri 4 august s-a împărtăşit cu Sfinte Taine, iar joi dimineaţă la orele 5 şi-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, fiind în vârstă de 47 de ani. După trei zile a fost înmormântat în aceeaşi peşteră de egumenul mânăstirii Sfântul Gheorghe, arhimandritul Amfilohie, iar la 8 august 1980 trupul său a fost aflat întreg, nestricat de vreme, răspândind bună mireasmă şi bucurie duhovnicească tuturor, ca semn că l-a prea mărit Dumnezeu şi l-a numărat în ceata sfinţilor, pentru nevoinţa şi sfinţenia vieţii sale de pe pământ.

La 15 august, 1980, acelaşi egumen i-a pregătit raclă sculptată în lemn de chiparos, l-a aşezat în ea, cu mare cinste şi l-a dus în procesiune, împreună cu câţiva arhierei de la Patriarhia Ortodoxă din Ierusalim şi cu mii de pelerini care au venit la praznicul Adormirii Maicii Domnului, hramul acestei mânăstiri, şi au depus sfintele moaşte în biserica cu hramul Sfântul Ştefan din incintă, unde se află şi moaştele Sfântului Gheorghe Hozevitul. Din acea zi vin zilnic pelerini ortodocşi şi chiar catolici şi se închină la moaştele cuviosului, cerându-i ajutorul, dintre care mulţi primesc sănătate şi cele de folos.

Această strămutare a moaştelor Sfântului Ioan s-a făcut cu binecuvântarea patriarhului Benedict al Ierusalimului fiind cinstit de toţi ortodocşii ca sfânt, mai ales în România, Grecia, Cipru şi Ţara sfântă.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, luând în considerare sfinţenia vieţii lui şi văzând cinstitele sale moaşte ce se păstrează nestricate cu darul lui Dumnezeu, l-a canonizat ca sfânt pe cuviosul Ioan Iacob, la data de 20-21 iunie, 1992, sub numele de "Sfântul Ioan cel nou de la Neamţ (hozevitul)", fixându-i-se zi de prăznuire, 5 august, data mutării lui la cele veşnice.
Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Cinstim ostenelile tale, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, lăudăm viaţa ta cea pustnicească şi ne închinăm cu evlavie icoanei tale. Mijloceşte cu rugăciunile tale la Hristos Dumnezeu să mântuiască lumea şi ţara în care te- ai născut şi să ierte sufletele noastre.

Îngenunchiem la racla cu sfintele tale moaşte cele făcătoare de minuni şi le sărutăm cu credinţă şi te rugăm toţi fiii tăi, părinte, dăruieşte-ne acest odor de mare preţ, să ne fie mângâiere întru scârbe, vindecare bolilor noastre trupeşti şi sufleteşti, îndemnare celor râvnitori pentru Hristos şi mustrare celor neascultători care au părăsit Biserica lui Dumnezeu.

Ne căim de păcatele noastre, purtătorule de Dumnezeu părinte că tu, părăsind toate cele pământeşti, ai dobândit cu puţine osteneli cele cereşti. Iar noi, robindu-ne de cele trecătoare, ne-am depărtat de Hristos, Mântuitorul, pe care roagă-L, fericite, să miluiască lumea, ţara şi sufletele noastre.

Cu rugăciuni şi postiri, cu lacrimi şi privegheri şi cu minte curată şi neîntinată, ai biruit firea şi pe diavoli, ai urmat marilor sihaştri de demult şi împreună cu sfinţii şi îngerii te-ai făcut lăudător al Preasfintei Treimi. Roagă- te, Sfinte părinte Ioane, şi pentru sufletele noastre.

Apărător al dreptei credinţe, te-ai făcut, cuvioase, că Evanghelia lui Hristos ai împlinit şi sfintele Lui porunci ai păzit; pe cei leneşi cu sfaturile tale i-ai deşteptat, pe călugări la rugăciune i-ai îndemnat, pe mireni la pocăinţă i-ai chemat, iar pe cei rău credincioşi, cu tărie i-ai mustrat.

Cum vom înceta a te lăuda pe tine, Sfinte Ioane părintele nostru, că te-ai făcut sălaş al Preasfântului Duh, cu sufletul arzând, cu inima încălzind, prin cuvânt însemnând şi prin tăcere pe cei mândri smerind. Roagă-te pentru toţi să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întru tine s-a odihnit Hristos, împreună cu Tatăl şi cu Duhul iar întru noi stăpâneşte păcatul şi grjile cele trecătoare. Tinde spre noi mână de ajutor, părinte, deşteaptă-ne la pocăinţă şi prin rugăciunile tale învredniceşte-ne să odihnim pe Duhul Sfânt în inimile noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu ce cuvinte vom începe a te lăuda pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că nu ne pricepem, fiind slabi şi lipsiţi de iubire. Ci, roagă-te pentru noi toţi, împreună cu Sfântul Ioan părintele nostru, să se mântuiască lumea, ţara şi sufletele noastre.

Cântarea a 8-a

Vino la noi, purtătorule de Dumnezeu, Sfinte Ioane, lauda sihaştrilor, şi ne bucură cu moaştele tale cele făcătoare de minuni şi purtătoare de bună mireasmă, că nu avem alt ajutor în marea cea tulburată a acestei vieţi. Ci cu rugăciunile tale şi ale tuturor sfinţilor, scapă-ne de tot necazul, boala şi nevoia.

Vino la noi, iubitorule de Hristos părinte, şi ascultă cererile fiilor tăi sufleteşti şi întăreşte credinţa şi răbdarea fraţilor tăi din care te-ai născut, povăţuindu-ne pe toţi pe calea mântuirii.

Vino la noi fiii tăi, bunule părinte şi următorule al lui Hristos, cela ce te-ai arătat printre cei mai de pe urmă sfinţi şi mărgăritar de mare preţ al Bisericii Ortodoxe, şi ne învaţă cum să ne pocăim şi să iertăm ca să dobândim viaţa cea de veci.

Ai milă de noi fiii tăi şi ne dă tărie şi curaj, smerenie şi înţelepciune în lupta cea grea cu slujitorii iadului, şi prin rugăciunile tale, Sfinte Ioane, părintele nostru, ajută-ne să ne izbăvim de întuneric şi să dobândim lumina învierii în Hristos.

Binecuvântează-ne, bunule ostaş al lui Hristos, iubitorule de nevoinţă, care ai iubit pustia ca o căprioară şi cu sabia rugăciunilor tale ai tăiat capetele nevăzuţilor vrăjmaşi şi te-ai numărat cu sihaştrii şi cu sfinţii cei de demult.

Nu ne lăsa sărmani şi lipsiţi de rugăciunea şi de sfintele tale moaşte, prea cuvioase părinte Ioane, lauda Moldovei, că nu avem alt rugător mai apropiat decât pe tine. împacă-ne cu Hristos prin pocăinţă şi frate cu frate prin iertare, ca să putem dobândi bucuria mântuirii şi pacea duhului.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Te chemăm în ajutor, sfinte, nu ne uita; te lăudăm, prea cuvioase, cu glas de bucurie, nu ne refuza; te aşteptăm la noi, părintele nostru Ioane, nu ne părăsi; îţi ieşim întru întâmpinare, nu ne lăsa singuri în vâltoarea ispitelor, acum la sfârşit de veacuri. Ci vino la noi fiii tăi şi ne mângâie prin rugăciunile şi cinstitele tale moaşte pe care cu credinţă le sărutăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cum să nu te lăudăm pe tine, Maica lui Hristos Dumnezeu, lauda îngerilor şi rugătoarea tuturor credincioşilor, că prin rugăciunile tale diavolii fug, ispitele se biruiesc, răutatea se stinge, ura se preface în bucurie, cei răi se fac buni prin pocăinţă şi noi ne mântuim.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

În focul cel mistuitor uniţi fiind tinerii, cei ce au fost cei dintâi în cinstirea de Dumnezeu, dar de văpaie nefiind vătămaţi, cântare dumnezeiască au cântat: binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Lipsit fiind de cele pământeşti, te-ai îmbogăţit întru cele cereşti, agonisind prin multe osteneli cununa faptelor bune. Ajută-ne şi pe noi fiii tăi, Sfinte Ioane, iubitorule de Dumnezeu, să nu pierdem cununa mântuirii, fiind lipsiţi de fapte bune.

Ai alergat, sfinte părinte, ca un cerb la izvoarele liniştii ajungând până în Ţara Sfântă. Dar nici acolo n-ai aflat-o căci liniştea deplină a sufletului se dobândeşte numai în cer. De aceea, renunţând la toate, te-ai nevoit până la obştescul tău sfârşit în pustie şi în peşteră, vorbind numai cu Dumnezeu până te-ai mutat la cele de sus. Ajută-ne, părinte, să ne adăpăm şi noi din liniştea şi pacea Duhului Sfânt.

Te-ai depărtat de oameni, ca să vorbeşti numai cu Dumnezeu; ai renunţat la cele trecătoare, ca să dobândeşti pe cele veşnice. De aceea, acum te veseleşti în lumina lui Hristos în veci şi te rogi pentru cei ce te cinstesc cu credinţă.

Învaţă-ne a ne ruga cu mintea şi cu inima şi a dori numai pe Hristos, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, învaţă-ne a ne smeri şi a ierta, ca să devenim fii ai lui Dumnezeu, care este veşnică iubire. Învaţă-ne a ne plânge păcatele şi a mângâia pe aproapele, ca să primim şi noi milă şi mângâiere de sus şi iertare de păcate.

Păzeşte-ne, prea cuvioase părinte Ioane, cu rugăciunile tale, de diavoli şi de oameni răi; scapă-ne, sfinte, de patimi şi de cursele morţii; împacă-ne, mult nevoitorule părinte, prin rugăciunile tale, cu Dumnezeu şi cu propria noastră conştiinţă, ca să dăm răspuns bun lui Hristos în ceasul morţii şi la înfricoşătoarea Judecată.

Mijloceşte pentru noi fiii tăi, Sfinte părinte Ioane, care te cinstim cu evlavie, şi cere milă de la Dumnezeu pentru lume, pentru ţările cu dreaptă credinţă, pentru neamul din care te-ai născut şi pentru toţi care poartă în inimile lor bucuria şi nădejdea învierii în Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aflat-ai har de la Dumnezeu, cuvioase părinte Ioane, şi ai fost numărat în ceata Sfinţilor părinţi. Nu ne uita pe noi cei săraci şi slabi în cele duhovniceşti şi cere pentru, noi de la Hristos iertare de păcate şi odihnă veşnică sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, Marie, Preasfântă Fecioară; bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea noastră; bucură-te, rugătoarea şi mijlocitoarea lumii înaintea Preasfintei Treimi. Nu înceta a te ruga, Stăpână, împreună cu toţi sfinţii şi cu Sfântul Ioan cel nou de la Neamţ, să se mântuiască sufletele noastre.

Irmosul: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, cum Cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se om. Pentru aceea, pe prea curata, de Dumnezeu Născătoarea, credincioşii o mărim.

Luminânda sfântului: Într-armându-te cu rugăciunea şi cu iubirea lui Hristos, fericite părinte Ioane, ai luat Crucea şi lăsând pe fraţii tăi, te-ai dus în pustiul Iordanului, unde bine te-ai nevoit, biruind pe diavoli şi slăbiciunile firii prin rugăciuni cu lacrimi, prin post şi mucenicească răbdare. Pentru aceasta acum, ajungând în

lumina cerului şi în ceata sfinţilor, nu înceta a te ruga pentru noi fiii tăi cei ce cu dragoste te cinstim pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a înaintepăznuirii*

Cei ce dorim cu totul, după dumnezeiasca slavă, să tăiem norul trupului cel pământesc, suindu-ne în Muntele Taborului; şi cu Moise şi cu Ilie şi cu cei aleşi dintre ucenici să ne silim şi să ne învrednicim a ne face părtaşi dumnezeieştii străluciri celei neapropiate, lumină prin lumină luând.

La Laude

Se cântă **stihirile** pe 4, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Cuvioase părinte Ioane, podoaba călugărilor din zilele noastre şi iubitorule de nevoinţă, din tinereţe ai luat Crucea lui Hristos şi i-ai urmat cu credinţă, biruind slăbiciunile firii şi ispitele diavoleşti, într-armându-te cu rugăciunea şi cu postul şi străin în ţară străină fiind, te-ai logodit cu pustia, în toată viaţa ta, slăvind împreună cu îngerii pe Dumnezeu cel în Treime lăudat şi prea mărit.

Bunule nevoitor, lăsând patria ta, te-ai ostenit în Ţara Sfântă unde a înviat Hristos, cu călugării în lavră smerindu-te, cu pustnicii în pustiul Iordanului rugându-te şi cu sfinţii sihaştri în peşteră jertfindu-te pentru dragostea lui Dumnezeu. Pentru aceasta îţi cântăm: Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, lauda Moldovei şi cununa sihaştrilor şi te roagă pentru sufletele noastre.

Cu ce cuvinte şi cântări de laudă vom lăuda astăzi pe Sfântul Ioan cel nou din lavra Neamţului, care în pustiul Iordanului s-a nevoit şi în peştera Sfânta Ana mulţi ani a sihăstrit, desăvârşit făcându-se şi în cetele sfinţilor numărându-se cu harul lui. Pentru aceasta cu evlavie să-l lăudăm: Bucură-te, Sfinte Ioane, părintele nostru, lauda României şi a întregii Ortodoxii!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Veniţi toate cetele călugărilor să lăudăm astăzi într-un glas, după cuviinţă, pe Sfântul Ioan, crinul cel binecuvântat şi cu bună mireasmă, care a odrăslit în pământul Moldovei şi a fost închinat lui Hristos în lavra cea mare de la Neamţ şi în Ţara Sfântă a rodit şi să-i cântăm: Bucură-te, floare de mult preţ a călugărilor; bucură-te, sihastru desăvârşit în pustiul Iordanului; bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, rugător neadormit pentru sufletele noastre!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a înainteprăzmiirii*

Urmează Doxologia mare, troparul cuviosului şi ai înainteprăznuirii, ecteniile şi apolisul, Ceasul întâi

La Liturghie

Fericirile, din Canonul cuvioasei, cântarea a 3-a, pe 4 şi de la cântarea a 6-a pe 4.

Prochimen glas 4: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate care mi-a dat mie.

Apostolul din Epistola întâi către Corinteni (IX, 2-12): Fraţilor, voi sunteţi pecetea apostoliei mele...

Evanghelia de la Luca (Vil, 37-50): în vremea aceea, L-a rugat unul dintre farisei pe Iisus...

Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul şi de auzul rău nu se va teme.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamţ

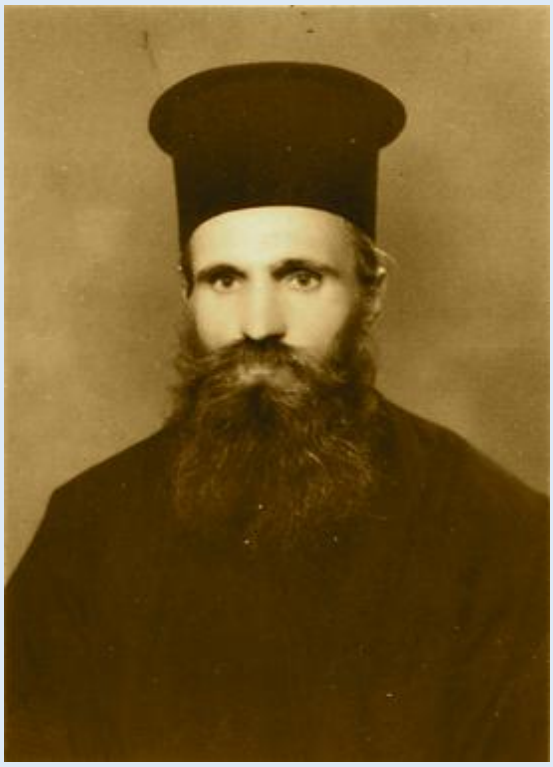

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

După obişnuitul început se zic:

Doamne miluieşte (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Canonul Sfântului cuvios Ioan Iacob de la Neamţ

Cântarea 1

Cum vom putea lăuda după cuviinţă nevoinţa ta. Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, purtătorule de Dumnezeu, că ai răsărit cu tulpina din pământ românesc şi ai adus roade cereşti în Ţara sfântă unde S-a născut şi a înviat Hristos. Roagă-te, fericite, pentru noi toţi lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiu de părinţi săraci şi iubitor de Hristos, ai rămas din pruncie fără mamă şi fără tată. Dar te-a chemat la Sine Tatăl nostru Dumnezeu, căruia I-ai slujit cu credinţă ca un fiu ascultător. Roagă-te, sfinte, şi pentru sufletele noastre.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind orfan şi străin pe lume, ţi-ai ales mamă, Biserica lui Hristos cea cu mulţi fii şi tată pe Bunul Dumnezeu; părinţi duhovniceşti ţi-ai luat pe sfinţi, protectori pe îngeri şi fraţi iubiţi pe sihaştrii pustiului, iar loc de nevoinţă, valea Iordanului. Roagă-te, Sfinte Ioane fericite, împreună cu toţi drepţii să ne mântuim şi noi, fiii tăi sufleteşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu ai aflat odihnă pe pământ, nici în satul tău nici între rude şi copii, ci numai în casa lui Dumnezeu şi în obştea Mănăstirii Neamţ, unde ai fost chemat de Duhul Sfânt şi ai luat jugul cel bun al călugăriei. Pomeneşte-ne, părinte, şi pe noi fiii tăi, înaintea Tronului slavei dumnezeieşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Blând şi smerit ai fost şi în lume şi în nevoinţă monahală. Că săvârşeai ascultarea cu multă dragoste şi, tăcând, te rugai neîncetat în biserica lui Dumnezeu, făcând inima ta cămară de foc a Preasfântului Duh. Adu-ţi aminte, sfinte, şi de noi toţi înaintea Dreptului Judecător.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sămânţa Duhului Sfânt a căzut în inima ta ca într-un pământ bun şi a adus multă roadă, părinte. Adică rânduială monahicească şi nevoinţă îngerească, post înde-

lungat şi neadormite rugăciuni. Nu ne uita, părinte, şi pe noi fiii tăi din patria natală, înaintea Preasfintei Treimi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Toţi ne hrănim din învăţăturile tale şi ne zidim la suflet de smerenia, rugăciunea şi aspra ta nevoinţă pustnicească. Învaţă-ne şi pe noi cei neputincioşi să urmăm faptelor tale, purtătorule de Dumnezeu, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

În cer te laudă îngerii şi pe pământ credincioşii, Preasfântă Maică şi Fecioară. Că cei de sus cu îngereşti cântări te cinstesc, iar noi păcătoşii, prin case şi prin mănăstiri, te mărturisim Născătoare de Dumnezeu şi cerem neîncetat ajutorul tău, Stăpână. Du lacrimile şi rugăciunile noastre înaintea tronului slavei Preasfintei Treimi.

Catavasie: Cruce însemnând Moise cu toiagul, Marea Roşie a despărţit-o pentru Israel, cel ce pedestru a trecut; iar dea curmezişul lovind marea, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruită armă.

Cântarea a 3-a

De oameni ai fugit şi cu sihaştrii şi îngerii pe Dumnezeu împreună L-ai slăvit. Roagă-te, Sfinte Ioane, următorul lui Hristos, pentru întărirea dreptei credinţe în lume şi în patria ta şi cere milă şi iertare nouă fiilor tăi care lăudăm nevoinţa ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Te-ai logodit cu Hristos în lavra de la Neamţ şi te-ai unit cu El deplin în Ţara sfântă, nevoindu-te prin peşteri şi locuri pustii departe de lume şi de orice mângâiere pământească. Pentru aceasta şi smeritul tău trup s-a aflat în mormânt nestricat, cu voia lui Dumnezeu, spre bucuria ortodocşilor şi mustrarea celor necredincioşi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţa ta aspră şi pustnicească ne mustră pe noi, părinte, că nu putem urma nevoinţelor tale. Că nici râvnă multă nu avem, nici rugăciune din inimă nu am dobândit, nici de lacrimi şi de bucuria Duhului Sfânt nu ne-am atins. Ajută-ne, Sfinte părinte Ioane, să urmăm şi noi prin pocăinţă lui Hristos.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mai mult decât toate ai iubit, fericite, liniştea, maica rugăciunii, tăcerea şi înstrăinarea, care nasc plânsul cel duhovnicesc şi, împreună, rugăciunea şi postul cel desăvârşit, prin care ţi-ai curăţit mintea şi-ai biruit pe diavoli. Învaţă-ne şi pe noi să părăsim multa vorbire şi să ne rugăm din inimă lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru sfintele tale nevoinţe, Biserica lui Hristos te prăznuieşte astăzi, credincioşii te cinstesc cu credinţă, iar călugării îţi aduc smerite cântări de laudă, că ne eşti tuturor părinte sufletesc, model sfetnic şi neadormit rugător către Bunul Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru blândeţea şi smerenia ta ai ajuns să fii numărat în cetele tuturor sfinţilor din cer. Pentru aceea te cinstim ca pe un adevărat prieten iubit al lui Hristos, ne închinăm sfintelor tale moaşte şi sărutăm cu credinţă icoana ta. Mijloceşte şi pentru noi, părinte, la Părintele ceresc să miluiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cum vom putea tăcea când Biserica te laudă, sfinţii te primesc în cetele lor, iar îngerii te ocrotesc, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane? Primeşte-ne şi pe noi fiii tăi duhovniceşti, ca împreună să lăudăm: pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nici îngerii, nici oamenii nu pricep taina cea mare a naşterii tale, Preasfântă Fecioară, cum tu ai împrumutat trup pământesc Fiului lui Dumnezeu, Mântuitorul oamenilor. De aceea îţi cântăm: Bucură-te, rugătoare tare pentru toată lumea!

Sedelna Înaintepăznuirii, glasul al 4-lea, **podobia**: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi lumina Ta, Doamne, s-a însemnat peste noi, care cu cunoştinţă Te lăudăm. Venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

„Soarele slavei s-a arătat…“

Condacul sfântului, glasul al 8-lea: Pe unul Dumnezeu iubind, de cele trecătoare ai fugit şi în pustie locuind, cu liniştea duhului te-ai logodit, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, neîncetat slăvind pe Hristos Mântuitorul lumii. Pentru aceasta, cu evlavie, laudă şi cântare îţi aducem zicând: ***Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, astăzi, floare prea aleasă a Bisericii noastre.***

Icosul: Lăsând cu bucurie cele pământeşti, din tinereţe ai primit chipul cel îngeresc în obştea mănăstirii Neamţ, şi închinându-te la Mormântul Domnului, te-ai făcut sihastru iscusit şi gustând din lumina cea mistică a Taborului, te-ai nevoit singur în pustiul Iordanului şi al Hozevei, călăuzit de Duhul Sfânt, prea cuvioase părinte Ioane, podoaba Moldovei şi lauda sihaştrilor, ajută-ne pe toţi fiii tăi să ne închinăm cu dreaptă credinţă lui Dumnezeu celui în Treime prea mărit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cântarea a 4-a

Ne cucerim, părinte, de râvna ta pentru Hristos, că pe toate lepădând, numai Lui I-ai slujit până în sfârşit. Învaţă-ne şi pe noi să părăsim grijile pământeşti, ca să dobândim pe cele cereşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Te lăudăm astăzi, fericite părinte Ioane, căci din pruncie ai primit dar şi înţelepciune duhovnicească, păşind pe calea Raiului şi slăvind neîncetat pe Dumnezeu împreună cu îngerii. Roagă-te, sfinte, în cer pentru noi fiii tăi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fugind de calea cea largă a pierzării, ai păşit de mic pe calea cea îngustă a pocăinţei şi liniştei care duce la Hristos. Şi bine plăcând lui Dumnezeu, numărat ai fost în ceata Sfinţilor părinţi, cu Antonie cel mare, cu Pahomie, cu Onufrie şi Arsenie şi cu ceilalţi toţi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu te-ai robit cu nimic de cele pământeşti, nici Martei nu i-ai slujit; ci împreună cu Maria ai stat toată viaţa la picioarele lui Hristos, prin privegheri şi postiri şi neîncetat rugăciuni, hrănindu-te mereu din cele cereşti. Nimic din cele de aici nu ţi-au trebuit, Sfinte părinte Ioane, nici cinste, nici laudă, nici avere, nici prieteni; ci la

toate renunţând, partea cea bună a Mariei ţi-ai ales. Te lăudăm astăzi, fericite părinte iubitorule de Hristos, că prin înţelepciunea şi viaţa ta îngerească, ne înveţi şi ne mustri pe noi cei robiţi de grijile acestei lumi, îndemnându-ne să urmăm Domnului pe calea pocăinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fericit eşti, părinte, că ai zburat ca un vultur la cele înalte. În locul celor pământeşti de care toţi ne robim, ai ales pe cele cereşti; în locul odihnei, ai ales osteneala; în locul somnului, ai ales privegherea; în locul hainelor scumpe, te-ai mulţumit cu cele vechi; iar în loc de casă luminoasă şi pat moale ai iubit peştera cea rece şi întunecoasă, ca să poţi a slăvi neîncetat pe Hristos, Mirele sufletului tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ne închinăm, prea curată Fecioară, icoanei tale şi propovăduim minunea cea necuprinsă a întrupării Cuvântului din neîntinat trupul tău cel fecioresc; credem cu tărie în viaţa de veci şi alergăm sub acoperământul tău. Ajută-ne, Stăpână, împreună cu Sfântul Ioan cel nou de la Neamţ, să ne închinăm cu evlavie Preasfintei Treimi.

Cântarea a 5-a

Trupul ţi l-ai chinuit cu tot felul de lipsuri şi boli, cu foame, cu sete şi cu răceala stâncilor, pentru dragostea lui Hristos, căci ai iubit pe Dumnezeu mai mult decât noi toţi. De aceea trupul tău cel sfinţit a fost prea mărit cu nestricăciunea, şi cu facerea de minuni, spre mângâierea noastră a celor credincioşi, care te rugăm: ajută-ne, sfinte, să ne mântuim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cum vom lăuda îndeajuns nevoinţa ta şi a sfinţilor lui Dumnezeu, dacă noi nu iubim în aceeaşi măsură pe Hristos, Mântuitorul lumii? Şi cum vom putea moşteni cele cereşti, dacă noi nu renunţăm din inimă la cele pământeşti. Ci, ajută-ne, Sfinte Ioane, părintele nostru, să scăpăm de robia celor de aici.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sărutăm cu evlavie icoana ta şi cinstitele tale moaşte purtătoare de har dumnezeiesc. Ajută-ne, părinte sfinte, prin rugăciunile tale să urmăm după făgăduinţă, lui Hristos şi sfinţilor Lui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îngenunchem cu credinţă la racla cu moaştele tale cele binecuvântate şi nestricate de păcat şi de vreme şi ne rugăm, fericite părinte Ioane, să ne păzeşti cu rugăciunile tale de robia patimilor, ca să dăm răspuns la înfricoşătoarea Judecată de apoi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ajută-ne, Sfinte Ioane, părintele nostru, să urmăm întru toate nevoinţelor tale, precum tu ai urmat lui Hristos, părăsind tulburarea şi robia celor pământeşti, ca şi noi să fim număraţi în ceata celor mântuiţi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Om al liniştii şi al rugăciunii, cu nimeni nu vorbeai, părinte decât cu Dumnezeu, cu sfinţii şi cu păsările cerului care te cinsteau şi zăboveau cu bucurie în jurul peşterii tale. Căci odihnindu-se Duhul Sfânt în inima ta, nimic nu mai doreai, decât pe Hristos, iubitul tău căruia roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Peştera Sfintei Ana din pustiul Hozeva, ţi-a fost prea cuvioase ultimul tău sălaş pe pământ. Acolo te-ai ascuns de noi, acolo te-ai rugat fierbinte lui Hristos; acolo te-ai nevoit şi ai plâns pentru neamul tău robit de apostaţi şi de păgâni; acolo ai scris frumoase învăţături, duhovniceşti pentru noi, pe care le trimiteai fraţilor tăi ca o rază de lumină şi călăuză dătătoare de speranţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Să lăudăm pe Fecioara cea fără de prihană, să prea mărim pe Maica Domnului cea cu totul neîntinată şi să cinstim pe cea mai cinstită decât heruvimii şi serafimii, cerându-i ca împreună cu toţi sfinţii să mijlocească înaintea scaunului celui de foc al dreptului Judecător.

Cântarea a 6-a

Fiind înţelepţit de Dumnezeu şi plin de bărbăţie, te-ai nevoit ca un înţelept pe pământ, părăsind cele amăgitoare şi dobândind cele veşnice. Pentru aceasta te lăudăm, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane şi cinstim pomenirea ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu te-ai temut, părinte, de diavoli, nici de boală, nici de fiare, nici de moarte, căci întru tine locuia Hristos, Mirele tău, pe care roagă-L să ne scape şi pe noi de cursele diavolului şi ale morţii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Umbrit fiind de Duhul Sfânt, totdeauna aveai mintea ta la Dumnezeu, cugetând şi vorbind cele cereşti, căci te hrăneai numai din cuvintele Sfintei Evanghelii şi din învăţăturile dumnezeieştilor părinţi, pe care apoi le ofereai fiilor tăi duhovniceşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cugetând mereu la ceasul despărţirii de trup şi al judecăţii lui Hristos, inima ta, părinte, se ruga neîncetat, cerând slobozire de legăturile firii, iar mintea ta se hrănea permanent din dulceaţa dumnezeieştilor cuvinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu au putut demonii să te alunge din pustie, nici din peşteră, Sfinte Ioane, părintele nostru, deşi neîncetat te înfricoşau şi te ameninţau, căci îngerii lui Dumnezeu te acopereau cu aripile lor în chip nevăzut. De aceea, roagă-te, să ne acopere şi pe noi de cursele vrăjmaşului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nici desele boli ale trupului tău, nici frigul peşterii, nici lipsa apei şi a hranei trupeşti, nici nălucirile diavolilor, nici dorul după patria părinţilor tăi, nu te-au scos din inimă şi din liniştea pustiului, nici nu te-au biruit, bunule nevoitor al lui Hristos, căci darul Duhului Sfânt era cu tine şi te mângâia neîncetat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cum vom lăuda, Sfinte Ioane mult nevoitorule, osteneala ta cea bine plăcută lui Dumnezeu, pe care ai răbdat-o pentru frumuseţea celor cereşti care se odihneau în sufletul tău? Căci cu rugăciunea şi lacrimile tale cele trecătoare le-ai biruit şi Raiul cel veşnic l-ai moştenit. Ci roagă-te, sfinte, să se mântuiască şi sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preasfântă Fecioară şi Maica lui Hristos Dumnezeu, ajută-ne să fim fii credincioşi ai Fiului tău şi împreună cu El să urcăm astăzi pe Tabor, ca să ne schimbăm la faţă cu Petru, cu Iacob şi cu Ioan, slăvind pe Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită.

[Condacul Înaintepăznuirii, glasul al 4-lea şi Icosul (vezi Mineiul pe luna august, în 5 zile)]

Cântarea a 7-a

Cinstim ostenelile tale, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, lăudăm viaţa ta cea pustnicească şi ne închinăm cu evlavie icoanei tale. Mijloceşte cu rugăciunile tale la Hristos Dumnezeu să mântuiască lumea şi ţara în care te-ai născut şi să ierte sufletele noastre.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îngenunchiem la racla cu sfintele tale moaşte cele făcătoare de minuni şi le sărutăm cu credinţă şi te rugăm toţi fiii tăi, părinte, dăruieşte-ne acest odor de mare preţ, să ne fie mângâiere întru scârbe, vindecare bolilor noastre trupeşti şi sufleteşti, îndemnare celor râvnitori pentru Hristos şi mustrare celor neascultători care au părăsit Biserica lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ne căim de păcatele noastre, purtătorule de Dumnezeu părinte că tu, părăsind toate cele pământeşti, ai dobândit cu puţine osteneli cele cereşti. Iar noi, robindu-ne de cele trecătoare, ne-am depărtat de Hristos, Mântuitorul, pe care roagă-L, fericite, să miluiască lumea, ţara şi sufletele noastre.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu rugăciuni şi postiri, cu lacrimi şi privegheri şi cu minte curată şi neîntinată, ai biruit firea şi pe diavoli, ai urmat marilor sihaştri de demult şi împreună cu sfinţii şi îngerii te-ai făcut lăudător al Preasfintei Treimi. Roagă-te, Sfinte părinte Ioane, şi pentru sufletele noastre.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apărător al dreptei credinţe, te-ai făcut, cuvioase, că Evanghelia lui Hristos ai împlinit şi sfintele Lui porunci ai păzit; pe cei leneşi cu sfaturile tale i-ai deşteptat, pe călugări la rugăciune i-ai îndemnat, pe mireni la pocăinţă i-ai chemat, iar pe cei rău credincioşi, cu tărie i-ai mustrat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cum vom înceta a te lăuda pe tine, Sfinte Ioane părintele nostru, că te-ai făcut sălaş al Preasfântului Duh, cu sufletul arzând, cu inima încălzind, prin cuvânt însemnând şi prin tăcere pe cei mândri smerind. Roagă-te pentru toţi să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întru tine s-a odihnit Hristos, împreună cu Tatăl şi cu Duhul iar întru noi stăpâneşte păcatul şi grjile cele trecătoare. Tinde spre noi mână de ajutor, părinte, deşteaptă-ne la pocăinţă şi prin rugăciunile tale. Învredniceşte-ne să odihnim pe Duhul Sfânt în inimile noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu ce cuvinte vom începe a te lăuda pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că nu ne pricepem, fiind slabi şi lipsiţi de iubire. Ci, roagă-te pentru noi toţi, împreună cu Sfântul Ioan părintele nostru, să se mântuiască lumea, ţara şi sufletele noastre.

Cântarea a 8-a

Vino la noi, purtătorule de Dumnezeu, Sfinte Ioane, lauda sihaştrilor, şi ne bucură cu moaştele tale cele făcătoare de minuni şi purtătoare de bună mireasmă, că nu avem alt ajutor în marea cea tulburată a acestei vieţi. Ci cu rugăciunile tale şi ale tuturor sfinţilor, scapă-ne de tot necazul, boala şi nevoia.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vino la noi, iubitorule de Hristos părinte, şi ascultă cererile fiilor tăi sufleteşti şi întăreşte credinţa şi răbdarea fraţilor tăi din care te-ai născut, povăţuindu-ne pe toţi pe calea mântuirii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vino la noi fiii tăi, bunule părinte şi următorule al lui Hristos, cela ce te-ai arătat printre cei mai de pe urmă sfinţi şi mărgăritar de mare preţ al Bisericii Ortodoxe, şi ne învaţă cum să ne pocăim şi să iertăm ca să dobândim viaţa cea de veci.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai milă de noi fiii tăi şi ne dă tărie şi curaj, smerenie şi înţelepciune în lupta cea grea cu slujitorii iadului, şi prin rugăciunile tale, Sfinte Ioane, părintele nostru, ajută-ne să ne izbăvim de întuneric şi să dobândim lumina învierii în Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Binecuvântează-ne, bunule ostaş al lui Hristos, iubitorule de nevoinţă, care ai iubit pustia ca o căprioară şi cu sabia rugăciunilor tale ai tăiat capetele nevăzuţilor vrăjmaşi şi te-ai numărat cu sihaştrii şi cu sfinţii cei de demult.

Nu ne lăsa sărmani şi lipsiţi de rugăciunea şi de sfintele tale moaşte, prea cuvioase părinte Ioane, lauda Moldovei, că nu avem alt rugător mai apropiat decât pe tine. Împacă-ne cu Hristos prin pocăinţă şi frate cu frate prin iertare, ca să putem dobândi bucuria mântuirii şi pacea duhului.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Te chemăm în ajutor, sfinte, nu ne uita; te lăudăm prea cuvioase cu glas de bucurie, nu ne refuza; te aşteptăm la noi, părintele nostru Ioane, nu ne părăsi; îţi ieşim întru întâmpinare, nu ne lăsa singuri în vâltoarea ispitelor, acum la sfârşit de veacuri. Ci vino la noi fiii tăi şi ne mângâie prin rugăciunile şi cinstitele tale moaşte pe care cu credinţă le sărutăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cum să nu te lăudăm pe tine, Maica lui Hristos Dumnezeu, lauda îngerilor şi rugătoarea tuturor credincioşilor, că prin rugăciunile tale diavolii fug, ispitele se biruiesc, răutatea se stinge, ura se preface în bucurie, cei răi se fac buni prin pocăinţă şi noi ne mântuim.

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

În focul cel mistuitor uniţi fiind tinerii, cei ce au fost cei dintâi în cinstirea de Dumnezeu, dar de văpaie nefiind vătămaţi, cântare dumnezeiască au cântat: binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Lipsit fiind de cele pământeşti, te-ai îmbogăţit în cele cereşti, agonisind prin multe osteneli cununa faptelor bune. Ajută-ne, Sfinte Ioane, iubitorule de Dumnezeu, să nu pierdem cununa mântuirii, fiind lipsiţi de fapte bune.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai alergat, sfinte părinte, ca un cerb la izvoarele liniştii ajungând până în Ţara sfântă. Dar nici acolo n-ai aflat-o, căci liniştea deplină a sufletului se dobândeşte numai în cer. De aceea, renunţând la toate, te-ai nevoit în pustie şi în peşteră, vorbind numai cu Dumnezeu până când te-ai mutat la cele de sus. Ajută-ne, părinte, să ne adăpăm şi noi din liniştea şi pacea Duhului Sfânt.

Te-ai depărtat de oameni, ca să vorbeşti numai cu Dumnezeu; ai renunţat la cele trecătoare, ca să dobândeşti pe cele veşnice. De aceea, acum te veseleşti în lumina lui Hristos şi te rogi pentru cei ce te cinstesc cu credinţă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Învaţă-ne a ne ruga cu mintea şi cu inima şi a dori numai pe Hristos, Sfinte cuvioase părinte Ioane. Învaţă-ne a ne smeri şi a ierta, ca să devenim fii ai lui Dumnezeu. Învaţă-ne a ne plânge păcatele şi a mângâia pe aproapele, ca să primim şi noi milă şi mângâiere de sus şi iertare de păcate.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzeşte-ne, cuvioase părinte Ioane cu rugăciunile tale, de diavoli şi de oameni răi; scapă-ne, sfinte, de patimi şi de cursele morţii; împacă-ne, mult nevoitorule părinte, cu Dumnezeu şi cu aproapele nostru, ca să dăm răspuns bun lui Hristos în ceasul morţii şi la înfricoşătoarea Judecată.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mijloceşte pentru noi, fiii tăi, Sfinte părinte Ioane, care te cinstim cu evlavie, şi cere milă de la Dumnezeu pentru lume, pentru ţările cu dreaptă credinţă, pentru

neamul din care te-ai născut şi pentru toţi care poartă în inimile lor bucuria şi nădejdea învierii în Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aflat-ai har de la Dumnezeu, cuvioase părinte Ioane, şi ai fost numărat în ceata sfinţilor. Nu ne uita pe noi cei săraci şi slabi în cele duhovniceşti şi cere de la Hristos iertare de păcate şi odihnă veşnică sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, Marie, Preasfântă Fecioară; bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea noastră; bucură-te, rugătoarea şi mijlocitoarea lumii înaintea Preasfintei Treimi. Nu înceta a te ruga, Stăpână, împreună cu toţi sfinţii şi cu Sfântul Ioan cel nou de la Neamţ, să se mântuiască sufletele noastre.

Irmosul: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, cum Cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se om. Pentru aceea, pe prea curata, de Dumnezeu Născătoarea, credincioşii o mărim.

Luminânda sfântului: Într-armându-te cu rugăciunea şi cu iubirea lui Hristos, fericite părinte Ioane, ai luat crucea şi, lăsând pe fraţii tăi, te-ai dus în pustiul Iordanului, unde bine te-ai nevoit, biruind pe diavoli şi slăbiciunile firii prin rugăciuni cu lacrimi, prin post şi mucenicească răbdare. Pentru aceasta acum, ajungând în lumina cerului şi în ceata sfinţilor, nu înceta a te ruga pentru noi fiii tăi cei ce cu dragoste te cinstim pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cei ce dorim cu totul, după dumnezeiasca slavă, să tăiem norul trupului cel pământesc, suindu-ne în Muntele Taborului; şi cu Moise şi cu Ilie şi cu cei aleşi dintre ucenici să ne silim şi să ne învrednicim a ne face părtaşi dumnezeieştii străluciri celei neapropiate, lumină prin lumină luând.

Se cântă **stihirile** pe 4, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfân-

tă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, Cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Cuvioase părinte Ioane, podoaba călugărilor din zilele noastre şi iubitorule de nevoinţă, din tinereţe ai luat Crucea lui Hristos şi i-ai urmat cu credinţă, biruind slăbiciunile firii şi ispitele diavoleşti, într-armându-te cu rugăciunea şi cu postul şi străin în ţară străină fiind, te-ai logodit cu pustia, în toată viaţa ta, slăvind împreună cu îngerii pe Dumnezeu Cel în Treime lăudat şi prea mărit.

Bunule nevoitor, lăsând patria ta, te-ai ostenit în Ţara sfântă unde a înviat Hristos, cu călugării în lavră smerindu-te, cu pustnicii în pustiul Iordanului rugându-te şi cu sfinţii sihaştri în peşteră jertfindu-te pentru dragostea lui Dumnezeu. Pentru aceasta îţi cântăm: Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, lauda Moldovei şi cununa sihaştrilor şi te roagă pentru sufletele noastre.

Cu ce cuvinte şi cântări de laudă vom lăuda astăzi pe Sfântul Ioan cel nou din lavra Neamţului, care în pustiul Iordanului s-a nevoit şi în peştera Sfânta Ana mulţi ani a sihăstrit, desăvârşit făcându-se şi în cetele sfinţilor numărându-se cu harul lui. Pentru aceasta cu evlavie să-l lăudăm: ***Bucură-te, Sfinte Ioane, părintele nostru, lauda României şi a întregii Ortodoxii!***

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Veniţi toate cetele călugărilor să lăudăm astăzi într-un glas, după cuviinţă, pe Sfântul Ioan, crinul cel binecuvântat şi cu bună mireasmă, care a odrăslit în pământul Moldovei şi a fost închinat lui Hristos în lavra cea mare de la Neamţ şi în Ţara sfântă a rodit şi să-i cântăm: Bucură-te, floare de mult preţ a călugărilor; bucură-te, sihastru desăvârşit în pustiul Iordanului; bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, rugător neadormit pentru sufletele noastre!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Acatistul Sfântului cuvios Ioan Iacob de la Neamţ

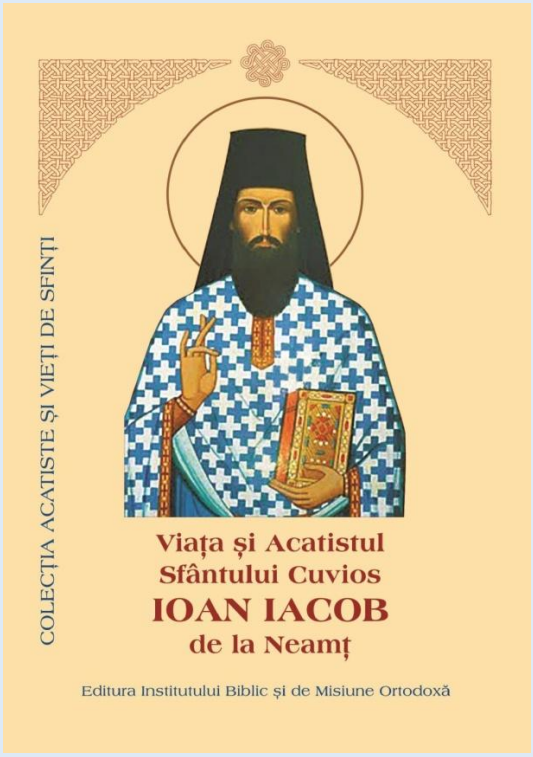

(alcătuit de ucenicul său, monahul Ioanichie Părăială)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Pe sihastrul cel mare al Bisericii lui Hristos, pe povăţuitorul cel duhovnicesc al monahilor şi pe odrasla cea din Moldova răsărită, veniţi toţi bine credincioşii creştini să-l lăudăm şi cu dragoste să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!***

Icosul 1

Făcătorul Îngerilor şi al oamenilor, Dumnezeu Atotţiitorul, te-a ales dintru început să părăseşti toate cele deşarte ale lumii acesteia şi rănindu-ţi inima cu dumnezeiasca dragoste, la limanul cel de mântuire al sihăstriei ai alergat, pentru care minunându-ne strigăm ţie:
Bucură-te, că din pruncie pe Dumnezeu ai iubit;
Bucură-te, că pentru dragostea Lui, de cele deşarte ai fugit;
Bucură-te, că din părinţii credincioşi Maxim şi Ecaterina ai răsărit;
Bucură-te, că la Sfântul Botez, numele Sfântului prooroc Ilie, ai primit;
Bucură-te, că de mic ai rămas orfan de părinţi;
Bucură-te, că Maria, bunica ta te-a îngrijit;
Bucură-te, că ea ţi-a fost o vreme ocrotitoare pământească;
Bucură-te, că te-a învăţat din pruncie sfânta credinţă creştinească;
Bucură-te, că grea ţi-a fost copilăria;
Bucură-te, că te-a ajutat să câştigi veşnicia;

Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 2

Urmând şcolile vremii în sat şi înstrăinat de cei cunoscuţi ai tăi, ai păstrat în suflet dorul după slujirea aleasă lui Hristos şi niciodată nu te-ai făcut părtaş jocurilor copilăreşti, ci totdeauna cântai din inimă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Murind bunica ta, singura mângâiere pământească, pe când aveai abia zece ani, de minunată vedenie te-ai învrednicit în ziua Învierii, văzând în Sfântul Altar al Bisericii pe Domnul Iisus Hristos Înviat, pentru care auzi de la noi unele ca acestea:
Bucură-te, căci fiind curat cu inima, pe Hristos Dumnezeu Îl vedeai;
Bucură-te, că la mormântul părinţilor, să aprinzi lumânări, adeseori mergeai;
Bucură-te, că singur în casă ai locuit;
Bucură-te, că mângâiere, întărire şi nădejde în Domnul ai aflat;
Bucură-te, că tainic lucrător al rugăciunii lui Iisus din copilărie te-ai arătat;
Bucură-te, că inima nu ţi-ai lipit de cele de jos, trecătoare;
Bucură-te, că pe Maica Domnului ţi-ai luat ocrotitoare;
Bucură-te, că în taina singurătăţii, linişte ai aflat;
Bucură-te, că în voia lui Dumnezeu, te-ai lăsat;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 3

După ce ai terminat clasele primare în satul natal din comuna Hodorişteа, apoi Gimnaziul la Lipcani şi Liceul la Cernăuţi, ţi-ai destăinuit gândul arhimandritului Eugen Laiu, că vrei să te călugăreşti şi să cânţi neîncetat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Renunţând la toate cele deşarte pentru dragostea lui Hristos, te-ai închinat Sfintelor moaşte ale Sfântului mucenic Ioan cel nou de la Suceava, apoi ţi-ai urmat drumul la Sfânta Mânăstire Neamţ, pentru care auzi şi de la noi unele ca acestea:
Bucură-te, prea fericite suflet de Dumnezeu iubit;
Bucură-te, că episcopul Nicodim Munteanu te-a primit;
Bucură-te, că la bolnavi cu ascultarea rânduit ai fost;
Bucură-te, că învăţând şi meşteşugul doctoricesc la mulţi erai de folos;
Bucură-te, că mult te minunai de toată zidirea lui Dumnezeu iubit;
Bucură-te, că ziua şi noaptea vorbeai cu Tatăl Ceresc, necontenit;
Bucură-te, că pentru citirea cărţilor de folos, mare râvnă aveai;
Bucură-te, că Biserica, oamenii şi cărţile mult iubeai;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 4

După tunderea în monahism cu numele marelui Botezător Ioan, vedem dumnezeiasca purtare de grijă faţă de tine, prea cuvioase, că vei sihăstri în locurile unde s-a nevoit şi a cântat şi el lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Precum oarecând Avraam a plecat din patria şi dintre rudeniile sale, aşa şi tu prea cuvioase ai plecat din Moldova la Sfintele Locuri, pentru care îţi grăim:
Bucură-te, că te-ai făcut următor patriarhilor cu credinţa;
Bucură-te, că te-ai asemănat Sfinţilor cu nevoinţa;
Bucură-te, cu Avraam ascultătorul;
Bucură-te, cu Iacob de Dumnezeu văzătorul;
Bucură-te, cel fără de răutate ca Moise;
Bucură-te, cel plin de blândeţe ca David;
Bucură-te, că răbdător ca Iov te-ai arătat;
Bucură-te, căci cu îndrăzneală ca Botezătorul, fărădelegea ai mustrat;
Bucură-te, ca un prooroc văzător de cele viitoare;
Bucură-te, că la Locurile Sfinte te-ai închinat cu ardoare;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 5

La stăruinţele prea fericitului întru pomenire patriarh al Sfintei Cetăţi a Ierusalimului Damianos, ai fost primit în obştea Sfântului Sava unde cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Grele au fost încercările şi ascultările la care ai fost rânduit, prea cuvioase, însă cu darul lui Hristos, pe care de-a pururi îl aveai în inimă, le-ai împlinit cu dragoste pe toate, auzind de la noi unele ca acestea:
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane;
Bucură-te, următor Sfântului Sava în canoane;
Bucură-te, căci cu Antonie te-ai asemănat în sfinţire;
Bucură-te, că ai râvnit şi marelui Arsenie;
Bucură-te, că de toţi părinţii bolnavi erai căutat;
Bucură-te, căci cu Sfântul Sisoe cel mare la fapte te-ai asemănat;
Bucură-te, mângâietorul pelerinilor creştini ce te căutau;
Bucură-te, că pentru multa ta milostivire, “doctorul mânăstirii” toţi îţi ziceau;
Bucură-te, că prin minunea şi cu ajutorul Maicii Domnului ai scăpat de atacul beduinilor;
Bucură-te, că toate le săvârşeai ca pentru Dumnezeul creştinilor;

Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 6

Râvnind vieţii sihăstreşti, ai luat binecuvântare de la ieroschimonahul Sava pentru a pleca în pustiul Qumran să-i cânţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Puţină a fost petrecerea ta aici deoarece au năvălit beduinii cu vitele şi a trebuit să pleci la Peştera Calomona din Valea Iordanului, pentru care îţi strigăm aşa:
Bucură-te, că liniştea ai căutat;
Bucură-te, că de atacul unei hiene, prin mare minune ai scăpat;
Bucură-te, că răului prin fuga de el, te-ai împotrivit;
Bucură-te, că nu departe de Mânăstirea Sfântului Gherasim de la Iordan te-ai nevoit;
Bucură-te, că mari greutăţi şi aici ai îndurat;
Bucură-te, că alt ucenic ai primit în Peştera Calomona, unde te-au aşezat;
Bucură-te, că de aceeaşi râvnă şi dragoste te mistuiai;
Bucură-te, că mult Valea Iordanului cântai;
Bucură-te, că de grea boală a pântecului ai fost lovit;
Bucură-te, căci şi aşa bolnav, pravila şi canoanele le-ai împlinit;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 7

Chinuitoare ţi-a fost boala de un an şi jumătate, încât ai slăbit până la totală istovire, dar cu veselă faţă cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Când şi în Ţara Sfântă pârjolul războiului s-a abătut, fost-ai închis cu italienii şi cu germanii într-un lagăr timp de aproape un an, pentru care auzi acestea:
Bucură-te, că ispitele nu te-au spăimântat;
Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos le-ai răbdat;
Bucură-te, că în scârbele vieţii te-ai întărit în cugetul tău;
Bucură-te, că în necazuri şi suferinţe cereai ajutorul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că slăbit de boala stomacului nădejdea o aveai sus;
Bucură-te, că din lagăr ai scăpat, cu puterea lui Iisus;
Bucură-te, că din nou în Lavra Sfântului Sava ai fost primit;
Bucură-te, că în aceleaşi ascultări ai fost rânduit;
Bucură-te, că la Mânăstirea Sfântului Teodosie ai ajuns;
Bucură-te, că vindecarea în suferinţe, ai primit de sus;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 8

Învrednicindu-te să fii hirotonit diacon şi preot la Sfântul Mormânt al Domnului Iisus, pentru a putea pleca în pustie, cu mulţumită ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Mare ţi-a fost bucuria când ai ajuns la loc de linişte ca egumen la Schitul românesc de la Iordan, unde fiind numai cu ucenicul tău, te rugai şi pentru ţara şi poporul nostru, pentru care auzi de la noi unele ca acestea:
Bucură-te, că Sfintele slujbe la Schitul românesc le săvârşeai cu credinţă;
Bucură-te, că aspră şi grea ţi-a fost lupta în nevoinţă;
Bucură-te, că cinci ani aici la Schit te-ai nevoit;
Bucură-te, că de aici în pustiul Hozeva ai călătorit;
Bucură-te, că mare dor de singurătate te-a mistuit;
Bucură-te, că în Mânăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, un an de zile ai petrecut;
Bucură-te, că mereu desăvârşita linişte o căutai;
Bucură-te, că prin sudorile sihăstriei, cărbunii patimilor îi stingeai;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 9

Prin purtarea de grijă a Bunului Dumnezeu şi a prea curatei Sale Maici, ai ajuns la loc de linişte şi reculegere desăvârşită, în peştera unde pustnicise şi Sfânta Ana, mama Născătoarei de Dumnezeu, cântând cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul 9

Pentru totdeauna ai zăvorât dorinţa plecării din acest loc binecuvântat până la sfârşitul vieţii, petrecând în aspră nevoinţă, pentru care auzi de la noi aşa:
Bucură-te, văzătorule de vedenie dumnezeiască;
Bucură-te, locaş de lumină cerească;
Bucură-te, că lumii răstignindu-te, jertfă Domnului te-ai adus;
Bucură-te, că ai fost pildă de mântuire către Patria cea de sus;
Bucură-te, temelie neclintită a pustniceştilor strădanii;
Bucură-te, aleasă floare din văile Iordanului;
Bucură-te, mare sihastru şi de monahi povăţuitor;
Bucură-te, al Fecioarei ales păzitor;
Bucură-te, slujitor al PreaSfintei Fecioare neclintit;
Bucură-te, că prin iconomie de sus, preoţia ai primit;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 10

Fiind cu anevoie de ajuns la acest minunat loc pustnicesc, primeai la peşteră doar suflete sincere de mântuire şi le povăţuiai să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

De aducere aminte de moarte, de ziua Judecăţii şi de Jertfa Sfântă a Milostivului Hristos, îi povăţuiai pe toţi ucenicii, de la care auzi unele ca acestea:
Bucură-te, părinte Ioane, cugetător smerit;
Bucură-te, că împreună cu Vasile cel mare la moarte ai gândit;
Bucură-te, ca Ioan Gură de Aur, iscusit vorbitor;
Bucură-te, cu Sfântul Grigore, împreună liturghisitor;
Bucură-te, cu Îngerii vieţuitor;
Bucură-te, de Hristos, purtătorule;
Bucură-te, păzitor fierbinte al făgăduinţelor călugăreşti;
Bucură-te, împlinitor cu scumpătate al canoanelor sobornicești;
Bucură-te, împreună cu Nicodim Aghioritul, al dreptei credinţe apărătorule;
Bucură-te, al Sfintei tradiţii patristice, cu mare sfinţenie păstrător;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 11

Văzând vieţuirea ta cea îngerească, în Peştera Sfintei Ana, cade-se nouă a ne schimba viaţa cea păcătoasă şi început bun să cerem de la Dumnezeu, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 11

Mare mâgâiere au aflat toţi fraţii români aflaţi în pribegia vieţii, celei trecătoare pe la Locurile Sfinte, la Schitul românesc de la Iordan şi peştera prea cuvioşiei tale, părinte Ioane, de la care auzi unele ca acestea:
Bucură-te, odor de preţ al Bisericii creştineşti;
Bucură-te, fierbinte rugător pentru toţi creştinii Ţării Româneşti;
Bucură-te, podoaba cea aleasă a preoţilor celor cuvioşi;
Bucură-te, tărie cu ajutorul celor neputincioşi;
Bucură-te, că mare vedenie cerească înainte de moarte ţi s-a arătat;
Bucură-te, că pentru nevoinţe, la mari descoperiri te-ai ridicat;
Bucură-te, mirul cel cu bună mireasmă al harului ceresc;
Bucură-te, doritor de mântuire neamului românesc;
Bucură-te, la Judecătorul Hristos, apărătorule;
Bucură-te, mărgăritar ceresc al neamului nostru luminătorule;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 12

Uimitoare a fost plecarea ta din viaţa pământească, căci trimişi au fost toţi sfinţii, cărora le-ai scris cântări, să-ţi însoţească sufletul la Ceruri, pe care îi binecuvântai, în ziua adormirii tale şi cântau cu toţii lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12

Întrega Biserică dreptmăritoare a Răsăritului se bucură de sfinţenia vieţii tale, prea cuvioase părinte Ioane şi de chipul cel prea minunat al prea slăvirii Sfintelor tale moaşte, pentru care auzi de la toată creştinătatea ortodoxă unele ca acestea:

Bucură-te, cel ce ai fost înger în trup şi acum cu ei locuieşti;
Bucură-te, Sfinte, care cu toţi Sfinţii te veseleşti;
Bucură-te, cu apostolii şi cu mucenicii vorbitorule;
Bucură-te, cu drepţii şi cu cuvioşii locuitorule;
Bucură-te, de multe feluri de primejdii păzitor;
Bucură-te, luceafăr ales al clerului bisericesc strălucitor;
Bucură-te, că hrană duhovnicească în scrierile tale ne-ai lăsat;
Bucură-te, că cei deznădăjduiţi şi scârbiţi de viaţă prin ele mângâiere au aflat;
Bucură-te, că prin Sfintele tale moaşte minuni s-au arătat;
Bucură-te, că închinându-ne lor, sufletul ni se umple de dor neîncetat;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 13 (se zice de trei ori)

O, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou, plăcutule al lui Hristos şi rugător fierbinte către Dumnezeu pentru neamul românesc şi toată ortodoxa creştinătate, primeşte acest smerit dar de la noi, cei de o credinţă şi de un neam cu tine şi roagă-L pe Milostivul Dumnezeu, să ne păzească de tot felul de ispite, de scârbe, de primejdii şi de deznădejde, iar la sfârşitul vieţii noastre, cereştilor bucurii să ne învrednicească şi împreună cu tine să-I cântăm cântarea cea îngerească: ***Aliluia!***

Icosul 1

Făcătorul Îngerilor şi al oamenilor, Dumnezeu Atotţiitorul, te-a ales dintru început să părăseşti toate cele deşarte ale lumii acesteia şi rănindu-ţi inima cu dumnezeiasca dragoste, la limanul cel de mântuire al sihăstriei ai alergat, pentru care minunându-ne strigăm ţie:

Bucură-te, că din pruncie pe Dumnezeu ai iubit;
Bucură-te, că pentru dragostea Lui, de cele deşarte ai fugit;
Bucură-te, că din părinţii credincioşi Maxim şi Ecaterina ai răsărit;
Bucură-te, că la Sfântul Botez, numele Sfântului prooroc Ilie, ai primit;
Bucură-te, că de mic ai rămas orfan de părinţi;
Bucură-te, că Maria, bunica ta te-a îngrijit;
Bucură-te, că ea ţi-a fost o vreme ocrotitoare pământească;
Bucură-te, că te-a învăţat din pruncie sfânta credinţă creştinească;
Bucură-te, că grea ţi-a fost copilăria;
Bucură-te, că te-a ajutat să câştigi veşnicia;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!

Condacul 1

Pe sihastrul cel mare al Bisericii lui Hristos, pe povăţuitorul cel duhovnicesc al monahilor şi pe odrasla cea din Moldova răsărită, veniţi toţi binecredincioşii creştini să-l lăudăm şi cu dragoste să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioan cel nou de la Hozeva!***

Rugăciune

O, prea fericite ieroschimonah Ioan de la Iordan, caută cu milă frăţească la cei din faţa ta şi la tot sufletul cel dosădit şi amărât de valurile vieţii celei trecătoare şi roagă-L pe Atotputernicul Dumnezeu şi pe prea curata Sa Maică, să trimită grabnică mângâiere celor din suferinţă, tărie şi ajutor celor în ispite, nădejde celor deznădăjduiţi, pace celor tulburaţi, reazim săracilor, statornicie în dreptate, credinţă, unitate duhovnicească la tot poporul şi răbdare celor ce se ostenesc în mânăstiri, în peşteri, prin pustiuri, în ostroave şi în tot locul şi-n latura pământului.

Nu trece cu vederea primejdiile în care zace creştinătatea ortodoxă cea hărţuită de dezbinări, certuri, rătăciri şi erezii şi roagă fierbinte pe PreaSfântul Duh să întărească Sfânta Biserică dreptmăritoare, să-i dăruiască păstori de suflete iscusiţi şi gata de jertfă, pentru mântuirea turmei celei încredinţate lor, să-i lumineze pentru

a-i învăţa pe credincioşi dreapta credinţă, să-i curăţească de tot felul de patimi şi să nu fie sminteală păstoriţilor lor.

Fii mijlocitor, către Cel ce toată viaţa I-ai dăruit-o, către Hristos, Fiul Tatălui celui Veşnic şi de o fiinţă cu PreaSfântul Duh, să ne izbăvească de tot felul de patimi şi întinăciuni trupeşti şi sufleteşti, să ne lumineze mintea, cu lumina Sfintei Sale Evanghelii, să ne curăţească inima de toată ispitirea şi pofta cea rea, să ne ajute să punem început bun de mântuire şi a spori duhovniceşte în calea mântuirii, cu darul PreaSfântului Duh, iar (la) înfricoşatul Scaun de Judecată, mijloceşte Sfinte Ioane la Dreptul Judecător, ca cel ce ai câştigat îndrăzneală la Dânsul, să caute cu milă şi îndurare la ticăloasele noastre suflete şi nu după ale noastre nelegiuri să ne osândească, ci după marea, bogata şi dumnezeiasca Sa bunătate, să ne miluiască şi veşnicelor bunătăţi să ne învrednicească spre slava Preamilostivului Dumnezeu, celui în PreaSfânta Treime închinat. Amin.

Viaţa şi Acatistul Sfântului cuvios Ioan Iacob de la Neamţ

Sfântul Ioan Iacob de la Neamț s-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiștea, din fostul județ Dorohoi, într-o familie de țărani credincioși, Maxim și Ecaterina, fiind singurul copil la părinți. La Botez a primit numele de Ilie, și din pruncie s-a dovedit un copil ales și binecuvântat de Dumnezeu.

După șase luni de la naștere, mama sa, fiind o fire bolnăvicioasă, și-a dat sufletul în mâinile Domnului, lăsând copilul în grija bunicii sale, Maria.

După doi ani moare și tatăl său, în război, în toamna anului 1916, copilul rămânând în grija rudelor apropiate.

Primii ani de școală îi face în satul natal, apoi urmează gimnaziul la Lipcani-Hotin, și liceul la Cozmeni-Cernăuți, fiind cel mai bun elev din școală.

În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la Facultatea de Teologie din Cernăuți, ca să-l facă preot. Dar el, simțindu-se chemat de Dumnezeu la o viață mai înaltă, le-a spus: Nu, eu vreau să mă fac călugăr!

După un an, tânărul Ilie, pe când lucra la câmp, se ruga lui Dumnezeu să-i descopere calea pe care să o urmeze. Deodată a auzit un glas de sus, zicând: Mănăstirea! Din clipa aceea nu a mai avut odihnă în suflet.

Cerând binecuvântarea duhovnicului său, fericitul Ioan și-a luat cărțile sfinte, crucea și icoana Maicii Domnului din casa natală, fiind în zi de duminică, și, călăuzit de Duhul Sfânt, a intrat în obștea Mănăstirii Neamț.

Starețul mănăstirii, episcopul Nicodim, l-a primit cu multă dragoste și, după ce l-a trimis să se închine în fața icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului din biserica voievodală, i-a rânduit ascultare la infirmerie și la biblioteca mănăstirii. Era foarte tăcut, ascultător și smerit.

Între anii 1934-1935, face serviciul militar la Dorohoi ca infirmier, având multă milă de cei bolnavi și fiind iubit de toți.

În toamna anului 1935 se reîntoarce în obștea Mănăstirii Neamț, și continuă aceeași ascultare de bibliotecar și îngrijitor la bolniță. Toți se foloseau de smerenia, de blândețea și de dragostea lui, și cugetau că este un ales al lui Dumnezeu.

La 8 aprilie 1936, în miercurea din Săptămâna Sfintelor Patimi, fericitul rasofor Ilie Iacob este tuns în îngerescul cin călugăresc de arhiereul Valerie Moglan, noul stareț al marii lavre, împreună cu alți doi frați rasofori, primind la călugărie numele de Ioan.

Dorind viață pustnicească și arzând cu inima pentru Hristos și pentru Sfintele Locuri, unde S-a născut, a pătimit și a înviat Domnul, fericitul monah Ioan Iacob pleacă în Țara Sfântă împreună cu alți doi monahi din lavră, Claudie și Damaschin.

După ce se închină la toate Sfintele Locuri și sărută Crucea Golgotei și Mormântul Domnului, cei trei călugări se retrag să ierneze în obștea Mănăstirii „Sfântul Sava” din pustiul Iordanului. Apoi, însoțitorii săi întorcându-se la Mănăstirea Neamț, fericitul monah Ioan Iacob se nevoiește, în continuare, în Mănăstirea „Sfântul Sava” de lângă Betleem, timp de zece ani, răbdând grele ispite, boli și încercări de la oameni și de la diavoli.

Prima ascultare în obștea Mănăstirii „Sfântul Sava” a fost cea de paraclisier. Cuviosul Ioan avea mare evlavie pentru biserică și sfintele slujbe. Făcea prescuri, menținea curățenia și suna clopotul de slujbă. De asemenea, păstra o atmosferă de iubire, de smerenie și milă față de toți.

Avea și ascultarea de infirmier al mănăstirii și îngrijea cu dragoste atât pe călugări, cât și pe numeroșii arabi și beduini, bolnavi sau răniți în război, care erau aduși la infirmeria mănăstirii. Pentru aceasta, îl iubeau și-l căutau atât unii, cât și alții.

Duhovnicul lui, ieroschimonahul Sava, macedonean de neam, care cunoștea limba ro-mână, era un mare povățuitor de suflete, și mărturisea pe toți călugării români nevoitori în Țara Sfântă. Astfel, ziua era în slujba obștii și a bolnavilor, iar noaptea se nevoia singur în chilie cu multe rugăciuni de taină, cu metanii, lacrimi și citiri din Sfânta Evanghelie și din scrierile Sfinților părinți.

Cunoscând bine limba greacă, traducea unele pagini alese patristice, din care se hrănea atât pe sine, cât și pe cei ce veneau la el. Avea și darul scrierii de învățături și versuri duhovnicești, pe care le trimitea fraților săi din Țara Sfântă sau le dădea pelerinilor români care veneau spre închinare la Mormântul Domnului.

Între anii 1939-1940, fericitul sihastru Ioan Iacob s-a nevoit împreună cu un ucenic român într-o peșteră din pustiul Qumran, aproape de Marea Moartă. Aici l-a cunoscut pe monahul Ioanichie Pârâială, care i-a rămas ucenic credincios până la obștescul sfârșit. Ca pustnic, se hrănea doar cu pesmeți și puține fructe. Obișnuia să se roage noaptea, singur, răbdând multe ispite.

Între anii 1940-1941, din cauza războiului, cuviosul Ioan a stat cu mai mulți călugări din Țara Sfântă într-un lagăr pe Muntele Măslinilor. Fiind eliberat, se reîntoarce la Mănăstirea „Sfântul Sava” și continuă aceleași ascultări și nevoințe.

Cu aprobarea Patriarhiei Ierusalimului, în anul 1947, la 13 mai, este hirotonit diacon, în biserica Sfântului Mormânt, cu binecuvântarea patriarhului României, la recomandarea arhimandritului Victorin Ursache, superiorul Căminului Românesc din Ierusalim.

În același an, cuviosul Ioan Iacob este hirotonit preot în biserica Sfântului Mormânt de arhiereul Irinarh din Patriarhia Ierusalimului, fiind numit de Patriarhia Română egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de pe valea Iordanului, aproape de locul unde S-a botezat Domnul nostru Iisus Hristos.

Timp de 5 ani, cât a dus această ascultare, cuviosul Ioan Iacob a săvârșit zilnic toate sfintele slujbe, în limba română, a tradus numeroase pagini din Sfinții părinți cu învățături pentru călugări și pelerini; a compus un bogat volum de versuri duhovnicești, a înnoit chiliile și biserica schitului și, mai ales, viața duhovnicească din schit, ostenindu-se mult pentru primirea pelerinilor români, pe care îi spovedea, îi împărtășea și le dădea sfaturi mântuitoare de suflet.

Noaptea, însă, se nevoia singur, neștiut de nimeni, fie în chilie, fie ieșind să se roage pe valea Iordanului, încercând să urmeze, după putere, cuvioasei Maria Egip-

teanca. Singurul său ucenic statornic era monahul Ioanichie, precum și câteva maici române bătrâne, Melania, Natalia, Galinia, Casiana și Magdalena, care îi erau fiice duhovnicești și se aflau sub ascultarea sa.

În luna noiembrie 1952, cuviosul Ioan Sihastrul se retrage din ascultarea de egumen și, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obștea mănăstirii „Sfântul Gheorghe Hozevitul" din pustiul Hozeva, pe valea pârâului Cherit (sau Horat).

După un an se retrage cu ucenicul său într-o peșteră din apropiere, numită Chilia Sfintei Ana, unde, după tradiție, ea se ruga lui Dumnezeu să-i dăruiască un prunc.

Alături de el, într-o altă peșteră, viețuia un monah cipriot, anume Pavel. Aici s-a nevoit Sfântul Ioan Sihastrul cu ucenicul său, timp de 7 ani, în rugăciuni neîncetate, în privegheri de toată noaptea, în postiri îndelungate, în lacrimi neștiute, în cugetări și în doriri duhovnicești, răbdând tot felul de ispite, suferințe, lipsuri, lupte cu diavolii, și cu înstrăinare totală, aprinzându-se de multă râvnă pentru Hristos și slăvind pe Dumnezeu Cel în Treime lăudat.

La peșteră, unde cu greu se ajungea, pe o scară înaltă, nu primea pe nimeni, comunicând cu cei ce veneau mai ales prin rugăciune, prin unele scrieri sfinte și prin ucenicul său.

La sărbătorile mari și în posturi, Sfântul Ioan săvârșea dumnezeiasca Liturghie în paraclisul peșterii Sfânta Ana împreună cu ucenicul său, și se împărtășeau amândoi cu Trupul și Sângele lui Hristos, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate.

În timpul zilei și în clipe de răgaz, scria versuri religioase și traducea pagini patristice din limba greacă. Mânca o dată în zi, pesmeți, măsline, smochine și bea puțină apă, iar noaptea dormea câteva ore, pe o scândură, având o piatră drept pernă.

În vara anului 1960, era bolnav și suferea toate cu multă răbdare. Simțindu-și sfârșitul aproape, miercuri 4 august, s-a împărtășit cu Sfintele Taine, iar joi dimineața la orele 5 și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la vârsta de numai 47 de ani.

După trei zile, a fost înmormântat în aceeași peșteră de egumenul mănăstirii „Sfântul Gheorghe", arhimandritul Amfilohie, iar după 20 de ani, la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg, nestricat, răspândind bună mireasmă, semn că l-a prea mărit Dumnezeu și l-a numărat în ceata Sfinților, pentru nevoința și sfințenia vieții sale. O mare bucurie duhovnicească i-a cuprins pe toți.

La 15 august 1980, același egumen i-a pregătit o raclă sculptată în lemn de chiparos, l-a așezat în ea, cu mare cinste, și l-a dus în procesiune, depunând Sfintele moaște în biserica cu hramul Sfântul Ștefan din incintă, unde se află și moaștele Sfântului Gheorghe Hozevitul.

De atunci, vin zilnic pelerini să se închine la moaștele cuviosului, cerându-i ajutorul, pe care, toți cei ce se roagă cu credință îl primesc. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, luând în considerare sfințenia vieții cuviosului Ioan Iacob, și văzând cinstitele sale moaște, l-a trecut în rândul sfinților, la data de 20 iunie 1992, sub numele de Sfântul Ioan Iacob de la Neamț, fixându-i-se zi de prăznuire 5 august, data mutării lui la cele veșnice.

Întru tine, Părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, căci lăsând lumea și patria ta, ai luat Crucea lui Hristos și în valea Iordanului te-ai așezat spre nevoință. Pentru aceasta și cu îngerii acum se bucură, Cuvioase Părinte Ioane, duhul tău. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului Cuvios
Ioan Iacob de la Neamț

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-205-3

Acatistul Sfântului Ioan Iacob românul, sihastru din Ţara Sfântă

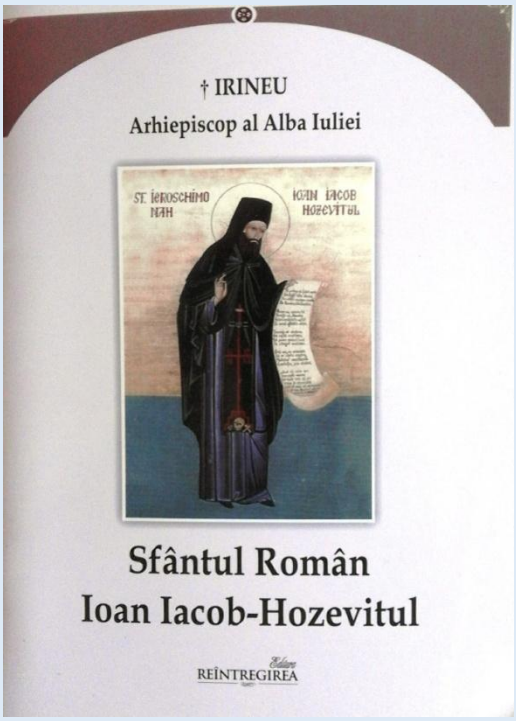

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfantului Ioan Iacob Hozevitul (Sfantul Ioan Iacob de la Neamt) - Arhidiacon Vlad Rosu
https://www.youtube.com/watch?v=rEoeVX80jUc

&&&

Condac 1

Cuviosului Ioan, părintelui nostru cel mult cinstit, cântare de laudă să-i aducem, că, prin multă nevoință, de cămara cerească s-a învrednicit, iar prin pilda vieții sale pe toți ne învață să urmăm, cu dragoste și credință, Mântuitorului Hristos. Pentru aceasta îi cântăm: ***Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!***

Icos 1

Făcătorul îngerilor și al oamenilor, purtătorul de grijă al tuturor, din pruncie te-a rânduit în grija bunicii tale spre ocrotire și povățuire. Aceasta, cu dor de pustnicie trăind toată viața, a fost dăruită de Dumnezeu ca să împlinească dragostea părinților tăi trupești, iar tu, sfinte, ai fost chemat să împlinești dorința vieții ei; pentru aceasta îți cântăm:
Bucură-te, viață de ofrandă;
Bucură-te, singurătate împlinită;
Bucură-te, nevoință luminată;
Bucură-te, căutarea iubirii părintești;
Bucură-te, aflarea Tatălui ceresc;
Bucură-te, dobândirea mântuirii Fiului;

Bucură-te, gustarea mângâierii Duhului
Bucură-te, ocrotitul Maicii Domnului;
Bucură-te, prietenul de taină al sfinților;
Bucură-te, văzătorul veșniciei;
Bucură-te, candelă a Bisericii;
Bucură-te, sol de veghe al neamului tău;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 2

Din tinerețe ai viețuit duhovnicește și ai împlinit lipsa dragostei părintești cu iubirea dumnezeiască, descoperindu-te în chip minunat, pentru care slăvim pe Dumnezeu și cântăm: ***Aliluia!***

Icos 2

Luminat de credință, întărit de nădejde, îmbogățit de iubire sfântă, ai dorit tinerețea veșnică din tinerețile tale; astfel ți-ai îndreptat sufletul către Dumnezeu, pentru care îți cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, cel hrănit cu Scripturile;
Bucură-te, cel curățit cu lacrimile pocăinței;
Bucură-te, cel povățuit de Sfinții Părinți;
Bucură-te, cel luminat cu rugăciunea;
Bucură-te, cel trecut prin focul ispitelor;
Bucură-te, următorule al Sfinților trei tineri;
Bucură-te, aflarea tinereții veșnice;
Bucură-te, dobândirea vârstei înțelepte;
Bucură-te, lucrarea faptelor bune;
Bucură-te, căutarea Raiului ceresc;
Bucură-te, ascultarea dumnezeieștilor cuvinte;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 3

Singurătatea, din copilărie, ți-a luminat-o Hristos cu grija de mântuirea sufletului, odorul de mare preț, iar lipsa fraților trupești ți-a împlinit-o cu mângâieri duhovnicești; de aceea, mulțumind lui Dumnezeu, cântai: ***Aliluia!***

Icos 3

Făgăduințele monahicești le-ai împlinit cu sfințenie după îndemnul Dumnezeiescului Duh care zice: „Faceți făgăduințe și le împliniți Domnului”; astfel, făcându-te ascultător, ai viețuit în feciorie și în sărăcie de bună voie, pentru care te cinstim cu unele ca acestea:

Bucură-te, ascultătorul tuturor;
Bucură-te, mângâierea celor săraci;
Bucură-te, hrănitorul străinilor;
Bucură-te, slujitorul părinților;
Bucură-te, sfătuitorul fraților;
Bucură-te, ajutătorul bolnavilor;
Bucură-te, iubitorul fecioriei;
Bucură-te, paza conștiinței;
Bucură-te, rugăciune fierbinte;
Bucură-te, priveghere îndelungată;
Bucură-te, ajunare cu folos;
Bucură-te, povățuire nevinovată;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 4

Mintea și sufletul ți le-ai curățit cu rugăciunea și pocăința, făcând din peștera ta poartă către cer, căci împreună cu tine și îngerii cântau: ***Aliluia!***

Icos 4

Dorind mai multă liniște sufletească, te-ai îndreptat către Dumnezeu prin rugăciune și ai împreunat petrecerea în peșteră cu postul, biruind iadul gândurilor deșarte, pentru care îți cântăm așa:
Bucură-te, dor de liniștire;
Bucură-te, dor de curăție sufletească;
Bucură-te, dor de pustnicie;
Bucură-te, dor de smerenie;
Bucură-te, dor de locuri sfinte;
Bucură-te, dor de patria cerească;
Bucură-te, dor de sfințenie;
Bucură-te, dor de lumină necreată;
Bucură-te, cel ce ai unit peștera cu cerul;
Bucură-te, prietenul îngerilor;
Bucură-te, vorbitorule cu Dumnezeu;
Bucură-te, rugătorule pentru noi oamenii;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 5

Dorind să moștenești Împărăția lui Dumnezeu, ai părăsit patria ta pământească și te-ai sălășluit în Țară Sfântă, ca să te închini la locurile de nevoință ale proorocilor,

ale apostolilor și ale altor următori ai lui Hristos, ca și în cer să cânți împreună cu ei: ***Aliluia!***

Icos 5

Locurile petrecerii Domnului Hristos pe pământ ți-au fost ca niște îndemnuri care te-au povățuit către viața veșnică din dorința iubitoare de Dumnezeu, pentru care îți cântăm așa:

Bucură-te, căutătorul Țării Sfinte;
Bucură-te, aflarea Locurilor Sfinte;
Bucură-te, locuitorul Hozevei;
Bucură-te, văzătorul Betleemului;
Bucură-te, iubitorul Iordanului;
Bucură-te, îndrăgirea Galileii;
Bucură-te, închinătorule la Ghetsimani;
Bucură-te, pelerinul Golgotei;
Bucură-te, lăudătorul Învierii;
Bucură-te, iubitorul Taborului;
Bucură-te, căutarea Eleonului;
Bucură-te, prietenul Cerului;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 6

Viețuind în Valea Iordanului ți-ai petrecut viața ca pe o treaptă a urcușului ceresc, mereu în osteneli duhovnicești, având în suflet dor de liniște și cer și, rugându-te pentru pământeni, cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 6

Cu sufletul pururea mulțumitor te-ai socotit fericit pentru sălășluirea vremelnică în Țara Sfântă; de aceea, cu bucurie, ai cântat mereu laude lui Dumnezeu, iar noi strigăm ție așa:

Bucură-te, că ai înțeles taina Iordanului;
Bucură-te, că ai cinstit Botezul;
Bucură-te, că te-ai rugat Botezătorului;
Bucură-te, că ai slăvit pe Mântuitorul;
Bucură-te, că ai chemat pe Mângâietorul;
Bucură-te, că ai prea mărit Treimea;
Bucură-te, că ai iubit Biserica;
Bucură-te, că te-ai însoțit cu pocăința;
Bucură-te, că ai îndrăgit nevoința;
Bucură-te, că ai aflat milostivirea lui Dumnezeu;

Bucură-te, că ai biruit suferința;
Bucură-te, că ai găsit pacea cerească;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 7

Primind harul preoției, cuvioase, din dumnezeiasca purtare de grijă ai fost rânduit egumen și povățuitor al monahilor români de la Iordan, pentru care lăudăm pe Dumnezeu și cântăm: ***Aliluia!***

Icos 7

Ca povățuitor al fraților viețuitori din schitul românesc de la Iordan, nu ai uitat de făgăduințele monahicești, silindu-ți mereu firea către Împărăția lui Dumnezeu - dorirea cea adevărată și, fiind călăuză duhovnicească tuturor fraților, îți cântăm:
Bucură-te, povățuitorul cel ales de Dumnezeu;
Bucură-te, părintele celor încredințați spre povățuire;
Bucură-te, ajutătorul celor slabi;
Bucură-te, lumină celor neștiutori;
Bucură-te, ridicarea celor căzuți;
Bucură-te, pildă în povățuire;
Bucură-te, îndemn cu îndelungă răbdare;
Bucură-te, mustrare părintească;
Bucură-te, certare cu folos;
Bucură-te, iertarea celor îndreptați;
Bucură-te, primirea celor întorși cu pocăință;
Bucură-te, pilduirea tuturor;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 8

În pustia Hozevei te-ai așezat, ca într-o țarină bine roditoare de fapte duhovnicești, unde, însoțit de îngeri, ți-ai sfințit sufletul după rânduielile viețuitorilor de mai înainte ca, împreună cu ei, în cer, să cânți: ***Aliluia!***

Icos 8

Având dorința de îndreptare sfântă și sporire duhovnicească, pustia și chilia în care ai locuit te-au învățat cum să-ți petreci viața aceasta departe de grijile cele lumești, pentru care îți cântăm:
Bucură-te, podoabă a Bisericii;
Bucură-te, chip îngeresc;
Bucură-te, dumnezeiască dorință;
Bucură-te, duhovnicească înaripare;

Bucură-te, cugetare la moarte;
Bucură-te, gândire la veșnicie;
Bucură-te, ostășie adevărată;
Bucură-te, stăpânire de sine;
Bucură-te, locuitorule în pustie;
Bucură-te, pildă a monahilor;
Bucură-te, râvnitorul Liturghiei;
Bucură-te, rug aprins al rugăciunii;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 9

Oamenii sunt nepricepuți, iar cuvintele sunt slabe în a arăta cu adevărat râvna și ostenelile tale, cuvioase, prin care ai dobândit viețuirea cerească pe pământ; pentru aceasta noi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 9

Fiind binecuvântat de Dumnezeu cu darul poeziei, ai alcătuit versuri cântând viața veșnică, pe care ai dorit-o, și minunatele Locuri sfinte; de aceea și noi îți cântăm:
Bucură-te, alăută în versuri;
Bucură-te, lăudătorul Locurilor sfinte;
Bucură-te, cântărețul Raiului;
Bucură-te, îndrăgirea poeziei;
Bucură-te, lauda monahilor;
Bucură-te, cântarea virtuților;
Bucură-te, stihuitor al rugăciunii;
Bucură-te, psaltire și harfă;
Bucură-te, gând încununat cu cânt;
Bucură-te, poezie înțeleaptă;
Bucură-te, cugetare la cele cerești;
Bucură-te, râvnirea celor duhovnicești;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 10

Toată viața ai petrecut-o în osteneală neîncetată și ai încununat-o cu sfârșit creș-tinesc, intrând în lumina Împărăției cerești. Aceasta dorind-o și noi, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 10

La adormirea ta, cuvioase, în chip minunat s-au adunat în peșteră călugări, pelerini credincioși și un stol de păsărele, pentru a te petrece până la ușa veșniciei, întris-

tându-se vremelnic pentru scurta despărțire. Iar noi, cu evlavie, strigăm către tine așa:
Bucură-te, viețuire neîncetată în rugăciune;
Bucură-te, încununare cu sfârșitul creștinesc;
Bucură-te, mutare la viața veșnică;
Bucură-te, cel slujit de monahi la înmormântare;
Bucură-te, cel jelit de păsările cerului;
Bucură-te, osteneală preschimbată în odihnă;
Bucură-te, că moartea nu te-a despărțit de noi;
Bucură-te, cel ce tainic te arăți prietenilor credincioși;
Bucură-te, dezgropare cu minuni înconjurată;
Bucură-te, făclierul scos de Domnul din mormânt;
Bucură-te, bucurie a obștii credincioșilor;
Bucură-te, mângâiere pentru cei din neamul tău;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 11

Oștile cele cerești, de îngeri și de sfinți, te-au primit într-ale lor pentru ca în cor să-I cânți Domnului în veci. Acelora ne alăturăm și noi și cântăm: ***Aliluia!***

Icos 11

Mintea fiindu-ți strajă pentru trupul cel de lut în tot timpul vieții tale, te-ai făcut părtaș cu sfinții în cereasca locuință, pentru care și noi te lăudăm, cântând așa:
Bucură-te, rugă sfântă către Părintele Ceresc;
Bucură-te, râvnă mare izvorâtă din credință;
Bucură-te, cunună prea binecuvântată;
Bucură-te, lepădarea grijilor lumești;
Bucură-te, dobândirea darului mântuitor;
Bucură-te, împlinirea dorințelor sfinte;
Bucură-te, cel ce ai urcat pe Muntele Fericirilor;
Bucură-te, râvnitorule ca și Ilie;
Bucură-te, ostenitorule înțelept;
Bucură-te, locuitorule cu sfinții;
Bucură-te, cel ce ai înmulțit talanții;
Bucură-te, cuvioase, mare rugător pentru noi;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 12

Părinte Ioane, Dumnezeu te-a ales din neamul românesc ca pe o duhovnicească ofrandă care a fost arătată lumii, ca un semn de întărire, în vreme de necazuri. De aceea toți binecredincioșii creștini neîncetat cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icos 12

Pentru viețuirea ta aleasă și sfântă te-a proslăvit Dumnezeu și te-a încununat cu cinste, iar noi, impreună cu toți credincioșii ortodocși, îți cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, fiule al Moldovei;
Bucură-te, frate și părinte duhovnicesc;
Bucură-te, locuitorul Țării Sfinte;
Bucură-te, nevoitorul pustiei;
Bucură-te, pregustarea bucuriei cerului;
Bucură-te, sfințenie arătată în lume;
Bucură-te, rugăciune în suflet și în trup;
Bucură-te, că ai unit Crucea cu Învierea;
Bucură-te, întărirea răbdării noastre;
Bucură-te, credință lucrătoare prin iubire;
Bucură-te, slujitorule al lui Hristos;
Bucură-te, ajutătorule al celor din necazuri;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 13 (de trei ori)

O, cuvioase părinte Ioane, mult nevoitorule, fii mijlocitorul nostru; auzi-ne pe noi cei ce ne rugăm ție și ne ajută, ca împreună cu tine să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Se citește apoi:

Icos 1

Făcătorul îngerilor și al oamenilor, purtătorul de grijă al tuturor, din pruncie te-a rânduit în grija bunicii tale spre ocrotire și povățuire. Aceasta, cu dor de pustnicie trăind toată viața, a fost dăruită de Dumnezeu ca să împlinească dragostea părinților tăi trupești, iar tu, sfinte, ai fost chemat să împlinești dorința vieții ei; pentru aceasta îți cântăm:
Bucură-te, viață de ofrandă;
Bucură-te, singurătate împlinită;
Bucură-te, nevoință luminată;
Bucură-te, căutarea iubirii părintești;
Bucură-te, aflarea Tatălui ceresc;
Bucură-te, dobândirea mântuirii Fiului;

Bucură-te, gustarea mângâierii Duhului
Bucură-te, ocrotitul Maicii Domnului;
Bucură-te, prietenul de taină al sfinților;
Bucură-te, văzătorul veșniciei;
Bucură-te, candelă a Bisericii;
Bucură-te, sol de veghe al neamului tău;
Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!

Condac 1

Cuviosului Ioan, părintelui nostru cel mult cinstit, cântare de laudă să-i aducem, că, prin multă nevoință, de cămara cerească s-a învrednicit, iar prin pilda vieții sale pe toți ne învață să urmăm, cu dragoste și credință, Mântuitorului Hristos. Pentru aceasta îi cântăm: ***Bucură-te, părinte Ioane, mult nevoitorule!***

Rugăciune către Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamț

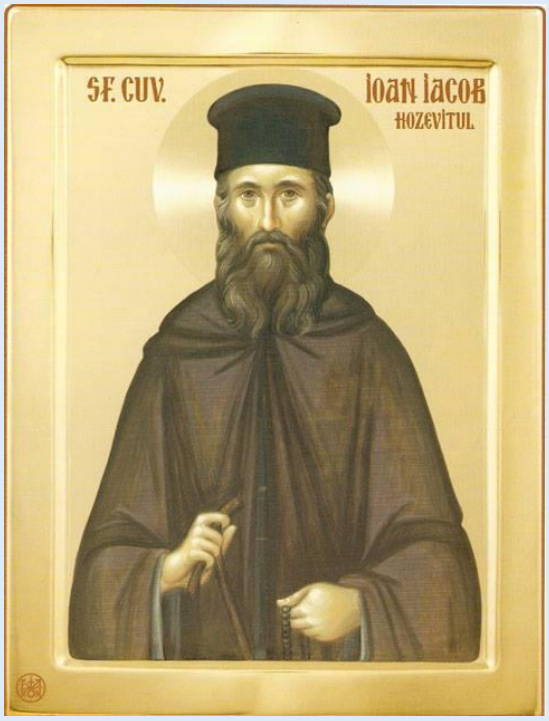

O, cuvioase părinte Ioane, viață cerească ai petrecut pe pământ, căci de la Sfântul Botez ai primit numele marelui prooroc Ilie, iar, la primirea chipului îngeresc, Sfântului Ioan Botezătorul, spre ocrotire ai fost încredințat. De aceea, ai urmat în viață pilda lor. Pentru viața ta sfântă din pustie, trecând din lumea cea deșartă, Domnul ți-a odihnit sufletul în strălucirea Raiului, iar trupului tău osârduitor i-a dăruit nestricăciunea, arătând întru tine slava numelui Său. Acestea avându-le în

minte, noi, nevrednicii și păcătoșii, venim cu umilință și evlavie, rugându-te să nu ne treci cu vederea când alergăm la ajutorul tău.

Sfinte părinte Ioane,

- ⇒ cel ce din pruncie ai fost orfan de părinți, ajută cu rugăciunile tale pe cei orfani, ca să găsească iubirea Părintelui ceresc;
- ⇒ cel ce ai fost frate și viețuitor în mănăstire, ajută-ne să viețuim, oriunde, ca frați întru Hristos;
- ⇒ cel ce ai făcut din dorul de pustie dor de cerul sfânt, ajută-ne cu rugăciunile tale să căutăm sfințirea sufletelor noastre pustiite de păcate;
- ⇒ cel ce ai fost mult nevoitor, ajută pe cei ce se nevoiesc în dreapta credință să împlinească în viața lor poruncile lui Hristos;
- ⇒ cel ce ai fost fierbinte rugător către Dumnezeu, întărește rugăciunile și sporește râvna și evlavia noastră;
- ⇒ cel ce ai dorit a viețui în Țara Sfântă, ajută-ne ca, prin fapte bune, să sfințim locul în care trăim, chemând pururea pe Duhul Sfânt să sălășluiască întru noi;
- ⇒ cel ce ai coborât prin rugăciunile tale cerul în peșteră, roagă-L pe Hristos să încălzească și să lumineze cu iubirea Sa peștera inimilor noastre;
- ⇒ cel ce încă din lumea aceasta ai simțit bucuria și pacea vieții veșnice, roagă-L pe Tatăl Ceresc să ne dăruiască bucuria și pacea Împărăției Sale.

Sfinte părinte Ioane, păzește pe bătrâni în dreapta credință, pe tineri în viața curată și pe copii în iubire de Dumnezeu și de părinți. Ocrotește cu rugăciunile tale pe săraci și pe bolnavi, pe văduve și pe orfani, pe călători și pe cei robiți. Ferește țara noastră de primejdii și necazuri și roagă-te pentru întreg poporul bine credincios, ca împreună cu tine să prea mărească, prin credință și fapte, pe Dumnezeu: Tatăl și Fiul și Sfântul Duh. Amin.

Acatistul Sfântului cuvios Ioan Iacob de la Neamţ alcătuit de arhimandritul Cleopa Ilie

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început, se zic condacele şi icoasele:

Condacul 1

Adunaţi-vă toţi iubitorii de Hristos, din Biserica Lui cea dreptmăritoare, la pomenirea cuviosului Ioan românul, care în Sfânta Mănăstire a Neamţului a fost călugărit şi în Sfânta Mănăstire Hozeva, din Ţara Sfântă de Dumnezeu a fost proslăvit. Cu credinţă şi cu evlavie să-l cinstim şi aşa să-i cântăm: ***Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!***

Icosul 1

Îngerească viaţă din copilărie dorind, de la fericita sa bunică credinţa a învăţat şi la toată fapta bună s-a deprins, pentru care şi noi, smeriţii, cu laude îl cinstim aşa:
Bucură-te, mlădiţă crescută din Buciumul Hristos;
Bucură-te, că la vremea cuvenită multora ai fost de folos;
Bucură-te, că la şcoala din Crăiniceni ai fost dat spre învăţătură;
Bucură-te, că şi acolo ai avut o purtare bună;
Bucură-te, că de jocurile copilăreşti şi tinereşti pururea ai fugit;
Bucură-te, că din copilărie obiceiurile cele bune ai iubit;
Bucură-te, că în sărbători şi duminici Sfintele Scripturi le citeai;
Bucură-te, că prin aceasta pe bunica ta o bucurai;
Bucură-te, că prin aceste citiri foarte pe ea o foloseai;
Bucură-te, că fericita ta bunică de mic dreapta credinţă te-a învăţat;
Bucură-te, că ea auzindu-te citind din sfintele cărţi, foarte se bucura;
Bucură-te, că şi pe alţi creştini cu citirea Sfintelor Scripturi i-ai luminat;

Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul al 2-lea

Sfaturile fericitei tale bunici, care de la vârsta de şase luni te-a crescut şi dreapta credinţă te-a învăţat, foarte cu evlavie le-ai primit şi după ce ai crescut, aducându-ţi aminte cu mare evlavie de sfaturile ei, în sfintele tale rugăciuni o pomeneai şi cu mulţumire lui Dumnezeu cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Când aveai zece ani, fericita ta bunică s-a mutat către Dumnezeu şi tu ai rămas în grija unchiului tău şi fiindcă ai terminat clasele primare, unchiul tău te-a dat la gimnaziu şi apoi la liceu. Iar noi, pentru luminata ta minte, te lăudăm:
Bucură-te, că în şcolile ce ai urmat, unul dintre cei mai buni ai fost;
Bucură-te, că prin purtarea ta cea bună, multora ai fost de folos;
Bucură-te, că în toată vremea vieţii tale, ai fost blând şi credincios;
Bucură-te, căci chipul tău era întotdeauna luminos;
Bucură-te, că în duminici şi sărbători nelipsit de la biserică erai;
Bucură-te, că de distracţii şi obiceiuri lumeşti foarte te fereai;
Bucură-te, că prietenie cu cei evlavioşi aveai;
Bucură-te, că în inima ta focul dragostei de Hristos pururea îl aveai;
Bucură-te, că în timpul liber cu citirea sfintelor cărţi zăboveai;
Bucură-te, că natura foarte mult o iubeai;
Bucură-te, că de cântecul păsărilor din livezi te mângâiai;
Bucură-te, că văzând frumuseţile zidirii, pe Dumnezeu Îl lăudai;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul al 3-lea

După terminarea liceului de la Cernăuţi, bun povăţuitor pe arhimandritul Eugen ai câştigat, care stareţului Sfintei Mănăstiri Neamţu te-a recomandat, unde cu mare evlavie ai venit şi lui Dumnezeu din inimă ai mulţumit, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Episcopul Nicodim, stareţul Sfintei Mănăstiri Neamţu, cu toată bunăvoinţa te-a primit şi la ascultarea îngrijirii de bolnavi te-a rânduit. Iar tu cu mare dragoste ascultarea ai primit-o, pentru care şi noi, nevrednicii, te lăudăm:
Bucură-te, că ascultarea ta la bolniţă multora a fost de folos;
Bucură-te, că bolnavilor le slujeai cu dragostea lui Hristos;
Bucură-te, că acolo la bolniţă peste un părinte duhovnicesc ai dat;

Bucură-te, că multe lucruri bune de la el ai învăţat;
Bucură-te, că acest părinte Iov se numea;
Bucură-te, că acest părinte duhovnicesc pe tine te călăuzea;
Bucură-te, că după câteva luni rasoforia ai primit;
Bucură-te, că după aceasta la biblioteca sfintei mănăstiri ai fost rânduit;
Bucură-te, că acolo multe cărţi sfinte ai citit;
Bucură-te, că din acea vreme cu arhimandritul Claudie te-ai întâlnit;
Bucură-te, că şi la bibliotecă fiind, de îngrijirea bolnavilor n-ai uitat;
Bucură-te, că şi la pravila bisericii totdeauna te-ai aflat;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul al 4-lea

Când te pregăteai de plecare la Mormântul Domnului ai fost luat în armată, şi acolo la îngrijirea bolnavilor ai fost rânduit, pentru care din toată inima lui Dumnezeu ai mulţumit, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Când ai fost eliberat din armată, te-ai întors în obştea Sfintei Mănăstiri Neamţu, unde ţi s-a dat iarăşi ascultarea la bibliotecă; pentru care şi noi te cinstim:
Bucură-te, fiule al ascultării şi următorul lui Hristos;
Bucură-te, că multora ai fost de folos;
Bucură-te, că în ascultare fiind, cu mintea la Hristos priveai;
Bucură-te, că din inimă lui Hristos te rugai;
Bucură-te, că prin ascultare smerenia ai câştigat;
Bucură-te, că prin ascultare şi smerenie către desăvârşire ai alergat;
Bucură-te, că şi profesor la şcoala monahală ai fost rânduit;
Bucură-te, că şi acolo cu pilda vieţii pe toţi i-ai folosit;
Bucură-te, căci smerenia ta la mulţi s-a arătat;
Bucură-te, că prin faptele tale cele bune mai mult decât prin cuvinte pe elevi i-ai învăţat;
Bucură-te, că blândeţe, smerenie şi dragoste faţă de elevi aveai;
Bucură-te, că toată fapta bună cu pilda vieţii pe toţi îi învăţai;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul al 5-lea

În Miercurea Sfintelor Patimi chipul îngeresc al călugăriei l-ai primit şi numele marelui prooroc Ioan Botezătorul ţi s-a dat şi pentru buna rânduială a lui Dumnezeu ai mulţumit şi din inimă ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Fost-ai vizitat la mănăstire de preotul din satul tău, căruia i-ai spus hotărârea ta de a pleca în Ţara Sfântă pentru toată viaţa. Pentru această sfântă hotărâre, noi nevrednicii, te lăudăm:
Bucură-te, că hotărâre sfântă ai luat;
Bucură-te, că de Dumnezeu în Ţara Sfântă ai fost chemat;
Bucură-te, că Dumnezeu din copilărie te-a ales şi te-a îndrumat;
Bucură-te, că lui Dumnezeu din copilărie şi din tinereţe ai urmat;
Bucură-te, că ajungând la Sfintele Locuri cu mare evlavie te-ai închinat;
Bucură-te, că la Mănăstirea Sfântului Sava te-ai închinoviat;
Bucură-te, că acolo mai multe ascultări ai primit;
Bucură-te, că tu cu mare dragoste şi sârguinţă le-ai împlinit;
Bucură-te, că pe bolnavii din sfânta mănăstire cu mare dragoste i-ai îngrijit;
Bucură-te, că paracliser şi clopotar ai fost rânduit;
Bucură-te, că foarte puţin noaptea dormeai;
Bucură-te, că masa o dată pe zi după-amiaza primeai;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul al 6-lea

În Mănăstirea Sfântul Sava în scurtă vreme limba greacă ai învăţat şi multe din cărţile Sfinţilor părinţi ai citit, apoi ca îngrijitor al bolnavilor ai fost rânduit şi cu mare dragoste i-ai îngrijit şi lui Dumnezeu din toată inima I-ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Fost-ai în primejdie de moarte, cuvioase părinte Ioane, fiind atacat în Valea Cedrilor de nişte hoţi. Dar mila şi ajutorul lui Dumnezeu te-au scăpat cu viaţă, pentru care şi noi, nevrednicii, mulţumim lui Dumnezeu care te-a ocrotit, şi zicem aşa:
Bucură-te, că îndurarea lui Dumnezeu din primejdie de moarte te-a salvat;
Bucură-te, că de moarte năprasnică ai scăpat;
Bucură-te, că de multe ori şi bolnav erai;
Bucură-te, că în toate ajutorul lui Dumnezeu îl cereai;
Bucură-te, că la linişte şi la pustie te-ai gândit;
Bucură-te, că luând blagoslovenie de la duhovnicul tău în pustia Qumran te-ai liniştit;
Bucură-te, că de acolo în peştera Calomona ai venit;

Bucură-te, că pe ucenicul Ioanichie l-ai dobândit;
Bucură-te, că acolo un an şi jumătate ai sihăstrit;
Bucură-te, că în această peşteră Acatistul Adormirii Maicii Domnului din limba greacă l-ai tradus;
Bucură-te, că bolile pe tine acolo aproape te-au distrus;
Bucură-te, că de acolo în vremea războiului ai plecat;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul al 7-lea

Din lagărul englez te-ai dus din nou la Mănăstirea Sfântul Sava, fiind iarăşi paraclisier şi îngrijitor de bolnavi pe care cu mare dragoste şi milă i-ai îngrijit şi pentru toate mulţumind lui Dumnezeu, din inimă Îi cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Cu înalta binecuvântare a patriarhului Ierusalimului, precum şi a patriarhului Nicodim al Bisericii Ortodoxe Române, ai fost hirotonit preot de preasfinţitul Victorin; pentru care şi noi, nevrednicii, cu laude te cinstim:
Bucură-te, că numai de ascultare preoţia ai primit;
Bucură-te, că după aceea egumen la schitul românesc de la Iordan ai fost rânduit;
Bucură-te, că şi acolo multe lipsuri aveai;
Bucură-te, căci pentru acest lucru tu nu te plângeai;
Bucură-te, că din mila unui credincios hrană ai primit;
Bucură-te, că acolo cinci ani ai stăreţit;
Bucură-te, că după aceasta în pustia Hozeva cu ucenicul tău Ioanichie te-ai retras;
Bucură-te, că în Peştera Sfintei Ana ai rămas;
Bucură-te, că acolo şapte ani ai sihăstrit;
Bucură-te, că program de scris ţi-ai rânduit;
Bucură-te, că multe traduceri în româneşte din cărţile Sfinţilor părinţi ai făcut;
Bucură-te, că şi în această sfântă peşteră multe nevoinţe ai răbdat;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul al 8-lea

Trăind în mare sărăcie, căldura soarelui răbdând şi umezeala peşterii suferind, toată noaptea în rugăciuni şi metanii o petreceai şi din inimă, cu lacrimi lui Dumnezeu cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

O dată pe zi hrană primeai, cu pesmeţi şi cu smochine te hrăneai, în sărbătorile mari Sfânta Liturghie în Peştera Sfintei Ana o săvârşeai şi acolo cu prea curatele Taine te împărtăşeai. Pentru care şi noi, nevrednicii, cinstind viaţa ta cea pustnicească, te lăudăm, zicând:

Bucură-te, că o dată pe zi hrană primeai;
Bucură-te, că acolo în peşteră petrecând, cu gândul la cele cereşti pururea erai;
Bucură-te, că în peştera ta foarte rar pe cineva primeai;
Bucură-te, că faţă de dreapta credinţă mare râvnă aveai;
Bucură-te, că pe cei ce veneau la tine pururea frica de Dumnezeu îi învăţai;
Bucură-te, că celor ce veneau la tine din scrierile Sfinţilor părinţi le citeai;
Bucură-te, că de mila şi dragostea Mântuitorului către oameni totdeauna vorbeai;
Bucură-te, că de înfricoşatele Patimi ale Domnului le aminteai;
Bucură-te, că de ceasul morţii aminte le aduceai;
Bucură-te, că la citirea Psaltirii zăboveai;
Bucură-te, că citirea dumnezeieştilor Scripturi ca pe o hrană duhovnicească o aveai;
Bucură-te, că în toate faptele bune Sfinţilor părinţi te asemănai;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul al 9-lea

Voind prea înduratul şi prea milostivul Dumnezeu să te cheme la Sine, o boală grea ţi-a trimis, iar tu, cunoscând că ţi-a venit ceasul plecării din această lume, cu Sfintele şi prea curatele Taine te-ai împărtăşit şi din adâncul inimii tale ai chemat mila lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Auzind de adormirea ta stareţul Mănăstirii Hozeva, prea cuviosul Amfilohie, a venit cu câţiva călugări şi cele spre înmormântarea ta au rânduit, cântând aşa:

Bucură-te, ostaşul lui Hristos cel adevărat;
Bucură-te, că lupta cea bună te-ai luptat;
Bucură-te, că şi călătoria ta spre cer acum s-a terminat;
Bucură-te, că de la Dumnezeu cununa biruinţei ai luat;
Bucură-te, sluga lui Hristos care bine te-ai nevoit;
Bucură-te, că nevoinţele tale acum au luat sfârşit;
Bucură-te, că stareţul Amfilohie slujba înmormântării a început;
Bucură-te, că o mare minune s-a făcut;
Bucură-te, că păsările în cârduri veneau;
Bucură-te, că ele cu glasuri jalnice lângă sicriul tău ciripeau;
Bucură-te, că păsărelele după tine plângeau;

Bucură-te, că în viaţa ta pe ele le-ai ajutat;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul al 10-lea

Trimis-a Preabunul Dumnezeu la înmormântarea ta mare mulţime de păsărele care zburau peste capetele celor ce erau acolo şi băteau din aripi deasupra sicriului tău. Acestea văzându-le cei adunaţi acolo, au cunoscut minunea şi lui Dumnezeu cântau: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Voind Preasfântul Dumnezeu să descopere sfintele tale moaşte, un arhimandrit grec din America, care a fost în tinereţe pustnic împreună cu tine în pustia Ruva, a auzit în vis glasul tău, care de trei ori i-a zis: „Dacă vrei să mă vezi, vino până la Peştera Sfintei Ana, din pustia Iordanului". Acela, neştiind că te-ai mutat la Domnul, a venit să se închine la Mormântul Domnului, iar de acolo la Peştera Sfintei Ana, unde a rugat pe stareţul Amfilohie să-i arate mormântul tău. Luând deci blagoslovenie, au deschis mormântul şi văzând toţi buna mireasmă care ieşea din trupul tău, închinându-se, cu mare bucurie au cântat:
Bucură-te, cuvioase părinte Ioane, că Dumnezeu pe tine te-a mărit;
Bucură-te, că noi tocmai din America la tine am venit;
Bucură-te, că Dumnezeu spre folosul nostru şi al multora te-a proslăvit;
Bucură-te, că de această minune îndată mulţi au auzit;
Bucură-te, că douăzeci de ani după moartea ta Dumnezeu întru nestricăciune te-a păzit;
Bucură-te, că bună mireasmă din sfintele tale moaşte foarte s-a răspândit;
Bucură-te, că nici hainele tale cu nimic nu s-au schimbat;
Bucură-te, că acest lucru pe toţi i-a spăimântat;
Bucură-te, că mulţi cu lacrimi în ochi către tine se rugau;
Bucură-te, că alţii cu mare glas pe Dumnezeu lăudau;
Bucură-te, că toţi de această minune s-au mirat;
Bucură-te, că şi călugării de la Mănăstirea Hozeva s-au spăimântat;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul al 11-lea

Stareţul Amfilohie împreună cu monahii de la Mănăstirea Hozeva au adus sfintele tale moaşte de la Peştera Sfintei Ana la mănăstirea lor. Pentru această prea slăvită minune au dat slavă Bunului Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Aşezat-au sicriul cu sfintele tale moaşte lângă sicriul Sfântului Gheorghe Hozevitul, ctitorul acestei mănăstiri. Deschizând apoi sicriul şi văzându-te neatins de stricăciune, au simţit o bună mireasmă şi cu toţii au slăvit pe Dumnezeu, zicând:

Bucură-te, cuvioase părinte Ioane, slava monahilor din Mănăstirea Hozeva unde un timp te-ai nevoit;
Bucură-te, că sfintele tale moaşte arată că eşti desăvârşit;
Bucură-te, că Dumnezeu, cu darul Său, sfintele tale moaşte le-a împodobit;
Bucură-te, că prin tine Dumnezeu pe pământ S-a prea slăvit;
Bucură-te, că Dumnezeu pe tine cu nestricăciune te-a cinstit;
Bucură-te, mlădiţă sfântă din neamul românesc;
Bucură-te, podoaba cinului călugăresc;
Bucură-te, că prin tine cinstirea sfinţilor iarăşi se dovedeşte;
Bucură-te, că prin tine minunea lui Dumnezeu întru sfinţi se adevereşte;
Bucură-te, că Dumnezeu prin tine, o minune a secolului nostru a arătat;
Bucură-te, sluga lui Dumnezeu cu slavă şi cu cinste încununat;
Bucură-te, că darul şi puterea lui Dumnezeu întru tine s-au arătat;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul al 12-lea

Patriarhul Benedict al Ierusalimului, auzind de minunea cu sfintele tale moaşte, a trimis trei arhierei la Sfânta Mănăstire Hozeva, pentru a le vedea şi a rândui unde să le aşeze. Făcându-se toate cu bună cuviinţă, au dat slavă lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Învăţat-ai, prea cuvioase părinte Ioane, cât ai fost în viaţă, pe toţi monahii şi creştinii care veneau la tine să păstreze cu mare scumpătate dreapta credinţă întru Hristos, chiar cu preţul vieţii şi multe manuscrise ai lăsat de mare folos sufletesc. Pentru care toţi cei drept-credincioşi cu mare evlavie te cinstim, zicând:

Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care cu viaţa şi cu învăţătura pe mulţi i-ai luminat;
Bucură-te, a monahilor pildă de urmat;
Bucură-te, că multe suferinţe şi boli ai răbdat;
Bucură-te, că după douăzeci de ani de la adormirea ta, sfinţenia vieţii tale Dumnezeu a arătat;
Bucură-te, căci pentru aceasta mulţi pe Dumnezeu au lăudat;
Bucură-te, făclie duhovnicească în pământ ascunsă;
Bucură-te, făclie în sfeşnicul Bisericii de Dumnezeu pusă;

Bucură-te, că pe mulţi cu cuvântul şi cu pilda vieţii ai luminat;
Bucură-te, că adevărata credinţă pe toţi i-ai învăţat;
Bucură-te, că acum în ceata sfinţilor petrecere ai aflat;
Bucură-te, al Bisericii Ortodoxe fiu adevărat;
Bucură-te, ostaş duhovnicesc al Marelui Împărat;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea cuvioase părinte Ioane, care din neamul românesc ai răsărit şi în Ţara Sfântă Dumnezeu te-a proslăvit, numele marilor prooroci Ilie şi Ioan Botezătorul în viaţă le-ai purtat şi lor după putinţă le-ai urmat. Roagă-te pururea pentru noi, nevrednicii, ca să aflăm milă în ziua Judecăţii de apoi şi împreună cu tine să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zic:

Icosul 1
Îngerească viaţă din copilărie dorind, de la fericita sa bunică credinţa a învăţat şi la toată fapta bună s-a deprins, pentru care şi noi, smeriţii, cu laude îl cinstim aşa:
Bucură-te, mlădiţă crescută din Buciumul Hristos;
Bucură-te, că la vremea cuvenită multora ai fost de folos;
Bucură-te, că la şcoala din Crăiniceni ai fost dat spre învăţătură;
Bucură-te, că şi acolo ai avut o purtare bună;
Bucură-te, că de jocurile copilăreşti şi tinereşti pururea ai fugit;
Bucură-te, că din copilărie obiceiurile cele bune ai iubit;
Bucură-te, că în sărbători şi duminici Sfintele Scripturi le citeai;
Bucură-te, că prin aceasta pe bunica ta o bucurai;
Bucură-te, că prin aceste citiri foarte pe ea o foloseai;
Bucură-te, că fericita ta bunică de mic dreapta credinţă te-a învăţat;
Bucură-te, că ea auzindu-te citind din sfintele cărţi, foarte se bucura;
Bucură-te, că şi pe alţi creştini cu citirea Sfintelor Scripturi i-ai luminat;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!

Condacul 1
Adunaţi-vă toţi iubitorii de Hristos, din Biserica Lui cea dreptmăritoare, la pomenirea cuviosului Ioan românul, care în Sfânta Mănăstire a Neamţului a fost călugărit şi în Sfânta Mănăstire Hozeva, din Ţara Sfântă de Dumnezeu a fost proslăvit.

Cu credinţă şi cu evlavie să-l cinstim şi aşa să-i cântăm: ***Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, care în viaţa ta marilor cuvioşi ai urmat!***

Şi îndată se spune această;

Rugăciune

O, prea cuvioase părinte Ioane, care cu darul lui Dumnezeu din fragedă copilărie ai mers pe calea cea sfântă a desăvârşirii, iar Preabunul şi Preaînduratul Dumnezeu a binevoit să te proslăvească pe pământ şi în cer, te rugăm, auzi-ne şi pe noi, nevrednicii şi păcătoşii, care îndrăznim să venim cu toată evlavia şi umilinţa către tine, ca să te rogi Preabunului Dumnezeu, ca şi nouă să ne ajute cu mila şi cu îndurările Sale şi prin rugăciunile tale să mergem pe calea cea sfântă a poruncilor Lui şi din toată inima să ne silim a lucra cele bune spre folosul sufletelor noastre. Fie ca, prin mila şi îndurarea lui Dumnezeu şi prin sfintele tale rugăciuni, să avem şi noi milă şi îndurare în ceasul morţii noastre şi în ziua Judecăţii de apoi. Amin.

Sursa: Acatistier, Acatiste alcătuite de Arhimandritul Cleopa Ilie, Ed. Mănăstirea Sihastria 2005, p. 215-229 - Acatistul Sfântului Ioan de la Neamţ.

Sursa:
http://acvila30.ro/5-august-sf-ioan-iacob-de-la-neamt-viata-slujba-acatistul-scrieri/

Acatistul Sfântului cuvios Ioan Hozevitul alcătuit de ieromonahul Ghelasie Gheorghe

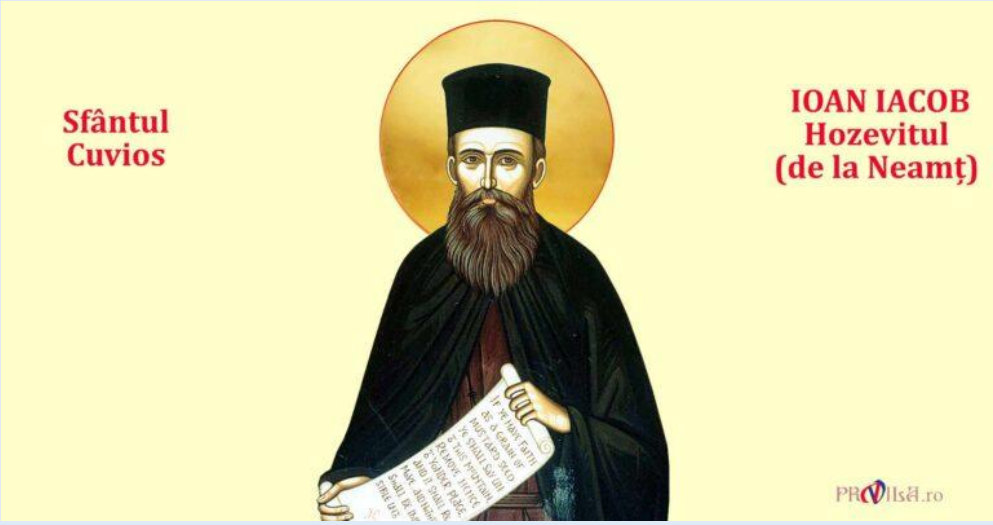

prăznuire, 5 august

Călugăr de la Mânăstirea Neamţ, merge la Ierusalim, trece prin Mânăstirea Sfântului Sava, este preotul Aşezământului românesc şi apoi se face pustnic în apropierea Mânăstirii Gheorghe Hozevitul. Este un „miracol al sfinţeniei”, care se credea că nu mai este posibilă în „vremurile moderne”. Este o dovadă şi un îndemn că „sfinţenia” este „aceeaşi” şi se poate continua indiferent de situaţia decăzută a lumii. Sfântul Ioan Hozevitul este astfel cinstit în mod deosebit pentru „ sfinţenia veacului modern”, ce reînvie sfinţenia unică hristică de totdeauna.

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zice:

Tropar (glas 1): Pe tine, sfinte părinte, te cinstim, căci lăsând lumea şi patria ta ai luat crucea, urmând lui Hristos, şi în Valea Iordanului, în peşteră pustnicească la Hozeva, nevoindu-te, te-ai mutat la Cel dorit. Pentru aceasta, împreună cu Îngerii se bucură, prea cuvioase părinte Ioane, duhul tău.

Tropar (glas 1): Lăsând lumea ai luat crucea urmând lui Hristos, că şi în pustnicie, în Hozeva, te-ai nevoit ca să găseşti pe Cel dorit, căruia roagă-te şi pentru noi, să ne dăruiască pace şi mare milă.

Troparul Învierii, al Născătoarei de Dumnezeu: „Gavriil zicând ţie, Fecioară, «Bucură-te...” (Glasul 1)
Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Apoi:

Condacul 1

Chipul cuviosiei este marea taină a îngerescului chip pământesc, Lumea şi Dumnezeu care în chipul Raiului se unesc şi pe Hristos întrupează şi chipul împlinirii

săvârşesc. Asemănarea acestuia şi tu fiind, cu cinstire, cântăm: ***Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!***

Icosul 1

Păcatul a dezgolit făptura de chipul asemănării dumnezeieşti, dar Sfinţii prin Hristos iarăşi chipul îl întregesc şi îl strălucesc cu lumina PreaSfântului Duh, pe care şi tu, Sfinte Ioane, l-ai câştigat:
Bucură-te, Sfinte Ioane, chipul cuvioşiei;
Bucură-te, chipul tainei sfinţeniei;
Bucură-te, taina prefacerii pământeşti;
Bucură-te, taina unirii cereşti;
Bucură-te, taina noului Rai;
Bucură-te, taina lui Hristos;
Bucură-te, taina iubirii de Dumnezeu;
Bucură-te, taina iubirii şi de făptură;
Bucură-te, taina închinării de Altar;
Bucură-te, taina ce deschide veşnicia;
Bucură-te, sfântul prin care lumea se sfinţeşte;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 2-lea

Rare sunt florile de munte ce cresc pe mari înălţimi, care au în ele lumina cea de taină; una asemenea, Sfinte Ioane, fiind şi tu, cu lauda cuvenită cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Chipul Sfinţilor cuvioşi este chipul vieţii noastre duhovniceşti, chip de Sfinţi părinţi, prin care şi noi creştem şi ne povăţuim:
Bucură-te, următorul Sfinţilor cuvioşi;
Bucură-te, următorul Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, asemănarea lor;
Bucură-te, asemenea cu sfinţenia;
Bucură-te, mlădiţă din butucul Hristos;
Bucură-te, cel cu mintea de lumină;
Bucură-te, cel cu inima de Duh PreaSfânt;
Bucură-te, cel cu înţelegerea de sus;
Bucură-te, cel cu priceperea dincolo de lume;
Bucură-te, alesul celor sfinte;
Bucură-te, alesul Slavei dumnezeieşti;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 3-lea

Mare dar dumnezeiesc al acestui neam şi pământ ai avut, că de tânăr iubitor de Hristos te-ai arătat, pe El L-ai urmat şi în dăruirea Lui ai crescut, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Darul PreaSfântului Duh aşa de mult te-a aprins, că de la Neamţ la Ierusalim ai mers, ca pe urmele crucii să păşeşti şi pe Sfinţii cuvioşi cei dintâi să-i urmezi:
Bucură-te, râvnă duhovnicească;
Bucură-te, dor cu înaripare de duh;
Bucură-te, căutarea celor de Sus;
Bucură-te, alergarea pe drumul cel spinos;
Bucură-te, mergerea pe cărarea cea pietroasă;
Bucură-te, lupta cu firea cea veche;
Bucură-te, lupta cu păcatul din adânc;
Bucură-te, lupta cu păcatul trupului stricăcios;
Bucură-te, iscusita petrecere cerească;
Bucură-te, iscusita duhovnicie;
Bucură-te, şi iscusinţa pământească;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 4-lea

În spate cu greaua cruce de Neam românesc, pe drumul Golgotei ai pornit şi cu adevărat ai trecut prin toate „prefacerile din adânc”, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Doar cei cu „darul sfinţeniei” pot urma „Golgota cea de taină”, că urcuşul este aşa de abrupt, de nu se poate merge până sus la Răstignirea cea mare şi Învierea:
Bucură-te, cel pecetluit cu darul lui Hristos;
Bucură-te, cel cu tăria credinţei;
Bucură-te, cel cu luminarea sfinţeniei;
Bucură-te, cel cu talanţii lucrători;
Bucură-te, cel ce i-ai înmulţit cu prisosinţă;
Bucură-te, cel ce prin multe străduinţe i-ai recâştigat;
Bucură-te, că zi şi noapte te-ai nevoit;
Bucură-te, că aşa, firea ţi-ai deschis;
Bucură-te, că „peste fire” ai ajuns;
Bucură-te, că lupta cu păcatul mereu ai avut-o;
Bucură-te, că biruitor te-ai făcut;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 5-lea

Sfinte Ioane, alesule pentru sfinţenia „vremurilor noastre”, te-ai făcut mărturia credinţei lui Hristos pentru lumea necredincioasă şi căzută în patimile de iad, ca să nu se uite cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Fiecare vreme are aleşii săi, prin care lucrarea lui Dumnezeu se arată şi se înfăptuieşte, şi aşa, lumina Vieţii mereu răsare, ca o veşnică Înviere:
Bucură-te, alesul de la „răscrucea de vremi”;
Bucură-te, alesule pentru lucrarea sfinţeniei;
Bucură-te, omul de taină al lui Dumnezeu;
Bucură-te, şi omul de taină al pământului;
Bucură-te, fiul ascultării cereşti;
Bucură-te, fiul de cinste al lumii;
Bucură-te, că aşa ai crescut rod sfânt;
Bucură-te, că din acesta şi noi ne împărtăşim;
Bucură-te, că şi noi încercăm să te urmăm;
Bucură-te, povăţuitorul nostru cel bun;
Bucură-te, cel cu chipul şi de părinte;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 6-lea

Doar cei mari, cu iubirea şi jerfirea răutatea lumii biruiesc şi dintre spini se aleg să rodească sămânţa cea bună, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Mare taină este iubirea cea mare de Dumnezeu, care schimbă firea şi lumea, care preface cele de jos în cele de sus, şi deschide uşa celor nevăzute:
Bucură-te, mărturia credinţei lui Hristos;
Bucură-te, mărturia pentru lumea necredincioasă;
Bucură-te, mărturia sfinţeniei între cei răi;
Bucură-te, lumina între cei întunecaţi;
Bucură-te, făclie creştină;
Bucură-te, sfeşnic pentru Biserica ortodoxă;
Bucură-te, înălţarea crucii biruitoare;
Bucură-te, vestirea Învierii;
Bucură-te, noule propovăduitor al Împărăţiei lui Dumnezeu;
Bucură-te, călcarea „şarpelui morţii”;
Bucură-te, vădirea vicleniei ascunse;

Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 7-lea

Şi ca să nu se laude făptura cu cele înalte, cele dumnezeieşti în slăbiciune se arată, în încercări şi necazuri, prin care şi tu, Sfinte Ioane, ai trecut, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Slab cu trupul şi bolnav, dorul dumnezeiesc l-ai avut ca pe un „foc nestins” ce-ţi da o tărie peste fire, ca o mărturie a celor sfinte:
Bucură-te, lucrarea de taină a lui Dumnezeu;
Bucură-te, lucrătorul ogorului lui Hristos;
Bucură-te, lucrătorul ţarinii lumii;
Bucură-te, alegerea neghinelor;
Bucură-te, adunarea seminţelor bune;
Bucură-te, strângerea în vistieria de sus;
Bucură-te, rodul cel nestricăcios;
Bucură-te, chipul noului Rai;
Bucură-te, Raiul fără „şarpele căderii în păcat”;
Bucură-te, Raiul cu Biserica - Pomul Vieţii;
Bucură-te, fiul lui Adam cel izbăvit;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 8-lea

Râvnitor pentru Biserica cea sfântă a lui Hristos, ai slujit cu sfinţenie la altarul dumnezeiesc, prin care te-ai urcat la cele de sus, ca un vultur, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Apoi şi pustnic te-ai făcut şi în peşteră te-ai retras, unde ziua şi noaptea cu cele cereşti ai petrecut, ca un doritor aprins de Duhul PreaSfânt, ca la cele duhovniceşti să ajungi:
Bucură-te, că ai avut darul duhovniciei;
Bucură-te, că prin multe nevoinţe l-ai crescut;
Bucură-te, că prin acesta toate le-ai săvârşit;
Bucură-te, că în tot locul l-ai sădit;
Bucură-te, că la Mânăstirea Neamţ l-ai plămădit;
Bucură-te, că la Mânăstirea Sfântul Sava l-ai împodobit;
Bucură-te, că apoi şi în peşteră l-ai strălucit;
Bucură-te, că după lungi nevoinţe l-ai împlinit;
Bucură-te, că aşa, sfinţenia ai câştigat;

Bucură-te, că şi în trup ai adâncit-o;
Bucură-te, că aşa, sfinte moaşte te-ai făcut;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 9-lea

Nimeni nu ştie ce nevoinţe ai purtat, ce lupte cu duhurile rele ai dus, cât de grea a fost prefacerea firii, ca să ajungi la rodul cel duhovnicesc în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

„Calea duhovnicească” este ca o „trecere prin apă şi prin foc”, prin „arderi şi mistuiri” ce pe mulţi îi sperie şi nu pot ajunge la „limanul cel de dincolo”:
Bucură-te, bărbăţie duhovnicească;
Bucură-te, vitejie monahicească;
Bucură-te, credincioşia vieţii nevoitoare;
Bucură-te, luptătorul cu păcatul;
Bucură-te, purtătorul crucii izbăvitoare;
Bucură-te, sfântul dintre Cer şi Pământ;
Bucură-te, omul dintre Dumnezeu şi făptură;
Bucură-te, făptură ce şi-a crescut chipul;
Bucură-te, făptură cu rodul veşniciei;
Bucură-te, chipul lui Hristos împlinit;
Bucură-te, icoană a drumului Vieţii;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 10-lea

Bolnav cu trupul, dar cu tăria de suflet neclintită „urcuşul duhovnicesc” l-ai trecut, ca pe o „Golgotă de taină”, şi aşa la învierea veşniciei ai ajuns, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

„Hotarul trecerii în veşnicie” cel „prăpăstios şi înfricoşător”, şi care fără „prefacerea firii pământeşti” nu se poate trece, tu cu adevărat l-ai trecut:
Bucură-te, omul care trece „hotarul veşniciei”;
Bucură-te, omul cel minunat;
Bucură-te, omul cu darul împlinit;
Bucură-te, nevoinţă monahicească;
Bucură-te, rugăciune neîncetată;
Bucură-te, rugăciune de închinare;
Bucură-te, rugăciune de adâncă pocăinţă;
Bucură-te, rugăciune curăţitoare;

Bucură-te, şi rugătorul nostru;
Bucură-te, şi ajutătorul în nevoi;
Bucură-te, părinte, cel cu braţele mereu primitoare;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 11-lea

Plăcut Cerului şi Pământului, ca un fiu de mare cinste, în veşnicie ai ajuns, de unde te ştim că mijloceşti şi pentru noi, cei ce cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

După „douăzeci de ani" trupul nestricăcios ţi s-a descoperit, şi ca Sfinte moaşte în Mânăstirea Hozeva ai fos dus, ca să fii o mărturie a duhovniciei pentru „lumea necredincioasă de astăzi":
Bucură-te, minune din „vremurile necredinţei";
Bucură-te, minune între cei necredincioşi;
Bucură-te, sfinte din lumea stricăcioasă;
Bucură-te, sfinţenie reînviată;
Bucură-te, arătarea sfinţeniei Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, sfinţenia lui Hristos cea biruitoare;
Bucură-te, chipul crucii din nou arătat;
Bucură-te, chipul crucii iarăşi urmat;
Bucură-te, icoană de Sfânt părinte;
Bucură-te, icoană făcătoare de minuni;
Bucură-te, Sfinte moaşte, arvuna veşniciei;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 12-lea

Al monahilor chip strălucit şi nume de sfinţenie şi credincioşilor mărturie credinţei celei mari, aşa de acum ne eşti, sfântul cu chipul cel cuvios, icoană de închinat şi cântare de: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Nevoinţele tale duhovniceşti şi nouă ne sunt povaţă şi îndrumare, iar scrierile de inimă doinitoare pe care ni le-ai lăsat, de asemenea la iubirea de Dumnezeu ne cheamă:
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu ce se face lumină lumii;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea înfricoşătoare;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea cu închinare;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din rugăciune;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din nevoinţă;

Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din suspin şi lacrimi;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din pocăinţă;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din credinţă;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din dăruire;
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu cea din iubirea de făptură;
Bucură-te, Sfinte Ioane, iubitorule de Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
Lumina iubirii de Dumnezeu este taina prefacerii firii pământeşti, ce Duhul Prea-Sfânt primeşte şi în chipul lui Hristos se uneşte, pe care tu având-o, Sfinte Ioane cel cuvios, şi pe noi ne ajută să ajungem la iubirea cea sfântă, în cântarea de: ***Aliluia!***

Se citeşte apoi din nou:

Icosul 1
Păcatul a dezgolit făptura de chipul asemănării dumnezeieşti, dar Sfinţii prin Hristos iarăşi chipul îl întregesc şi îl strălucesc cu lumina PreaSfântului Duh, pe care şi tu, Sfinte Ioane, l-ai câştigat:
Bucură-te, Sfinte Ioane, chipul cuvioşiei;
Bucură-te, chipul tainei sfinţeniei;
Bucură-te, taina prefacerii pământeşti;
Bucură-te, taina unirii cereşti;
Bucură-te, taina noului Rai;
Bucură-te, taina lui Hristos;
Bucură-te, taina iubirii de Dumnezeu;
Bucură-te, taina iubirii şi de făptură;
Bucură-te, taina închinării de Altar;
Bucură-te, taina ce deschide veşnicia;
Bucură-te, sfântul prin care lumea se sfinţeşte;
Bucură-te, Sfinte Ioane hozevitul, românul cel cu chipul Sfinţilor cuvioşi!

(Extras din cartea: Imnografie / Ieromonah Ghelasie Gheorghe. - Bucureşti: Platytera, 2016)

Rugăciunile unui pelerin în Israel - Rugăciune la Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

Doamne Dumnezeul nostru, cela ce mare eşti şi întru Sfinţi Te odihneşti, Cel ce cu bogăţie de har îi măreşti pe cei ce Te prea măresc pe Tine, mulţumim Ţie că ni l-ai descoperit odihnit între Sfinţii Tăi şi pe părintele nostru Ioan, făcându-ne prin el dovada mângâietoare că şi astăzi sporeşte mereu numărul Sfinţilor Tăi.

Doamne Dumnezeul nostru, cela ce Acelaşi eşti, ieri, astăzi şi în veac, mulţumim că ne descoperi prin el că mijloacele prin care s-au sfinţit cei din vechime bineplăcute îţi sunt Ţie şi astăzi şi că în viaţa lumii nu există vremuri, ci vreme de mântuire. Mulţumim că ne încurajezi prin el că şi astăzi, cerând ajutorul Tău, oamenii împuterniciţi prin har pot împlini nevoinţele lăsate ca pildă de Sfinţii părinţi.

Doamne Dumnezeul nostru, cel care şi pe păcătoşi iubeşti, dar îi ai de prieteni pe Sfinţi, fiindcă şi ei Te iubesc pe Tine, pentru rugăciunile Sfinţilor Tăi întăreşte-ne în iubirea cea pentru Tine, ca să ne numeri şi pe noi în ceata de prieteni ai prietenilor Tăi, căci iubindu-i pe ei, pe Tine Te iubim, după cum şi iubindu-Te pe Tine nu se poate să nu-i iubim pe ei.

Sfinte Ioane, laudă ţie pentru felul mântuitor în care ţi-ai trăit viaţa pământească, laudă ţie pentru nevoinţele tale ştiute, dar mai ales neştiute, căci cu smerită grijă ţi-

ai ascuns toată viaţa ta, laudă ţie pentru că râvna arătată Casei Domnului te-a mâncat, dar te-a şi hrănit, laudă ţie pentru că nu ai pus nimic din lumea aceasta între tine şi Dumnezeu, laudă ţie pentru cuvintele de învăţătură pe care, insuflat de Duhul Sfânt, ni le-ai lăsat spre folos şi după plecarea ta la Domnul.

Sfinte Ioane, destul îţi este că ai trăit între străini aproape toată viaţa pământească; acum, când eşti încă mai mult decât erai pe pământ rugător pentru toată lumea, venind să ne închinăm sfintelor tale moaşte, îndrăznim a-ţi cere să te rogi pentru toţi cei de o seminţie cu tine ca să păstrăm până în sfârşit dreapta credinţă şi unitatea Bisericii şi să ieşim din viaţa aceasta ca mădulare sănătoase ale Trupului lui Hristos, având-L pe El drept cap.

Doamne Dumnezeul nostru, cela ce singur eşti sfânt şi toate le sfinţeşti, pentru mijlocirile bine plăcutului Tău, Sfânt Ioan pe care îl rugăm să îndrăznească a le face pentru noi la faţa Ta, sfinţeşte-ne ca să putem fi şi noi alături de el, căci nimic ce nu este sfânt nu poate intra în împărăţia Ta. Şi de îţi este plăcut Ţie, ascultă rugăciunea poporului român şi întoarce-l în pământul în care l-ai chemat la viaţă, căci mare nevoie avem de el în aceste vremuri din urmă în care ni se stinge evlavia, Doamne, fiind el unul dintre cei care ne-ar putea ajuta să o ţinem aprinsă. Amin.

(Rugăciuni extrase din cartea "Mântuitoarea frică de Dumnezeu" scrisă de Ierom. Grigorie Sandu, Editura Christiana, Bucureşti, 2008, pp. 298-317)

Slujba Sfântului Ioan cel nou de la Neamţ – partituri

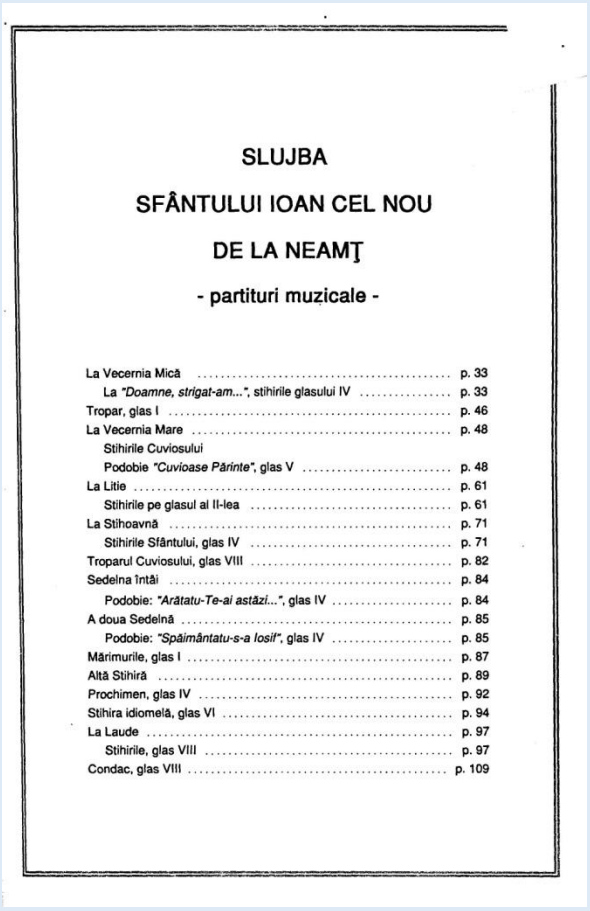

SLUJBA

SFÂNTULUI IOAN CEL NOU

DE LA NEAMŢ

- partituri muzicale -

La Vecernia Mică ..... p. 33
La *"Doamne, strigat-am..."*, stihirile glasului IV ..... p. 33
Tropar, glas I ..... p. 46
La Vecernia Mare ..... p. 48
Stihirile Cuviosului
Podobie *"Cuvioase Părinte"*, glas V ..... p. 48
La Litie ..... p. 61
Stihirile pe glasul al II-lea ..... p. 61
La Stihoavnă ..... p. 71
Stihirile Sfântului, glas IV ..... p. 71
Troparul Cuviosului, glas VIII ..... p. 82
Sedelna întâi ..... p. 84
Podobie: *"Arătatu-Te-ai astăzi..."*, glas IV ..... p. 84
A doua Sedelnă ..... p. 85
Podobie: *"Spăimântatu-s-a Iosif"*, glas IV ..... p. 85
Mărimurile, glas I ..... p. 87
Altă Stihiră ..... p. 89
Prochimen, glas IV ..... p. 92
Stihira idiomelă, glas VI ..... p. 94
La Laude ..... p. 97
Stihirile, glas VIII ..... p. 97
Condac, glas VIII ..... p. 109

Slujba Sfântului Ioan cel nou de la Neamţ - partituri:

https://www.academia.edu/43853938/Slujba_Sf%C3%A2ntului_Ioan_cel_nou_de_la_Neam%C5%A3_partituri

https://archive.org/details/partituri_202408

https://www.slideshare.net/slideshow/slujba-sfantului-ioan-cel-nou-de-la-neamt-partituri/270766887

***

Viaţa Sfântului Ioan Iacob Românul de la Hozeva Sihastru din Ţara Sfântă

Prea cuviosul Ieroschimonah Ioan Iacob s-a născut la 23 iulie 1913 în România, judeţul Dorohoi, comuna Horodiştea (azi jud. Botoşani – în 1968 satul Crăiniceni s-a unit cu Horodiştea iar astăzi Horodiştea face parte din comuna Păltiniş) ***din părinţii Maxim şi Ecaterina, buni creştini ortodocşi şi cu posibilităţi de trai reduse.***

La Botez, i s-a pus numele Ilie; nimeni nu a putut bănui atunci că micul Ilie va vieţui într-o zi în locurile unde a trăit Sfântul Prooroc Ilie.

Când micul Ilie a împlinit vârsta de şase luni, a murit mama lui, iar cu trei ani mai târziu moare pe frontul din Ungaria şi tatăl lui.

Rămas orfan de ambii părinţi, a fost luat în grijă de o bunică cu numele Maria – bunica Maria. Ea a dorit foarte mult să-şi petreacă sfârşitul vieţii într-o mânăstire, dar a renunţat având acuma grijă de Ilie.

Prunc orfan fiind, a fost hrănit cu ceaiuri şi numai din când în când era alăptat, de o vecină, aşa că cel ce era să devină Sfântul Ioan a fost obişnuit cu postul din pruncie. Bunica Maria, atât din cauză că nu a putut merge la mânăstire, cât şi de mila copilului, plângea mereu. Când băiatul s-a făcut mai mărişor, îi citea din cărţi despre patimile Mântuitorului, Visul Maicii Domnului şi altele şi tot timpul cât băiatul citea, ea plângea.

Într-o seară, pe când Ilie citea ca de obicei şi văzând-o plângând aşa de tare, copilul s-a întristat şi a întrebat-o:

- Mamă, de ce atunci când eu citesc tu plângi aşa de tare şi mai ales când citesc din Patimile Domnului nostru Iisus Hristos ?

- O, copilul meu, zise ea, durerea din casa noastră tu nu o ştii. Mama ta nu sunt eu. Mama ta s-a prăpădit.

Şi i-a povestit toate cu de-amănuntul şi destăinuindu-i jalea ei că nu a putut merge la mânăstire, aşa cum făgăduise şi îi zice că se roagă la Dumnezeu, măcar prin el să-şi dobândească mântuirea. După această spovadă, ori de câte ori citea băiatul din cărţile sfinte, plângea şi băiatul, ştiind că este singur pe lume. Când Ilie a împlinit vârsta de 10 ani, s-a stins din viaţă şi aceea care i-a fost mamă şi bunică, rămânând pe seama unui unchi, care era căsătorit a doua oară cu o femeie cu mulţi copii.

Pentru că Ilie era foarte înţelept la şcoală, deosebindu-se de copiii unchiului, era mereu pizmuit şi nedreptăţit. ***La masă, cu atâţia copii, el se simţea străin; mânca puţin şi se scula de la masă aproape flămând; aşa încât, el de mic a plâns foarte mult şi a postit şi a dobândit virtuţile pe care trebuie să le aibă un monah desăvârşit: smerenie, post, rugăciune, sărăcie şi, ulterior, pribegie.***

Şcoala primară a urmat-o în satul său natal. La terminarea şcolii primare, profesorul a îndemnat pe moş Alecu (unchiul său), să dea pe Ilie mai departe, zicând:

- Moş Alecu, este păcat de acest băiat aşa de înţelept să nu-l dai la şcoală mai departe.

La sfatul profesorului, moş Alecu îl trimite apoi să urmeze studiile la Liceul din Coţmani, în Bucovina, unde a urmat trei ani şi patru ani la Liceul Dimitrie Cantemir *(în cartea sa "Viaţa mea. Mărturia mea" Pr. Adrian Făgeţeanu îşi*

aminteşte de Sf. Ioan Iacob, din perioada liceului ...) din Cernăuţi, unde trece şi examenul de bacalaureat în anul 1932, fiind clasificat primul.

Când era elev la şcoală

La şcoală, Ilie a avut multe de îndurat: ca orfan, nu plătea taxele şcolare dar, pentru plata cărţilor, pentru haine de paradă şi pentru alte cheltuieli, moş Alecu nu-i trimitea nici un ban; dormea şi mânca la internatul liceului.

Pentru cărţi, Ilie cerea cartea de la profesor, o citea noaptea şi o da înapoi a doua zi, aşa făcuse cu toate cărţile timp de şapte ani cât au durat cursurile liceale. În excursii şi la parade Ilie nu se ducea, căci nu avea haine de paradă, avea numai un rând de haine ce erau pe el. Un ban de buzunar ca să mai cumpere şi el câte ceva de ale mâncării când ieşea cu ceilalţi băieţi, el nu avea. ***Se întrista tânărul Ilie când colegii lui plecau în excursie şi el trebuia să rămână singur la internat; dar nu şedea în trândăvie ci învăţa, cugeta şi se ruga încontinuu.***

Vara, în perioada vacanţelor, se ducea la unchiul său, moş Alecu, şi-l ajuta la munca câmpului, la prăşit, la coasă şi la alte treburi gospodăreşti. Nimeni nu ţine minte să-l fi văzut făcând vizite la preotul satului sau la profesorul său, sau stând de vorbă fără rost cu oamenii.

Când a dat bacalaureatul a dormit la Mitropolie la Cernăuţi şi s-a mărturisit la un preot arhimandrit, care îl sfătuieşte să rămână acolo şi să facă teologia. După scurt timp însă, arhimandritul, din cauza neînţelegerii cu ceilalţi părinţi, care erau basarabeni, este nevoit să plece, şi la plecare îl sfătuieşte să nu rămână acolo, ci să mergă la Mânăstirea Neamţ şi îi dă chiar o recomandare către stareţul de acolo, arhiereul Nicodim Munteanu, mai târziu mitropolit al Moldovei la Iaşi şi Patriarh al României.

Tânărul Ilie se şi gândeşte ce să facă. Colegii lui s-au înscris fiecare la facultatea la care au voit, dar el ce să facă? După multă rugăciune, treaz fiind şi în plină zi, aude o voce: - Mânăstire!

Simţind în sufletul său o chemare deosebită de la Dumnezeu pentru o viaţă curată în monahism, pleacă imediat la Mânăstirea Neamţ şi este primit de stareţul arhiereu Nicodim şi stă aici cam un an, adică în anul 1933. Aici a fost pus la multe ascultări printre care şi ajutor de farmacist pe lângă vestitul farmacist Iov schimonahul, apoi bibliotecar al mânăstirii unde s-a îmbolnăvit cu aranjatul cărţilor pline de praf şi de mucegai şi de la curenţii de la ferestre, şi de la crăpăturile de la duşumea, căpătând reumatismul, de care a trebuit să sufere toată viaţa lui, până la mormânt.

În mânăstire s-a împrietenit cu cei mai bătrâni şi mai învăţaţi părinţi, cu care discuta despre mântuirea sufletului şi problema schimbării calendarului, care era încă mult discutată atunci şi constituia o problemă cheie. S-a împrietenit cu un frate din Bucovina şi pe acest frate stareţul a hotărât să-l facă călugăr împreună cu alţi fraţi dar el n-a voit, spunând că mai întâi să facă Botezul adevărat prin afundare după cum s-a rânduit prin Sfinţii Apostoli, iar nu prin stropire aşa cum se făcea atunci în Bucovina. ***După ce l-a botezat, a fost făcut şi călugăr şi cu acesta fratele Ilie s-a hotărât să meargă la Muntele Athos, unde se păstrează Calendarul adevărat ortodox.*** Încercând să scoată paşaportul pentru Athos, n-au reuşit, spunându-le că trebuie să facă mai întâi serviciul militar. Dar Ilie, crezând că va reuşi să scoată paşaportul ca civil, s-a bărbierit şi tot n-a reuşit şi de ruşine nu s-a mai întors la Mânăstirea Neamţ.

Apoi a vizitat şi pe Petrache Lupu la Maglavit şi ca mărturie se păstrează hârtia cu iscălitura preotului din Maglavit. La întoarcerea din Maglavit a trecut pe la Mânăstirea Turnu de pe Valea Oltului. Acolo, cu câteva zile mai înainte, arsese Biserica. Când l-au văzut părinţii din mânăstire, care erau în număr de şase, l-au rugat mult ca să rămână la ei, că nu mai aveau nici un tânăr, care să-i ajute, tocmai plecase un frate tânăr şi nu mai ştiau nimic de el. Ilie a rămas cu bucurie acolo un an întreg. Mânăstirea avea o grădină cu pomi fructiferi, din care Ilie, mâncând, s-a mai îndreptat cu sănătatea.

Părinţii din mânăstire voiau să rezidească biserica arsă şi sfătuiau pe Ilie să meargă după milostenie prin sate şi să adune bani împreună cu o călugăriţă de la o altă mânăstire, dar Ilie n-a primit să facă această ascultare.

Acum se apropie timpul ca să facă armata şi părinţii îl sfătuiau ca să se facă diacon şi să scape de armată. Ilie însă n-a voit, căci nu voia să rămână acolo, şi a preferat să facă serviciul militar. În timpul serviciului militar, nu s-a bărbierit, ci a purtat barbă.

Când era soldat

După terminarea serviciului militar se călugăreşte primind numele de Ioan, aceasta a fost în preajma Sfintelor Paşti ale anului 1936, de când îşi închină toată viaţa sa monahismului, stareţ al Mânăstirii Neamţ era acuma Valerie Moglan, la care a fost intendent de stăreţie şi profesor de limba română pentru pregătirea fraţilor din mânăstire.

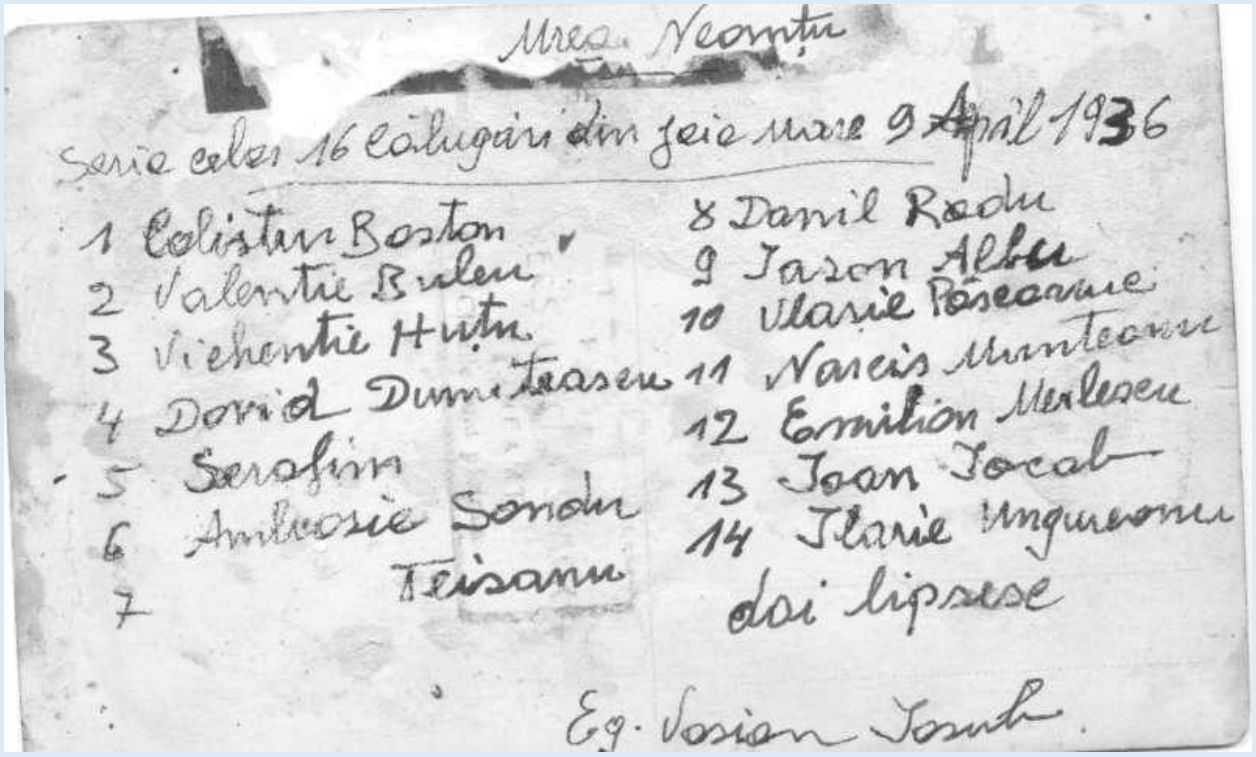

Mrea Neamțu

Seria celor 16 călugări din joia mare 9 April 1936

1 Colistru Boston
2 Valentie Buleu
3 Vichentie Huțu
4 David Dumitrescu
5 Serafim
6 Ambrosie Sondu
7 Teisanu
8 Danil Radu
9 Iason Albu
10 Vlasie Păscoanu
11 Narcis Munteanu
12 Emilion Merlescu
13 Ioan Iocab
14 Ilarie Ungureanu
doi lipsesc

Eg. Vasian Iosub

De remarcat este faptul că fratele Ilie şi părintele Ioan a avut numele celor doi mari prooroci: Sfântul Ilie râvnitorul şi Sfântul Ioan Botezătorul postitorul, şi s-a învrednicit să trăiască chiar pe locurile unde s-au nevoit aceşti doi mari prooroci, pe care i-a avut întotdeauna ca o oglindă şi sprijinitori în toate ispitele şi necazurile lui.

Dar ***un foc puternic ardea în inima lui şi o dorinţă nestrămutată ca să meargă la locurile Sfinte ca să se închine şi să calce pe urmele Domnului nostru Iisus Hristos.*** Dorinţa lui se realizează şi primeşte blagoslovenie de la arhiereul Nicodim, acum mitropolit al Moldovei, care i-a dat şi prima blagoslovenie când a intrat în Mănăstirea Neamţ, şi ***în toamna lui 1936 porneşte spre Locurile Sfinte unde se păstrează Calendarul Ortodox neschimbat moştenit de la Sfinţii Părinţi ai Bisericii de Răsărit.***

Când a sosit la Ierusalim

La Ierusalim, părintele Ioan a venit cu încă doi monahi din Mănăstirea Neamţ: monahul Claudio şi monahul Damaschin, care după vizitarea Sfintelor Locuri se reîntorc în România, iar ***părintele Ioan cu greutate se închinovează în Lavra Sfântului Sava, situată între Bethleem şi Marea Moartă, unde primeşte tunderea monahală în treapta schimniciei.***

La Ierusalim, în faţa Sf. Mormânt, în 1937
Cel mai înalt, cu potcap, este Părintele Claudiu.
Cel cu culion este Sfântul Ioan

Greutatea de a intra în Mănăstirea Sfântul Sava a provenit din partea egumenului Nicolae, care avea două motive:

1. Cuza-Vodă, la 1862, a făcut secularizarea averilor mănăstireşti, după care lege a avut de pierdut mănăstirile din Ţara Sfântă şi

2. În mânăstire mai exista duhovnicul Sava, cuţovlah, care vorbea bine limba română şi încă un monah român şi împreună cu părintele Ioan ar fi putut face partid, ceea ce nu s-a întâmplat. Totuşi Mănăstirea Sfântul Sava avea mare lipsă de personal, tânărul şi egumenul Nicolae a mers la Patriarhul din Ierusalim şi i-a cerut să-i dea personal şi acesta i-a spus:

- Uite, tânăr şi nu vrei să-l primeşti.

Mănăstirea Sfântul Sava

Numai în urma acestui eveniment l-a primit pe părintele Ioan. ***În Mănăstirea Sfântul Sava învaţă bine limba greacă, o vorbea perfect ca şi grecii.*** Se ocupă mult cu cititul, cercetează vestita bibliotecă a mânăstirii şi face traduceri multe din limba greacă în limba română care să fie folositoare tuturor românilor, care le vor citi. ***Ajunge paracliser, ajutor de econom şi cu îngrijirea bolnavilor, care îi răpea foarte mult timp.*** Ca paracliser trebuia să aprindă candelele la două Biserici şi la patru Paraclise. Venea la chilie seara la ora 10 ca să se odihnească şi când să adoarmă îl trezea vecinul de alături, un bătrân bolnav şi de minte, care până atunci se săturase de somn şi se scula şi începea să cânte tropare şi condace, iar părintele Ioan trebuia să se scoale la ora 11 şi să aprindă candelele şi să tragă clopotele de deşteptare. De aceste "neadormite Candele" părintele Ioan avea grijă.

La Mănăstirea Sfântul Sava

Odată părintele Ioan venea de la Ierusalim cu un măgar şi cu un arab pe valea ce trece pe lângă mănăstire, căci acesta era drumul obişnuit, circa patru ore de mers. Cam la mijlocul drumului vede pe un deluşor o mulţime de arabi, care păzeau trecerea economului mânăstirii, ieromonahul Pavel, care era trecut la Ierusalim şi la întoarcere îl aşteptau ca să-l omoare, fiind supăraţi că i-au oprit să aducă proviziile la mănăstire şi în locul lor au pus pe alţii.

Când l-au văzut pe părintele Ioan, crezând că este economul, un tânăr ridică un par de lemn să-i dea în cap şi când a ridicat parul, tatăl lui a strigat:

- Stai, nu da, că nu-i el, este altul!

Şi a stat cu parul aşa şi părintele Ioan a scăpat de moarte sigură.

Părintele Ioan îngrijea şi de bolnavii mânăstirii. Auzind arabii de el că este priceput, au început să vină şi ei ca să-i ajute şi să-i vindece şi cu timpul este numit de toţi "Doctorul Mănăstirii".

În acea vreme începuseră mari tulburări, se răsculaseră arabii împotriva englezilor şi arabii aduceau răniţii în mănăstire şi în mănăstire nu mai era linişte.

Părintele Ioan era foarte obosit şi slăbit din pricină că nu avea nici o clipă de odihnă, fiind bolnav şi cu rinichii şi clima şi hrana nefiind prielnice, se hotărăşte să plece în pustie pentru linişte. Se mărturiseşte la părintele duhovnic Sava, care îi dă blagoslovenie să plece în pustie, aceasta în anul 1939.

Părintele Ioan pleacă cu un frate nou sosit din România, care însă după 3 luni s-a reîntors în România din cauza asprimii pustiei. La plecare au luat şi un arab până la un loc şi pe urmă s-a întors înapoi. Au mers mai departe prin pustie la Fesca, azi îi spune Qumran, unde s-au făcut săpături şi s-au găsit fragmente din Vechiul Testament şi unde au trăit esenienii.

Până acolo nu mai era mult de mers şi fără drum, numai prin pustietăţi, şi noaptea se apropia şi apa din vasul lor se terminase şi ei erau foarte obosiţi, căldura era de 40 de grade şi nu ştiau ce să facă de apă. Stând jos şi odihnindu-se, văd aproape de dânşii mulţi bărzăuni, care se coborau şi se ridicau dintr-o vale adâncă printre stânci.

Se uită cu atenţie şi văd ceva licărind ca apa, dar cum să se coboare! Aveau o funie şi se leagă unul de mijloc şi unul ţinea bine funia şi aşa au ajuns în fundul văii;

acolo era puţină apă rămasă din ploile de iarnă, din care beau şi bărzăunii. Au băut, s-au întărit şi au luat apă şi în vasul lor. A doua zi au mers până la peştera dorită, unde au stat numai două săptămâni, căci apa era sălcie şi în afară de asta au năvălit beduinii cu vitele lor.

S-au mutat la Peştera de la Calomona, care este la un kilometru depărtare de mănăstirea Sfântul Gherasim spre Marea Moartă şi Iordan. Au plecat noaptea, ca să nu-i vadă de la Marea Moartă, străbătând pustia prin văi şi dealuri. Deodată văd pe un deal în apropiere de ei o fiară cât un măgar, care mereu se oprea şi se uita la ei.

Dumnezeu i-a ocrotit şi fiara nu i-a atacat căci era o hienă, foarte periculoasă, dar şi fricoasă, care atacă la miezul nopţii.

Peştera de la Calomona era umedă şi apa o aducea de la mânăstirea Sfântul Gherasim. Între timp, fratele din România a plecat dar a venit monahul Ioanichie, un alt călugăr de origine română, care a rămas cu părintele Ioan până la sfârşitul vieţii lui.
Aici au stat un an şi jumătate în condiţii de trai foarte grele. ***Aici părintele Ioan a tradus din limba greacă Acatistul Adormirii Maicii Domnului şi l-a terminat în ziua de 5 August***, ziua în care trebuia să fie şi adormirea părintelui Ioan.

Condiţiile de hrană fiind nepotrivite, părintele Ioan s-a îmbolnăvit de dizenterie, de care a suferit un an şi jumătate.

În acest timp, al doilea război mondial era în plină intensitate. Germanii se apropiau de Alexandria din Egipt, şi fiindcă România era aliată cu Germania, englezii au adunat pe toţi românii într-un lagăr la un loc cu germanii şi italienii. ***Pe părintele Ioan, deşi bolnav, dar fiindcă cunoştea limbi mai multe (germană, franceză, arabă, greacă) l-au ţinut 9 luni mai mult decât pe toţi. După eliberarea din lagăr s-a întors iarăşi la Mănăstirea Sfântul Sava.***

La praznicul Mănăstirii Sfântului Teodosie s-a dus şi părintele Ioan şi s-a rugat cu fierbinţeală la Sfintele Moaşte "Capul Sfântului Teodosie" începătorul de obştie şi a simţit multă uşurare de suferinţa care o avea şi s-a vindecat cu darul Sfântului Teodosie.

A doua oară în Mănăstirea Sfântului Sava, părintele Ioan şi-a luat iarăşi ascultările de mai înainte, dar acuma era mai slăbit şi anemiat şi clima îi făcea mult rău, tot

mereu sta şi se gândea cum să scape iar la linişte, căci mănăstirea nu avea alt călugăr tânăr, care să ia ascultările lui.

În vremea aceea era ca superior la Biserica Românească din Ierusalim arhimandritul Victorin, care cunoştea pe părintele Ioan de la Mănăstirea Neamţ şi fără să-l întrebe a scris la Patriarhul Nicodim ca să facă o intervenţie la patriarhul Ierusalimului şi să hirotonisească preot pe părintele Ioan pentru Schitul românesc de la Iordan cu hramul Sfântului Ioan Botezătorul.

Părintele Ioan de două ori a fost îndemnat a se hirotonisi ca diacon, odată la Turnu şi a doua oară la Mânăstirea Neamţ, dar n-a primit. Acuma, ca să poată ieşi la linişte, a primit.

Patriarhul Ierusalimului a aprobat hirotonisirea şi la 13 mai (Sfânta Muceniţă Glicheria) a fost hirotonit ierodiacon în anul 1947, de către arhierul Irirarh şi la 14 septembrie, acelaşi an, a fost hirotonit ieromonah şi egumen pentru Biserica Românească de la Iordan. Hirotonia s-a făcut în Biserica Sfântului Mormânt.

După hirotonire, superiorul Bisericii româneşti tot amâna ca să-l trimită la Iordan, dar părintele Ioan i-a spus că el în Ierusalim în oraş nu stă şi s-a întors înapoi la Mănăstirea Sfântului Sava.

Văzând situaţia, arhimandritul Victorin îl cheamă înapoi şi-l lasă să plece la Iordan, dar fără nici un ajutor de hrană sau materiale.

Părintele Ioan a mers la Iordan împreună cu ucenicul lui, schimonahul Ioanichie.

Suntem în luna decembrie 1948, când războiul dintre evrei şi arabi era în toi. La schitul de la Iordan se revărsase atât Iordanul cât şi pârâul ce trece pe lângă Mănăstirea Gheorghe Hozevitul şi toată grădina era înnămolită cu pământ şi nisip. Casa de locuit era compusă din două camere, mici, pline de nămol.

Mănăstirea Gheorghe Hozevitul

Biserica era acoperită cu ţigle sparte şi ploua, printre pietrele pardoselii crescuse iarbă. S-a improvizat o sobă din trei butoaie cu pământ deasupra şi care servea de pat. Un frate român din Ierihon (fratele Constantin) aducea pâine din porţia lui şi a făcut o căsuţă din lemnele ce s-au găsit în grădina Schitului, aceasta în mod gratuit.

După câtva timp a murit Patriarhul Nicodim al României şi după obicei toate patriarhiile îi fac parastase la 40 de zile. Când a făcut parastas şi Patriarhul din Ierusalim, arhimandritul Victorin îl cheamă să ia parte şi pe părintele Ioan, dar nu s-a dus, pentru că Patriarhul Nicodim cât a trăit a persecutat Biserica cu Calendarul adevărat Ortodox. Din cauza aceasta, arhimandritul Victorin s-a supărat foarte tare şi n-a vrut să treacă pe la Iordan, apoi din cauza războiului a plecat un an în Liban, iar la reîntoarcerea sa, aşa fel a făcut încât a trimis la Iordan pe părintele ce fusese mai înainte.

Părintele Ioan ţinea foarte mult la respectarea canoanelor Bisericii Ortodoxe de Răsărit, din care pricină a avut mult de suferit.

Astfel a venit odată la Iordan arhimandritul Victorin cu un om bogat din America, care voia să vadă schitul şi să-l ajute cu ceva bani. Când s-au aşezat la masă, arhimandritul Victorin a invitat la masă şi pe şofer, care era mohomedan. Părintele Ioan, fiindcă era şoferul de altă credinţă, n-a voit să stea la masă cu ei şi s-au supărat mult şi n-a mai dat nimic pentru Biserică, părintele Ioan aşa gândea: “mai bine sărac, dar curat”.

După ce a venit vechiul egumen de la Iordan, părintele Ioan şi ucenicul său au plecat la Schitul Sfânta Ana, ca să se liniştească în peşterile de acolo. S-a înţeles cu egumenul Mănăstirii Gheorghe Hozevitul, care i-a dat şi aprobarea de hrană, şi care nu-i va face nici o greutate.

Sosirea în mănăstire s-a făcut în noiembrie 1952. A stat aici un an, până a venit un monah din Cipru, monahul Pavel, cu care s-a înţeles să meargă în peşterile de la Schitul Sfânta Ana.

Monahul Pavel l-a ajutat de a pus uşă şi ferestre la chiliuţa lui mică unde a stat şapte ani fără să meargă la mânăstire sau la Ierihon, răbdând zăduhul zilei, vara ajungea căldura până la 40 de grade. Foarte mult suferea de reumatism, zi şi noapte se chinuia cu schimbatul flanelelor pline de sudori, căci fiind foarte slab, nu le putea suferi să se usuce pe corp.

Sfântul Ioan, cel mai înalt, din stânga,
cu monahul Pavel, în dreapta, vecinul său

Hrana lui era posmag şi pâine mai rar, când îi aducea fratele român, Constantin din Ierihon. Toată viaţa lui a trăit în mare sărăcie, ca să-l îmbogăţească Dumnezeu după trecerea din viaţa aceasta.

Chilia părintelui Ioan se află pe Valea Hozeva mai jos de Mănăstirea Gheorghe Hozevitul şi căţărată sus cam 50 de metri de firul văii, pe coasta stâncoasă şi pare un cuib de rândunea.

Chilia Sfântului Ioan Iacob

Chilia monahului Pavel, prietenul părintelui Ioan, se află în apropiere şi are un mic Paraclis, unde adesea se făcea şi Sfânta Liturghie.

Icoana din faţa Sfântului Altar de la chilia monahului Pavel, unde slujea Sfântul Ioan de multe ori Sfânta Liturghie. În faţă, Părintele Ioanichie

Părintele Ioan a avut mult de suferit şi de la arabii beduini, care aruncau cu pietre cu scopul ca să-l alunge de acolo, dar el toate le-a suferit cu bucurie şi smerenie. În peştera părintelui Ioan accesul era destul de greu, de la un anumit loc versantul era aproape vertical şi acolo a pus o scară de 5 metri, pe care o

trăgea sus, aşa că primea numai pe cine voia. Cât a trăit în peşteră nu a primit parte femeiască.

Scara pentru urcat
în peştera Sfântului Ioan

În chilie, după ce făcea pravila şi canonul, părintele Ioan se ocupa cu scrisul şi cu traducerile din limba greacă în limba română.

A extras din cele mai folositoare cărţi, care să fie folositoare tuturor creştinilor, care le vor citi. ***A scris în versuri şi în proză. Toate scrierile lui sunt scrise cu atâta duh de smerenie şi umilinţă că toţi care le citesc nu pot să nu lăcrimeze, oricât de împietrită ar fi inima. O parte din opera lui a apărut în două volume sub titlul Hrană Duhovnicească.***

Din scrierile lui se poate înţelege viaţa lui plină de nevoinţe şi totdeauna cu mintea şi cu inima la Cel răstignit pe Golgota pentru mântuirea lumii. Aşa gândind ziua şi noaptea până i s-a apropiat sfârşitul.

Cu două săptămâni înainte de a-şi da sufletul în mîinile Domnului, ziua pe la amiază, a văzut pe cerul senin în partea dreaptă o cunună din frunze de finic şi scris: "Fericiţi …" şi alte cuvinte iar în stânga: "Blestemaţi …" şi alte cuvinte

… şi fulgere şi săgeţi ca de trăznet. Vedenia a spus-o ucenicului său schimonahul Ioanichie care l-a îngrijit tot timpul şi i-a spus că dacă îi va scădea temperatura şi o să poată vorbi, o să-i spună mai multe din tot ce a văzut din vedenie pe cer. Scrisul "Fericiţi …" fiind pentru dânsul n-a voit să spună ca să nu se laude singur. Cunoscând că i se apropie sfârşitul, s-a împărtăşit singur miercuri dimineaţă, având Sfintele taine.

Temperatura îi creştea mereu şi slăbea văzând cu ochii şi nu a mai spus celelalte cuvinte din vedenie. Fiind luna august, afară temperatura era de 40 de grade.

Peste noapte, părintele Ioan s-a ridicat, vrând să spună ceva dar n-a putut spune nimic şi s-a culcat înapoi în pat. După un ceas a ridicat mâna dreaptă în sus şi blagoslovea în toate părţile pe Sfinţii Părinţi pe care i-a lăudat în scrierile lui.

Răbdând cu multă tărie bolile din timpul vieţii, cu regim sever de mâncare şi băutură, cu mintea aţintită mereu la Patimile Celui Răstignit pe Golgota, Părintele Ioan a reuşit să desmaterializeze trupul şi să se unească cu Dumnezeu în Rugăciune.

Ştia că se duce la Domnul la o vârstă foarte tânără, dar nu a fost deloc întristat şi singur s-a pregătit în seara zilei de 4 august.

Ucenicul lui, schimonahul Ioanichie, spune că îi punea un şervet muiat în apă, căci tot trupul ardea având temperatura de 40 de grade şi totuşi niciodată nu a scos un "Of!" ci numai îi mulţumea frumos.

Părintele Ioan în toată viaţa lui a căutat ca să respecte canoanele Bisericii Ortodoxe, de la cele mai mici lucruri până la cele mai mari.

Astfel când a slujit Sfânta Liturghie în Mânăstirea Gheorghe Hozevitul, în ziua Sfântului Ioan Botezătorul, a refuzat să dea Sfânta Împărtăşanie la o preoteasă din satul Taibe, pe motiv că înainte cu o zi, la Botezul Domnului, mâncase carne, adică nu postise trei zile înainte.

Atunci egumenul, care era duhovnicul ei şi îi cunoştea situaţia, a pus epitrahilul şi a împărtăşit-o.

Din momentul când a fost hirotonit preot în Biserica Sfântului Mormânt şi până la sfârşitul vieţii, Părintele Ioan n-a slujit împreună cu alt preot. De asemenea, când slujea Sfânta Liturghie, nu punea la Proscomedie pe clericii de care auzise a fi

masoni.

După moarte, Părintele Ioan a fost îngropat într-un vechi mormânt, care exista în peştera lui şi unde în trecut fuseseră îngropaţi mulţi pustnici. Deasupra s-au pus scânduri şi capac din pământul tare ca betonul.

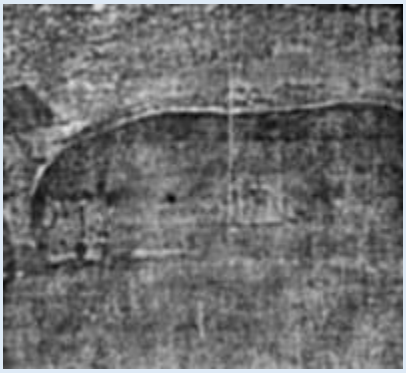

Mormântul săpat în stâncă din vechime.
Aici a fost îngropat 20 de ani Sfântul Ioan,
de la 1960 până la 1980

În anul 1968, ucenicul lui, schimonahul Ioanichie reuşeşte să publice o parte din scrierile părintelui Ioan, în două volume, sub denumirea de Hrană Duhovnicească, carte cu cele mai minunate şi umilicioase cugetări care suie pe om cu cugetul la cer, scrise în versuri, care poezii oglindesc şi viaţa Părintelui Ioan, fiind de o profundă simţire spirituală.

Schimonahul Ioanichie în 1968.
Ucenicul cel mai iubit al Sfântului Ioan

După un timp îndelungat, Părintele Ioan arată în vis ucenicului său, schimonahul Ioanichie, că trebuie dezgropat, dar egumenul şi părinţii din mânăstire au hotărât să-l lase acolo pentru totdeauna. A trecut un an de la arătarea în vis şi egumenul în cele din urmă a acceptat să-l dezgroape, dar să rămână în acelaşi loc; aceasta s-a întâmplat în 1980, adică 20 de ani de la îngropare.

Când s-a dezgropat corpul Părintelui Ioan, s-a văzut o minune mare. Corpul Părintelui Ioan era întreg, cu miros plăcut, cu hainele neputrede, epitrahil şi schima întregi şi pielea uscată pe oase şi arăta ca şi cum ar dormi, cu faţa curată, cu barba neagră întreagă, faţa plăcută ca şi când ar dormi.

Văzând egumenul această minune, s-a hotărât să-l aducă la Mănăstirea Hozeva într-un sicriu provizoriu, care nefiind de bună calitate şi frumos, nu putea să fie expus şi arătat la închinători, dar bani nu erau pentru a se cumpăra alt sicriu.

În timp ce era expus în mânăstire în acel sicriu provizoriu, o femeie tocmai din Australia, mama preotului Haralambie, a avut o vedenie în vis în care s-a arătat o persoană necunoscută ei ca şi călugăr şi i-a spus să adune bani pentru a face o raclă pentru un sfânt cu trupul întreg. Dar cum îl chema şi cine era şi în celoc era, nu i s-a arătat.

Povestind visul la unul şi la altul, toţi se mirau, neştiind ce înseamnă asta.

Nu mult după această întâmplare, a venit la închinăciune o persoană de acolo care a văzut pe Sfântul Ioan şi a spus că acum a găsit pentru cine trebuia să fie racla. Era pentru Noul Sfânt Ioan, de la Mânăstirea Hozeva. Cu banii adunaţi în Australia i s-a făcut o raclă frumoasă care s-a aşezat în Biserica cea mică a Sfântului Ştefan lângă mormântul Sfântului Gheorghe Hozevitul.

Moaştele întregi ale Sfântului Ioan Iacob Românul se află depuse în Biserica Sfântul Ştefan din Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul din Israel, între Ierihon şi Ierusalim

Aici vin închinătorii şi se închină cu multă evlavie şi credinţă, sărutând racla şi fiind foarte impresionaţi de această minune.

În timpul după ce a fost dus la Biserică, egumenul a plecat în Grecia după ceva ajutoare necesare reparării drumului ce duce spre mânăstire, fiind foarte prăpăstios. După plecarea egumenului, nişte preoţi din Patriarhie nu credeau de cuviinţă să fie aşezate în acest lăcaş nişte moaşte noi şi mai ales de alt neam. S-au sfătuit cu Patriarhul şi au hotărât să vină o comisie la faţa locului şi să-l ducă în altă parte.

Arhierul n-a voit să-l scoată în lipsa egumenului, şi a aşteptat ca să se întoarcă din Grecia. În acest timp însă Patriarhul a murit, arhierul a fost operat de rinichi, altul s-a îmbolnăvit rău de inimă, adică cei rânduiţi în comisie.

După cele întâmplate, i-a luat frica Sfântului şi n-au mai venit, iar Sfintele Moaşte se odihnesc în pace, fără să le tulbure nimenea.

***

În timpul vieţii Sfântului, a venit la peştera în care locuia un preot numit Mitrofan, care locuia atunci în Sfântul Munte Athos şi care era pictor de meserie. Mitrofan, văzând singurătatea acestor locuri de la Schitul Sfânta Ana şi

plăcându-i foarte mult, s-a hotărât să lase Sfântul Munte şi să vină să locuiască acolo, spunându-i Părintelui Ioan că mai întâi se duce acasă, ca să aranjeze casa şi apoi se va întoarce.

Părintele Ioan i-a spus:
- Dacă vii, vino aşa cum eşti acuma, dar dacă vrei să pui casa în rânduială, nu ai să mai vii deloc.

Într-adevăr, plecând la Sfântul Munte, s-a apucat de lucru cu picturi, trecând doi ani. Un ucenic de-al lui, cu năravul de a fura, i-a luat nişte pensule de valoare.

Preotul Mitrofan certându-l, ucenicul s-a mâniat şi într-o seară i-a ţinut calea şi l-a omorât. Aşa s-au realizat cele spuse de părintele Ioan, că dacă nu rămâi acuma nu vei mai veni.

***

O credincioasă venită din Grecia la Mănăstirea Hozeva, văzând Sfintele Moaşte ale părintelui Ioan, a fost impresionată, s-a întristat mult şi s-a căit că le-a văzut, zicând:
- Mai bine nu le vedeam.

Ea era venită cu un grup de vizitatori. Mergând acasă la gazda din Ierusalim unde se oprise, a aţipit şi i s-a arătat Sfântul Ioan întruchipat foarte frumos, spunându-i:
- Ileano, de ce te-ai speriat de mine? Eu sunt Ioan. Ce rău ţi-am făcut?

Ileana, după acest vis, a vrut să vină din nou la Mănăstirea Hozeva ca să-şi ceară iertare de la Sfânt, dar trebuia să plece cu grupul din ţară. După un an a venit în mod special numai ca să-şi ceară iertare şi să obţină o fotografie a Sfântului Ioan, ca să-l pună la loc de cinste.

***

Locurile acestea pe unde a pustnicit Sfântul Ioan Iacob Românul, din pustiul muntelui şi a văii Hozeva, au jucat un rol important din cele mai vechi timpuri.

- Isus al lui Navi, urmaşul lui Moisi, după căderea cetăţii Ierihon, a trecut pe drumul ce şerpuieşte de-a lungul pârâului Wadi Kelt sau cum i se zice astăzi Valea Hozevei şi a ajuns pe locul unde se află astăzi Ierusalimul.

- Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana au avut în Valea Hozevei o stână de oi. Fiind foarte supăraţi că nu aveau copii, au plecat de acasă.

Sfântul Ioachim a venit în Valea Hozeva şi s-a urcat în Peştera unde a stat cândva şi Sfântul Ilie şi s-a rugat aici timp de 40 de zile, ca să se milostivească Domnul şi să-i dea copil. Sfânta Ana a rămas în Ierusalim în locuinţa lor din apropierea Porţii Leilor (sau a Sfântului Ştefan) unde la fel era o peşteră şi s-a rugat mult Domnului. După cele 40 de zile de post şi rugăciune, amândoi au fost vestiţi de îngerul Gavril că vor avea pruncă, care urma să fie Maria, Maica Domnului nostru Iisus Hristos.

După ce Sfânta Ana a dus-o pe prunca Maria în vârstă de trei ani la Templu, în Sfânta Sfintelor, locul unde se află astăzi moscheea lui Omar, s-a retras tot pe Valea Hozeva, într-o peşteră situată la circa un kilometru mai spre Ierihon de la Peştera Sfântului Ilie. Aici s-a retras Sfânta Ana cu un grup de femei pioase şi care de atunci se cheamă Der Benat după denumirea arabă sau mânăstirea femeilor sau Schitul Sfânta Ana.

Tradiţia spune că piciorul drept al Sfintei Ana a fost păstrat la schit până prin secolul al XV-lea, când călugării de aici au fugit la Sfântul Munte Athos de teama prigonitorilor şi au luat şi piciorul drept al Sfintei Ana şi au întemeiat Schitul Sfânta Ana din Muntele Athos, spre versantul sudic.

- Sfântul Prooroc Ilie, urmărit de Isabela, aici s-a adăpostit timp de trei ani şi jumătate, hrănit de un corb, care dimineaţa îi aducea carne şi seara pâine. Această peşteră a rămas intactă de la Sfântul Ioachim şi până astăzi, chiar după ce mânăstirea a fost distrusă de Hosroe, împăratul perşilor, la anul 614.

Grijă mare a avut Părintele Ioan pentru folosul sufletesc al său şi al altora, după cum se vede în scrisoarea aceasta a lui cu denumirea Citirea şi Cugetarea Sfintelor Scripturi.

El spune: ***"De multe ori am scris cuvinte pentru folosul meu sufletesc şi am crezut că aceste cuvinte pot folosi şi alte persoane, care nu prea au vreme să deschidă cărţile şi poate nici nu au la îndemână cărţile potrivite. Ştiu că în ziua de azi toată lumea este grăbită şi cărţile cele groase ale Sfinţilor Părinţi stau uitate şi rar cine le mai citeşte. Aşa este duhul veacului, aşa sunt ocupaţiile oamenilor, aşa este războiul cel nevăzut, încât lucrul duhovnicesc, şi mai ales citirea cărţilor sfinte, nu prea au loc în viaţa creştinilor de azi. Şi asta nu se întâmplă numai în lumea mirenilor, ci înşişi monahii au început să ajusteze viaţa după moda nouă. Grija celor pământeşti îi ţine încătuşaţi şi nu pot să mai***

afle vreme pentru citirea şi cugetarea dumnezeieştilor Scripturi. Abia au vreme să asculte pravila din Biserică, însă şi atunci mintea le este împovărată cu grija trupească şi necazurile vieţii.

Pentru îndulcirea sufletului, greu se găseşte vreme în veacul nostru. Şi aceasta ne păgubeşte mai mult decât toate. Căci neavând răgaz a privi mai des către cele cereşti uităm rostul vieţii, slăbim duhovniceşte şi ajung de multe ori la deznădăjduire, când ştim ce fel de făgăduinţă am făcut înaintea lui Dumnezeu şi când vedem că se cheltuieşte viaţa în chip zadarnic".

Iată cum ne sfătuieşte Cuviosul Nicodim Aghioritul în privinţa aceasta: "Toţi creştinii care ştiu carte, datori sunt a citi dumnezeieştile Scripturi, pentru că după cum zice Sfântul Ioan Gură de Aur, fără de citirea Sfintelor Scripturi nu poate cineva a se mântui".

În cuvântarea sa cea pentru Lazăr, Sfântul Ioan Gură de Aur zice: "Că nu este cu putinţă, nu este a se mântui cineva, neîndulcindu-se adeseori de citirea duhovnicească".

Apoi Sfântul Ioan Scărarul ne încredinţează că citirea luminează şi adună pe minte şi năravurile le pune la îndoială.

Iar Sfântul Efrem Sirul zice: "În ce chip trâmbiţa strigând în vreme de război, deşteaptă osârdia vitejilor luptători împotriva inamicului aşa şi Sfintele Scripturi deşteaptă osârdia ta spre cel bun şi te îmbărbătează pe tine împotriva patimilor."

Pentru care frate al meu, trezeşte-te cu întemeiere şi te sârguieşte de-a pururea a te lipi de Sfintele Scripturi ca să te înveţe pe tine cum se cade a fugi de cursele vrăjmaşului şi a dobândi viaţa veşnică. Sunt însă unii care citesc, dar nu-şi dau silinţa ca să înţeleagă cele scrise.

Sfântul Apostol Pavel scrie către ucenicul său Timotei: "Ia aminte la citire".

Iar despre Sfântul Vasile cel Mare şi Sfântul Grigore Teologul, spune istoricul Rufin, că 13 ani au şezut în pustie cugetând Scripturile. Acum să ne oprim puţin la cei care trăim în veacul acesta de pe urmă şi să ne întrebăm:

Dacă în vremea cea veche era neapărat nevoie de citirea Scripturilor, dar oare astăzi când s-au înmulţit vicleşugurile în lume şi s-au împuţinat păstorii cei buni, acum când nu mai găseşti pildă de viaţă şi nici povăţuitori sufleteşti, cu atât mai

mult trebuie să ne sârguim la citirea Sfintelor Scripturi, căci în ele vom găsi mângâiere şi luminare.

Din Sfântul Isac Sirul, Cuvântul 36, Părintele Ioan a extras cele ce urmează, care sunt de folos pentru toţi: "Aceasta este voia Duhului Sfânt, ca să fie iubiţi lui în neîncetate osteneli. Nu locuieşte Duhul lui Dumnezeu în aceia care trăiesc în odihnă, ci duhul diavolului; după cum şi unul dintre cei ce iubea pe Dumnezeu a zis: "M-am jurat să mor în fiecare zi!"

Din aceasta se observă robii lui Dumnezeu cei curaţi, din ceilalţi, căci aceştia trăiesc în scârbe şi strâmtorări, dar lumea în desfătare şi odihnă; pentru că nu a voit Prea Bunul Dumnezeu, ca iubiţii lui robi să aibă odihnă în această viaţă, dar mai mult a voit ca însuşi ei în scârbe, în greutăţi, în griji, în sărăcie, în goliciune, în singurătate şi datorii, în boale şi defăimări, în bătăi şi zdrobirea inimii cu trup bolnăvicios şi chip scârbit de neamuri într-o stare care nu se aseamănă cu ceilalţi oameni, în locuinţă singuratică şi liniştită şi cu totul nevăzut de oameni şi slobod de orice lucru care aduce mângâiere pământească.

Pentru asta aceştia plâng şi lumea se râde, aceştia suspină şi lumea se bucură, aceştia postesc şi lumea se desfătează, ziua se ostenesc şi noaptea se pregătesc de nevoinţă, sunt unii care se dau la osteneli de bună voie şi la scârbe împotriva patimilor, alţii goniţi de oameni.

Şi unii din aceştia s-au gonit, alţii s-au ucis şi alţii se ascundeau printre crăpături. Şi se împlinea la ei cuvântul care zice că în lume scârbe veţi avea, dar în Mine vă veţi bucura. Căci cunoaşte Domnul, câţi trăiesc în odihnă, nu pot să rămână în dragostea Lui şi pentru aceasta, i-a împiedicat pe ei de la odihnă şi de la pofte, Hristos Mântuitorul nostru a cărui dragoste este mai puternică decât moartea cea trupească şi să arate şi în noi puterea dragostei Lui. Amin.

Printre scrierile Sfântului Ioan s-a găsit aceasta, foarte importantă pentru mântuirea sufletelor: să nu ne facem judecători slujitorilor lui Dumnezeu, conform cuvintelor Evangheliei care zice: "Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi". Mt. VII, 5.

În Istoria Bisericească a preaînţeleptului ierarh Meletie spune că după ce s-a terminat cel dintâi Sobor a toată lumea din Niceea, se bucura mult Sfântul Împărat Constantin cel Mare pentru biruinţa Bisericii împotriva celor hulitori. Fiind şi împăratul de faţă la Sobor, i-a cinstit pe Sfinţii Părinţi cu daruri bogate după

vrednicie, iar Cuviosului Pafnutie îi săruta împăratul cu multă evlavie ochii cei scoşi şi mâinile lui ciuntite de tirani. De asemenea şi pe toţi ceilalţi mărturisitori îi săruta cu cinste pentru a lua sfinţenie de la ranele lor pe care le-au primit în vremea prigoanei.

Unul dintre părinţii Soborului a dat înscris împăratului nişte jalbe împotriva unor episcopi cu purtări rele. Însă marele împărat Constatin n-a voit nici măcar să citească hârtiile lor şi nici nu s-a interesat cine sunt clericii vinovaţi, ci în faţa tuturor a ars hârtiile, zicând următoarele cuvinte: "Dacă eu însumi aş vedea cu ochii păcătuind pe vreun cleric, atunci l-aş acoperi cu hlamida mea adică cu mantia împărătească". Sfântul Împărat a căutat prin aceasta să dea pildă la toţi spre a nu vădi păcatele sau neputinţele cele ascunse ale clericilor.

Cei care scot la iveală păcatele sau neputinţele clericilor (preoţilor) se fac prin aceasta defăimători de lege, căci toţi clericii sunt slujitori ai Legii lui Dumnezeu.

Sunt unii creştini care judecă şi nici nu vădesc neputinţele clericilor, dar în schimb se feresc să ia blagoslovenie de la cei cunoscuţi cu neputinţe omeneşti sau pătimaşi.

Iar dacă se întâmplă de plătesc Liturghii, ori se împărtăşesc la asemenea clerici şi pe urmă află că fumează ori se îmbată sau alunecă în alte patimi, atunci creştinii aceştia se căiesc pentru că au cerut Sfinţenia de la cei pătimaşi. Unii ca aceştia, măcar că nu judecă la arătare cu vorba, însă cu lucrul (adică cu purtarea lor) se fac judecătorii Fraţilor, dacă preotul sau arhierul este drept credincios, atunci să fim încredinţaţi că darul Sfântului Duh lucrează prin el orice Taină bisericească oricât de păcătos ar fi el. Numai atunci când este oprit sau caterisit de către sobor ori de către arhierul locului, sau când predică pe faţă vreo credinţă greşită, atunci cu adevărat nu mai lucrează darul Sfântului Duh prin el. Atunci trebuie să te fereşti de asemenea clerici.

În Pateric este un exemplu despre a nu judeca pe slujitorii lui Dumnezeu. Ava Marcu Egipteanul a petrecut 60 de ani neieşind din chilia sa. Şi avea obiceiul, preotul Schitului, de venea să facă Sfânta Liturghie în chilia lui în anumite zile. Diavolul văzând răbdarea bătrânului cea îmbunătăţită, a meşteşugit ca să-l ispitească cu osândirea.

Deci, a îndemnat vicleanul pe un frate oarecare ce era îndrăcit ca să meargă la bătrânul ca pentru blagoslovenie. Şi ajungând la pustnic, mai înainte de a rosti alt cuvânt, striga îndrăcitul către bătrânul, zicând:

- Preotul tău are miros de păcat, deci să nu-l mai laşi să intre la tine!

Iar bătrânul cel insuflat de Dumnezeu a zis către el:

- Fiule, toţi oamenii îşi leapădă afară murdăria, iar tu ai adus-o la mine, dar scris este: Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi. Însă deşi preotul este păcătos, Domnul îl va mântui pe el, căci scris este: şi vă rugaţi unul pentru altul ca să vă tămăduiţi. (Iacob V-5).

După ce a rostit aceste cuvinte, făcând rugăciune, Sfântul bătrân a gonit pe demon din om şi l-a slobozit sănătos.

Iar bunul Dumnezeu, văzând nerăutatea bătrânului, i-a descoperit lui un semn minunat. Şi iată cum mărturiseşte singur, prin însăşi cuvintele lui zicând:

- Când voia preotul să înceapă Sfânta Liturghie, am văzut pe îngerul lui Dumnezeu pogorându-se din cer şi punând mâna pe capul preotului. În clipa aceea s-a făcut preotul un stâlp de foc. Iar eu mirându-mă pentru acea vedere, am auzit un glas zicând către mine:

- Omule, ce te-ai mirat pentru lucrul acesta? căci dacă împăratul cel pământesc nu lasă pe boierii săi ca să stea întinaţi înaintea lui, ci toţi sunt îmbrăcaţi cu slavă multă, atunci cu cât mai mult nu va curăţi puterea cea dumnezeiască pe slujitorii Sfintelor Taine, când stau înaintea Slavei celei cereşti ?

Auzind aceste graiuri, viteazul nevoitor Marcu, mai mult s-a sârguit a cinsti persoanele sfinţite, sporind întru nevoinţele sale. Iată ce daruri minunate primesc cei ce nu osândesc pe clerici.

Viaţa părintelui Ioan este un exemplu viu de urcuş continuu spre desăvârşire şi unire mistică a sufletului cu Dumnezeu.

Prin asceză severă şi-a eliberat sufletul de patimi şi şi-a fortificat firea cu virtuţile cele mai alese, care l-au dus la trăirea cea mai înaltă posibilă puterilor omeneşti de cunoaştere şi iubire.

Muncă titanică a depus ca să extragă din cărţile Sfinţilor Părinţi cele mai esenţiale învăţături folositoare tuturor celor ce le vor citi şi ca să fie mai atrăgătoare le-a pus în versuri, unele deja publicate în cartea Hrană Duhovnicească.

Toate învăţăturile din scrierile părintelui Ioan sunt destinate tuturor celor ce le vor citi şi le vor aplica în viaţă, dar mai ales credincioşilor români de pretutindeni.

În poezia Paza Sufletului se pune în evidenţă rolul pocăinţii (adică al spovedaniei) şi al gândului la moarte.

În poezia Glasul Păstorului Celui Bun se descrie problema "Întrupării şi a Patimilor Domnului nostru Iisus Hristos", care ne cheamă pe toţi la El, ca la urmă să ne dea odihnă.

În poezia Dorul Bunicii se vede viaţa Sfântului Ioan, când era mic şi crescut de mătuşa Maria, căreia îi citea din Patimile Domnului. ***Părintele Ioan de mic a stat la Picioarele Crucii şi cu mintea aţintită la Cel Răstignit, Care l-a ajutat tot timpul până a ajuns la cel mai înalt pisc al transformării dumnezeieşti a fiinţei lui purificate şi iluminate de Duhul Sfânt.***

Pline de viaţă şi adâncă simţire sunt şi poeziile de mai jos:

- Mustrarea Tainică de Sus – Pentru Nesimţirea Mea.
- Rugăciuni şi Cugetări Umilicioase (ca a fiului risipitor).
- Glasul Conştiinţei.
- Cele şapte Păcate de Moarte.
- Răstignitorii de Azi la Sfânta Înviere.
- Sabia Durerii.
- Lumina Sfintei Învieri.
- Pe Drumul Crucii.
- Canonisirea Împiedicată de cei Adormiţi.
- Floarea Bisericii din Carhidon.
- Spre Asfinţitul Vieţii Mele.
- Singura Mângâiere Românească.
- Himera Omului Modern.
- Mizeria din Lume şi Cheful celor cu Radio etc.

Scrierile Părintelui Ioan şi viaţa lui reprezintă un bun model de urmat de credincioşii creştini după poruncile Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi pentru urcuş pe scara valorilor spirituale până la nepătimire şi iubire.

Viaţa Sfântului Ioan Iacob este scrisă de ucenicul lui, schimonahul Ioanichie din Mânăstirea Gheorghe Hozevitul şi pustnic în Mânăstirea Sfânta Ana.

Trebuie să menţionăm aici şi evenimentul întâmplat cu păsărelele cerului, hrănite şi cântate de părintele Ioan în unele poezii ale sale şi care au venit să dea ultimul salut la prohodirea părintelui Ioan. Faptele sunt istorisite de părintele arhimandrit Amfilohie, stareţul Mânăstirii Gheorghe Hozevitul, care a făcut îngroparea părintelui Ioan. Arhimandritul Amfilohie fiind la Atena în anul 1981, în faţa unui grup de credincioşi, admiratori ai părintelui Ioan, printre altele a istorisit şi evenimentul întâmplat cu păsărelele.

Părintele Egumen Amfilohie,
care l-a dezgropat pe Sfântul Ioan.
Alăturea este schimonahul Ioanichie

Părintele Ioan şi-a cunoscut singur sfârşitul şi l-a scris pe peretele peşterii. Fiind înştiinţat de moartea părintelui Ioan, arhimandritul Amfilohie a coborât la peşteră cu alţi pustnici din pustia Ruva s-au urcat sus cu ajutorul unei scări şi l-au găsit pe părintele Ioan mort pe rogojină, îşi pregătise singur mormântul.

Era cam la orele 10 ziua şi a început prohodirea şi dintr-o dată s-a umplut camera de păsări sălbatice din pustiu, care au început să zboare în toate părţile, aşezându-se pe cărţi, stingând luminile, bătând din aripi deasupra trupului cuviosului Ioan şi aşezându-se pe trupul lui. Părinţii au crezut că le este foame şi au adus mâncare: pâine şi posmag ce erau sus pe stâncă puse de părintele Ioan, dar nu le-au trebuit. După terminarea slujbei, părintele Ioan a fost pus în mormânt şi deasupra acoperit cu scânduri şi pământ şi când operaţia de acoperire a fost gata, toate păsărelele au zburat afară şi s-au împrăştiat în toate părţile, ele au dat ultimul salut celui ce le-a iubit.

După plecarea păsărelelor s-a mai adus pământ şi s-a făcut mortar cu apă şi s-au acoperit bine scândurile, aşa încât mormântul a fost ermetic închis.

Notă: Acesta este viaţa Sfântului Ioan cea adevărată, scrisă de ucenicul său, schimonahul Ioanichie, cu care a locuit împreună până la sfârşit. Sfântul Ioan a stat şapte ani în Peştera Sfânta Ana şi nu a ieşit niciodată de acolo în acest timp, nici la mânăstirea Gheorghe Hozevitul, nici la Iordan.

El mânca numai pozmag sau pâine cu apă, ce le aducea fratele Constantin care era brutarul Patriarhiei din Ierusalim.

Se notează de asemenea că Sfântul Ioan a vrut să vină mai întîi în Athos, unde era calendarul neschimbat, şi nu a putut pentru că nu avea încă făcută armata; apoi a reuşit să meargă la Ierusalim, unde de asemenea calendarul era neschimbat cum este şi astăzi.

Continuare la viaţa Sfântului Ioan Iacob Hozevitul

1. Însemnare de pe un carneţel din 1942
În această zi am citit cuvântul Marelui Vasile, despre paza ce se cuvine a o avea călugării tineri faţă de cei de o vârstă, precum şi pericolul sufletesc ce pândeşte pe cel ce nu păzeşte aceasta.

M-am simţit adânc înţepat la inimă de acest cuvânt şi m-am hotărât să mai curm întâlnirile dese şi cu multă vorbărie, precum şi neorânduiala la mâncare, mai ales sărbătorile cu două mese.

De dimineaţă, neorânduială la mâncare; rugăciune cu inima împietrită, vorbă îndrăzneaţă lipsită de smerenie, gânduri spurcate, lenevire la canon şi la pravilă; vorbă multă seara după vecerniţă, la Biserică cu multă nesimţire şi trândăvie.

2. Astăzi la ceasul unu, n-am pomenit la proscomedie pomelnicile şi anaforă n-am luat din mâna preotului de la Marina Greacă din Egipt, care a slujit Sfânta Liturghie, că era calendarul nou şi toată ziua am petrecut-o cu discuţii despre călugări.

3. În anul 1986 de Sfânta Înviere, au venit la Sfintele Locuri mulţi închinători greci. O femeie din Creta a dat părintelui stareţ Amfilohie o linguriţă de aur şi a spus:

O femeie, care a vizitat Sfintele Locuri şi mânăstirea Hozeva, a rămas cu multă evlavie la sfinţii de aici. Femeia s-a îmbolnăvit greu şi doctorii n-au putut face nimica şi era gata să moară, sta nemişcată, nu mai vorbea, cu ochii închişi şi toţi aşteptau să-şi dea sufletul. Deodată se deşteaptă, deschide ochii şi începe să vorbească şi spune: am văzut un preot cu Sfântul Potir în mână şi mi-a spus să fac Cruce şi s-a atins cu linguriţa de gura mea şi mi-a spus: eu sunt Ioan Iacob Hozevitul şi s-a făcut nevăzut. Femeia era sănătoasă. De bucurie a comandat o linguriţă de aur şi a trimis-o ca mulţumire Sfântului.

4. *Un preot grec, care a ajutat la transportul Moaştelor Sfântului Ioan de la Peştera Sfânta Ana în mânăstire, a spus următoarele: o persoană a tăiat 3 fire de păr de la Sfântul Ioan ca să le aibe de blagoslovenie. I s-a arătat Sfântul Ioan care i-a zis să pună la loc firele de păr căci îi trebuiesc. Persoana respectivă a pus firele de păr la loc. Se crede că persoana în cauză este chiar preotul, dar a spus de altă persoană.*

5. *În anul 1965 s-a îmbolnăvit stareţul părintele Amfilohie şi a intrat în spital. Aici la mânăstire a venit un preot sârb, care nu ştie citi bine greceşte şi el are grijă de mânăstire şi de Biserică căci nu este altul, ceilalţi sunt bătrâni. El aprinde candelele şi tămâiază. Odată sau de două ori nu a tămâiat după ce a aprins candelele. I s-a arătat Sfântul Ioan şi i-a zis: de ce nu tămâieşi în Biserică? De atunci, este atent să tămâieze regulat.*

6. *După ce a murit părintele Ioan Iacob, maica Galina de la Ierihon îl pomenea în rugăciunile ei împreună cu alţi răposaţi trecuţi în pomelnicul ei. După un timp a citit nişte scrisori ale părintelui Ioan, în care era multă râvnă pentru credinţa ortodoxă şi pentru calendarul vechi, după care maicii Galina nu i-a plăcut şi l-a şters din pomelnic. După un timp oarecare, îi apare în vis părintele Ioan şi îi zice: ce rău ţi-am făcut, de ce nu mă mai pomeneşti? După aceia maica Galina iar l-a pomenit până la moartea ei.*

7. În 1986 a murit stareţul arhimandrit Amfilohie, care a dezgropat pe părintele Ioan şi l-a aşezat în Biserică, unde se află şi astăzi. În locul lui a fost numit un alt stareţ, tot arhimandrit, tânăr de 22 de ani, iar părintele ieromonah Sârb a rămas econom.

După moartea stareţului arhimandrit Amfilohie, marii epitropi şi cu arhiereii din Patriarhie, s-au hotărât să-l scoată din Biserică pe părintele Ioan şi să-l reîngroape, neavând evlavie la el.

Dar problema s-a amânat până la reîntoarcerea stareţului din Elveţia şi după ce s-a reîntors, s-a întâmplat ca Patriarhul Ierusalimului să plece în România, unde a fost invitat la întronizarea noului Patriarh al României.

Între timp au vizitat mănăstirea Gheorghe Hozevitul 3 stareţi din România, de la mănăstirile Secu, Neamţu şi Bistriţa, care s-au închinat la Moaştele Sfântului Ioan şi au dus vestea reîngropării Sfântului Ioan şi în România.

La reîntoarcerea Patriarhului, Biserica Română din Ierusalim a cerut să ia Moaştele Sfântului Ioan şi Patriarhia din Ierusalim nu a aprobat.

Întrebat stareţul nou ce se va întâmpla cu Moaştele Sfântului Ioan, a răspuns că Patriarhia a hotărât să rămână pe loc. Aceasta este a doua oară când s-au ridicat contra Sfântului Ioan.

8. ***O persoană cu numele Marina Fecioara, fiind la studii în Ierusalim, venea de la Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, unde se mărturisea la un părinte compatriot de-al ei.***

În 1988, cu 3 săptămâni înainte de Înviere, într-o noapte a visat că era înăuntrul Bisericii Sfântului Mormânt, şedea pe o bancă şi citea nişte hârtii, pe care le găsise acolo. Deodată vede un călugăr lângă ea, care îi zice: "acele nume pe care le pomeneşti sunt persoane care au făcut păcate în Biserică. Dar este părintele Ioan Hozevitul, om bun cu frica lui Dumnezeu, care a făcut voia lui Dumnezeu, eu îl cunosc, s-a sfinţit, este sfânt". Atunci Marina a răspuns: "da, îl ştiu, este la Hozeva" şi îndată a dispărut. Şi zice Marina: eu când mă închinam în Biserică, nu sărutam racla cu Sfintele Moaşte, de aceea m-a încredinţat că cu adevărat a fost Sfânt şi de atunci, de câte ori mă închin sărut şi racla cu Sfintele Moaşte şi îl rog cu credinţă şi îmi ajută la toate greutăţile mele. Sfinte Ioane, ajută la toată lumea.

9. ***În anul 1988, la 8 Septembrie, cu aranjamentul sărbătorii Naşterii Maicii Domnului, a rămas părintele ieromonah Grigore, deoarece egumenul era plecat în Grecia. Toate treburile le-a făcut foarte bine şi a fost mulţumită toată lumea.***

A doua noapte după praznic, părintele Grigore, în vis, se afla lângă racla cu Moaştele Sfântului Ioan. Deodată părintele Grigore vede pe Sfântul Ioan în picioare în afară de raclă şi îl întreabă: ce faci părinte? Sfântul Ioan îi răspunde: bine. Atunci părintele Grigore se pleacă, îi face metanie, zice blagosloviţi şi îi sărută mâna. Sfântul zice: Domnul să te blagoslovească, îi face

semnul Crucii deasupra capului şi îi sărută mâna. Când se ridică părintele Grigore nu-l mai vede, dar se uită în raclă şi îl vede culcat cum era şi mai înainte. Acesta a fost un semn că Sfântul Ioan a fost mulţumit de modul cum a fost aranjamentul la sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului.

10. Altă dată părintele Grigore îl vede pe Sfântul Ioan în Biserică stând în picioare înalt şi frumos cum era el şi îi zice: Eu ştiu de ce ai plecat din Sfântul Munte, să stai aicea. Asta a fost că părintele se gândea să plece din mănăstire, iar Sfântul Ioan îi dă curaj să facă răbdare şi să stea la mănăstire.

11. Legătură strânsă a fost şi este între Sfântul Ioan şi schimonahul Ioanichie, ucenicul Sfântului cel mai apropiat.

În mănăstire vin şi persoane care vorbesc lucruri necuviincioase, de care fapt părintele Ioanichie este foarte supărat.

Odată Sfântul i-a apărut şi i-a zis de două ori: "nu vorbi şi tu cu ei". Scrie părintele Ioanichie: Sfântul parcă este viu printre noi, pe unii îi mângâie, pe unii îi ceartă.

12. ***În Miercurea Patimilor din anul 1989, au venit la Moaştele Sfântului Ioan mulţi credincioşi din toată lumea.***

A venit şi o familie din Grecia, dar femeia avea duh necurat. Femeia s-a apropiat de Sicriul cu Sfintele Moaşte, dar dracul a trântit-o jos la pământ şi a strigat puternic: "Ioane, mă arzi, Ioane, mă arzi" şi a ieşit din femeie, care s-a ridicat, s-a închinat la Moaştele Sfântului Ioan şi a plecat liniştită.

13. Când egumenul mănăstirii Gheorghe Hozevitul i-a spus Patriarhului Diodor această minune, era de faţă şi un arhiereu bătrân care fusese prieten cu Sfântul Ioan.

Patriarhul a zis: "eu îl cunosc de mult, el era Sfânt de când trăia". Tot aşa a spus şi arhiereul: "şi eu îl cunosc bine, el este Sfânt de când trăia". Şi cu alte ocazii, când a fost vorba de Sfântul Ioan, Patriarhul a spus că el îl cunoaşte că este Sfânt de când era în viaţă.

Din cartea "Saint Jean le Romain" tipărită de Mănăstirea Ortodoxă Saint Michel Lavardac 1988.

14. ***Într-o zi 5 persoane au venit în plimbare până la Mânăstirea Saint Michel Lavardac, s-au instalat într-un balcon şi discutau ce cunoşteau sau ce au auzit despre Sfântul Ioan Românul de la Hozeva. Una din ele era profesoară, celelalte erau două familii.***

Una din femei zice: "eu voi spune de cea ce cunosc, ceea ce am văzut cu proprii mei ochi. Mama mea suferea de mari dureri de cap, foarte atroce de mai mulţi ani şi nu avea nici o şansă de vindecare. Am hotărât să venim cu mama la mânăstire într-o trăsură, dar fiind în vârstă, nu ne-am încumetat şi am renunţat. Ea ne-a spus apoi să ne închinăm înaintea Sfântului Ioan şi să-l rugăm să o vindece şi dacă durerile vor înceta, ea va posti timpul celor 40 de zile din Postul Mare. Minunea s-a întâmplat şi mama mea s-a resimţit fără nici o durere şi a postit întregul Post Mare din anul 1985.

Fiecare spune ceea ce ştie, eu am spus ceea ce am văzut.

15. ***În septembrie 1985 mi s-a oferit Viaţa Sfântului Ioan Românul şi am cunoscut existenţa sa şi minunile sale. Cel mai mare dintre fiii mei a căzut greu bolnav şi eu am rugat adesea pe Sfântul Ioan pentru ca el să vină în ajutorul copilului meu. În adevăr, el s-a vindecat şi a revenit ca mai înainte, plin de sănătate. Sfântul ne-a ajutat totdeauna. Începând din acea zi, în toate dificultăţile noastre, mici sau mari, de fiecare dată, noi facem apel la el şi ne ajută şi veghează vizibil asupra noastră. Eu mulţumesc Domnului Iisus Hristos, Prea Sfintei Maicii lui Dumnezeu, tuturor Sfinţilor şi Sfântului Ioan Românul.***

Din Revista Foi Transmise, Sainte Tradition nr. 42 Ianuarie 1989 a Mânăstirii Saint Michel Lavardac.

16. Eu recunosc că dorinţele prezentate Sfântului Ioan Românul au fost împlinite în săptămânile care au urmat. Jean Jaques Gerard *9*** Foix.

17. ***Eu am cerut în rugăciunile mele Sfântului Ioan Românul de a mă vindeca de bolile care m-au făcut să sufăr mult timp şi eu am avut uşurare şi vindecare imediată.*** Luciene Saroste 17*** Age.
18. Din Revista Foi Transmise, Sainte Tradition nr. 47 Noiembrie 1989.

Sfântul Ioan Românul se roagă lui Dumnezeu pentru noi!

"Sfântul Ioan Românul face minuni şi eu ţin a le semnala. Eu sunt fericită de această carte (este vorba de Viaţa Sfântului în limba franceză) care mă însoţeşte

pretutindeni. Când eu sunt în suferinţe, este El la care fac apel şi mă resimt imediat în bunăstare, la fel şi copii mei”.

Mme. H.S 1123 Chalabre, 15/7/89

Notă:
Aceasta este viaţa Sfântului Ioan cea adevărată, scrisă de ucenicul său, schimonahul Ioanichie, cu care a locuit împreună până la sfârşit. Această viaţă a Sfântului Ioan se află la Patriarhia din Ierusalim, în limba greacă, şi s-a tipărit în broşură în limba greacă trei ediţii la Atena.

Acest text a mai apărut în limba română în volumul: Sfântul Ioan Iacob Românul „Din Ierihon către Sion, Trecerea de la pământ la cer“, Învăţături exprimate prin poezii foarte umilicioase şi proză plină de lumină cu conţinut dogmatic şi moral, Jerusalem 1999.

Sfinţi români - Sfântul Ioan Iacob Hozevitul de la Neamţ (1913-1960)

a. Viaţa

Cuviosul Ioan Iacob, cu metania din Mănăstirea Neamţ, a fost un sihastru sfânt al zilelor noastre care s-a nevoit 24 de ani în Ţara Sfântă, atât pe Valea Iordanului, cât şi în pustiul Hozeva. Acest fericit purtător de Hristos s-a născut în satul Crăiniceni, comuna Păltiniş - Botoşani, la 23 iulie 1913, într-o familie de ţărani credincioşi, anume Maxim şi Ecaterina, fiind singur la părinţi. ***Din botez s-a chemat Ilie, iar în familie i se spunea „Iliuţă".*** La şase luni după naştere, mama sa, îmbolnăvindu-se, a decedat, iar copilul a rămas în grija bunicii sale după tată, Maria Iacob, care îl îngrijeşte ca o adevărată mamă timp de zece ani.

În anul 1916, când copilul Ilie avea trei ani, tatăl său a decedat pe front, în anul 1923 a decedat şi bunica, lăsând pe micul Ilie cu totul orfan şi lipsit de mângâierea părinţilor şi a bunicilor. De acum, copilul este luat în grija unchiului său, Alecu Iacob, care avea acasă şase copii.

Între anii 1926-1932, tânărul Ilie urmează Gimnaziul „Mihail Kogălniceanu" şi Liceul „Dimitrie Cantemir" din Cozmeni - Cernăuţi.

În vara anului 1933 a intrat ca vieţuitor în obştea Mănăstirii Neamţ. La 8 aprilie 1936, este tuns în monahism, primind numele de Ioan, iar în noiembrie acelaşi an se duce, cu alţi doi călugări din marea lavră, să se închine la Mormântul Domnului.

Sfântul Ioan Iacob în ziua călugăriei (nr. 13)

Apoi rămâne definitiv în Ţara Sfântă, unde se nevoieşte în obştea Mănăstirii Sfântul Sava de lângă Betleem.

La 14 septembrie 1947, este hirotonit preot în Biserica Sfântului Mormânt de către mitropolitul Irinarh şi apoi numit egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de la Iordan.

Sfântul Ioan la Biserica Sfântul Ioan Botezătorul de la Iordan, mai 1947

După cinci ani de ascultare se retrage cu ucenicul său, monahul Ioanichie Pârâială, în pustiul Hozeva, aproape de Ierihon. Aici se nevoiesc împreună opt ani de zile, în peştera Sfânta Ana, pe valea pârâului Horat.

La 5 august 1960, când avea 47 de ani, Cuviosul Ioan Iacob se mută la cereştile lăcaşuri şi este înmormântat în peştera în care s-a nevoit. După 20 de ani, la 8 august 1980, s-a aflat întreg în mormânt, fiind preamărit de Dumnezeu ca sfânt.

La 15 august, acelaşi an, moaştele sale au fost duse la Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul din apropiere, cu binecuvântarea Patriarhului Benedict al Ierusalimului, şi se păstrează în biserică alături de celelalte sfinte moaşte.

b. Fapte şi cuvinte de învăţătură

Acest cuvios a fost ales de Dumnezeu pentru Împărăţia Cerurilor din pântecele maicii sale, căci din pruncie se vedea umbrit de darul Duhului Sfânt, fiind întru toate blând ca un miel, smerit, tăcut, râvnitor pentru cele sfinte şi răbdător în ispitele cele dinăuntru şi din afară. Apoi rugăciunea cu lacrimi, neîncetat se lucra în mintea şi inima sa. Încă şi mama sa Ecaterina a fost rânduită de Hristos să ducă viaţă neîntinată până la nuntă şi să nască pe pământ un singur fiu, căci îndată după naştere se strămută la Cereştile lăcaşuri.

Fericitul Ilie, rămas orfan din pruncie de ambii părinţi trupeşti, avea tată în cer pe Dumnezeu, iar mamă duhovnicească avea Biserica şi pe smerita sa bunică Maria, văduvă, care l-a crescut şi l-a ocrotit cu rugăciunea şi dragostea ei până la vârsta de zece ani.

Spun bătrânii din satul său natal că bunica îşi ducea zilnic nepoţelul să i-l alăpteze mamele tinere din apropiere şi stătea lângă el de veghe ziua şi noaptea, până ce copilul a început să vorbească. Iar vara, când pleca la lucrul câmpului, punea copilul într-o traistă, încât numai capul i se vedea, îl aşeza în spate, se însemna cu Sfânta Cruce şi se ducea la muncă cu rugăciunea pe buze şi cu lacrimile în ochi. Acolo îl adăpostea la umbra unui copac, până la apusul soarelui. Apoi îl aşeza în traistă şi-l aducea acasă. După ce îl hrănea, îl culca lângă sfintele icoane, iar ea se ostenea cu rugăciuni şi metanii până noaptea târziu, după tradiţia sfântă străbună.

Fiind luminat la minte, copilul învăţa bine la şcoală şi făcea mare bucurie bunicii sale. Mai târziu, bătrâna îl învăţa pe de rost sfintele rugăciuni, îl ducea regulat la biserică şi îl punea să citească la Psaltire, căci ea nu ştia carte.

Alteori îi spunea să citească patimile Domnului, iar ea plângea şi făcea metanii. Uneori copilul o întreba:
- Mamă, de ce plângi aşa tare când citesc patimile Domnului ?

Iar bătrâna îi răspundea, suspinând:
- Dragul meu, tu nu ştii durerea din casa noastră. Nu sunt eu mama ta ! Ea a decedat când tu aveai numai şase luni, iar tatăl tău a murit în război, când erai de trei ani. Eu sunt bunica ta, iar bunicul tău s-a dus la cer de mult. Fiind văduvă, voiam să mă duc la mănăstire, dar, văzând că ai rămas orfan de părinţi, am renunţat ca să te cresc pe tine. De aceea plâng, că sunt bătrână şi după moartea mea vei rămâne singur şi orfan pe lume. Dar să ai credinţă în Dumnezeu, să te rogi Lui mereu, să fugi de păcat şi să-ţi aduci aminte de noi. De vei face aşa, te va acoperi Maica Domnului şi vei scăpa de multe primejdii. Eu nu-ţi doresc altceva mai bun în viaţă decât să ajungi preot şi să slăveşti pe Hristos!

La vârsta de 20 de ani, terminând liceul şi fiind luminat la minte cu darul lui Hristos, prietenii şi rudele îl îndemnau să urmeze teologia şi să se facă preot. ***Însă conştiinţa şi cugetul inimii sale îi spuneau: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr !" Odată, pe când lucra la câmp, fiind în îndoială, se ruga lui Dumnezeu să-i descopere ce să facă. Apoi a auzit o voce tare de sus: „Mănăstirea". Din clipa aceea nu mai avea odihnă, căci Duhul Sfânt îl îndemna să plece cât mai repede la mănăstire şi să-şi închine viaţa lui Hristos.***

În vara anului 1933, într-o zi de Duminică, pe când tinerii din sat se adunau cu veselie la nuntă, alesul Domnului, Ilie, s-a închinat cu lacrimi în biserica din Crăiniceni, şi-a sărutat crucile părinţilor din cimitir şi, luându-şi rămas bun de la ai săi, a plecat să se logodească cu Hristos în obştea Mănăstirii Neamţ.

Văzându-l episcopul Nicodim, stareţul lavrei, l-a întrebat:
- De ce ai venit, frate Ilie, la mănăstire?
- Părinte stareţ, doresc să mă fac călugăr, să-mi plâng păcatele mele, să mă rog pentru părinţii care m-au născut şi să laud neîncetat pe Dumnezeu.
- Bun lucru ţi-ai ales, frate Ilie. De vei avea smerenie şi ascultare şi vei iubi rugăciunea, pe toate cele bune le vei săvârşi, vei birui cu uşurinţă ispitele acestei vieţi şi cu sfinţii în cer te vei număra.
- Aşa să-mi ajute Bunul Dumnezeu, preasfinţite părinte stareţ !
- Numai să ai răbdare în toate, să te hrăneşti din învăţăturile Sfintei Scripturi şi ale Sfinţilor Părinţi şi să urmezi viaţa şi sfaturile cuvioşilor duhovnici şi nevoitori din obştea Mănăstirii Neamţ. Vino să te închini la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului din biserică, ocrotitoarea acestui sfânt lăcaş, apoi te încredinţez sub ascultarea părintelui Iov, farmacistul mănăstirii, cel mai duhovnicesc călugăr din obştea noastră. Să-i urmezi după putere viaţa şi sfatul, să nu lipseşti de la slujbele bisericii şi să faci ascultare la biblioteca mănăstirii.

Trei ani a făcut ucenicie rasoforul Ilie Cuviosului părinte Iov Burlacu, silindu-se să-i urmeze nevoinţa aspră, postul, tăcerea, smerenia, sărăcia şi neîncetata rugăciune. ***Iar la bibliotecă a pus în rânduială toate cărţile, a citit multe din învăţăturile Sfinţilor Părinţi şi dădea bune sfaturi fraţilor tineri, încât se foloseau toţi de râvna, de înţelepciunea şi osteneala lui şi era iubit de toţi în obştea marii lavre.***

Văzând stareţul şi duhovnicii râvna lui pentru Hristos, la 8 aprilie 1936, în Miercurea Mare a Sfintelor Patimi, când Domnul a fost vândut pentru noi, rasoforul Ilie Iacob a fost tuns în cinul monahal împreună cu alţi zece fraţi, primind numele Sfântului Ioan Botezătorul.

Amândoi marii prooroci, Ilie şi Ioan, începători ai vieţii pustniceşti din Vechiul şi Noul Testament, aveau să-i fie dascăli, părinţi şi rugători ai nevoinţei lui călugăreşti. Amândoi îl îndemnau să le urmeze viaţa, postul, rugăciunea şi fecioria şi îi aminteau de Ţara Sfântă şi de marii sihaştri de pe Valea Iordanului.

- ✓ *Sfântul Ilie Tesviteanul îi dădea râvna pentru mărturisirea dreptei credinţe şi îl îndemna spre urcuşul duhovnicesc al Carmelului şi Sinaiului.*
- ✓ *Iar Sfântul Ioan Botezătorul îl chema spre mănăstirile din Ţara Sfântă şi-l sfătuia să îndemne pe toţi la pocăinţă şi să mustre cu îndrăzneală păcatul.*

Aceasta a făcut-o în toată viaţa sa prin frumoasele sale versuri şi cuvinte de învăţătură ce ni le-a lăsat până astăzi.

Fiind rănit de dragostea lui Hristos pentru Mormântul dătător de viaţă din Ierusalim şi pentru viaţa pustnicească de acolo, smeritul monah Ioan Iacob s-a împărtăşit cu dumnezeieştile Taine, a sărutat icoana Maicii Domnului din biserică, şi-a cerut iertare şi binecuvântare de la stareţ şi de la toţi şi a plecat definitiv spre Ţara Sfântă în toamna anului 1936, fiind acoperit în toate de darul Duhului Sfânt care îi aprindea inima de dumnezeiescul dor.

Primul popas în Ţara Sfântă a fost închinarea pe Golgota şi sărutarea Sfântului Mormânt. După ce s-a împărtăşit cu Trupul şi Sângele lui Hristos, fericitul ostaş al lui Hristos a străbătut toată Ţara Sfântă şi a păşit pe urmele Domnului şi ale Sfinţilor săi ocrotitori, Ilie Tesviteanul şi Ioan Botezătorul. ***După ce s-a nevoit mai întâi singur într-o peşteră din pustiul Iordanului, s-a retras apoi în obştea Mănăstirii Sfântul Sava de pe Valea Cedrilor, unde se osteneau şi alţi câţiva sihaştri români. În această străveche lavră s-a jertfit Cuviosul Ioan până în vara anului 1947.***

- *Aici a dobândit ostaşul lui Hristos, Ioan, darul lacrimilor şi al rugăciunii inimii.*
- *Aici a răbdat grele lupte şi încercări de la diavoli, căci nu-l puteau suferi duhurile rele să se roage neîncetat şi să laude pe Dumnezeu.*
- *Aici a primit tunderea în marea schimă şi tot aici a biruit el pe vrăjmaşii cei nevăzuţi cu postul aspru şi îndelungat, cu privegherile obositoare de noapte, cu sabia biruitoare a rugăciunii şi cu scutul smereniei.*

Astfel, ajunsese atât de despătimit, încât răbda ocara şi toate cu bucurie, avea mare milă pentru toată zidirea şi nu se temea niciodată de diavoli, de boală şi de moarte.

Cuviosul Ioan Iacob avea în obştea Sfântului Sava ascultarea de bibliotecar şi de infirmier. Noaptea lua parte la biserică, se ruga la chilie şi îngrijea marea bibliotecă a mănăstirii, iar ziua era infirmier şi îngrijitor de bolnavi la bolniţa din incintă. ***Cerceta pe călugării şi sihaştrii bolnavi, le ducea de mâncare, spăla rănile răniţilor de război aduşi aici de pe front şi alina pe toţi cu dragoste, iar cu inima neîncetat se ruga şi simţea pe Hristos.***

Cu sfatul arhimandritului Victorin Ursache, superiorul Căminului românesc din Ierusalim, ***cuviosul Ioan Iacob a primit hirotonia în preot şi a stat egumen cinci ani la Schitul Sfântul Ioan Botezătorul de la Iordan***, înfiinţat de Patriarhia Română. Aici a adăugat noi osteneli pustniceşti şi a suferit nu puţine ispite de la diavoli. Iar nevoinţa lui era aceasta: ziua nu mânca nimic până la apusul soarelui şi rostea neîncetat rugăciunea din inimă, iar cu mâinile lucra la grădină, la întreţinerea schitului şi odihnea cu dragoste pelerinii români şi străini care poposeau aici. Noaptea făcea slujbele rânduite în biserică, spovedea închinătorii şi se retrăgea câteva ore la linişte într-o peşteră de pe malul Iordanului, iar dimineaţa se întorcea la schit cu chipul luminat.

Arzând cu inima mai mult pentru Hristos şi iubind desăvârşit liniştea şi rugăciunea, fericitul stareţ Ioan s-a retras în toamna anului 1952 în pustiul Hozeva, din apropierea Mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, împreună cu ucenicul său, monahul Ioanichie.

După ce s-a nevoit câteva luni în obşte, ***s-a aşezat apoi definitiv în peştera Sfânta Ana, de pe valea pârâului Horat, unde se nevoiau şi alţi sihaştri, pentru a trăi ultimii ani ai vieţii numai în rugăciune şi în convorbire cu Hristos. Şi s-a nevoit aici peste şapte ani, însă nimeni, nici chiar ucenicul său Ioanichie nu ştia toate nevoinţele sale, fiind ascunse în Dumnezeu şi în taina inimii sale.***

Căci ucenicul vedea numai ostenelile cele din afară, precum: privegherile de toată noaptea, citirea celor şapte Laude, osârdia la sfintele slujbe pe care le făcea în paraclisul din peşteră, citirea cărţilor sfinte, traducerea din învăţăturile Sfinţilor Părinţi şi compunerea de versuri religioase pentru pelerinii care îl cercetau la peşteră.

Dar nevoinţele sale cele din inimă, lacrimile de taină, lupta cu gândurile şi cu duhurile rele, cugetările duhovniceşti la cele de sus şi căldura Duhului Sfânt care îi aprindea inima pentru Hristos, singur Dumnezeu le vedea şi le primea ca o ardere de tot a Cuviosului Ioan Sihastrul, neştiute de nici un muritor.

Despre nevoinţa acestui sfânt sihastru, iată ce spunea ucenicul său:

- *Cât a fost bolnav, niciodată nu a oftat sau a suspinat, ci răbda toate cu seninătate şi bucurie.*
- *Apoi tăcea mult, nu râdea niciodată, se ruga neîncetat cu inima şi răbda cu multă tărie bolile şi necazurile vieţii.*
- *Ţinea regim sever şi post, primind foarte puţină mâncare şi băutură, cât să-şi ţină zilele;*
- *iubea mult liniştea şi singurătatea, ţinea cu tărie la dreapta credinţă, la Tradiţie şi Sfintele Canoane şi avea mintea totdeauna aţintită la Iisus Hristos răstignit pe Golgota.*
- *Nimic din cele pământeşti nu cugeta, nici nu voia să ştie.*

Astfel, ***trupul său, mintea şi inima erau despătimite, dematerializate şi unite tainic cu Dumnezeu prin rugăciune şi prin darul Duhului Sfânt.***

Spunea şi acestea părintele Ioanichie, ucenicul său:

- Cuviosul Ioan ştia mai dinainte data sfârşitului său, pe care şi-a însemnat-o pe peretele peşterii. Îndată după ce s-a săvârşit, l-am îmbrăcat cu rasa, i-am aşezat schima mare, căci era schimnic din Mănăstirea Sfântul Sava, i-am pus epitrahilul pe piept şi l-am culcat pe rogojină. Apoi i-am aprins trei lumânări de ceară şi candela şi am anunţat pe stareţul Mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, arhimandritul Amfilohie, cu care era foarte apropiat. La porunca lui i s-au tras trei zile clopotele mănăstirii şi s-a făcut trisaghion la peşteră.

Pentru înmormântarea Sfântului Ioan Iacob şi pentru minunea care s-a săvârşit atunci, spune ucenicul său următoarele:

- În ziua stabilită pentru înmormântare a venit stareţul mănăstirii, Amfilohie, cu câţiva călugări şi cu pustnicii care sihăstreau în peşterile din pustia Ruva din apropiere. S-au urcat pe scară, sus, în peşteră şi la orele 10, sâmbătă, 7 august, stareţul a început slujba prohodului. Deodată însă, peştera s-a umplut de

nenumărate păsările de pustie, cărora Cuviosul Ioan le dădea zilnic pesmeţi să mănânce. Acum, însă, nu veniseră să primească hrană, ci au fost trimise de Dumnezeu, spre cinstirea Sfântului Ioan, ca să-l jelească şi să-l petreacă spre mormânt.

Despre aceasta, stareţul Amfilohie spunea:
- Păsările ne incomodau în timpul slujbei, zburau pe capetele noastre, ne-au stins lumânările, ne-au închis cărţile, băteau din aripi deasupra trupului cuviosului, se aşezau şi pe el, pe cap, pe piept, pe picioare şi fiecare glăsuia după felul ei. Ele nu voiau mâncare, ci pe părintele lor, pe binefăcătorul lor pe care îl pierduseră. După săvârşirea slujbei, spune stareţul, l-am pus în mormântul care era în peşteră şi în care mai fuseseră îngropaţi şi alţi sihaştri, iar deasupra am pus un capac de scânduri. Abia atunci au plecat păsările şi s- au împrăştiat. Apoi am adus pământ, am făcut mortar şi am lipit cu el scândurile de pe mormânt, unde cuviosul a rămas până în august, 1980...

Din ziua adormirii sale, mormântul Cuviosului Ioan Iacob a rămas aproape uitat în peştera Sfânta Ana timp de 20 de ani. Însuşi ucenicul său, loanichie, s-a mutat în lavra Sfântului Gheorghe Hozevitul. Numai în anumite zile sau când veneau pelerini români, urcau pe scară la peşteră conduşi de ucenic, îi aprindeau lumânări şi candela la mormânt, tămâiau, făceau Vecernia în peşteră, cântau trisaghionul morţilor, cereau ajutorul marelui sihastru, ascultau pe scurt viaţa lui povestită de ucenic, sunau toaca şi coborau din peşteră cu ochii în lacrimi şi ziceau: „Ce mare a fost nevoinţa Cuviosului Ioan Iacob !"

În vara anului 1980, la 8 august, un grup de pelerini ortodocşi în frunte cu un arhimandrit grec, fost sihastru aproape de Cuviosul Ioan Hozevitul, au urcat în peştera Sfânta Ana, au făcut o rugăciune şi i-au sărutat mormântul. Apoi a spus acel arhimandrit:
- M-am nevoit aici aproape de peştera aceasta şi iubeam foarte mult pe Părintele Ioan Iacob, care îmi era duhovnic. Apoi, plecând misionar în America de peste 20 de ani, nu mai ştiam nimic despre el. Dar într-o noapte l-am visat şi mi-a spus: „Dacă vrei să mă vezi, vino la peştera Sfintei Ana din pustiul Hozeva şi mă vei vedea!" Este o lună de zile de când l-am visat şi de atunci nu mai am odihnă. De aceea am venit ca să vorbesc cu Părintele Ioan, duhovnicul şi prietenul meu. Eu însă nu ştiam că s-a mutat la Domnul. Acum, sufletul meu nu are pace până nu îi voi deschide mormântul ca să-i sărut cinstitul său trup atât de nevoitor !

Stareţul lavrei, Amfilohie, cu greu a dat binecuvântarea să se deschidă mormântul Cuviosului Ioan din peşteră. Însă cum l-au deschis, a ieşit un miros

de bună mireasmă care a umplut peştera şi inimile tuturor. Iar trupul cuviosului şi hainele erau întregi şi nevătămate şi răspândeau o aromă cerească de sfinţenie. Parcă era de curând adormit. Atunci toţi pelerinii au îngenuncheat şi, cu lacrimi de emoţie şi evlavie, au strigat:

- Slavă Ţie, Doamne, pentru această mare minune ! Cuviosul Ioan Românul este sfânt !

Apoi au sărutat sfintele lui moaşte, le-au tămâiat, au aprins lumânări şi au cântat troparul: „Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că, luând crucea ai urmat lui Hristos şi învăţând să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta împreună cu îngerii se bucură, prea cuvioase Părinte Ioane, duhul tău !"

Deci, primind o bucăţică din hainele cuviosului de binecuvântare, pelerinii s-au dus cu pace, iar moaştele lui au rămas în peşteră până la 15 august.

Spunea părintele Ioanichie, ucenicul său, că în ajunul praznicului Adormirii Maicii Domnului, stareţul lavrei a urcat un sicriu de lemn în peşteră şi împreună cu alţi preoţi a aşezat sfântul său trup în sicriu, fiind cu totul întreg şi uşor şi l-au tămâiat.

Iar la 15 august, fiind hramul Mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, au venit câţiva arhierei, preoţi şi călugări români şi greci şi numeroşi pelerini ortodocşi. Apoi, în sunetul clopotelor, au coborât din peşteră sfintele moaşte şi le-au dus cu procesiune în biserica marii lavre unde le-au aşezat alături de alte sfinte moaşte. Apoi au făcut 40 de Sfinte Liturghii, ca Dumnezeu să descopere sfinţenia moaştelor sale. Deci, văzând că trupul său a rămas şi după aceea întreg şi nealterat, l-au numărat şi l-au cinstit cu toţii în ceata, sfinţilor părinţi.

Mai târziu, câţiva credincioşi iubitori de Hristos i-au făcut un sicriu nou din abanos şi au aşezat în el odorul cel de mult preţ, cum se vede.

Din vara anului 1980 până astăzi, vin mulţi pelerini ortodocşi români, greci, ciprioţi, sârbi şi din alte ţări să se închine şi să ceară binecuvântare şi ajutor în lupta acestei vieţi de la moaştele preamărite de Dumnezeu ale unui nou sfânt al Bisericii Ortodoxe, cunoscut cu numele de „Cuviosul Ioan cel nou Hozevitul" sau „Cuviosul Ioan Iacob de la Neamţ (Românul)".

Multe din scrisorile şi versurile sale duhovniceşti se citesc cu evlavie astăzi de credincioşi, îndemnându-i pe calea mântuirii.

Sfinte prea cuvioase Părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru lume, pentru neamul din care te-ai născut, pentru mănăstiri şi credincioşi, pentru mântuirea tuturor celor ce cred şi caută pe Domnul !

Părintele Ioanichie, ucenicul Sfântului Ioan Iacob lângă raclă

Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamţ (1913-1960) - Viaţa şi nevoinţele

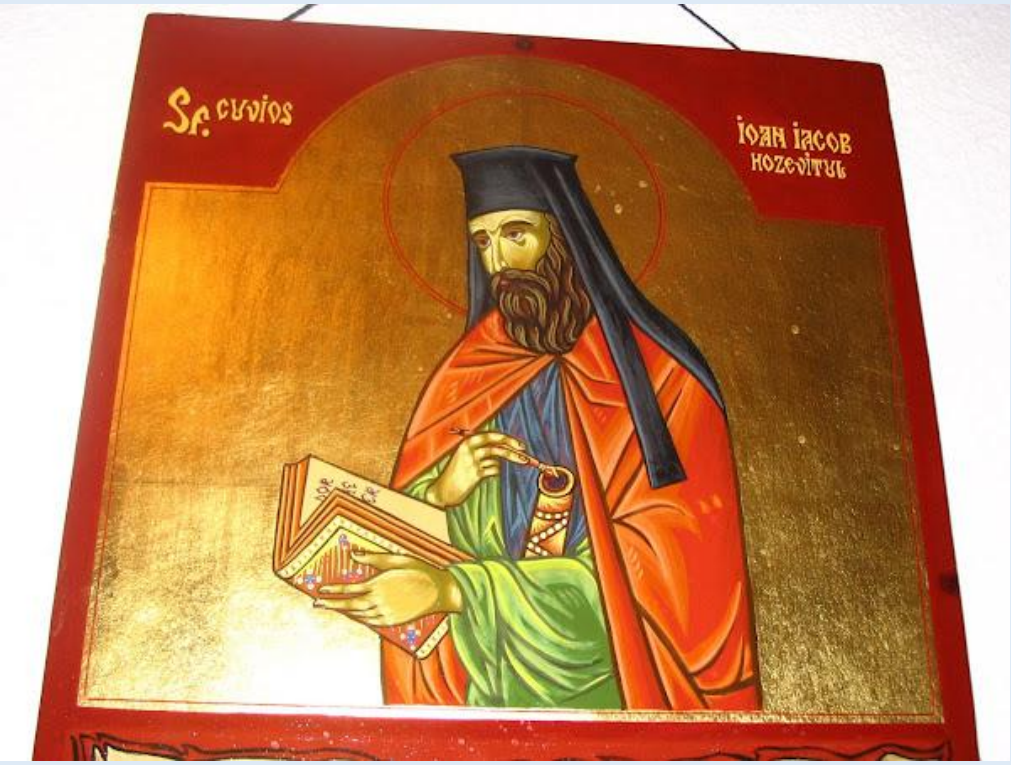

Acest vas ales al lui Dumnezeu a fost odrăslit în pământul binecuvântat al Moldovei. El ***s-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni***, care pe atunci făcea parte din comuna Horodiştea, fostul judeţ Dorohoi, iar acum aparţine comunei Păltiniş, judeţul Botoşani (*Asupra localităţii de baştină şi a familiei Cuviosului Ioan Iacob, vezi pe larg Pr. Gh. Lazăr, Sfinţi români: Cuviosul Ioan Hozevitul cel Nou, în «Mitropolia Moldovei şi Sucevei», LIX (1983), nr. 1-3, p. 85-89.*).

Părinţii săi, Maxim şi Ecaterina Iacob, erau ţărani simpli, dar foarte credincioşi. Naşterea primului copil a pricinuit mare bucurie în această familie de oameni cu viaţă aleasă şi cu frică de Dumnezeu. Bucuria însă a surâs numai o zi sau două, căci starea sănătăţii tinerei mame se înrăutăţeşte din ce în ce mai mult. De aceea s-au grăbit să-l boteze pe prunc, punându-i numele de Ilie, deoarece se născuse îndată după sărbătoarea acestui mare prooroc. Timp de şase luni cât a mai trăit Ecaterina, soacra ei Maria n-a cunoscut odihnă. Îndată după moartea soţiei sale, tatăl copilului a primit ordin de concentrare. Revenind acasă după câteva luni, s-a recăsătorit şi în scurtă vreme a plecat pe front, dându-şi apoi viaţa pentru patrie.
Bătrână şi cu puterile împuţinate, văduvă de mai mulţi ani, ***Maria Iacob a rămas să-şi crească nepotul orfan, renunţând la visul de a se călugări. L-a îngrijit ca cea mai bună mamă, agonisindu-i cele de trebuinţă, dar şi învăţîndu-l din cea***

mai fragedă vârstă evlavia adevărată. L-a deprins cu rugăciunea şi l-a dus regulat la sfintele slujbe din biserica satului. Neîncetat se ruga lui Dumnezeu, Tatăl orfanilor şi apărătorul celor sărmani, să-l crească şi să-l ocrotească pe micul ei nepot. Atotţiitorul a învrednicit-o pe evlavioasa femeie ca timp de zece ani să poarte de grijă acestui vlăstar ales, îndrumându-l pe calea cea binecuvântată a slujirii lui Dumnezeu.

În septembrie 1920, copilul a urmat şcoala din satul Crăiniceni, fiind mereu fruntaş la învăţătură şi având o purtare pilduitoare. Îndată ce a învăţat să citească, a început să-şi îmbogăţească sufletul cu îndemnurile scrierilor sfinte. Cu drag îi citea bătrânei din vieţile sfinţilor şi din alte cărţi de zidire sufletească pe care i le aduceau unele maici de la mănăstirea Agafton, prietene ale sale. Astfel de cărţi îi vor fi dascăli nedespărţiţi, după moartea bunicii. Când a venit la Neamţu, avea cu sine câteva din aceste cărţi care i-au hrănit copilăria şi tinereţea. ***În 1924, simţindu-şi sfârşitul aproape, Maria Iacob l-a încredinţat pe nepotul iubit feciorului ei mai mare, Alecu, în familia căruia, Ilie, acum în clasa a III-a, s-a bucurat de o bună îngrijire şi de aceleaşi îndrumări creştineşti pentru viaţă.***

Moartea bătrânei încheia o etapă unică a copilăriei viitorului ieromonah şi pustnic. ***Niciodată el n-o va putea uita pe bunica cea cu chip de sfântă, care l-a iubit atât de mult. Versurile de mai târziu ale cuviosului mărturisesc cât de adâncă a fost durerea copilului de atunci la pierderea celei care-i ţinuse loc de mamă şi de tată până la vârsta de 11 ani.*** Cât de duioasă este amintirea ei se vede din poezia intitulată Dorul bunicii (*In volumul Hrană duhovnicească. Carte cu cele mai minunate şi umilincioase cugetări care suie pe om cu sufletul la cer, scrisă în versuri de Ieromonahul Ioan Iacob, tipărită de monahul Ioanichie, vol. I, Ierusalim, 1968, p. 24-26.*). La citirea acestor versuri, gândul te poartă către pilda altor sfinte femei care au dat Bisericii bărbaţi cu nume nepieritoare, precum Macrina, bunica Marelui Vasile, sau Antuza, mama Sfântului Ioan Gură de Aur.

O altă poezie, ***În braţele părinteşti*** (*Ibidem, p. 26.*), ***arată cât de mult se simte îndatorat cuviosul bunicii sale, mai ales pentru educaţia duhovnicească primită***:

«Bunica, - spunea el - ,

Dumnezeu s-o ierte,
Mi-a semănat de timpuriu
În suflet tainele credinţei
Şi rodul lor mă ţine viu.
O, scumpa mea, bătrână sfântă,
Eu tot ce am îţi datoresc,
Căci m-ai adus la cunoştinţa

Părintelui Celui ceresc».

Cu o adâncă înţelegere a vieţii, aşa cum se întâlneşte de obicei la copiii încercaţi de necazuri la o vârstă atât de timpurie, trist şi interiorizat, alesul Domnului a absolvit apoi gimnaziul Mihail Kogălniceanu din Lipcani. Bacalaureatul l-a trecut în1932, cu rezultate foarte bune. Citea adesea din Sfânta Scriptură, din unele opere literare, medita la faptele din istoria universală. ***Se ştie că încă de atunci scria versuri***, fiind apreciat de către profesorii săi de limbă română (*Ierom. Ioanichie Bălan, Cuviosul Ioan cel Nou, Hozevitul. Un sfânt român din zilele noastre, în «Biserica Ortodoxă Română», XCIX (1981), nr. 1-2, p. 68.*).

Firea sa profund religioasă, precum şi educaţia primită l-au determinat, după terminarea liceului, să îmbrăţişeze viaţa monahală, Închinându-se în bisericuţa satului, pusă sub ocrotirea Sfântului Ierarh Nicolae, şi sărutând cu lacrimi mormintele părinţilor şi bunicii, ***tânărul Ilie, în vârstă de numai 20 de ani, s-a îndreptat spre mănăstirea Neamţu. Era chiar în ziua de 15 august 1933, praznicul Adormirii Maicii Domnului, ocrotitoarea călugărilor.***

Arhimandritul Claudie Derebreanu, pe atunci frate în acest aşezământ, mărturiseşte: „...eram în faţa mănăstirii când a apărut un tânăr uscăţiv şi blând, cu ochi albaştri, adevărate lumini ale sufletului său. Îmbrăcat simplu, cu pălărie şi bagajul în mână, s-a închinat smerit în faţa icoanei «Înălţarea Domnului», din faţa clopotniţei de la intrarea în mănăstire” (*Arhim. Claudie Derebreanu, din mănăstirea Neamţu, Crâmpeie din viaţa Cuviosului Ioan Iacob, Noul Hozevit (în manuscris).*).

La câteva zile de la venirea sa la Neamţu, stareţul de atunci, viitorul patriarh Nicodim al Bisericii Ortodoxe Române, i-a primit cererea de închinoviere. Viaţa de mănăstire i-a plăcut tânărului Ilie în mod deosebit.

După cum singur va mărturisi, a socotit întotdeauna că aceasta este pentru el un liman al mântuirii: „Frumuseţea slujbelor, mai ales cele de noapte, blândeţea călugărilor, iscusinţa duhovnicilor, liniştea munţilor şi darul Duhului Sfânt care se odihnea în inima lui l-au legat pe acest fericit tânăr de viaţa monahală. Mănăstirea Neamţu, care timp de şase veacuri a crescut zeci de mii de călugări, dintre care unii au ajuns la măsura desăvârşirii, a devenit pentru rasoforul Ilie Iacob o adevărată şcoală a evlaviei şi formării sale duhovniceşti”.
La început i s-a încredinţat ascultarea de ajutor al cunoscutului farmacist de aici, Iov Schimnicul. Stareţul intenţiona chiar să-l trimită la Facultatea de Medicină. Pe de altă parte, râvna sa fără margini îl îmboldea spre osteneli mai multe şi mai grele.

O poezie scrisă în acea vreme (*Poezia cu titlul Bântuielile unui novice are la sfârşit menţiunea «De la mănăstirea Neamţu, 1938» (Hrană duhovnicească..., vol. I, p. 31-32).*) arată cât de puţin îl mulţumeau pe începător eforturile sale călugăreşti. Cererea de plecare la Locurile Sfinte nu i-a fost însă luată atunci în seamă, pe motivul că nu satisfăcuse serviciul militar.

De la Bucureşti nu s-a întors deîndată la mănăstirea Neamţu. Dorind să cunoască mai amănunţit viaţa chinoviilor româneşti, a vizitat câteva aşezări monahale din Oltenia. Ar fi dorit să-şi găsească un loc mai liniştit şi se îndrepta cu gândul îndeosebi spre Frăsinei. Ajungând însă la mănăstirea Turnu din episcopia Argeşului, a fost impresionat de frumuseţea locului, de tradiţia monahală, de chiliile săpate în piatră, mărturii ale unei vieţi schimniceşti deosebite. Hotărându-se să se stabilească aici, rasoforul Ilie Iacob cere să fie primit şi să facă ascultarea unde va socoti de cuviinţă conducerea mănăstirii.

Caracterizarea stareţului Calist din 7 iunie 1934 este elogioasă şi convingătoare: „Acest frate se află aici din martie a.c. şi dă probe de adevărată convingere şi iubire către viaţa monahicească şi către această sfântă mănăstire”.

La Turnu n-a stat multă vreme, căci a fost chemat la Dorohoi să-şi satisfacă serviciul militar. Plecând acum, de la Turnu, nu va mai putea reveni niciodată aici. În arhiva episcopiei Argeşului se păstrează cererea adresată de fratele Ilie Iacob episcopului Nichita, datată 22 octombrie 1935, în care, după ce prezintă câteva aspecte legate de vieţuirea sa la mănăstirea Neamţu şi Turnu, arată că este chemat înapoi la Neamţu atât de către stareţ cât şi de către mitropolitul Moldovei (care era atunci Nicodim Munteanu, fostul lui stareţ) şi cere ieşirea definitivă de la mănăstirea Turnu.

Deşi a stat atât de puţin în această chinovie, a lăsat tuturor o impresie excepţională. ***Fostul stareţ al mănăstirii Turnu îşi aminteşte şi astăzi: „Era foarte cuvios. Nu lipsea de la slujbele bisericii ziua şi noaptea şi făcea cu drag orice ascultare, orice lucru i se cerea. Eu îl respectam ca pe un om de omenie, de nădejde... Mi-a părut foarte rău de el şi m-am ruşinat că a plecat un astfel de om de la mine” (Dintr-o scrisoare a Protos. Calist Barbu, datată 4 februarie 1984.).***

S-a întors la Neamţu, chemat de fostul stareţ, ajuns mitropolit al Moldovei. I s-a dat acum ascultarea de bibliotecar. A putut astfel să descopere singur comorile de învăţătură ale scrierilor Sfinţilor Părinţi şi ale cărţilor de teologie pe care le studia cu multă stăruinţă.

La scurt timp de la revenirea la mănăstirea de metanie, supunându-se ordinului de încorporare, rasoforul Ilie Iacob a fost repartizat să îngrijească bolnavii din infirmeria unui regiment de infanterie din Dorohoi. Şi aici s-a dăruit cu toată fiinţa sa misiunii încredinţate. Ostaşii îngrijiţi de el i-au purtat peste ani o amintire plină de recunoştinţă (*Vezi Pr. Gh. Lazăr, ibidem, p. 88.*). În Duminici şi sărbători i se permitea să participe la sfintele slujbe chiar în haine monahale.

După terminarea serviciului militar, el s-a întors la mănăstirea Neamţu. ***Statornicia şi buna sârguinţă a tânărului rasofor l-au determinat pe stareţul de atunci, arhimandritul Valerie Moglan, să-l tundă în monahism, la 8 aprilie 1936, în biserica Înălţarea Domnului. După rânduială, i s-a schimbat numele de la botez în Ioan, naş şi părinte duhovnicesc al noului călugăr fiind ieromonahul Ioachim Spătaru, egumenul schitului Pocrov-Neamţu.***

Într-una din scrisorile care însoţesc fotografia tunderii sale monahale, cuviosul anunţa evenimentul în cuvintele: „***În miercurea Sfintelor Patimi am avut marea bucurie, căci am primit marele chip îngeresc de monah"***; iar mai departe adaugă o explicaţie: ***„Cu aceste haine mergi la biserică, te împărtăşeşti şi te aşezi în mormânt cu capul pe o cărămidă, care arată pământul din care ai fost făcut"*** (*Ibidem, p. 89.*).

Sfântul Ioan Iacob în ziua călugăriei (stânga) - Pe spatele fotografiei Sf. Ioan scrie: „În Miercurea Sfintelor Patimi am avut marea bucurie de a primi marele chip îngeresc de monah. Păstrează această fotografie, care a fost scoasă în Vinerea Sfintelor Patimi. Eu sunt îmbrăcat în haina primită la călugărie, care nu se dezbracă deloc 7 zile. Cu aceste haine mergi la biserică, te împărtăşeşti şi te aşezi în mormânt, cu capul pe o cărămidă ce arată pământul din care ai fost făcut."

Se vede din cuvintele de mai sus cât de adâncă era înţelegerea stării călugăreşti la acest tânăr monah, care încă de atunci cugeta la moarte, gând care i-a rămas toată viaţa un imbold spre autodepăşire, spre sporire tot mai înaltă pe calea desăvârşirii.

În scurta perioadă pe care a mai petrecut-o la mănăstirea Neamţu, Cuviosul Ioan şi-a îndeplinit cu multă râvnă ascultările ce i s-au încredinţat:

- intendent de stăreţie,
- bibliotecar şi profesor la Şcoala monahală, în care se pregăteau fraţii începători, predând aici limba română (*Cf. art. intitulat: Ieroschimonahul Ioan Iacob, în revista «Locuri Sfinte (Holy Places), religious periodical issued by the Jerusalem Romanian Orthodox Church Mission, vol. III (1960), nr. 11; p. 3. Editor: Rt. Rev. Arhim. Victorin.*).

Smerenia şi blândeţea, râvna şi ascultarea, dragostea fără margini faţă de viaţa călugărească l-au făcut iubit şi apreciat de toţi vieţuitorii mănăstirii. Se nevoia cu citirea Sfintei Scripturi şi a scrierilor Sfinţilor Părinţi, cu postul şi cu rugăciunea. Mânca puţin, iar noaptea dormea numai câteva ceasuri. În posturi se retrăgea la schiturile Icoana sau la Pocrov, iubind mult liniştea şi singurătatea (*Ierom. Ioanichie Bălan, ibidem, p. 69.*).

Sufletul său curat şi înclinat din copilărie spre lucrarea celor sfinte tânjea însă după adevărata viaţă isihastă, după o şi mai aspră înfrânare ascetică. ***Dorea mai ales să ajungă la Locurile Sfinte, să se închine la Sfântul Mormânt al Domnului, să se nevoiască în ţara în care s-au desăvârşit atâţia dintre marii ostaşi ai Duhului din vechime despre care vorbeşte Patericul.***

În una din poeziile sale de mai târziu, monahul poet avea să mărturisească:

„În lumea asta trecătoare,
Am căutat limanul sfânt,
Pe care l-am visat odată,
Dar nu se află pe pământ,
...Un singur ţărm acum rămâne,
Străin de valul cel lumesc:
Ierusalimul cel din ceruri,
În calea: lui să mă grăbesc”

(*Spre alte ţărmuri, în Hrană bisericească, vol. I, p. 27-28.*).

Când scria aceste versuri, trecut prin multe centre aghiopolite, autorul nu mai dorea altceva decât să ajungă în Ierusalimul cel de sus. La tinereţe însă, închinarea la Locurile Sfinte era un vis scump, hrănit cu lecturile unor cărţi de călătorie, scrise de pelerini evlavioşi. Înfăptuirea acestui vis a fost urmărită cu o tenacitate neclintită.

În 1936, postind şi rugându-se, s-a spovedit şi s-a împărtăşit, apoi a plecat spre Ţara Sfântă, împreună cu ostenitorii din mănăstirea Neamţu, monahii Claudie Derebreanu şi Damaschin Ignat. Costul călătoriei a fost plătit de Cuviosul Ioan, din partea de moştenire ce-i revenea de la părinţi. Ajuns în portul Haifa, cu adâncă înfiorare duhovnicească a călcat pe urmele Domnului şi ale Sfinţilor Apostoli, închinându-se în sfintele locaşuri din Ierusalim, din Betleem, din Hebron (unde s-a gândit chiar să se închinovieze) şi din alte locuri. ***După ce a vizitat cele mai importante localităţi biblice de aici, cuviosul Ioan a pustnicit doi ani într-o peşteră din pustia Iordanului*** (*Cf. Raportul superiorului Bisericii Ortodoxe Române din Ierusalim, nr. 14 din 20 ianuarie 1947, în Arhiva Consiliului Central Bisericesc (Bucureşti), Biserica şi căminul românesc de la Ierusalim, dosar 1948, f. 54.*).

Deşi trăia în această pustie dorită de el, n-a uitat de pământul patriei şi de frumuseţile lui, pe care le cântă într-o frumoasă poezie intitulată Răspuns unui frate iubit din ţară (. *Hrană duhovnicească, p. 77-78: «Ai venit cu ţara-n suflet, / Ca să n-o mai uiţi în veci / Şi la dânsa, cu dorire, /, Te-ai grăbit apoi să pleci / Frumuseţile din ţară / Negreşit, te-au fermecat... / Ai acolo munţii falnici, / Cu poienile cu flori, / Intru care cântă vara / Sute de privighetori. / Ai pâraiele ce zburdă / Prin pădurile de brad, / Cu mulţimea cea de păstrăvi, / Care mişună în vad. / Vara, soarele-ndulceşte, / Nu dogoare ca aici, / Iarna, frigul oţeleşte / Şi vă face mai voinici. / Noi suntem aici mai şubrezi, / Mai străini, mai oropsiţi, / Căci de toate ale ţării / Frumuseţi suntem lipsiţi».*), dedicată lui Claudie Derebreanu, întors de aici la mănăstirea Neamţu. ***Ca toţi oamenii mari la suflet, el a purtat ţara în inimă, şi depărtarea de patria sa a resimţit-o ca pe o grea încercare, ca pe o „moarte" - în sensul supremului sacrificiu pe care monahul îl acceptă cu gândul la Patria cerească.***

După doi ani de pustnicie în deşertul de lângă Iordan, cuviosul român s-a închinoviat la mănăstirea Sfântul Sava, această străveche şi vestită aşezare monahală ortodoxă (*Mănăstirea Sfântul Sava, aşezată pe valea Chedronului (astăzi Wadi Nebeubil), la jumătatea distanţei dintre Ierusalim şi Marea Moartă, a fost întemeiată de Sfântul Sava cel Sfinţit (439-532). Până astăzi se vede pe peretele stâncos de pe partea văii din faţa mănăstirii peştera în care a pustnicit acest vestit avă înainte de zidirea primei chinovii. In timpul ei de înflorire, mănăstirea a avut un număr mare de călugări şi pustnici, mulţi vieţuind în peşterile aflate de o parte şi de alta a văii (în secolul al VI-lea, numărul monahilor care ţineau de această aşezare se ridica până la 5000). In anul 614, ea a fost distrusă de perşi şi un mare număr de monahi au fost martirizaţi. În veacurile al VIII-lea - IX-lea. mănăstirea a suferit iarăşi din partea musulmanilor. În scurtele*

perioade de linişte, aici se desfăşura o importantă activitate religioasă şi culturală, având printre vieţuitorii ei mari scriitori, imnografi, melozi etc. Printre aceştia se numără marele teolog, Sfântul Ioan Damaschinul (t 749), al cărui mormânt se află în una din peşterile din incinta mănăstirii (moaştele sfântului, luate din acest mormânt de cruciaţi, au dispărut fără urmă). În biserica cea mare a mănăstirii se află şi moaştele Sfântului Sava, care, după ce au peregrinat mai multe veacuri prin Apus, fiind luate de cruciaţi, au fost redate mănăstirii, în anul 1965. Asupra istoricului acestei lavre, vezi Jerome Murphy-O'Connor, Das Heilige Land. Ein archaologischer Fuhrer, traducere din limba engleză de U. von Puttkamer, Munchen - Zurich, 1980, p. 298-300. Asupra vieţii monahale din Palestina, în veacurile al III-lea - VI-lea, vezi Lucian Făgărăşanul, Personalităţi monahale în pustia Iudeii, în Calendarul Credinţa, 1978, p. 72-74.). Era pe vremea Patriarhului Timotei al Ierusalimului (1955). Departe de patrie, Cuviosul Ioan se mângâia cu prezenţa altor cinci călugări români, între care, ieromonahul Ignatie Rădulescu, ierodiaconul Veniamin Trifan şi monahul Ştefan, mare sihastru în peşteră (*Ierom. Ioanichie Bălan, op. cit., p. 69.*). Prezenţa românilor în aceste locuri nu însemna altceva decât continuarea unei îndelungate tradiţii, fiind cunoscute relaţiile străvechi ale poporului nostru dreptcredincios cu Ţara Sfântă. Se ştie că la Sfântul Sava au vieţuit călugări români, alături de greci, încă din secolele al XVI-lea - XVII-lea (*Ibidem, p. 69.*).

În mănăstirea aceasta, fericitul Ioan s-a nevoit timp de opt ani, urmând şi întrecând pe mulţi cu aspra sa osteneală. Nu lăsa să treacă fără folos nici o clipă.

- ✓ Având cunoştinţe medicale, se îngriijea de bolnavi, fiind socotit de preoţi drept „doctorul” mănăstirii.
- ✓ A îndeplinit totodată şi alte ascultări: paraclisier, ghid, ajutor de econom şi bibliotecar.
- ✓ Împletea statornic ascultarea cu rugăciunea, privegherea cu înfrânarea.
- ✓ A învăţat repede limba greacă şi a început să cerceteze vestita bibliotecă a mănăstirii, descoperind în ea străvechi comori de învăţătură duhovnicească. Citea şi traducea în româneşte părţile care i se păreau mai deosebite, silindu-se totodată să transpună în viaţă normele duhovniceşti ale marilor înaintaşi.

Aici a desăvârşit el lucrarea cea de taină a rugăciunii lăuntrice, despre care a şi scris câteva pagini folositoare creştinilor (*Hrană duhovnicească. Carte cu scrieri care ajută sufletul să scape de la moarte, scrisă de Ieroschimonahul Ioan Iacob, tipărită de monahul Ioanichie, vol, II, Ierusalim, 1970, p. 12-13.*). De aceea a fost mângâiat de Dumnezeu cu unele harisme sau daruri sufleteşti, care spală cugetul de

întinăciune. ***Iubea privegherile de toată noaptea, deprinzându-şi mintea să gândească numai la cele duhovniceşti. Era cunoscut de toţi pentru viaţa sa călugărească foarte aspră, de post, de rugăciune, de pază a gândurilor.***

Însuşi patriarhul Ierusalimului îl aprecia pentru nevoinţele lui, iar în anul 1945, l-a „prohirisit" schimnic; de acum, el a mai înmulţit încă nevoinţele călugăreşti, râvnind să urmeze pilda marilor părinţi ai pustiei din vechime.

Desigur că ar fi rămas la mănăstirea Sfântul Sava până la moarte. Avea aici liniştea mult dorită, iar numeroasele peşteri din jur îi ofereau locuri potrivite pentru retragerile sale pustniceşti. Domnul a rânduit însă altfel. Biserica Ortodoxă Română posedă două locaşuri de cult la Locurile Sfinte: o biserică şi un cămin românesc la Ierusalim şi o biserică la Iordan, lângă Ierihon, pe locul unde a botezat Sfântul Ioan Botezătorul. După cel de al doilea război mondial, schitul românesc de la Iordan avea nevoie de un preot şi egumen iscusit, pentru săvârşirea sfintelor slujbe şi pentru primirea şi îndrumarea pelerinilor români care veneau să se închine în aceste locuri istorice ale creştinătăţii.

Superiorul Bisericii Ortodoxe Române din Ierusalim, arhimandritul Victorin Ursache (în prezent întâistătătorul arhiepiscopiei ortodoxe române din America), a propus Patriarhiei Române hirotonirea întru preot a monahului Ioan Iacob pe seama schitului românesc de la Iordan. Recomandarea cuviosului Ioan este profund grăitoare: ***„Susnumitul, pe lângă pregătirea şi cunoştinţele bisericeşti, este dăruit de Dumnezeu cu viaţa aleasă monahală, cu pregătire duhovnicească, câştigată în petrecerea unei vremi îndelungate, mai bine de opt ani, în cea mai însemnată mănăstire din Palestina, cum este cunoscută mănăstirea Sfântul Sava. Este apoi obişnuit cu viaţa de pustie...".***

Cu alt prilej, acesta adaugă: ***„Părintele Ioan Iacob este un călugăr cunoscut de acasă, călugărit la mănăstirea Neamţu, unde a petrecut doi ani, apoi alţi doi i-a petrecut într-o peşteră din pustia Iordanului şi opt ani în mănăstirea Sfântul Sava; are studii secundare (bacalaureatul), cunoaşte limba greacă, araba şi ceva englezeşte. Este foarte nevoitor în viaţa călugărească, face cinste călugărismului românesc"*** (s.n.) (*Arhiva Consiliului Central Bisericesc, Biserica şi Căminul românesc din Ierusalim, dosar 1948, f. 53.*).

Luând în considerare această călduroasă recomandare, Patriarhia Română l-a numit pe cuviosul schimonah Ioan Iacob, în 1947, egumen al schitului românesc, cu hramul Sfântul Ioan Botezătorul, de pe valea râului Iordan. În mai 1947, Patriarhul Ierusalimului răspunde Patriarhului Nicodim, arătând că

Monahul Ioan Iacob a fost hirotonit diacon de către arhiepiscopul Epifanie al Filadelfiei (*Raportul Bisericii Ortodoxe Române din Ierusalim, nr. 60 din 30 mai 1947, în arhiva cabinetului patriarhal, fond Ierusalim, dosar nr. 1, f. 22.*). ***Cuviosul schimonah român a avut bucuria să primească ambele hirotonii în cadrul unor Sfinte Liturghii săvârşite chiar în cuvucliul (rotonda) Sfântului Mormânt*** (*Ieroschimonahul Ioan Iacob, în rev. «Locuri Sfinte», p. 4.*).

Cei care l-au cunoscut spun că adeseori el petrecea noaptea în biserica de aici şi, atunci când nimeni nu-l deranja, rămânea timp îndelungat cu fruntea lipită de lespedea Mormântului Sfânt, rugându-se cu lacrimi, pe care le ştergea apoi pentru a nu lăsa urme de umezeală. Cuviosul trăia astfel în cea mai mare apropiere cu Mântuitorul. ***Spunea uneori: „Sunt atât de fericit aici, încît n-aş mai ieşi din locul acesta, unde doresc să rămân mereu cu Domnul Iisus în viaţă şi în gând”.***

Cuviosul Ieroschimonah Ioan a stăreţit cu multă evlavie schitul românesc de la Iordan, vreme de aproape şase ani (1947-1952). Ajutat de unii călugări şi credincioşi români, a construit mai multe chilii lângă biserică, atât pentru vieţuitorii călugări cât şi pentru pelerinii care poposeau în acel loc. Săvârşea cu multă evlavie slujbele în limba română. Acest schit era pentru el o oază românească.

Mai târziu, fiind internat la spitalul „Augusta Victoria” de pe muntele Măslinilor (Eleonului), de unde se vedea valea Iordanului, a scris o frumoasă poezie pe care a şi intitulat-o Singura mângâiere românească:

„Mă uit adeseori în zare
Din munte sus, de la spital,
Să văd lucind un colţ de mare
Şi nişte arbori mai la deal.

La vale unde albăstreşte
Se scurge apa din Iordan,
Iar unde lunca se zăreşte
În schitul Sfântului Ioan
...O, leagăn sfânt de mângâiere
Al sufletului meu pribeag !
Privind, mai uit a mea durere,
Că tare ne erai tu drag.

Ascuns în mijlocul pustiei,

Pe malul sfântului Iordan,
Acest lăcaş al României
Ne-a fost la toţi ca un liman.
Iar noi, străini în dezbinare
Ca oile fără cioban,
Mai dobândeam o alinare
La Schitul Sfântului Ioan.

În limba noastră românească
Puteam aici a ne ruga
...Comoară sfântă, neînţeleasă
Şi, raiule duhovnicesc,
Tu ţii ascunse multe taine
De-a sufletului românesc"

(*Hrană duhovnicească, vol. I, p. 107. În altă poezie, tâlcuind minunatele evenimente biblice legate de râul Iordan, se aminteşte de asemenea schitul românesc : «Iar mai la vale, către mare / Se află Schitul românesc / Ca o cetate de salvare / Şi ca un rai duhovnicesc. / E ostrovul întâmpinării / Românilor înstrăinaţi / De plaiul strămoşesc al Ţării (dragi)...» (Flori de la Iordan).*).

Cuviosul poet nu-şi dorea alt locaş de odihnă veşnică decât această „mângâiere românească":

„Gândirea mea acolo zboară,
Ca la un tainic ostrov sfânt,
Că mult doream odinioară
Să-mi fie locul de mormânt"

(Singura mângâiere românească,
ibidem, p. 107.).

Mai târziu, când, după ani de vieţuire în peştera din pustiul Hozevei, nu nădăjduia alt loc de mormânt decât chiar această peşteră a nevoinţelor sale duhovniceşti, înstrăinatul zice, într-o poezie adresată ucenicului său:

„Şi dacă-ţi vine întristare
Aproape de mormântul meu,
Atunci să mergi la schitul nostru
Că - nevăzut - mă duc şi eu.

Să mergi acolo primăvara,
Când toate jos se veselesc
Şi când se văd trecând cocoare
Spre plaiul nostru românesc.
Acolo să citeşti cântarea
Blagoslovitului Iordan
Şi apa va ţinea isonul
la viersuirea lui Ioan...”

(*La cei din urmă, ibidem, p. 81.*).

Între peştera-mormânt şi oaza românească de la Iordan ar fi dorit nu numai perpetuarea unei legături spirituale, ci şi o legătură materială, văzută, pe care o putea constitui pârâul ce curge prin faţa peşterii sale (numit în Sfânta Scriptură Cherit, azi Wadi Qilt) şi se varsă în Iordan nu departe de schitul românesc:

„De acum, pârâule zburdalnic,
Când treci la vale mai năvalnic,
Să treci pe lângă Schitul nostru,
Ducându-i nişte pietricele
Din preajma locuinţei mele.

Să mergi pe-aicea mai agale
Că, iată, te aşteaptă-n cale
O stâncă veche cu „scrisoare”
De la românul Teofan,

S-o duci cu vremea la Iordan.
Acolo slova românească
Mai este cine s-o citească
Şi poate va aduce-aminte
Că s-au aflat la „Sihăstrie”
Şi fraţi din scumpa Românie”

(*Spre asfinţitul vieţii mele, ibidem, p. 100.*).

Locul acesta de lângă Iordan, cu bisericuţa românească, a fost cel mai iubit de către Cuviosul Ioan dintre toate sihăstriile pe unde a vieţuit. Şi-a dorit mormântul aici. Deoarece trupul său aflat nestricăcios a fost luat din peştera de la Hozeva, dragostea şi evlavia urmaşilor ar trebui să aibă în vedere, când împrejurările o vor

permite, strămutarea moaştelor marelui nostru cuvios în locaşul românesc pe care l-a iubit atât de mult.

În acest loc, în care s-a simţit mai acasă, unde sufletul său de poet se îndulcea nu numai de frumuseţea naturii, de ciripitul păsărilor, de amintirea neuitatelor fapte petrecute demult în preajma Iordanului, ci şi de mireasma limbii strămoşeşti, virtuţile Cuviosului Ieroschimonah Ioan au înflorit în întreaga lor splendoare. El devenise duhovnicul multor călugări din părţile acelea, români, dar şi greci.

Mulţi pelerini români sau de alt neam, poposind la schitul de la Iordan, se spovedeau la iscusitul duhovnic şi primeau Sfânta Împărtăşanie din sfinţitele sale mâini. Din sufletul său, ca dintr-un izvor curat şi îmbelşugat, cu respectarea Tainei Spovedaniei, curgeau cuvinte de mângâiere şi întărire duhovnicească. Ostenea zi şi noapte, împlinindu-şi cu neasemănată osârdie chemarea în slujba lui Hristos.

Săvârşea cu multă evlavie sfintele slujbe, sta de vorbă cu fraţii călugări sau cu credincioşii ce treceau pe acolo, lucra în grădină, alteori scria; noaptea se retrăgea în tufişurile de pe malul Iordanului, rugându-se până către ziuă. Uneori mergea timp de mai multe zile în deşertul Iordanului, petrecând singur în post desăvârşit, în rugăciuni şi metanii.

În timpul liber, cuviosul scria versuri. Se pare că aici, lângă Iordan, talentul său poetic a rodit pe deplin. Îl inspirau deopotrivă curgerea Iordanului, exuberanţa naturii înverzite în lunile primăverii, sfintele amintiri ale trecutului, rugăciunile şi cântările în limba strămoşească.

"Părintele Ioan Iacob - scrie unul din biografii săi - avea un suflet mare, o minte curată, limpede ca apele Iordanului... El nu ar fi putut trăi în pustie, fără rugăciune şi cântare duhovnicească. Cea dintâi curăţă şi aprinde, iar cea de-a doua mângâie şi liniştеşte! Poezia lui este o rugăciune de mângâiere, o cântare duioasă de pustie picurată de bucurie şi lacrimi" (Ierom. Ioanichie Bălan, ibidem, p. 71.).

Nu scria cu gândul să-şi facă un nume de poet. Versurile îi ţâşneau din sufletul preaplin, erau „scântei" ale unei inimi prea fierbinţi, cum spune el însuşi într-o frumoasă poezie intitulată Scântei din inima:

„Versul cel cu patru strune
Îmi aduce mângâiere,
Totdeauna când mă aflu

La necaz şi la durere.

Ca din cremene scânteia,
Versul la necaz s-aprinde,
- Într-un chip cu totul tainic
- De la inima fierbinte.

Când necazuri sunt mai multe
Şi zăgazuri mai înalte,
Versurile - prin minune –
Izvorăsc atunci mai calde!

Fierbinţeala dinlăuntru,
De la inimă plecând,
Mă trezesc întotdeauna
Versuri prea duios cântând.

Când durerea mă răpune
Şi puterile se frâng,
În şiraguri nesfârşite
Versurile mele plâng.

Iar când am vreo bucurie
Şi cu duhul mă aprind,
Inima atunci săltează,
Slavoslovii versuind!

Dacă vrei să ştii vreodată
Ce simţea inima mea,
Cetitorule iubite,
De la versuri vei afla!"

(*Hrană duhovnicească, vol. I, p. 39-40.*).

În această poezie reprodusă integral se exprimă semnificaţia şi locul creaţiei în viaţa cuviosului Ioan. ***Poezia este pentru el expresia simţirii celei mai adânci a dorului românesc.*** Prin poezie asemenea lui Adam în Rai, el dă nume trăirilor interioare, frumuseţilor acelui rai, care se zidea în sufletul său plin de Dumnezeu.

Mai ales aici, lângă Iordan, unde natura e mai bogată, înstrăinatul şi-a întors gândurile spre plaiurile înverzite ale şesurilor natale. În versuri străbătute de adânci simţăminte patriotice, el evocă frumuseţile locurilor româneşti. Îşi aduce aminte astfel de cei dragi, zugrăvind în versuri pline de duioşie chipul bunicii, al părinţilor, al tuturor celor rămaşi în urmă. Poeziile din această perioadă constituie pentru noi o mărturie profund grăitoare asupra înălţimilor duhovniceşti pe care le atinsese Cuviosul Ioan. Ca şi la creatorul anonim al Mioriţei, sufletul românesc este nedespărţit de matricea lui ortodoxă.

Nu era însă satisfăcut cu ostenelii sale. Dorea să se smerească şi să se strunească şi mai mult, într-un loc pustiu, pentru a fi vrednic de moştenirea marilor anahoreţi ai pustiei din epoca de aur a Bisericii. ***Socotea că la Iordan este prea mult înconjurat de pelerini şi de griji trecătoare, care îl împiedicau de la rugăciunea desăvârşită.*** ***De aceea, fiind şi internat în spital pentru o boală care se agrava tot mai mult, râvnitorul ostaş al Duhului se hotărăşte să lase altuia „crucea" stăreţiei.***

Într-o scrisoare adresată unor călugări români din Ţara Sfântă, el îşi motivează astfel plecarea de la schitul românesc: „Părăsirea Iordanului n-a fost fără durere pentru inima mea atât de simţitoare pentru podoabele firii. Iordanul a fost pentru mine ca un rai pământesc, bogat atât în daruri duhovniceşti cât şi în cele fireşti. Aproape în fiecare seară stam până târziu sub chiparoşii de la Schit, admirând frumuseţile naturii, în liniştea fermecătoare a unui colţ al grădinii din preajma bisericii, adâncindu-mă în cugetări. Firea mea visătoare nu se mai sătura de frumuseţile acelui colţ blagoslovit de Dumnezeu".

Într-o altă scrisoare de la Iordan, trimisă monahului Ioanichie Pârâială, cuviosul zice: ***„Din cauza bolii, fiind suferind de albuminǎ, care s-a agravat în ultima vreme, ...sunt nevoit - din cauza căldurilor de la Iordan - să vieţuiesc, cu binecuvântarea Preafericitului Patriarh Timotei al Ierusalimului, în mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul".*** Iar mai departe, cu grija pentru acel schit, scrie : ***„Şi ai în pază biserica şi toate bunurile Schitului, până ce ... Patriarhia Română va reglementa administraţia Schitului, ...numind un nou egumen".*** Şi adaugă: ***„Nu ştiu dacă voi putea să mai ridic de jos sarcina egumeniei".***

Plecând de la Iordan cu trupul, el a rămas legat necontenit cu sufletul de aceste minunate locuri. ***Mai multe poezii scrise în timpul petrecerii sale în peştera din Hozeva sunt închinate Iordanului şi schitului în care a stăreţit.*** Astfel, în poezia Icoane vechi, cuviosul scrie:

„Iordane preablagoslovite,
Izvorule duhovnicesc,
Când viaţa mea se amărăşte,
Mereu la tine mă gândesc.
...Cu minunate păsărele,
Cu florile bătrânei lunci,
Te văd împodobit şi-acum
Precum te cunoşteam atunci.

În valea ta cea răsfăţată,
La Schitul nostru românesc,
Acelaşi farmec mi s-arată,
Aceeaşi linişte simţesc

...În cântecul de păsărele,
În mersul apelor grăbit,
Eu simt şi astăzi armonia."

Din „Ostrovul blagoslovii" (*Ibidem, p. 110.*).

Imaginea Iordanului revine şi în alte poezii: Mori de la Iordan, Singura mângâiere românească, Cu gândul la Iordan, Semne de jale la Iordan de vale ş.a.

Cuviosul Ioan a petrecut ultimii opt ani din viaţa sa pământească (1952-1960), în cea mai severă schimnicie, găsindu-şi adăpost în preajma mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul (*Această mănăstire este situată în Wadi Qilt - pârâul Horat sau Cherit, din Biblie, în preajma căruia s-a sălăşluit Sfântul Prooroc Ilie în vremea prigonirii sale de către necredinciosul rege Ahab (III Regi 17, 3 urm.) - spre apus de Ierihon. După tradiţie, în peştera cuprinşii astăzi în incinta mănăstirii, s-a rugat Sfântul Ioachim şi a primit de la un înger vestea cea bună că soţia sa, Ana, care era stearpă şi înaintată în vârstă, va naşte pe Sfânta Fecioară Maria. Primul schit a fost construit aici de către cinci eremiţi pe la anii 420-430. Spre sfârşitul veacului al V-lea, Sfântul Ioan din Teba, numit apoi Hozevitul (fost mitropolit al Cezareei Palestinei), a construit, prima mănăstire, în jurul căreia s-au adunat în decursul timpului numeroşi pustnici care trăiau în peşterile din împrejurimi. În a doua jumătate a secolului al VI-lea, în timpul Sfântului Gheorghe Hozevitul (prăznuit la 8 ianuarie), mănăstirea va cunoaşte epoca ei de înflorire, viaţa monahală de atei atingând culmile dezvoltării ei. În timpul invaziei perşilor, conduşi de Hosroe al II-lea, mănăstirea a fost distrusă. După o lungă perioadă de încercări pentru viaţa monahală de aici, în 1179, împăratul bizantin*

Manuel I Comnenul ridică din nou mănăstirea, care-şi continuă viaţa ei neîntrerupt. Cf. Jerome Murphy-O'Connor, op. cit., p. 277-278. Asupra istoricului lavrei şi a vieţii monahale de la Hozeva, vezi Ieroschimonahul Ioan Iacob, Monastirea Sf. Gheorghe Hozevitul şi Si. Ioan Hozevitul, în revistă "Locuri Sfinte", III (1960), nr. 11, p. 5-10 şi, respectiv, p. l0-13). ***În pereţii stâncoşi care străjuiesc de o parte şi de alta pârâul Hozeva, se află mai multe peşteri-schituri, între care şi Sfânta Ana, unde s-a nevoit şi s-a săvârşit Cuviosul Ioan Iacob cel Nou*** - cum i se mai spune de către unii credincioşi din alte părţi.

În mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul şi în peşterile din jur au vieţuit şi alţi călugări români. În prezent se mai află acolo pustnicul moldovean Ioanichie Pârâială, care a trăit o vreme la Sfânta Ana împreună cu monahul preot.

Peştera în care a schimnicit acesta din urmă este aşezată în pustiul Ruva, pe peretele stâng al pârâului amintit, la vreo trei kilometri mai jos de mănăstire. Intrarea ei se află la o înălţime de şapte metri faţă de cursul văii (de fapt numai iarna mai curge apă abundentă, pe acolo, căci încă din vremea lui Irod cel Mare s-a construit un apeduct mai sus). Peştera are trei încăperi. În prima dintre ele, de aproximativ 12 metri pătraţi şi înaltă de până la doi metri, se află o firidă, dăltuită în piatră şi încadrată de două icoane, care ţine loc de prestol. Aici petrecea mai mult cuviosul, în post şi rugăciune. Noaptea se odihnea pe o rogojină aşternută pe scândură. La acesta se ajunge de jos, din vale, pe o scară. A doua încăpere, la care se trece din prima printr-o scobitură făcută în piatră, are dimensiunile de 2 x 3 m. Aici îşi lua pustnicul sărăcăcioasa hrană de schimnic (pâine, posmagi, măsline, ceai, cafea). Puţinele alimente proveneau de la mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, de care ţinea peştera. Schimonahul Ioanichie Pârâială, ucenicul său apropiat, primea - pentru ascultările făcute în cadrul lavrei - merinde şi pentru ei. Cea de a treia cameră este socotită peştera mormintelor. Aici a fost îngropat cuviosul român, iar la înmormântarea sa s-au găsit şi osemintele altor pustnici care s-au săvârşit mai înainte. La această încăpere se ajungea tot din vale, folosindu-se aceeaşi scapi, care, după utilizare, se trăgea sus, spre a se evita accesul răufăcătorilor. Peştera era dotată cu o cisternă, săpată în stâncă, unde în timpul ploios de iarnă se acumula apa necesară vieţuitorilor de aici. Mai târziu s-a făcut o instalaţie, apa aducându-se din pârâul Hozeva.

În această aşezare săracă s-a smerit si s-a rugat Cuviosul Ioan în ultimii ani ai vieţii sale, răbdând frigul, foamea, setea, arşiţa, boala şi lipsurile de tot felul şi multe ispite. Cu darul Sfântului Duh şi prin multa sa nevoinţă a trecut bărbăteşte peste toate greutăţile şi încercările. Cea mai mare parte din zi şi din noapte stăruia în priveghere, fiind om al desăvârşitei rugăciuni. Mânca numai o dată pe zi, seara,

şi se mulţumea cu 3-4 ore de somn. Citea Sfânta Scriptură şi operele Sfinţilor Părinţi sau traducea din limba greacă scrieri folositoare de suflet. Se recrea cântând imne duhovniceşti - căci avea glas frumos şi dulce - şi compunând poezii. Săvârşea pravila călugărească în paraclis din peşteră.

Din când în când, mai ales la sărbătorile mari, slujea în biserica mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul. Cu aceste prilejuri, cobora de seara din peşteră şi venea aici, lua parte la privegherea de toată noaptea şi apoi slujea în soborul Sfintei Liturghii, împărtăşindu-se cu Sfintele Taine. După ce lua masa împreună cu ceilalţi părinţi în trapeza mănăstirii, se întorcea la peşteră.

Cu sufletul plin de harul lui Dumnezeu, cu inima sa curată, aflerositul schimonah găsea tainice frumuseţi chiar în pustia în care se afla sălaşul său. El o cântă pe aceasta, fiind aureolată de gloria sfinţilor sihaştri care, veacuri de-a rândul, şi-au dobândit aici desăvârşirea. Când vântul bate din vale, zice cuviosul într-o poezie, se întâlneşte cu apa care vine din deal şi aceste două elemente îşi povestesc lucruri tainice:

„Spun atuncea (cine ştie)?
Despre sfinţii mucenici,
Despre viaţa din pustie
A sihaştrilor de-aici ?!

Lucruri mari şi minunate,
Din trecut, or fi spunând,
Căci aud, strigând mirate
Cucuvaiele, oftând”

(*Din tainele pustiei de la Schitul Hozeva, în vol. Hrană duhovnicească, vol. I*).

În poezia intitulată Istorisire din bătrâni despre pustia Hozevei (*Ibidem, p. 120-123.*), poetul trece în revistă glorioasa istorie duhovnicească a locurilor unde se află astăzi mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul. Astfel, despre primii sihaştri veniţi aici, care s-au aşezat în peştera Sfântul Ioachim, cuviosul zice:

„Din cei mai vechi (după Scriptură)
Aflăm la «Schitul Ioachim»
Cinci pustnici mari, având sălaşul
Deasupra, lângă ţintirim.

Iar numele erau acestea :
Ilie, Prom, Enon, Gheneu
Cel purtător de Dumnezeu.
Izvorâtori de mir cu toţii,
Ei sunt de naţiune <siri>
Şi socotiţi începătorii
Acestei sfinte mănăstiri,
La Sfânta Ana, mai la vale,
Călugării mereu sporesc
Şi repede prefac pustia
În rai curat duhovnicesc”

(Ibidem, p. 121.).

Oricât de săracă era natura din jur, înduhovnicitul creator găsea în manifestările ei metafore potrivite pentru a ilustra realităţi spirituale. În mişcarea bucăţilor, de stânci care se rup din peretele înalt şi, căzând, antrenează alte stânci spre fundul prăpastiei, cuviosul vede imaginea omului care:

„Pierzându-şi rostul său
De multe ori atrage
Pe alţii către rău”.

Iar stâncile mai mari, care, prăvălindu-se, obligă apa să „se târâie pe brânci” pe sub ele, sunt imagini ale necazurilor şi ispitelor oamenilor, îngăduite tocmai ca omul „să se smerească mereu” (*Stânci în calea vieţii, ibidem, p. 124-125.*).

O întâmplare cu o pasăre care, silindu-se să rupă în bucăţi un şarpe veninos, pentru hrana puilor săi, a fost încolţită de acesta murind otrăvită, este folosită de el pentru a ilustra urmările lăcomiei în viaţa omenească (*Răsplata lăcomiei, ibidem, p. 125-126.*).

Asemenea sfinţilor din Pateric, cuviosul Ioan se simţea solidar cu natura înconjurătoare. În sufletul său vibrează armonios întreaga creaţie a lui Dumnezeu. Iubeşte păsările din pustie, după cum şi ele îl iubesc pe el. În acestea vede „icoana nevinovăţiei” pe care o doreşte întrupată şi în fiinţa sa când spune:

„Zilele de iarnă,
Cu cer posomorât,
Doar murmurul de ape

Îmi ţine de urât.
Iar vara pe căldură,
Când nimeni nu mai vine,
O biată turturică
Se uită jos, la mine.

În preajma mea se joacă
Frumoşii porumbei
Voind, parcă, să-mi zică
Să merg să joc cu ei.

Privind la ei acuma,
Îmi pare că învie
Cea mult nevinovată
A mea copilărie

...Ah, cum aş vrea acuma
Să fiu netulburat,
Ca porumbelul gingaş
Şi preanevinovat"

(Icoana nevinovăţiei, ibidem,
p. 123-124.).

Porumbeii se apropie fără teamă de chilia cuviosului, socotindu-l şi pe el un „porumbel":

„Vecinul meu din faţă,
Un mândru porumbel
Se miră când mă vede
Adesea singurel.

Deasupra pe chilie
Cu puful cel mai mic
Se joacă totdeauna;
Nu-i pasă de nimic.

Deodată se sfieşte
Sărmanul puişor
Văzându-mă pe mine

Că stau în faţa lor.

Dar porumbelul mare
Şopteşte către el:
«Deloc să nu ai teamă!
Şi el îi porumbel»”

(*Tovarăşii din pustie, ibidem, p. 124.*).

E aici mult mai mult decât o simplă imagine poetică! ***Oamenii înduhovniciţi depăşesc graniţele impuse făpturilor prin păcat. Patericul arată că în viaţa marilor pustnici de multe ori se restaura pacea edenică între om şi celelalte făpturi.*** Nu este de mirare că s-au petrecut lucruri asemănătoare în cazul cuviosului Ioan, om cu viaţă îmbunătăţită, adevărat urmaş al sfinţilor sihaştrilor de odinioară. Din această perspectivă înţelegem întâmplarea minunată petrecută la moartea Sfântului, când mulţime de păsări s-au adunat la mănăstire, plângându-l parcă pe cel ce le-a părăsit (*Vezi relatarea Arhim. Amfilohie, stareţul mănăstirii Sf. Gheorghe Hozevitul, publicată în revista religioasă ateniană «Sfânta Marina» (mai 1981) şi tradusă în româneşte de Ierom. Petroniu Tănase, Alte ştiri despre Cuviosul Ioan cel Nou Hozevitul, în «Biserica Ortodoxă Română», C (1982), nr. 3-4, p. 296-299.*).

Aşa a trăit cuviosul Ioan în pustiu. Cugetând adesea la moarte, necontenit smerindu-se, n-a socotit niciodată îndestulătoare nevoinţele sale. Multe versuri care au ajuns până la noi sunt mărturisiri sfâşietoare ale unui suflet sensibilizat la maximum de desfigurările lui, tinzând mereu spre piscurile desăvârşirii. Se socotea mereu cel mai puţin vrednic de cinste. Este grăitoare, în această privinţă, poezia-testament intitulată Slove la mormântul meu - pentru patrioţii mei:

„Vor trece anii vieţii
Şi eu mă voi sfârşi,
Iar în pustia asta
Mai vrednici vor veni.

Văzând aici mormântul,
Mă vor cinsti cumva,
Necunoscându-mi viaţa
Şi neputinţa mea.

Deci să cunoască fraţii

Că tot veleatul meu
A fost lipsit de mirul
Plăcut lui Dumnezeu.

Căci cheltuind zadarnic
Vigoarea tinereţii
Mi-am îngropat talantul

În toată vremea vieţii
Cu "sacul meu de lut"
Să nu priviţi cu cinste
La trupul meu potrivnic,
Căci nu voia să rabde
Canonul cel de schimnic.

Ci faceţi mai degrabă
O sfântă rugăciune,
Ca Domnul Îndurării
Să-mi deie iertăciune!"

(*Hrană duhovnicească, vol. I, p. 49.*).

Iată-l pe cuvios smerindu-se ca şi Sfântul apostol Pavel, care se socotea cel dintâi dintre păcătoşi (I Timonei 1, 15) ! O astfel de smerenie poartă într-adevăr pecetea sfinţeniei.

Cuviosul Ioan avea un trup plăpând, însă cu duhul era întărit! Ştim că în vara anului 1960 s-a îmbolnăvit. Starea sănătăţii sale s-a înrăutăţit simţitor. Dar, plin de bucurie şi de linişte sufletească, se apropia de clipa plecării sale din lumea aceasta. Cu darul lui Dumnezeu, el şi-a cunoscut de mai înainte data sfârşitului vieţii pământeşti însemnând-o pe peretele peşterii în care îşi petrecea ultimele zile.

Şi-a dat sufletul în mâna Domnului la 5 august 1960. A adormit cu zâmbetul pe buze şi cu mâna dreaptă binecuvântând. Trupul său, ostenit de post şi priveghere, a fost prohodit după cuviinţă şi aşezat apoi în peştera „mormintelor”, în locul pe care şi-l pregătise el însuşi de mai înainte (*A fost îngropat în pustia unde a trăit şi a cântat în poeziile şi în alte scrieri ale sale natura, vieţuitoarele, vieţile de sfinţi şi îndeosebi schitul românesc de la Iordan, faţă de care avea adevărată veneraţie.*).

Moartea cuviosului Ioan a fost regretată de toţi cei care l-au cunoscut. Ca un semn deosebit de cinstire a amintirii sale, i-a fost închinat un număr întreg din revista "Locuri Sfinte". În editorialul numărului de revistă citat în note, este prezentată o scurtă biografie a renumitului nevoitor, evidenţiindu-se adânca cinstire de care se bucura el mai ales printre călugării români de aici. ***„Plecarea lui, prea timpurie, din mijlocul monahilor români din Ţara Sfântă - se spune în revistă - a lăsat adânci regrete şi dureri sufleteşti nemărginite. Părintele Ioan a plecat din mijlocul nostru. Am rămas fără povăţuitor”*** (*Cf. art. intitulat Ieroschimonahul Ioan Iacob, p. 4.*). I se atribuia vrednicia de sfânt chiar mai înainte de moarte.

Marele ieroschimonah român a murit tânăr. Împlinise doar 47 de ani, din care 23 i-a trăit în ţară şi 24 la Locurile Sfinte. Moartea nu l-a găsit însă nepregătit. Poeziile sale mărturisesc cât de mult cugeta el la moarte, încă din tinereţe, temându-se ca plecarea sa din această lume să nu-l surprindă fără curăţia sufleasca dorită. Astfel, în una din poeziile sale meditează:

„Este vreme rânduită
Pentru călători
Ca să meargă fiecare
La obştească «Închinare».

Însoţit de sfântul înger,
Duhul meu acum,
Cu fiorii teci de teamă,
Se apropie de «vamă».

Petrecându-mă cu taină,
Fraţii vor cânta
Cu duioasă versuire :
«Veşnica lui pomenire»”

(*Pe calea veşniciei, în vol. Hrană duhovnicească,p. 98-100.*).

Alte poezii ale cuviosului: Spre asfinţitul vieţii mele, La sfârşitul meu, Oglinda noastră cea de obşte, Slove pe mormânt arată în ce măsură râvna sa pentru fapte bune era impulsionată de cugetarea la moarte. A primit-o în linişte, ca pe un oaspete aşteptat, având cugetul Sfântului Apostol Pavel, care zice: ***„Căci pentru mine viaţa este Hristos şi moartea un câştig”*** (Filip. 1, 21).

Timp de douăzeci de ani, trupul schimonahului aghiopolit s-a odihnit în mormântul din peştera Sfânta Ana. Ucenicul său, Ioanichie, îl cerceta din când în când. Deplin convins de sfinţenia părintelui său duhovnicesc, el s-a ocupat în mod regulat de slujbele necesare, i-a aprins lumină şi candelă la căpătâi, pomenindu-l mereu în rugăciune. Totodată a scos în evidenţă viaţa Cuviosului Ioan, când i-a menţinut printre cei care veneau la mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul o neîntreruptă cinstire. Prin grija sa s-au tipărit, la Ierusalim, două volume, intitulate Hrană duhovnicească, cu scrieri ale Cuviosului Ieroschimonah Ioan, cuprinzând traduceri ale unor cuvinte din Sfinţii Părinţi şi mai ales poezii religioase. Cele două volume, cu o prefaţă semnată de arhiepiscopul Aristoboulos al Kiriacopolei, au apărut în anul 1968 şi 1970.

La începutul lunii august a anului 1980, conducerea mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, potrivit unei tradiţii locale, a deschis mormântul Cuviosului Ioan, urmând ca osemintele sale să fie aşezate în osuarul de obşte. Cei ce erau atunci de faţă au constatat însă cu mirare că trupul său - pus în mormânt în urmă cu 20 de ani - era cu totul nevătămat, răspândind şi bună mireasmă.

Stareţul mănăstirii, arhimandritul Amfilohie, care a fost de faţă la deschiderea mormântului, istoriseşte: „Ne aşteptam să vedem numai sfinte oseminte, şi nu bună mireasmă. Când am luat scândura, ce să vezi? Părintele Ioan dormea, cu trupul neatins de stricăciune, aşa cum l-am pus. Parcă l-am fi pus în mormânt de câteva ceasuri. Ba nici ceasuri, ci chiar acum, fără nici o shimbare a înfăţişării lui; mâinile, barba, părul, schima, încălţămintea erau neatinse” (*Cf. Ierom. Petroniu Tănase, ibidem, p. 297.*).

Cei care erau de faţă la această adevărată minune au vestit cu evlavie cele constatate. ***La cererea obştii acelei mănăstiri, patriarhul Benedict al Ierusalimului a îngăduit strămutarea moaştelor Cuviosului Ioan în biserica de la Sfântul Gheorghe Hozevitul, care a avut loc în ziua de 7 august 1980*** (*Au luat parte la această ceremonie arhimandriţii: Sofronie (Patriarhia Ierusalimului), Vasile Cornilă (superiorul bisericii române din Ierusalim), Amfilohie (stareţul mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul), Matias (stareţul mănăstirii Sfântul Gherasim de la Iordan), ieroschimonahul Ioanichie (ucenicul cuviosului), călugări români din Ţara Sfântă, un număr de pelerini din România.*). După prohodirea cuvenită, trupul său a fost aşezat într-un sicriu, apoi coborât cu grijă din peşteră şi transportat până la mănăstire. Cu rugăciuni, ectenii şi cădiri - după tipicul prevăzut în astfel de împrejurări -, sicriul cu trupul cuviosului a fost aşezat aici.

Pentru ca Dumnezeu să descopere dacă nestricăciunea trupului său n-a fost cumva urmarea vreunei alunecări, a legăturii de la arhiereii sau de la altcineva, conducerea Patriarhiei Ierusalimului a socotit necesar să se săvârşească pentru dânsul 40 de Sfinte Liturghii, cu dezlegări şi pomeniri. În acest interval, sicriul cu trupul cuviosului a fost aşezat în faţa Sfintei Mese, preotul slujitor săvârşind vreme de 40 de zile rânduielile amintite, chiar în faţa steiului. După acest răstimp, trupul a rămas cum era mai înainte, adică nestricăcios.

Văzând aceasta, călugării din mănăstire, precum şi toţi cei ce veneau să se închine în acest sfânt aşezământ, şi mai mult au început să-l cinstească pe nevoitorul român. Vestea minunatei lucrări s-a răspândit foarte repede, încât mulţi veneau anume să se închine la moaştele Cuviosului Ioan, îndată chiar după strămutarea lor în biserică. Fiind praznicul Adormirii Maicii Domnului, veniseră din Grecia mulţime de pelerini, clerici şi ierarhi, toţi închinându-se cu evlavie în faţa acestui odor duhovnicesc.

Sicriul pregătit în grabă pentru strămutarea din peşteră nefiind potrivit, conducerea mănăstirii a socotit să comande la Ierusalim o raclă corespunzătoare din lemn de abanos, cu sticli în partea de deasupra şi a celor laterale. La acoperirea costului acestei lucrări - 85.000 de drahme - au contribuit cu dărnicie mai mulţi credincioşi. ***Aşezat în raclă, trupul cuviosului Ioan se află acum în biserică, alături de moaştele Sfinţilor Ioan Hozevitul şi Gheorghe Hozevitul, organizatorii lavrei şi mari con-ducători de obşti monahale.***

Credincioşii care vizitează mănăstirea se opresc în faţa moaştelor Iero-schimonahului Ioan, cinsit de ei ca „Noul Hozevit", închinându-se cu evlavie şi admirând frumuseţea chipului său, păstrat nealterat atâta vreme.

Marele nevoitor în cele ale desăvârşirii, Cuviosul Ioan, s-a dovedit întotdeauna un fiu credincios al Bisericii Ortodoxe şi un mărturisitor al credinţei celei drepte şi adevărate. Opera sa cuprinde multe învăţături mântuitoare de suflet. Poezii precum Imnul credinţei, exprimă ataşamentul monahului-poet faţă de credinţa ortodoxă strămoşească:

„O, Pravoslavnică credinţă,
- Tăria sufletului meu –
Prin tine mi s-a dat putinţă
Să caut către Dumnezeu.

Când sufletul se alăptează

Cu darul tău dumnezeiesc,
Durerea mea se alinează
Şi scârbele se potolesc.
Când valurile ameninţă
Ca să scufunde luntrea mea,
În tine, sfânta mea credinţă,
Mă sprijinesc de-a pururea.

Iar când de multă slăbiciune
Greşesc Celui ce m-a zidit,
Îmi dai curaj la rugăciune,
Să nu fiu deznădăjduit.

În viaţa asta necăjită,
Cu tine eu mă întăresc,
Credinţă preablagoslovită,
Odorule dumnezeiesc !

Atunci când vor să mă doboare,
Vrăjmaşii cei neîmpăcaţi,
La tine eu găsesc scăpare
Şi ei rămân prea ruşinaţi.

Iar la sfârşitul vieţii mele
Nădăjduiesc că şi atunci
Adăposti-mă-vei de rele
Şi de înfricoşate munci”

(*Hrană duhovnicească, vol. I, p. 71*.).

În alte poezii, cuviosul înfăţişează persoana şi opera mântuitoare a lui Iisus Hristos. Se amintesc în acest sens următoarele piese: Glasul Păstorului Celui Bun, Fiul Omului, Mirele durerii, Pentru blândeţea şi răbdarea cea nespusă a Domnului, La dumnezeiasca smerenie a Mântuitorului, Mielul răscumpărării în vinerea Sfintelor Patimi. ***În toate se manifestă iubirea fără margini a credinciosului pentru Fiul lui Dumnezeu întrupat, Cel ce s-a adus jertfă pe Crucea de pe Golgota pentru mântuirea neamului omenesc.***

Cuviosul se simte dator să mulţumească pentru toate lui Dumnezeu, căci el vede pretutindeni creaţia mâinilor Lui. Chiar dacă se simte nevrednic, nu-şi pierde nădejdea în Părintele ceresc pe Care îl simte atât de aproape :

„Cunosc că am la suflet
Veşmântul întinat,
Dar a credinţei taină
La nimeni n-am trădat.

Şi dacă eu din fire
Slăbind, mă poticnesc,
Dar sfânta mântuire
Eu tot nădăjduiesc”

(*Imn de recunoştinţă către Dumnezeu, ibidem, p. 35.*).

De aceea se îndeamnă mereu, îndeamnă şi pe alţii la o atitudine plină de smerenie, de mulţumire şi de recunoştinţă faţă de Dumnezeu, ca în poeziile: Cugetări smerite, întru slava Ziditorului şi altele.

Trăirea duhovnicească a cuviosului român este pătrunsă de credinţa neclintită în veşnicia sufletului (*Vezi mai ales poezia intitulată Veşnicia sufletului, în vol. Hrană duhovnicească, vol. I, p. 44.*), în dreapta răsplătire dumnezeiască după moarte (*Vezi traducerile cuviosului, ibidem, vol. I, p. 10-12 şi vol., p. 21-31.*) şi în continuarea legăturilor prin rugăciune, dintre credincioşii de pe pământ şi cei răposaţi. Într-o poezie plină de tâlc duhovnicesc: Canonisirea împiedicată de cei adormiţi, se evidenţiază necesitatea şi valoarea rugăciunilor celor vii pentru cei morţi. De aceea, în câteva rânduri, poetul cere cititorilor să se roage pentru sufletul său.

În unele scrieri, cuviosul vorbeşte de cinstirea Sfintei Cruci. O poezie plină de miez se intitulează chiar Semnul Sfintei Cruci (*Ibidem, vol. I, p. 24.*). ***Arătând semnificaţia Crucii, el îndeamnă la săvârşirea cu evlavie a acestui sfânt semn:***

„Semnul crucii este nouă
Scutul cel mântuitor
Care depărtează răul
Şi ne dă la toate spor.

Deci să facem cum se cade

Creştinescul nostru semn,
Căci vrăjmaşii fug atuncea,
Ca de preacinstitul lemn".

Îndemn la săvârşirea cu evlavie a Sfintei Cruci trebuie să fie cugetarea la Patimile Domnului:

„El întinde sus pe cruce
Mâinile dumnezeieşti,
Tu măcar a face semnul,
Omule, să te sileşti.

El ne mântuie, creştine,
Săvârşindu-se pe lemn,
Iară tu socoţi ruşine
Ca să faci al crucii semn !".

Unele creaţii le închină Maicii Domnului: Cugetarea umilită la durerea Maicii Domnului, Sabia durerii, Plângerea Maicii Domnului, Bucuria Maicii Domnului de Sfânta Înviere. Între lucrările sale publicate până acum se află şi trei frumoase tropare de umilinţă către Maica Domnului (*Hrană duhovnicească, vol. II, p. 33, 36 şi 41*.). Cuviosul a tradus apoi unele din minunile Maicii Domnului (*Cum este cea publicată ibidem, p. 76-78.*).

Adâncă evlavie a avut cuviosul pentru sfinţii Bisericii creştine. De aceea a alcătuit câteva zeci de tropare, îndeosebi pentru aceia cinstiţi în mod deosebit de credincioşii ortodocşi români (Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, cuvioasa Parascheva, Sfânta muceniţă Filofteia).

Iată, de pildă frumosul tropar al ocrotitorului ceresc de la Suceava:

„Trupul la Suceava ţi-ai odihnit,
Iar la ceruri slava de la Domnul ai dobândit,
Ioane Mucenice, să nu ne părăseşti
Pe fii pravoslavnici ai Ţării Româneşti" ;

sau acela al Sfintei Cuvioase Parascheva:

„Din fundul pustiei ai alergat
Spre pământul nostru şi Moldova te-a îmbrăţişat,
Având-te pe tine noian de îndurări,

La vremuri de necazuri şi grele încercări”.

În alte poezii laudă pe unii sfinţi, sau le înfăţişează viaţa în versuri: Teodosie, Maria Magdalena, Monica, mama Fericitului Augustin, Perpetua („Floarea Bisericii din Carhidon”), Narcis, patriarhul Ierusalimului, cuvioasa Maria Egipteanca etc.

Plin de sfânta cutremurare a fost cuviosul în toată viaţa sa în timpul Sfintei Liturghii, prin care se împărtăşeşte credincioşilor însuşi cinstitul Trup şi scumpul Sânge al Domnului şi Mântuitorului nostru Hristos. Nu este lipsit de semnificaţie faptul că printre traducerile realizate de el este şi acea vedenie a Cuviosului Nifon, care evidenţiază pregnant prezenţa reală a Domnului în Sfânta Împărtăşanie (*Ibidem p 14-16*). Prin traducerea unei alte întâmplări, el arată legătura dintre ortodoxia credinţei şi autenticitatea comuniunii euharistice, respingând împărtăşirea laolaltă cu eretici (*Ibidem, p. 79*). ***Totodată este adânc conştient de necesitatea pregătirii adecvate a celui ce se apropie de Sfânta Euharistie*** (vezi poezia intitulată Fără haină de nuntă) (*Hrană duhovnicească, vol. I., 38-39.*).

Cuviosul Ieroschimonah Ioan a dovedit o atitudine de adâncă preţuire a preoţiei şi a preoţilor. Astfel, el consideră important şi traduce ***un text din Sfântul Ioan Gură de Aur, în care se arată că chiar slujitorul nevrednic împlineşte în mod valid lucrările sfinţitoare „Pentru că nu săvârşeşte aceasta curăţia preotului, ci darul lui Dumnezeu...”*** (*Ibidem, vol. II, p. 16-17.*).

Frumoase şi ziditoare de suflet sunt şi învăţăturile sale despre viaţa monahală. În cele două volume de opere se află mai multe traduceri din Sfinţii Părinţi despre chipul călugăresc. Reţinem în acest sens şi câteva versuri din poezia intitulată Reţeta duhovnicească - pentru un sihastru:

„Să nu mai priveşti la plăcerea
Prietenilor trecători,
Căci ei nu pot să te ajute
Atuncea când va fi să mori.

Prieten bun, câştigă-ţi plânsul
Şi rugăciunea lui Iisus,
Căci plânsul stinge focul veşnic,
Iar ruga te-nalţă-n sus.

De-asemenea să ai prieteni

Poruncile dumnezeieşti,
Pe care, fără de prihană,
Cu dragoste să le păzeşti”
(*Ibidem, vol. p. 13-17 şi vol. II, p. 43-53.*).

Cuviosul reţine de asemenea unele texte patristice despre feciorie, şi prin mai multe istorisiri evidenţiază valoarea ei şi în general a curăţiei trupeşti şi sufleteşti.

Multe dintre gândurile ascetului român îndeamnă la viaţă creştină adevărată, împotriva ispitelor celui rău. Poezii ca: Cele şapte păcate de moarte, Câteva stihuri despre năravuri, Paza sufletului atrag atenţia asupra pericolului imens pe care-l reprezintă păcatul, cu toate manifestările sale, pentru izbăvirea de cursele celui rău.

În general osârdia şi lirica înălţătoare a cuviosului Ioan predispun sufletul creştinului la fapte bune, îndemnîndu-l la rugăciune, la credinţă şi mai ales la smerenie. ***El însuşi se simte mereu cel mai nevrednic dintre toţi, mărturisindu-şi puţinătatea credinţei şi a ostenelilor duhovniceşti.*** ***De aceea, prin întreaga moştenire pe care ne-a lăsat-o, cuviosul Ieroschimonah Ioan Iacob se dovedeşte un mare trăitor al credinţei, o reală personalitate duhovnicească şi un îndrumător plin de înţelepciune sfântă pe calea mântuirii, ridicat din neamul nostru românesc*** (*Până acum Patriarhia Ierusalimului nu s-a pronunţat pentru canonizarea lui. Totuşi viaţa Cuviosului Ioan este cunoscută în rândul credincioşilor din România, din Grecia, de la Muntele Athos. Un portret al cuviosului (icoană) s-a pictat în catedrala Sfântul Gheorghe, din Hama, Siria. Un imnograf, părintele Gherasim, de la Patriarhia Ecumenică, lucrează la alcătuirea slujbei lui. Un pictor din Grecia zugrăveşte de asemenea icoana sa (cf. "Biserica Ortodoxă Română", C (1982), nr. 3-4, p. 298-299).*).

† Lucian Tomitanul

Sursa: Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinţi români şi apărători ai Legii strămoşeşti, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987, p. 550-574, Cuviosul Ioan Iacob de la Neamţu (Hozevitul).

Sfinţii ocrotitori ai Moldovei – Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamţ

Viaţa Sfântului cuvios Ioan Iacob de la Neamţ (Hozevitul), ale cărui sfinte moaşte s-au aflat întregi în peştera Sfânta Ana din pustiul Hozeva (şi se păstrează în biserica Mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din apropiere de Ierihon).

Sfântul prea cuviosul Părintele nostru Ioan Iacob de la Neamţ s-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiştea, din fostul judeţ Dorohoi, într-o familie de ţărani foarte credincioşi, anume Maxim şi Ecaterina, fiind singurul copil la părinţi. ***Din botez a primit numele de Ilie şi din pruncie se dovedea un copil ales şi binecuvântat de Dumnezeu.*** După şase luni de zile de la naştere, mama sa, fiind o fire bolnăvicioasă, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului, lăsând copilul în grija bunicii sale, Maria.

După doi ani, moare şi tatăl său, în război, în toamna anului 1916, copilul rămânând în grija rudelor apropiate. Primii ani de şcoală îi face în satul natal, apoi urmează gimnaziul la Lipcani-Hotin şi liceul la Cozmeni-Cernăuţi, fiind cel mai bun elev din şcoală.

În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuţi, ca să-l facă preot. Dar el, simţindu-se chemat de Dumnezeu la o viaţă

mai înaltă, le-a spus: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!” După un an, tânărul Ilie, pe când lucra la câmp, se ruga lui Dumnezeu să-i descopere calea pe care să o urmeze. Deodată a auzit un glas de sus, zicând: „Mănăstirea!”

Din clipa aceea nu a mai avut odihnă în suflet.***Cerând binecuvântarea duhovnicului său, fericitul Ioan şi-a luat cărţile sfinte, crucea şi icoana Maicii Domnului din casa natală, fiind în zi de duminică, şi, călăuzit de Duhul Sfânt, a intrat în obştea Mănăstirii Neamţ.*** Stareţul mănăstirii, Episcopul Nicodim l-a primit cu multă dragoste şi, după ce l-a trimis să se închine în faţa icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului din biserica voievodală, i-a rânduit ascultare la infirmerie şi la biblioteca mănăstirii. Era foarte tăcut, ascultător şi smerit.

Între anii 1934-1935, face serviciul militar la Dorohoi ca infirmier, având multă milă de cei bolnavi şi fiind iubit de toţi.

În toamna anului 1935 se reîntoarce în obştea Mănăstirii Neamţ, şi continuă aceeaşi ascultare de bibliotecar şi îngrijitor la bolniţă. Toţi se foloseau de smerenia, de blândeţea şi de dragostea lui şi cugetau că este un ales al lui Dumnezeu.
La 8 aprilie 1936, în miercurea din Săptămâna Sfintelor Patimi, fericitul rasofor Ilie Iacob este tuns în îngerescul cin călugăresc de arhiereul Valerie Moglan, noul stareţ al marii lavre, împreună cu alţi doi fraţi rasofori, primind în călugărie numele de Ioan.

Dorind viaţă pustnicească şi arzând cu inima pentru Hristos şi pentru Sfintele Locuri, unde S-a născut, a pătimit şi a înviat Domnul, fericitul monah Ioan Iacob pleacă în Ţara Sfântă împreună cu alţi doi monahi din lavră, Claudie şi Damaschin. După ce se închină la toate Sfintele Locuri şi sărută Crucea Golgotei şi Mormântul Domnului, cei trei călugări se retrag să ierneze în obştea Mănăstirii Sfântul Sava din pustiul Iordanului. Apoi, însoţitorii săi întorcându-se la Mănăstirea Neamţ, *fericitul monah Ioan Iacob se nevoieşte, în continuare, în Mănăstirea Sfântul Sava de lângă Betleem, timp de zece ani, răbdând grele ispite, boli şi încercări de la oameni şi de la diavoli.*

Prima ascultare în obştea Sfântul Sava a fost cea de paraclisier. ***Cuviosul Ioan avea mare evlavie pentru biserică şi sfintele slujbe.*** Făcea prescuri, menţinea curăţenia şi suna clopotul de slujbă. De asemenea păstra o atmosferă de iubire, de smerenie şi milă faţă de toţi. Avea şi ascultarea de infirmier al mănăstirii şi îngrijea cu dragoste atât pe călugări, cât şi pe numeroşii arabi şi beduini, bolnavi sau răniţi în război, care erau aduşi la infirmeria mănăstirii. Pentru aceasta îl iubeau şi-l căutau atât unii, cât şi alţii. Duhovnicul lui, ieroschimonahul Sava, macedonean de

neam, care cunoştea limba română, era un mare povăţuitor de suflete, şi mărturisea pe toţi călugării români nevoitori în Ţara Sfântă. Astfel, ziua era în slujba obştii şi a bolnavilor, iar noaptea se nevoia singur în chilie cu multe rugăciuni de taină, cu metanii, lacrimi şi citiri din Sfânta Evanghelie şi din scrierile Sfinţilor Părinţi. Cunoscând bine limba greacă, traducea unele pagini alese patristice, din care se hrănea atât pe sine, cât şi pe cei ce veneau la el. ***Avea şi darul scrierii de învăţături şi versuri duhovniceşti, pe care le trimitea fraţilor săi din Ţara Sfântă sau le dădea pelerinilor români care veneau spre închinare la Mormântul Domnului.***

Între anii 1939-1940 fericitul sihastru Ioan Iacob s-a nevoit împreună cu un ucenic român într-o peşteră din pustiul Qumran, aproape de Marea Moartă. Aici a cunoscut pe monahul Ioanichie Pârâială, care i-a rămas ucenic credincios până la obştescul sfârşit. ***Obişnuia să se roage noaptea, singur, hrănindu-se doar cu pesmeţi şi puţine fructe, răbdând multe ispite.***

Între anii 1940-1941, din cauza războiului, Cuviosul Ioan a stat cu mai mulţi călugări din Ţara Sfântă într-un lagăr pe Muntele Măslinilor. Fiind eliberat, se reîntoarce la Mănăstirea Sfântul Sava şi continuă aceleaşi ascultări şi nevoinţe.
În anul 1947 este hirotonit diacon, la 13 mai, în Biserica Sfântului Mormânt, cu aprobarea Patriarhului României, la recomandarea Arhimandritului Victorin Ursache, superiorul Căminului Românesc din Ierusalim. În acelaşi an, cuviosul Ioan Iacob este hirotonit preot în biserica Sfântului Mormânt de arhiereul Irinarh, fiind numit de Patriarhia Română egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de pe valea Iordanului, aproape de locul unde S-a botezat Domnul nostru Iisus Hristos.

Timp de 5 ani, cât a dus această ascultare, cuviosul Ioan Iacob a săvârşit zilnic toate sfintele slujbe, în limba română, a tradus numeroase pagini din Sfinţii Părinţi cu învăţături pentru călugări şi pelerini; a compus un bogat volum de versuri duhovniceşti, a înnoit chiliile şi biserica schitului şi, mai ales, viaţa duhovnicească din schit, ostenindu-se mult pentru primirea pelerinilor din ţară, pe care îi spovedea, îi împărtăşea şi le dădea sfaturi mântuitoare de suflet. Noaptea, însă, se nevoia singur, neştiut de nimeni, fie în chilie, fie ieşind să se roage pe valea Iordanului, încercând să urmeze, după putere, cuvioasei Maria Egipteanca. Singurul său ucenic statornic era monahul Ioanichie, precum şi câteva maici romînce bătrâne, Melania, Natalia, Galinia, Casiana şi Magdalena care îi erau fiice duhovniceşti şi se aflau sub ascultarea sa.

În luna noiembrie 1952, cuviosul Ioan Sihastrul se retrage din ascultarea de egumen şi, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obştea mănăstirii

Sfântul Gheorghe Hozevitul din pustiul Hozeva, pe valea pârâului Cherit (Horat).

Din vara anului 1953, fericitul Ioan se retrage cu ucenicul la o peşteră din apropiere, numită Chilia Sfintei Ana, unde, după tradiţie, ea se ruga lui Dumnezeu să-i dăruiască un prunc. Alături de el, într-o altă peşteră, se nevoia un monah cipriot, anume Pavel.

Aici s-a nevoit Sfântul Ioan Sihastrul cu ucenicul său, timp de 7 ani, în rugăciuni neîncetate, în privegheri de toată noaptea, în postiri îndelungate, în lacrimi neştiute, în cugetări şi în doriri duhovniceşti, răbdând tot felul de ispite, suferinţe, lipsuri, lupte cu diavolii şi cu înstrăinare totală, aprinzându-se de multă râvnă pentru Hristos şi slăvind pe Dumnezeu Cel în Treime lăudat.

La peşteră, unde cu greu se ajungea, pe o scară înaltă, nu primea pe nimeni, comunicând cu cei ce veneau mai ales prin rugăciune, prin unele scrieri sfinte şi prin ucenicul său. ***În sărbători mari şi în posturi Sfântul Ioan săvârşea Dumnezeiasca Liturghie în paraclisul peşterii Sfânta Ana şi se împărtăşeau amândoi cu Trupul şi Sângele lui Hristos, mulţumind lui Dumnezeu pentru toate.***

În timpul zilei şi în clipe de răgaz, ieşea în gura peşterii, la lumină, unde scria versuri religioase şi traducea pagini patristice din limba greacă. Mânca o dată în zi, pesmeţi, măsline, smochine şi bea puţină apă, iar noaptea dormea câteva ore, pe o scândură, având o piatră drept perină.

În vara anului 1960, era bolnav şi suferea toate cu multă răbdare. Simţindu-şi sfârşitul aproape, miercuri 4 august, s-a împărtăşit cu Sfintele Taine, iar joi dimineaţa la orele 5 şi-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la vârsta de numai 47 de ani.

După trei zile, a fost înmormântat în aceeaşi peşteră de egumenul mănăstirii Sfântul Gheorghe, arhimandritul Amfilohie, iar ***la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg, nestricat de vreme, răspândind bună mireasmă, semn că l-a prea mărit Dumnezeu şi l-a numărat în ceata sfinţilor, pentru nevoinţa şi sfinţenia vieţii sale de pe pământ.*** O mare bucurie duhovnicească i-a cuprins pe toţi.

La 15 august 1980, acelaşi egumen i-a pregătit raclă sculptată în lemn de chiparos, l-a aşezat în ea, cu mare cinste, şi l-a dus în procesiune, împreună cu câţiva arhierei de la Patriarhia Ortodoxă din Ierusalim şi cu mii de pelerini care au venit la

praznicul Adormirii Maicii Domnului, hramul acestei mănăstiri, depunând sfintele moaşte în biserica cu hramul Sfântul Ştefan din incintă, unde se află şi moaştele Sfântului Gheorghe Hozevitul.

De atunci, vin zilnic pelerini ortodocşi, şi chiar catolici, ca să se închine la moaştele cuviosului, cerându-i ajutorul, pe care, toţi cei ce se roagă cu credinţă, îl primesc. Această strămutare a moaştelor Sfântului Ioan s-a făcut cu binecuvântarea patriarhului Benedict al Ierusalimului. El este cinstit de toţi ortodocşii, dar, mai ales, de cei din România, Grecia, Cipru şi Ţara Sfântă.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, luând în considerare sfinţenia vieţii cuviosului Ioan Iacob, şi văzând cinstitele sale moaşte, l-a trecut în rândul sfinţilor, la data de 20-21 iunie, 1992, sub numele de „Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ", fixându-i-se zi de prăznuire, 5 august, data mutării lui la cele veşnice.

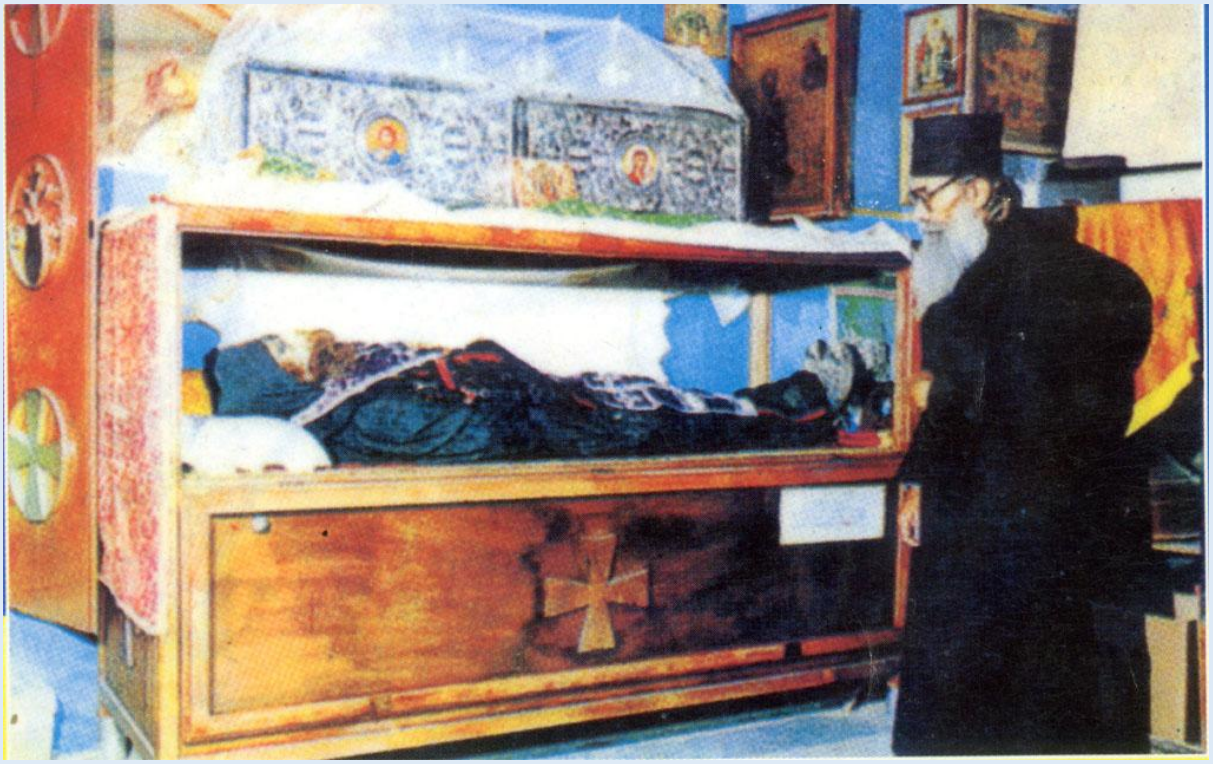

Părintele Ioanichie, ucenicul Sfântulului Ioan Iacob lângă raclă

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Actul de naştere a Sfântului Ioan Iacob

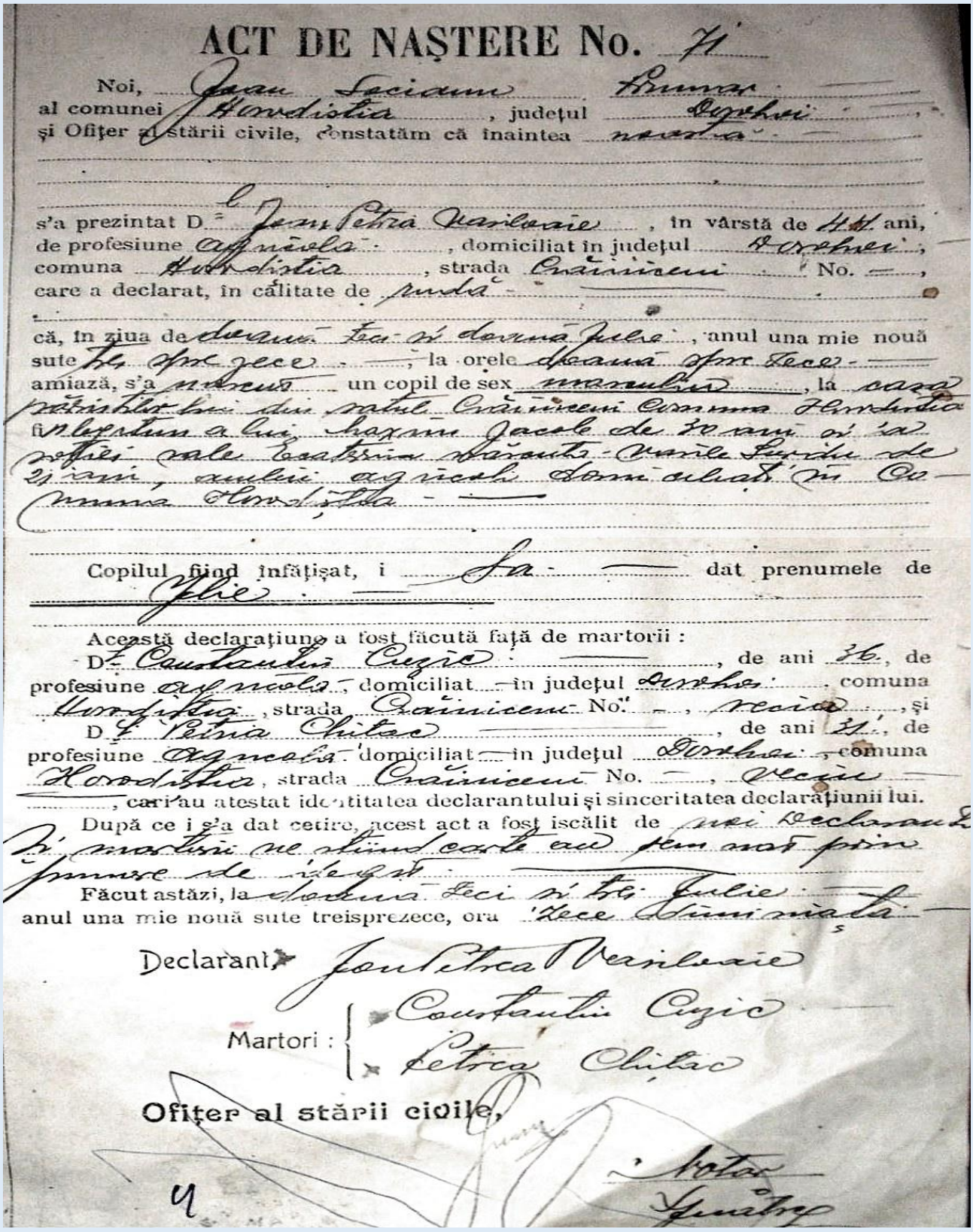

ACT DE NAŞTERE No. 71

Noi, Ioan Sociaun Primar
al comunei Horodiştia, judeţul Dorohoi,
şi Ofiţer al stării civile, constatăm că înaintea noastră

s'a prezintat D-l Ioan Petrea Vasiloaie, în vârstă de 44 ani,
de profesiune agricolă, domiciliat în judeţul Dorohoi,
comuna Horodiştia, strada Crăiniceni No. —,
care a declarat, în calitate de rudă

că, în ziua de doană zeci şi doană Iulie, anul una mie nouă
sute trei sprezece, la orele doană sprezece
amiază, s'a născut un copil de sex masculin, la casa
părinţilor lui din satul Crăiniceni Comuna Horodiştia
fiu legitim a lui Iaxim Iacob de 30 ani şi a
soţiei sale Ecaterina Vărcuţă-Vasile Suvdu de
21 ani, ambii agricoli domiciliaţi în Co-
muna Horodiştia

Copilul fiind înfăţişat, i Sa dat prenumele de
Ilie

Această declaraţiune a fost făcută faţă de martorii:
D-l Constantin Cuzic, de ani 36, de
profesiune agricolă, domiciliat în judeţul Dorohoi, comuna
Horodiştia, strada Crăiniceni No. —, vecin, şi
D-l Petrea Chiţac, de ani 31, de
profesiune agricolă domiciliat în judeţul Dorohoi, comuna
Horodiştia, strada Crăiniceni No. —, vecin
, cari au atestat identitatea declarantului şi sinceritatea declaraţiunii lui.
După ce i s'a dat cetire, acest act a fost iscălit de noi Declarant şi martorii ne ştiind carte au pus mai prin
primare de degit.
Făcut astăzi, la doană zeci şi trei Iulie
anul una mie nouă sute treisprezece, ora zece dimineaţa

Declarant, Ioan Petrea Vasiloaie

Martori: Constantin Cuzic
Petrea Chiţac

Ofiţer al stării civile,

Notar
Ignatie

Scrisoare renunţare la egumenie a Ieromonahului Ioan Iacob

Către

Înalt Prea Sfinţitul Justinian,
Arhiepiscopul Bucureştilor şi Patriarhul tuturor Românilor

Bucureşti.

Înalt Prea Sfinţite Stăpâne,

Cu adâncă smerenie, Vă rog să binevoiţi a lua în considerare smerita mea rugăminte:

Sunt aproape 5 ani de zile de când am primit egumenia Schitului românesc "Sf. Ioan Botezătorul", de la Iordan. De-atunci am avut parte în Palestina numai de lipsuri şi de suferinţă.

Străduinţele mele de a păstra şi de a spori bunurile acestui Schit s-au lovit totdeauna de vitregia vremurilor, care ne-a sporit mereu lipsa de mijloace pentru întreţinere, ne-a pricinuit pierderea personalului, ne-a adus boala şi descurajare.

Din cauza ostenelilor de tot felul şi a căldurilor de nesuferit din timpul verii, mă simt acum greu bolnav, de aceea am neapărată nevoie – şi de urgenţă – de o îngrijire serioasă.

Neavând aici la Iordan, în pustiu, posibilităţi de îngrijire, sunt nevoit să plec în altă regiune mai răcoroasă şi cu alte înlesniri.

De aceea vă fac cunoscut că, fiind cazul de boală grea, am apelat mai întâi la concursul Patriarhiei de Ierusalim spre a fi înlocuit provizoriu prin cineva dintre Românii de-aici, până ce veţi decide Î.P.S. Voastră cele de cuviinţă pentru egumenia Schitului de la Iordan.

Vă declar că, starea sănătăţii mele, zdruncinată de greutăţile de-aici şi în ultima vreme agravându-se mult, nu mai pot purta pe viitor sarcina egumeniei Schitului, deci Vă rog pe Î.P.S. Voastră ca să rânduiţi o altă persoană la conducerea sus numitului Schit, iar până atunci să-mi fie îngăduit a lăsa provizoriu administrarea

bunurilor acestui Schit asupra unuia din clericii români, potrivit cu avizul Prea Fericitului Patriarh Timothei al Ierusalimului.

Cu inima sdrobită şi cu glas slăbănogit de boală, Vă rog să luaţi în considerare umila mea cerinţă, slobozindu-mă de la Egumenie cu părintească purtare de grijă ce o implor cu lacrămi, eu cel înstrăinat de căminul părintesc

Iordan 8 Sept.
1952

Şi mai nevrednic între Ieromonahi
Ioan Iacob
Superiorul Schitului rom. de la Iordan

Către:

Înalt Prea Sfinţitul Justinian,
Arhiepiscopul Bucureştilor şi Patriarhul
Tuturor Românilor,
Bucureşti.

34/952

Înalt Prea Sfinţite Stăpâne,

Cu adâncă smerenie, Vă rog să binevoiţi a lua în considerare smerita mea rugăminte:

Sunt aproape 5 ani de zile decând am primit egumenia Schitului românesc „Sf. Ioan Botezătorul" dela Iordan. De-atunci am avut parte în Palestina numai de lipsuri şi de suferinţe.

Străduinţele mele de a păstra şi de a spori bunurile acestui Schit s'au lovit totdeauna de vitregia vremurilor, care ne-a sporit mereu lipsa de mijloace pentru întreţinere, ne-a pricinuit pierderea personalului; ne-a adus boala şi descurajarea.

Din cauza ostenelilor de tot felul şi a căldurilor de nesuferit din timpul verii, mă simt acum greu bolnav; deaceea am neapărată nevoie — şi de urgenţă — de o îngrijire serioasă.

Neavând aici la Iordan, în pustie, posibili-

lăţăţi de îngrijire, sunt nevoit să plec în altă regiune mai răcoroasă şi cu alte înlesniri;

Deaceea Vă fac cunoscut că, fiind cazul de boală grea, am apelat mai întâi la concursul Patriarhiei de Ierusalim spre a-şi înlocui provizoriu prin cineva dintre românii de-aici, până ce veţi decide I.P.S. Voastră cele de cuviinţă pentru egumenia Schitului dela Iordan.

Vă declar că, starea sănătăţii mele, zdruncinată de greutăţile de-aici şi în ultima vreme agravându-se mult, nu mai pot purta pe viitor sarcina egumeniei Schitului, deci Vă rog pe I.P.S. Voastră ca să rânduiţi o altă persoană la conducerea sus numitului Schit, iar până atunci să-mi fie îngăduit a lăsa provizoriu administrarea bunurilor acestui Schit asupra unuia di[n] clericii români, potrivit cu adr. Prea Fericitului Patriarh Timothei al Ierusalimului.

Cu inima sdrobită şi cu glas slăbit ajuns de boală, Vă rog să luaţi în considerare umila mea cerinţă, slobozindu-mă dela Egumenie cu părintească purtare de grijă ce-o implor cu lacrămi, eu cel înstrăinat de căminul părintesc

şi mai netrebnic între monahi,

Ioan Iacob

Superiorul Schitului rom. dela Iordan

...rdan 8 Sept.

1952.

Manuscris, transcrieri

Transcrieri

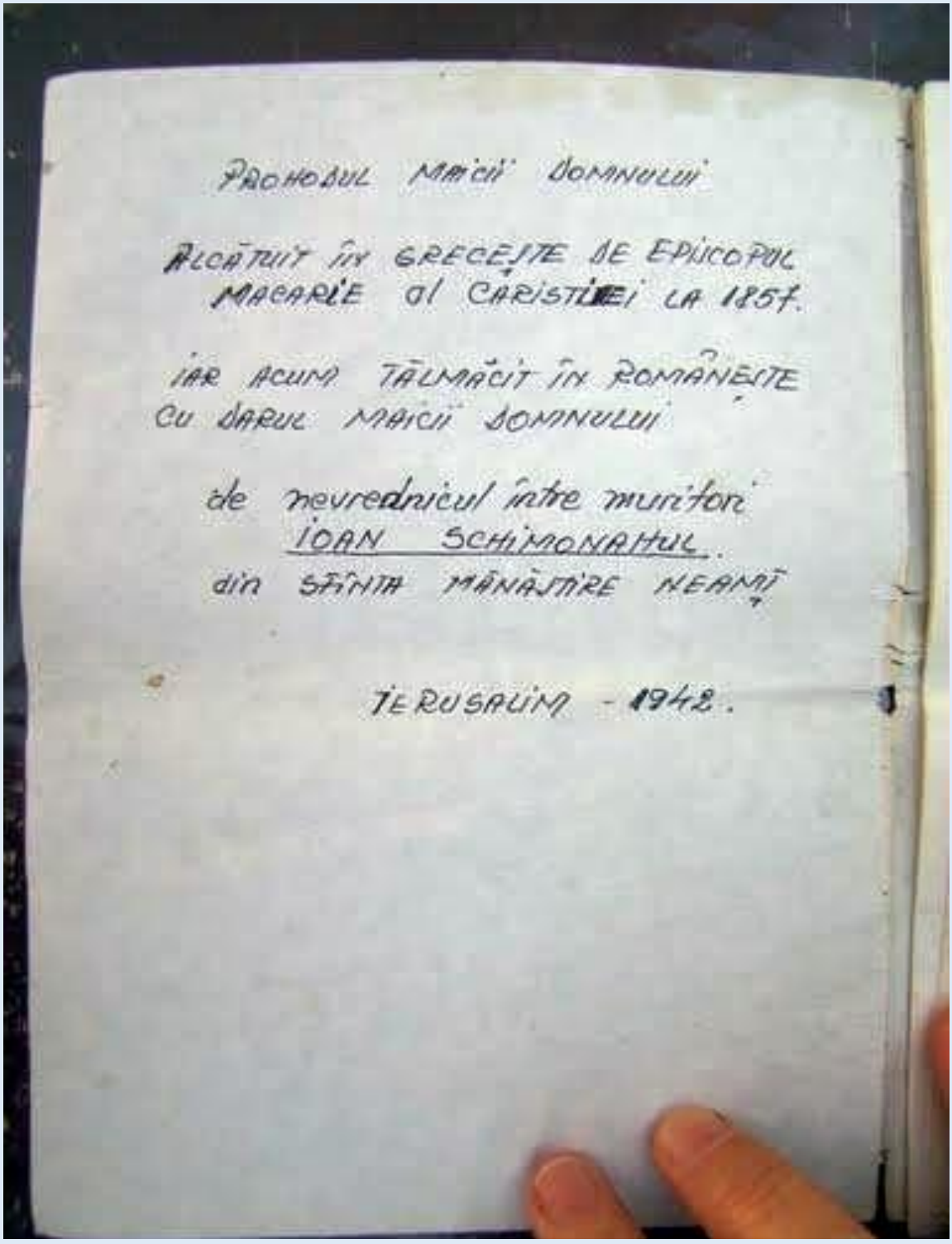

PROHODUL MAICII DOMNULUI

ALCĂTUIT ÎN GRECEȘTE DE EPISCOPUL MACARIE AL CARISTIEI LA 1857.

IAR ACUM TĂLMĂCIT ÎN ROMÂNEȘTE CU DARUL MAICII DOMNULUI

de nevrednicul între muritori IOAN SCHIMONAHUL. din SFÂNTA MĂNĂSTIRE NEAMȚ

IERUSALIM - 1942.

Către cititor:

Această cunună de viersuri cu lăcrimioare s-a împletit la umbra închisorii din timpul crâncenului și celui de-al II-lea război european.

De aceia să nu fie de mirare cititorului dacă se vor găsi unele floricele cam palide, căci nu le-a văzut soarele libertății; iar mâna împletitorului este slabă din cauza boalei îndelungate.

Ioan Iacob schimonah.
22 iulie 1942.

Copiat azi 10 septembrie 1991
M. M-tia Isidora, M-rea Eleon.

Manuscris

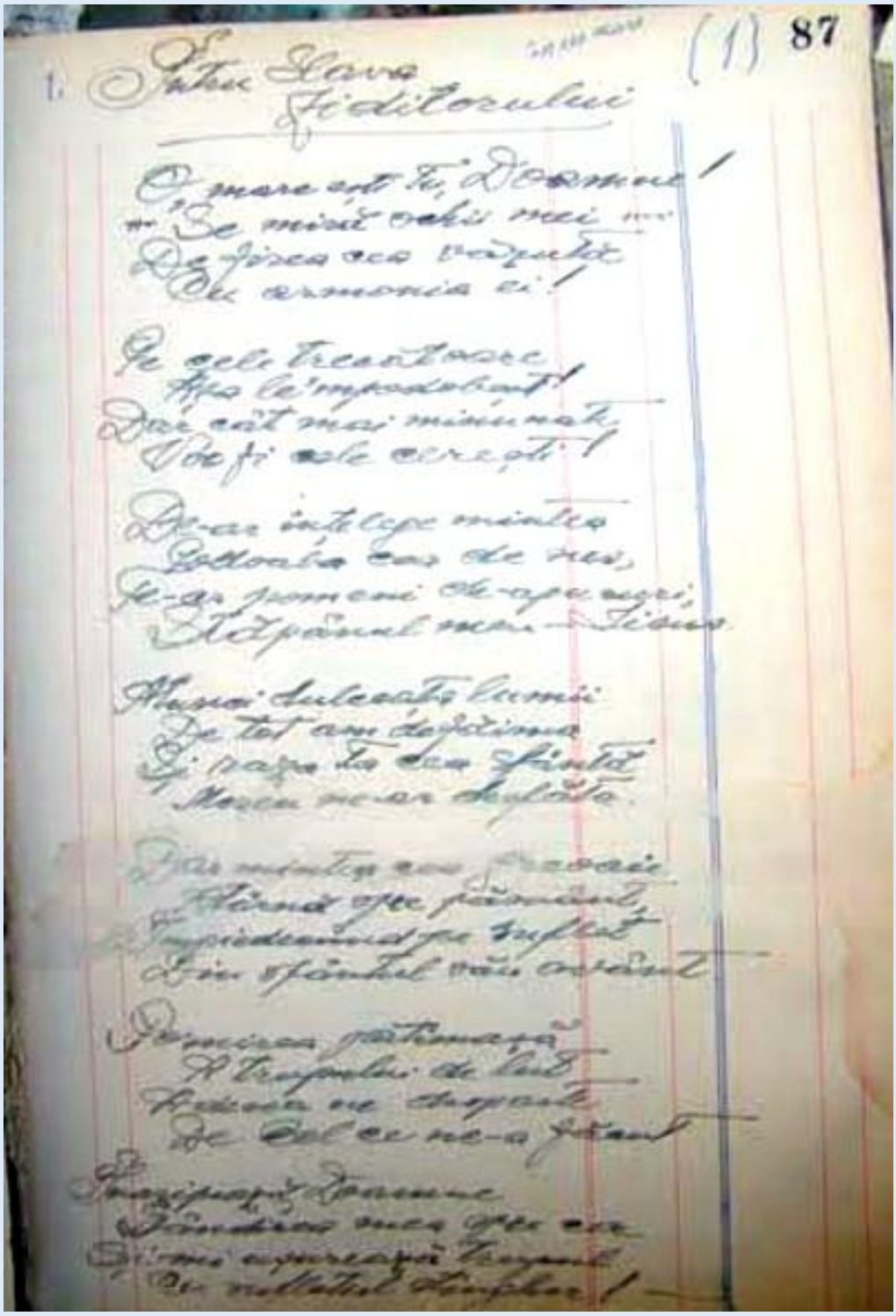

Întru Slava Ziditorului

O, mare eşti Tu, Doamne!

Se miră ochii mei
De firea cea văzută
Cu armonia ei!

Pe cele trecătoare
Aşa le-mpodobeşti!
Dar cât mai minunate
Vor fi cele cereşti!

De-ar înţelege mintea
Podoaba cea de sus,
Te-ar pomeni de-a pururi,
Stăpânul meu – Iisus.

Atunci dulceaţa lumii
De tot am defăima
Şi raza Ta cea Sfântă
Mereu ne-ar desfăta.

Dar mintea cea greoaie
Atârnă spre pământ,
Împiedicând pe suflet
Din Sfântul său avânt.

Pornirea pătimaşă
A trupului de lut
Adesea ne desparte
De Cel ce ne-a făcut.

Înaripează, Doamne
Gândirea mea spre cer
Şi-mi uşurează trupul
Cu sufletul stingher!

Moaştele Sfântului cuvios Ioan Iacob Hozevitul

Sfintele moaşte întregi ale Sfântului cuvios Ioan Iacob de la Neamţ, cu excepţia degetului mic, se află la Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul din apropiere de Ierihon.

1913-1960

1913-1960
21 12:11

Sf. Ioan Iacob
Românul

1913-196

✣ CELE mai recente sfinte moaște întregi, care au fost așezate spre închinare în biserica mică, aparțin Sfântului Ioan Iacob Românul (1913 - 1960). A venit în Tara Sfântă din România, de la Mănăstirea Neamț, în 1936 urmare a introducerii calendarului Gregorian în Biserica Ortodoxă Română, fiind călăuzit de duhul credinței adevărate și de o iubire arzătoare față de Mântuitorul Iisus Hristos. Înainte de a veni în Mănăstirea Sf. Gheorghe s-a nevoit în Lavra Sf. Sava și la Schitul Românesc de la Iordan.

✣ ULTIMII șapte ani ai vieții pământești Sf. Ioan Iacob i-a petrecut într-o peșteră de pe această vale, în apropiere de Schitul Sf. Ana, mama Fecioarei Maria, în nevoințe aspre, tăcere adâncă, rugăciune neîntreruptă, așternându-și trăirea în versuri sau traducând din operele Sfinților Părinți, după a căror învățătură s-a călăuzit toată viața, lăsându-le urmașilor ca pe o neprețuită hrană duhovnicească. Amin.

Afişul care era la racla Sfântului

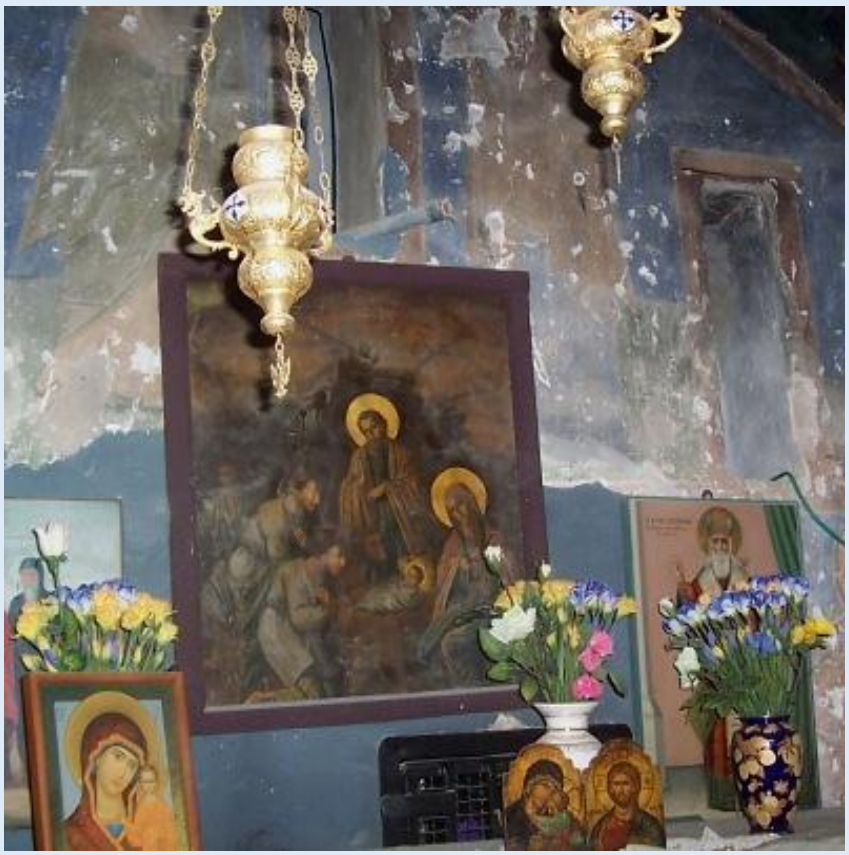

Icoane la racla Sfântului şi în jur

Veşmântul care a învelit moaştele Sfântului Ioan Iacob Hozevitul de la Neamţ se află la:

- **Biserica din lemn Sfânta Vineri** Drumul Taberei (cu hramul Sf. Cuv. Parascheva), Bucureşti, Str. Braşov Nr. 21C, cartier Drumul Taberei.

Părticele din Moaştele Sfântului se află la:

- **Biserica Mitropoliei din Iaşi**;
- **Biserica din lemn Sfânta Vineri** Drumul Taberei (cu hramul Sf. Cuv. Parascheva), Bucureşti, Str. Braşov Nr. 21C, cartier Drumul Taberei;
- **Schitul Darvari**, Str. Schitul Darvari Nr. 3, lângă Grădina Icoanei;
- **Biserica Sfântul Nicolae Rusă** (a studenţilor), Bucureşti, Str. Ion Ghica Nr. 9, lângă Universitate;

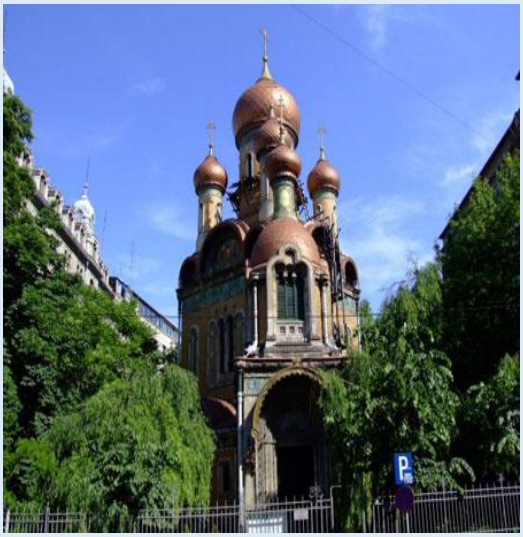

Răcliţa de la Biserica Rusă

- **Biserica Boteanu**, Bucureşti, Str. Boteanu Nr. 8 (oarecum paralel cu Bd. Magheru, perpendicular pe str. C. A.Rosetti);

- **Mănăstirea Sfântul Nicolae-Mihai Vodă**, Bucureşti, Str. Sapienţei Nr. 4 (la câteva sute de metri de staţia de metrou Izvor);
- **Mănăstirea Brâncoveni**, com. Brâncoveni, jud. Olt (este situată la 20 km sud-vest de Slatina, la sud de Piatra Olt, în zona şoselei Slatina-Caracal, şi la 6 km de halta Pârşcoveni, de pe linia ferată Piatra Olt-Caracal);

Peştera în care s-a nevoit Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

- **Mănăstirea Sireti** – Sfântul mare mucenic Iacov Persul. În inima Basarabiei, la 16 km de Chişinău stă de veghe, ca un ochi de cer deschis între colinele înverzite, Mănăstirea Sfântului mare mucenic Iacov Persul, ctitorie monahicească contemporană ce se vrea a nu ruşina tradiţia ci a o continua creator; De menţionat că al treilea hram al acestei sfinte mănăstiri este prăznuirea prea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Ioan Iacob Hozevitul;
- **Biserica Seminarului Ortodox Veniamin Costachi** de la Mănăstirea Neamţ (de la Târgul Neamţ sunt cca. 15 km, iar municipiul Târgul Neamţ este în legătură cu şoseaua europeană E 85 care duce spre Paşcani, Suceava şi Bucureşti).

Racla de argint în care se află degetul Sfântului Ioan Iacob la Biserica Seminarului Mănăstirii Neamţ

Încă în anul 1995 (când la biserica actuală erau turnate doar temeliile), PF Daniel a dăruit Seminarului camilafca şi metaniile Sfântului Ioan iar în ziua hramului din 5 august 1999 a adus în procesiune degetul sfântului. Camilafca şi metaniile sfântului au fost primite de către PF Daniel în anul 1993 de la ucenicul Sfântului Ioan, Ierom. Ioanichie Pârâială, prin Ierom. Visarion Bârsan, care a vieţuit o vreme în Mănăstirea Sfântului Gheorghe Hozevitul.

Părticica din moaştele Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ a fost primită de la Patriarhia Ierusalimului la 14 octombrie 1992, când a avut loc proclamarea solemnă a canonizării Sfântului.

La hramul din anul 2002, PS Ioan, episcopul Harghitei şi Covasnei a dăruit Seminarului de la Mănăstirea Neamţ, pentru biserica Sfântului Ioan Iacob, Ceaslovul Sfântului, carte de care nu s-a despărţit niciodată şi pe care se pot descifra până astăzi urmele degetelor şi ale lacrimilor Sfântului.

“Am fost binecuvântaţi ca în această biserică să primim mai multe obiecte care au aparţinut Sfântului Ioan Iacob: camilafca, metaniile, Ceaslovul, o copie după Liturghierul după care a slujit Sfântul. Ulterior am primit o părticică din moaştele Sfântului. Este o mare bucurie să-i vezi pe credincioşii care se folosesc din darurile Sfântului Ioan şi care vin apoi să mulţumească acestuia cu lacrimi pentru împlinirea cererilor lor. Sfântul Ioan aduce bucurie în sufletele tuturor celor care îl iubesc pe Hristos”, a mai adăugat pr. Ioan Mihoc."

Viaţa pe scurt a părintelui schimonah Ioanichie Pârâială (1908-1992)

Părintele Ioanichie s-a născut într-un sat lângă Râmnicu Sărat. A stat câţiva ani în Mânăstirea Ciolanu din judeţul Buzău, apoi împreună cu sora sa, maica Magdalena, au venit în Ţara Sfântă.

A stat la Ierusalim la Mormântul Domnului, la Peştera Naşterii Domnului din Betheleem şi la Mânăstirea Sfântului Sava, unde a cunoscut pe Sfântul Ioan Iacob.

La Peştera Colomona, lângă Marea Moartă, aproape de Valea Iordanului, s-a dus şi cuviosul Ioanichie ca ucenic al Sfântului Ioan Iacob şi i-a rămas intim şi credincios, până la moartea Sfântului în 1960.

Englezii i-au închis pe toţi monahii români, germani, italieni într-un lagăr pe toată durata războiului al doile mondial. Aici au fost şi cuviosul Ioanichie împreună cu Sfântul Ioan Iacob.

După lagăr ambii au revenit în Mânăstirea Sfântul Sava; după un timp au luat în primire Biserica română de la Iordan timp de 5 ani, după care s-au retras în pustie la Peştera Sfânta Ana deasupra pârâului Horat. În Peşteră, vara era foarte cald şi iarna foarte frig; Sfântul Ioan Iacob fiind şi bolnav, cuviosul Ioanichie a avut grijă de el.

După moartea Sfântului, cuviosul Ioanichie s-a retras în Mânăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul şi s-a ocupat cu editarea scrierilor Sfântului Ioan Iacob, tipărind două volume: “Hrană duhovnicească”, Ierusalim, vol I în 1968 şi vol. II în 1970, ce cuprind numai o parte din opera Sfântului Ioan.

În 1980 a asistat la descoperirea Moaştelor întregi ale Sfântului Ioan – depuse în Biserica Sfântului Ştefan – şi de atunci a stat lângă Moaştele Sfântului până la moartea sa.

Părintele Ioanichie era foarte necăjit că nu se găsesc români care să stea la Hozeva lângă Moaştele Sfântului. Părintele Visarion de la Mânăstirea Putna a stat un timp, dar a părăsit postul şi în prezent nu se mai află nici un român la Hozeva.

Sfântul Ioan Iacob şi ucenicul său, schimonahul Ioanichie, au fost apărători ai calendarului pe stil vechi. În anul 1924 Patriarhii Bisericilor Ortodoxe au schimbat calendarul Iulian, îndreptat de Sfinţii Părinţi la întâiul Sinod ecumenic, cu cel Gregorian ca să fie în acord cu Biserica din Apus. Au rămas cu calendarul vechi Patriarhia din Ierusalim, întreaga Rusie, Sfântul Munte Athos, Serbia şi parţial celelalte Biserici din ţările ortodoxe. Această împărţire a Bisericii Ortodoxe în două şi mai multe părţi a dus la conflicte şi certuri, făcându-se păcat mare.

În 1992 înainte de a muri, părintele schimonah Ioanichie a trimis ultima sa mărturie, despre "Măcelul de la Cucova":

"Tulburările stiliste s-au aflat în discuţia parlamentului. În 22 decembrie 1935 distinsul nostru prieten, deputat de Cetatea Albă, d-nul Th. Iacobescu în urma intervenţiilor d-lui Nicuşor Graur a adresat domnilor miniştri de interne şi justiţie interpelări asupra următoarelor:

"În judeţul Putna, în tot timpul anilor 1934-1935 a fost dezlănţuită o adevărată teroare împotriva credincioşilor stilului vechi. Teroarea administrativă a culminat în măcelul de la Cucova: credincioşii Stilului Vechi din judeţele Putna, Bacău, Tecuci au hotărât ridicarea unei mânăstiri în jud. Putna cu autorizaţia primăriei Cucova. Având toate formalităţile legale îndeplinite, au cumpărat un teren prin act autentic făcut la primăria Sascut, au ridicat apoi mânăstirea şi câteva chilii, împrejmuind totul printr-un gard. Începură şicane administrative ziua şi noaptea, jandarmii încercând să pătrundă în curtea mânăstirii sub diferite pretexte insultând, ameninţând şi lovind. Credincioşii s-au plâns Ministerului de Interne, care a dat ordin la 14 mai 1935 legiunii de jandarmi Putna, să nu se mai amestece în chestiunile religioase şi să le lase libertatea de manifestare a cultului lor.

Cu toate acestea la 27 mai, două săptămâni după ordinul de mai sus organele administrative şi numeroşi jandarmi au descins la Cucova cu hotărârea de a pătrunde cu forţa în curtea mânăstirii. Credincioşii din interior s-au opus închizând porţile şi comunicând că nu primesc să intre jandarmii înăuntru, fiindu-le teamă. A

început atacul care s-a transformat în măcel. S-au tras focuri, s-au aruncat pietre, s-a izbit cu ciomege şi topoare pentru a forţa credincioşii să cedeze. Aceştia, fără cel mai mic act de violenţă, au ridicat doar icoana Maicii Domnului, strigând: "Omorâţi-ne, primim moartea cu ochii!". După o zi, jandarmii au pătruns în curte, omorând 5 oameni şi rănind grav 27, devastând tot şi distrugând icoane, cărţi sfinte, odoare bisericeşti etc. Astăzi pe locul unde a fost mânăstirea nu se mai găseşte nimic. Totul a fost ras până la pământ.

Cei care au putut să scape au fost fugăriţi prin pădure timp de două luni; cei prinşi, în frunte cu cei răniţi, au fost bătuţi, maltrataţi, raşi pe cap şi cu bărbile tăiate. 40 de oameni au fost deţinuţi 4-5 luni, torturaţi pentru a mărturisi lepădarea de credinţa lor. Apoi Parchetul Putna a dat rechizitoriul împotriva lor pentru rebeliune în masă.

Întrebăm: au cunoştinţă d-nii miniştrii de interne şi justiţie de măcelul de la Cucova? Cine sunt autorii crimelor şi ai barbariilor? Cine răspunde pentru sângele vărsat? "

La Cucova a fost măcel în toată puterea cuvântului, unii nu voiau să se apere; asasinii sunt acoperiţi; credinţa se plăteşte cu sânge. Eu am fost aici – m-am pus cu faţa la pământ ca să scap cu viaţă.

Monahul Ioanichie, rugaţi-vă pentru mine, păcătosul"

Învăţăturile duhovniceşti ale Sfântului Ioan Iacob Hozevitul - “Sâmburaşi duhovniceşti” semănaţi cu lacrimi pentru noi

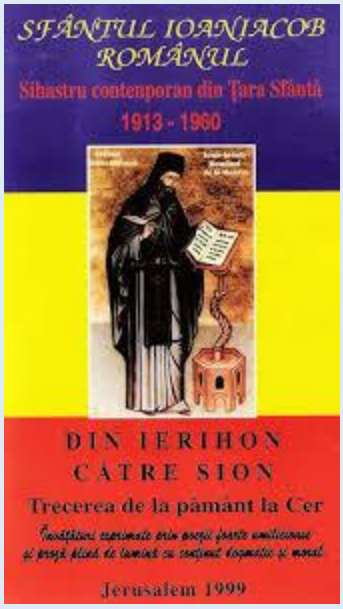

Învăţăturile duhovniceşti ale Sfântului Ioan Iacob Hozevitul - “Sâmburaşi duhovniceşti”semănaţi cu lacrimi pentru noi (5 august):

https://www.academia.edu/122592436/%C3%8Env%C4%83%C5%A3%C4%83turile_duhovnice%C5%9Fti_ale_Sf%C3%A2ntului_Ioan_Iacob_Hozevitul_S%C3%A2mbura%C5%9Fi_duhovnice%C5%9Fti_sem%C4%83na%C5%A3i_cu_lacrimi_pentru_noi_5_august_

https://archive.org/details/samburasi-duhovnicesti

https://www.slideshare.net/slideshow/invataturile-duhovnicesti-ale-sfantului-ioan-iacob-hozevitul-samburasi-duhovnicesti-semanati-cu-lacrimi-pentru-noi-5-august/270772356

***

Sursa: Sfântul Ioan Iacob Românul (Hozevitul), Din Ierihon către Sion. Trecerea de la pământ la cer

Iubiţii mei fraţi şi surori întru Domnul

Pentru dragostea lui Hristos, care ne apropie duhovniceşte pe cei risipiţi şi nemângâiaţi părinteşte, pe cei oropsiţi (cari suntem de o credinţă şi un cin), vă rog

eu mult păcătosul şi nevrednicul vostru frate, să mă îngăduiţi a vă face o mică mărturisire:

Ştiţi că fiecare om se îndeletniceşte în viaţă cu ceea ce a învăţat de mic: plugarul cu aratul, morarul cu măcinatul, croitorul cu cusutul, lemnarul cu cioplitul, bucătarul cu gătitul, doctorul cu lecuitul şi fiecare lucrează acolo unde se pricepe şi unde este obişnuit.

Eu unul n-am avut parte să deprind vreo meserie ca lumea, prin care să mă înlesnească în viaţă. Am fost de mic stângaci la lucruri practice şi văzând ai mei că nu pot scoate nimic din mine, m-au dat pe mâna dascălilor, care s-au străduit săracii cu mine nu mai puţin de 12 ani de zile, până ce m-au învăţat desăvârşit a citi şi a scrie.

După ce le-am scos peri albi în cap şi când credeau că au făcut om din mine, atunci m-au scăpat fără veste la mânăstire.

Acolo m-au cercat părinţii la felurite ascultări (până ce la urmă m-au trimis şi ca vânzător la crâşma mânăstirii din Humuleşti) dar eu nefiind deprins, pe toate le făceam pe dos.

Dacă au priceput proiestoşii, că eu nu sunt bun la nimic altceva, decât la citit şi la scris, atunci mi-au dat de lucru cu cărţile şi hârtiile (pe la Seminarul mânăstirii, pe la cancelarie şi la bibliotecă). Acolo am mucegăit eu mai toată vremea, de la vârsta de 18 ani. Chiar şi aici în Palestina, la mânăstirea Sfântul Sava, m-au lăsat în cele din urmă mai mult cu cititul la Biserică şi la chilie (unde mă ocupam în taină şi cu scrisul). Au înţeles şi acolo că nu pot face din mine nici bucătar, nici econom şi nici îngrijitor de metoace, de aceea m-au lăsat la ceea ce mă pricep.

A fost o vreme când au încercat cei mari să-mi smulgă condeiul şi cărţile din mână şi nu ştiu cum (din greşeală ori din nevoie) mi-au dat să ţin în mâna mea stângace "cârja" grea de egumen. Dar eu ca cel neîncercat am apucat-o şi pe asta anapoda şi lunecând, m-am povârnit la vale spre Marea Moartă! După ce m-au bântuit mereu valurile ei cele amare şi sărate aproape 6 ani de zile (1), am scăpat abia viu pe această stâncă de granit, ca pe un ostrov la liman (2).

Aici frecându-mă mereu de stânca asta grunţuroasă, s-a mai luat rugina de pe peniţa mea părăsită şi am început să-mi văd de ocupaţia mea veche, adică scrisul, pe care-l am ca rucodelie (lucrul mâinilor) în viaţa mea singuratică.

Dar rucodelia mea nu se întreabă aici pe piaţă, căci lumea de azi este sătulă până în gât de cărţi şi caiete.

În vremea veche pe la Sihăstrii, scrisul şi copierea cărţilor era cea mai de seamă ocupaţie a călugărilor, căci lumea căuta cărţile ca pe aur şi argint.

Pe atunci nu era descoperit tiparul, care să concureze pe scriitori şi nici radioul ca să distreze pe cititori.

Acuma lumea săraca este tare grăbită, n-are vreme să-şi strice ochii cu buchiile călugărilor mucegăiţi.

Azi, poţi zice că se întreabă (solicită) cărţile mai mult de către cei cu dughene, ca să învelească cu ele brânza şi măslinele, decât de către cititori.

Mi-aduc aminte că acum vreo 20 de ani în urmă, mi-a povestit un cuvios părinte de la Mânăstirea Neamţ (anume Iov Burlacu, farmacistul mânăstirii) că a aflat aproape de Sfânta Mitropolie de la Iaşi un negustor evreu, care avea un beci plin de cărţi bisericeşti (Pedalioane, Ceasloave, Psaltiri, Proloage etc.) pe care le luase de la nişte proiestoşi de modă nouă şi acum se servea cu ele în dugheană. Întregi n-avea voie să le vândă la nimenea. Tot aşa am aflat de la unii, că şi la Ierusalim poţi găsi pe la dosuri, la negustori păgâni, multe cărţi bisericeşti de mare valoare, pe care ei le au în loc de ziare vechi.

Aşa este duhul lumii de azi şi n-ai ce-i face. Dacă se găseşte vreun călugăr care mai scutură vechiturile lui de cărţi şi mai picură din ele vreun strop de cuvinte duhovniceşti pe hârtie, asta le vine poate cam de şanţ la unii. Şi eu le dau dreptate, căci la zgomotul radioului cuvântul Evangheliei sau al Sfinţilor Părinţi nu se mai poate auzi. Iar la luminaţia electrică şi la strălucirea luxului modern, nu se mai poate pricepe întunericul şi calicia din suflet. Şi asta o zic pentru cei din lumea modernă, însă o bucăţică din lume suntem şi noi, săracii.

Poate vor zice unii că şi la radio auzi Evanghelie, Liturghie şi Predici. Cum nu, cum nu! le auzi foarte frumos după ce rag ca boii fel de fel de măscărici lumeşti şi te întunecă cu cele păgâneşti, apoi începe să îngâne şi cele sfinte după cum şi diavolul, ispitindu-L în tot chipul pe Mântuitorul în pustie Îi pomeneşte şi de cuvinte din Scriptură. Dar oare din evlavie o face asta?

Acum să lăsăm moda în pace şi să ne întoarcem la vorba noastră. Eu cred că o îndeletnicire pe care o aveau şi părinţii din vechime nu vatămă deloc pe lumea de

azi. Mai ales dacă materialele, adică frunzele, pentru rucodelie sunt luate din Sfânta Scriptură şi nu au nimic străin de pravoslavnica credinţă.

Or fi poate mulţi care sunt ghiftuiţi şi n-au nevoie de vreo gustare săracă pe care le-o întind eu smeritul. Pentru asta nu este nici o supărare. Cu sila nu pot face pe nimeni să primească lucrul meu.

Eu împart din rodul ostenelilor mele la oricine se întâmplă, fără să am vreo pretenţie de plată, căci acum plata mi-ar aduce mai mult pagubă decât folos.
Un bătrân din Egipt împletea coşniţe şi le arunca pe apă, căci nu avea cui le vinde. Şi eu împletesc ce pot şi neavând chip de vânzare le arunc la trecători (adică la fraţii şi surorile de acelaşi neam) pe degeaba. Cine are nevoie primeşte rucodelia mea şi caută să folosească şi altora. Alţii primesc hârtiile ca să le aştearnă frumos pe masă, ori pe fundul cufărului. Şi în sfârşit sunt unii mai habotnici, (mai grăbiţi în viaţă) cari în graba lor cea mare le calcă în picioare pe bietele mele împletituri, sau le sfâşie frumos şi se duc în drumul lor. Pot să le zic ceva la unii ca aceştia? Nicidecum. Că eu le-am întins de bunăvoie. Nu mi-au cerut ei.

După cum nu-mi este de folos ca să cer plată de la cei cari se folosesc de rucodelia mea, tot aşa nu pot să mă supăr, dacă cineva o defaimă sau o distruge.

În Sfânta Evanghelie, Domnul ne arată prin pilda semănătorului, că sămânţa se aruncă în toate părţile: şi lângă cale, şi în spini, şi pe locuri pietroase, ca şi pe pământul cel bun. Că din toate semincioarele tot va răsări ceva la urmă (deşi poate că sămânţa este cam slabă).

Din ceea ce mi-a dat Bunul Dumnezeu şi din cele ce am adunat din cărţile Sfinţilor Părinţi, eu mă străduiesc să alcătuiesc cărticele mici sau foi, pe care să le am la îndemână pentru folosul meu şi a celor care poate sunt lipsiţi de cărţi, iar dacă le au, poate că nu au vremea să le citească în întregime. De aceea eu le scriu mai pe scurt pentru uşurinţă. Aceste foi şi caiete sunt ca nişte sâmburaşi duhovniceşti pentru cei cu sufletul nevoiaş ca şi mine.

Acei care sunt sătui de poame cărnoase, desigur că nu se uită la sâmburi. Dar îi rog, pentru Dragostea lui Dumnezeu să nu le calce în picioare şi să piardă aceste semincioare, care sunt adunate cu sudori şi cu lacrimi, căci vor veni zile, când se vor strânge de vrăjmaşi cărţile cele bune (adică poamele cele duhovniceşti) şi atunci nevoiaşii vor căuta sâmburaşi vechi şi nu vor afla.

Va veni vremea când va fi foamete de cuvântul lui Dumnezeu şi Biserica se va refugia în pustie, prin crăpăturile pământului.

De aceea vă rog să păstraţi ca ochii din cap Sfintele cărţi, iar însemnările scoase din ele să nu le defăimaţi, dacă ele n-au ceva străin la dreapta credinţă.

Cele scrise din nevrednicia mea sunt: o parte tâlcuite din greceşte (cari nu s-au scris încă pe româneşte), iar altele sunt alcătuite pe scurt din Sfânta Scriptură, ori din cărţile Sfinţii Părinţi (ca o esenţă dintr-o floare) şi sunt aşezate în calupul versului, ca să fie mai uşor de citit. Toate au în ele chiagul dreptei credinţe şi sunt presărate cu mărturii de la Sfinţii Părinţi ca şi cu nişte mirodenii, ca să nu se strice. Vă rog pe toţi din inimă să înţelegeţi şi asta: că eu pe toate le scriu pentru mustrarea neputinţelor mele şi pentru trezirea simţurilor mele cele amorţite. Totodată ele sunt şi ca o mărturisire înaintea Ziditorului, a nenumăratelor mele fărădelegi, când nu mai am cui le mărturisi.

Deci să nu vi se nască părerea că eu le scriu pentru mustrarea altora. Eu toate le scriu pentru mustrarea mea, că doară va lua vreun folos ticălosul meu suflet. Dacă mustrarea conştiinţei mele se potriveşte şi la alţii asta nu înseamnă că eu le-am scris în pofida lor. Dacă înainte vreme am amintit şi nume străine în foile mele, apoi asta am făcut-o numai în problema Iordanului şi nu din răutate, ci din adâncă durere pentru un locaş sfânt, care se pustieşte, pentru hatârul unuia ca Gherasim.

Mi-ar fi cu neputinţă să alcătuiesc stihuri, până nu simt adânc în inima mea ceea ce scriu. Cuvintele stihurilor izbucnesc din inimă ca nişte scântei dintr-o cremene, dar asta se întâmplă numai atunci când cremenea inimii este lovită de amnarul durerii sau al bucuriei, al mustrării pentru păcate sau al recunoştinţei faţă de milostivul Dumnezeu. Ceea ce nu simt, eu nu pot cânta în versuri, adică nu pot împleti cuvinte în stihuri care să mişte inima altora.

Când scriu ceva mai mişcător, simt o durere în inimă, ca şi cum stihurile ar fi nişte fărâmituri desprinse din însăşi inima mea zdrobită, de aceea şi cuvintele curg însoţite de lacrimi uneori. Pentru asta adevăratele stihuri mişcă pe cititori aproape tot aşa cum a fost mişcată şi inima celui ce a scris.

De aici puteţi înţelege mai bine că stihurile mele zugrăvesc durerea ori bucuria inimii mele, iar nu dureri ori bucurii străine. Eu până nu simt, nu pot scrie.

Până nu mă mustră cugetul, nu pot să scriu stihuri de mustrare.

Şi acum fraţilor şi surorilor duhovniceşti, de v-am jignit cu ceva prin cuvintele mele sau prin purtările mele, vă rog întru numele cel Sfânt al Domnului să mă iertaţi, căci cine ştie dacă ne vom mai vedea în viaţa asta. Să nu aveţi vreo părere greşită din cele ce scriu eu. Au fost unii, care m-au rugat să le copiez din hârtiile mele şi din asta am prins curaj să scriu mai multe şi să le împrăştii la mai mulţi fraţi şi surori, către care eu mă simt mai îndatorat pentru multe binefaceri. Când eu eram în grea strâmtoare şi sărăcie, mai toţi au alergat ca să mă ajute cu ceva, ba unii au ajuns până la jertfă. Şi eu am primit prinosul dragostei lor cu mulţumire. Azi, oare de ce să vă jignească, dacă eu vă întind cu drag, rodul cel sărac al ostenelilor mele? Aud că unii se înfurie şi vor să împungă, când eu le întind cu dragoste ceea ce am.

Din nou vă zic să iertaţi pe săracul vostru frate, care n-are ceva mai bun, ceva mai de preţ să vă pună înainte, ca chezăşie pentru dragostea ce vă datorează. Acest frate al vostru a fost gata odinioară să se jertfească pentru folosul vostru obştesc, dar voi nu l-aţi priceput, iar jertfa lui aţi defăimat-o, de aceea nu v-a putut ajuta. El însă va rămâne adânc recunoscător la cei care i-aţi ridicat oarecând crucea greutăţilor (ca şi Simion Cirineanul), sau i-aţi şters sudorile de sânge pe drumul cel greu al necăjitei lui egumenii.

Gândindu-mă că mulţi din frăţiile voastre, înhămaţi fiind la ascultări în locaşuri străine, unde nu puteţi auzi o slujbă ori o citire românească, m-am gândit zic, că poate un bucheţel ori o cununiţă împletită cu floricelele graiului românesc, să vă aducă o mică mângâiere. Dacă veţi întâlni şi spinii mustrărilor, să nu vă tulburaţi, că ei nu sunt pentru voi, ci pentru mine. Ei sunt culeşi din inima mea cea stearpă.

Ibiţii mei fraţi, în starea în care mă găsesc eu astăzi, nu vă mai pot sluji la nimic, fiind prea neputincios.

Dacă aş fi silit să intru iarăşi în osteneli şi scârbe ca înainte, în scurtă vreme mă pogor în groapă. Din asta am căpătat şi boala care nu se desparte de mine.

Ceea ce mi-a rămas de făcut în viaţa aceasta este să-mi plâng păcatele şi pe cât îmi ajută Dumnezeu să mai adun mănunchiuri duhovniceşti, ca să fie merinde sufletească pentru mine şi pentru cei nevoiaşi ca mine. Poate folosindu-mă eu, voi putea să folosesc şi altora, care n-au răgaz acum să răsufle. Altceva nu sunt în stare să fac.

Dacă aş şti că măcar câţiva au dragoste să jertfească o oră pe săptămână pentru citire, eu aş prinde mult curaj să descopăr multe comori duhovniceşti din limba greacă.

Ori dacă mai este cineva din cei mari ori din frăţiile voastre, care ar mai crede însă că ar putea să mai pună vreo sarcină (ca înainte) pe spatele mele cele slăbănogite, eu îl rog pe unul ca acela să se părăsească de acel gând, că ce nădejde poate să mai fie la cel din groapă?

Mântuiţi-vă cum puteţi şi prin cine puteţi, că Slavă Domnului, încă mai aveţi prin cine.

Pentru mine gropniţa de aici se arată a fi mai primitoare decât nisipul Sfântului Iordan.

Lui Sfântul Ioan Botezătorul îi place să rămâie mai departe singur, desculţ şi flămând, acolo pe malul Iordanului (3), decât să aibe un ucenic nepriceput ca mine.

Al vostru nevrednic frate şi smerit rugător către Domnul, Ioan Ieromonahul.

(1) A fost egumen la schitul românesc de la Iordan.
(2) S-a retras la peştera şi Schitul Sfintei Ana
(3) Schitul românesc de la Iordan avea ca patron pe Sfântul Ioan Botezătorul.

Predici şi editoriale despre Sfântul cuvios Ioan Iacob Hozevitul

Părintele Cleopa Ilie - Predică la Sfântul Ioan de la Neamț

Iubiți credincioși, Sfântul Ioan de la Neamț este cel mai nou sfânt român canonizat de Biserica Ortodoxă. Viața lui aleasă, nevoința lui mulți ani în peșteră, smerenia lui și mai ales, aflarea moaștelor lui întregi și neputrezite, l-au făcut vrednic să fie canonizat și trecut în ceata sfinților.

Acest ales cuvios român s-a născut la 23 iulie, 1913, în satul Crăiniceni - Botoșani, fiind singur la părinți. Din botez a primit numele Ilie. După 6 luni de la naștere mama sa a plecat la Domnul, apoi și tatăl său a murit în primul război mondial. Rămânând orfan, copilul a fost crescut de bunica sa Maria. După zece ani a decedat și ea, iar copilul Ilie a fost luat de un frate de-al tatălui său. El l-a dat la școală și la liceu.

În anul 1933 tânărul Ilie a intrat în viața monahală la Mănăstirea Neamț, fiind ales de Duhul Sfânt să slujească lui Hristos. Aici s-a călugărit la 8 aprilie, 1936, primind numele de Ioan, iar în toamna acelui an s-a dus să se închine la Mormântul Domnului și a rămas în Țara Sfântă până la sfârșitul vieții.

Întrând în obștea Mănăstirii Sfântul Sava, s-a nevoit acolo zece ani ca paraclisier și infirmier, apoi a fost hirotonit preot la Mormântul Domnului și a fost cinci ani stareț la mănăstirea românească de la Iordan, cu hramul Sfântul Ioan Botezătorul, având ucenic pe monahul Ioanichie.

Din anul 1952 cuviosul Ioan Iacob se retrage, împreună cu ucenicul său, la peștera Sfânta Ana de lângă Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul. Aici se nevoiește în neîncetată rugăciune, în post și în cugetare la cele cerești, până la 5 august, 1960, cand își dă sufletul în mâinile lui Dumnezeu, fiind în vârstă de 47 de ani.

Aceasta este, pe scurt, viața Sfântului Ioan Iacob, numit și "Hozevitul", după numele locului acela pustiu, care se cheamă Hozeva.

Fiind îngropat în peștera Sfânta Ana, unde s-a nevoit în ultimii opt ani, trupul Sfântului Ioan a stat acolo timp de 20 de ani până la 8 august, 1980, căci, prin minune, s-a desfăcut mormântul și i s-a aflat trupul întreg, neputred, răspândind bună mireasmă. Apoi, cu binecuvântarea patriarhului Benedict de la Ierusalim, a fost dus la Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, așezându-i Sfintele moaște în racla frumos împodobită, în care se află până astăzi în biserica Sfântului Ștefan, unde vin mulți pelerini și îi sărută racla lui și icoana.

Iar în anul 1992, la 20 iunie, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat, trecându-l în rândul sfinților, sub numele de "Sfântul Ioan de la Neamț". În prezent, i se zidește și o biserică la Mănăstirea Neamț, în numele lui, unde îi vor fi aduse și sfintele sale moaște.

Iubiți credincioși, iată pe cine face Dumnezeu sfinți! Iată pe cine prea mărește Dumnezeu pe pământ și în cer! Nu pe cei bogați, nu pe cei lăudați de oameni, nu pe cei învățați! Ci, pe cei smeriți, pe cei blânzi, pe cei care se roagă neîncetat și au inima curată. Pe aceia îi laudă Dumnezeu, întru aceia se prea mărește Hristos și pe aceia îi face sfinți și îi numără în ceata cuvioșilor Părinți din Rai.

Acolo se află Sfântul Ioan de la Neamț! Acolo cântă cu îngerii și cu toți sfinții, măririle lui Dumnezeu! Acolo slăvește neîncetat pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt și se roagă pentru noi cei păcătoși de pe pământ, ca să ne dăruiască Dumnezeu și nouă mai multă credință, mai multă smerenie și râvnă pentru lucrarea faptelor bune.

Cu adevărat minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi! Minunată este viața sfinților și creștinilor evlavioși, deci cei ce au evlavie și frică de Dumnezeu, totdeauna se roagă, totdeauna cugetă la Hristos, nu lipsesc de la Biserică niciodată, sunt milostivi, trăiesc în pace cu toți și nu se tem de moarte niciodată.

Aceștia sunt cei mai fericiți creștini. Pe aceștia îi iubește cel mai mult Dumnezeu și face voia celor ce se tem de El. Acestora se cade să le urmăm și noi, dacă vrem să ne mântuim.

Iubiți credincioși, astăzi facem pomenirea cea de peste an a Sfântului Ioan de la Neamț, cel mai nou sfânt ortodox. Dovada cea mai mare că el este sfânt, o arată sfintele sale moaște, care stau întregi și nestricate de aproape 20 de ani.

Să urmăm și noi viața sfântă și curată a Sfântului Ioan de la Neamț. Să avem și noi smerenia și râvna lui pentru sfânta rugăciune, pentru post, pentru tăcere, pentru toată fapta bună. Să iubim liniștea și tăcerea precum le-a iubit și el. Să cugetăm la moarte și la înfricoșata judecată, așa cum cugeta și el. Să citim cu evlavie cărțile sfinte și mai ales, Sfânta Scriptură, Viețile Sfinților și Învățăturile Sfinților Părinți, cum le citea și Sfântul Ioan. Să ne păzim mintea și simțurile curate, așa cum făcea și el. Apoi să nu uităm că de tot cuvântul rău vom da socoteală în ziua judecății, atât mirenii, cât, mai ales, noi călugării.

Acestea de le vom face și de vom ajuta și noi la mântuirea altora, prin sfaturi, prin cărți sfinte și prin exemplul vieții noastre, avem nădejde că Bunul Dumnezeu ne va face parte de cereasca Sa împărăție, cu rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, cu ale Sfântului Ioan de la Neamț și cu ale tuturor sfinților Lui. Amin.

(Arhimandrit Cleopa Ilie, Predici la praznice împărătești și la sfinți de peste an, Editura Episcopiei Romanului, pp. 443-445)

Arhimandrit Petroniu Tănase - Despre cuviosul Ioan cel Nou Hozevitul

Cu trei veacuri în urmă, mitropolitul Dosoftei al Moldovei, în volumul 4 din Vieţile Sfinţilor, făcea următoarea însemnare: că "… şi din români sunt mulţi sfinţi, numai că nu sunt cunoscuţi…"

De atunci şi până astăzi, pe cerul Ortodoxiei româneşti s-au aprins multe stele prealuminoase de mărturisitori, ierarhi, cuvioşi şi drepţi, precum vedem şi în vremea noastră răsărind chipul luminos al ieroschimonahului Ioan Iacob, despre care ne va fi vorba în rândurile de faţă.

Părintele Ioan este contemporan cu noi. Semnatarul acestor rânduri l-a cunoscut personal în mănăstirea Neamţu, unde a trăit şi s-a călugărit, între anii 1933-1936, şi unde trăiesc încă destui monahi care au vieţuit cu dânsul. De aceea, este o datorie să nu dăm uitării cele de cuviinţă despre acest fiu al Bisericii noastre strămoşeşti, care prin viaţa sa sfântă s-a învrednicit de mari daruri dumnezeieşti.

În rândurile de faţă, nu voi consemna decât în treacăt câteva date din viaţa sa, necesare pentru înţelegerea mai deplină a celor ce urmează.

După ucenicia duhovnicească în obştea mănăstirii Neamţu, între anii 1933-1936, părintele Ioan merge în pelerinaj la Locurile Sfinte din Palestina, unde va rămâne până la sfârşitul vieţii: zece ani în marea Lavră a Sfântului Sava, între 1947-1953, ieroschimonah şi egumen al schitului românesc de la Iordan şi, în fine, restul vieţii şi-l petrece în pustia Ruva, din preajma mănăstirii Sfântul

Gheorghe Hozevitul, din Valea Iordanului, în peştera Sfinţilor Ioachim şi Ana, ducând viaţă sihăstrească, de aspră nevoinţă, în rugăciune, post şi cugetare duhovnicească.

În anul 1960, părintele Ioan trece la cele veşnice şi este îngropat în peştera în care s-a nevoit. Timp de 20 de ani, părintele Ioan s-a odihnit în pace în peştera sa din pustia Ruva. Doar din când în când un pelerin român mai trecea să se închine la mormântul lui şi să-i aprindă o lumânare la căpătâi. Dar iată, din toamna anului 1980, veşti minunate despre părintele Ioan au fost aduse de pelerinii la Sfintele Locuri şi răspândite peste tot. Că, adică, s-ar fi descoperit în chip minunat trupul său, rămas neatins de stricăciune după 20 de ani de şedere în mormânt şi că din el se revarsă bună mireasmă.

În luna septembrie 1980, arhimandritul Amfilohie, stareţul mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, de care depinde şi peştera unde s-a nevoit părintele Ioan, a făcut o călătorie în Grecia, la Atena, cu care prilej mai mulţi credincioşi l-au asaltat cu întrebări despre părintele Ioan.

Declaraţiile stareţului Amfilohie au fost publicate în revista religioasă atenianăă "Sfânta Marina", numărul din Duminica Mironosiţelor 1981, luna mai. Aceste declaraţii sunt foarte preţioase, pentru că sunt ale unui martor ocular al faptelor istorisite şi care a cunoscut îndeaproape pe părintele Ioan. De aceea le redau integral, în traducere:

"Prea Cuvioase, i s-au adresat credincioşii din Atena, spune-ne ceva despre părintele Ioan!".

"Fiilor, a început stareţul Amfilohie, părintele Ioan a adormit acum 20 de ani, în anul 1960, în ajunul sărbătorii "Schimbarea la Faţă". Şi-a cunoscut mai înainte dată sfârşitului şi a însemnat-o pe peretele peşterii. Eu însumi, cu mâinile mele, l-am îngropat, împreună cu alţi pustnici, în pustia Ruva, cale ca trei sferturi de ceas departe de mănăstire, în peştera unde s-a nevoit. L-au găsit părinţii mort pe rogojină; îşi pregătise singur mormântul. Au venit şi ne-au înştiinţat sus la mănăstire şi ne-am coborât la peşteră ca să-i facem slujba înmormântării. Ne-am urcat cu scara pe stâncă, la 70 de metri înălţime, unde se afla peşteră. Am ajuns acolo pe la orele 10,00.

Când am început prohodul, deodată peştera s-a umplut de păsări sălbatice din pustie, mulţime nenumărată. Obişnuia părintele Ioan să le dea de mâncare zilnic; avea pe stâncă pâine, posmag. Au venit să-şi ia tainul! - ne-am zis. Dar acum,

Dumnezeu le trimisese ca să conducă pe cuviosul la ultimul său sălaş. Ne incomodau în timpul slujbei, zburau pe capetele noastre, ne-au stins lumânările, ne-au închis cărţile. Băteau din aripi deasupra trupului cuviosului, se aşezau şi pe el, pe cap, pe piept, pe picioare, şi fiecare glăsuia după felul ei…

"Le-o fi foame, zic eu către ceilalţi părinţi; ia vedeţi dacă este ceva de mâncare!". Unul dintre ei s-a urcat pe stâncă şi a văzut că erau de toate, şi posmag, şi struguri, dar ele nu voiau mâncare, ci pe părintele lor, pe binefăcătorul lor pe care îl pierduseră.

După săvârşirea slujbei, l-am pus în mormânt şi deasupra am pus un capac de scânduri. Am adus apoi pământ, am făcut mortar cu care am lipit scândurile de pe mormânt, unde cuviosul a rămas până acum, în 1980.

La 28 iulie 1980, a venit din America să se închine la mănăstire un grup de circa 20 de pelerini greci-americani. Câţiva dintre dânşii, vreo 5-6 persoane, care cunoscuseră pe părintele Ioan şi se mărturisiseră la dânsul, mi-au zis: "Prea cuvioase, daţi-ne binecuvântarea să mergem jos la peşteră, să ne închinăm la mormântul cuviosului duhovnic Ioan!"

La început, eu m-am împotrivit, zicând că sunt stânci mari, prăpăstii şi locuri anevoie de trecut, iar ei oameni şubrezi: "Nu cumva să se întâmple să căderi şi să vă loviţi!". Le-am spus că drumul este anevoios şi că nu-i mare pagubă dacă nu ne ducem.

"Ba nu, prea cuvioase, au stăruit ei, să mergem, să mergem, că ne vor ajuta sfinţii şi rugăciunile cuviosului şi ale sfinţiei voastre, să mergem cu bine!".

Am cedat şi am mers. Acolo am chemat un pustnic, care a adus o scară, a pus-o peste prăpastie şi ne-am urcat sus pe stâncă în peşteră.

Ne-am închinat la mormântul cuviosului Ioan, am aprins lumânări, am cântat un trisaghion şi apoi ne-am odihnit puţin în peşteră.

Cum stăteam noi, unul dintre pelerini îmi zice: "Prea cuvioase, dacă se poate şi daţi binecuvântarea, desfaceţi capacul mormântului, să ne închinăm şi noi la osemintele cuviosului! Au trecut 20 de ani de când a adormit, şi noi am venit de la aşa mare depărtare în această sălbatică pustie! Să deschidem mormântul să ne închinăm la osemintele cuviosului!"

“Oameni buni, le-am zis eu, socot că ceea ce am făcut este de ajuns. Să lăsăm pe cuviosul să se odihnească în pace în veci şi să nu-l tulburăm!”.

“Vă rugăm, prea cuvioase, au stăruit ei, să deschidem mormântul; îl deschidem noi, ca să nu vă mai osteniţi sfinţia voastră!”

“Părinte Hrisante, zic eu către un pustnic, găseşte ceva ca să umblăm la mormânt!”

într-un colţ al peşterii se afla o bucată de fier; a adus-o, am deschis. Dar numai cât am mişcat puţin scândura de deasupra şi a intrat aer în mormânt, am simţit o bună mireasmă.

“Vedeţi, prea cuvioase, zic ei, că mormântul are bună mireasmă?”

Ne aşteptam să vedem numai sfinte oseminte, şi nu bună mirosire. Când am luat scândură, ce să vezi? Părintele Ioan dormea, cu trupul neatins de stricăciune, aşa cum l-am pus. Parcă l-am fi pus în mormânt de câteva ceasuri. Ba nici ceasuri, ci chiar acum, fără nici o schimbare a înfăţişării lui: mâinile, barba, părul, schima, încălţămintea erau neatinse. Purtase bocanci militari: erau noi-nouţi. Hainele nu putreziseră, culoarea schimei, a epitrahilului, toate erau noi. La această vedere, eu m-am emoţionat, m-am închinat şi am zis: Doamne, miluieşte! Oare este închipuire sau realitate?

“Dar şi cuvioşia voastră, mă întreabă ei, abia acum vedeţi acest lucru?”

– “Da, zic, şi eu tot acum îl văd! Dacă nu veneaţi Dvs., n-aş fi umblat niciodată la mormânt. Aci ar fi rămas în veci. Pentru că, de regulă, nu mutăm osemintele din peşteri, le lăsăm acolo”.

Ne-am închinat cu toţii la sfintele moaşte. Ei au cerut o “binecuvântare” de la Părintele Ioan. Le-am tăiat şi le-am dat o bucăţică de haină, am închis mormântul provizoriu şi am plecat.

Am ajuns la mănăstire, ne-am adunat toţi părinţii şi ne-am sfătuit ce să facem cu trupul cuviosului; ne-am hotărât să-l aducem la mănăstire. în peşteri mai umblă răufăcători, care caută lucruri vechi; este primejdie să le dea foc sau să le profaneze. Ceea ce ar fi mare păcat!

Am mers apoi la Ierusalim, am cumpărat un sicriu şi ne-am dus din nou la peşteră cu mai mulţi credincioşi şi părinţi. Am urcat sicriul sus, am deschis mormântul şi

am luat pe părintele Ioan pe mâini: unii de cap, alţii de mijloc, de picioare, de ghete şi încetul cu încetul l-am pus în sicriu. Eu am scos din buzunar pieptenele şi i-am pieptănat părul şi barba şi i-am pus culionul pe cap la loc, aşa cum fusese.

Faţa îi era neatinsă, ca şi cum dormea; numai pe frunte culionul lăsase o mică dungă neagră, din cauza timpului îndelungat. Apoi încet, încet, cu ajutorul funiilor, am coborât sicriul în vale, l-am dus la mănăstire şi l-am aşezat în biserică. La mănăstire, de praznicul Adormirii Maicii Domnului, venise din Grecia mare mulţime de oameni, ca la trei mii, şi vreo 7-8 mitropoliţi şi toţi s-au închinat la moaştele cuviosului.

Fiindcă sicriul era nepotrivit, am mers din nou la Ierusalim şi am comandat o raclă anume pentru sfintele moaşte: lungă de doi metri, 0,75 m. lată şi 0,55 m. înaltă. Costa 85 de mii de drahme, cu transport cu tot. O raclă frumoasă de lemn de abanos, cu cristal de jur împrejur, pentru a se vedea în întregime. Am aşezat în ea pe cuviosul şi se vede peste tot, parcă doarme.

Această raclă a ajuns la mănăstire în chip minunat. Automobilele nu pot veni până la mănăstire, ci se opresc mai departe. Adusesem racla până acolo unde se opresc maşinile. Când s-o ducem, am constatat că era grea, şi oameni puţini, mâini puţine. Trebuia să ne întoarcem, ca să aducem şi alţi lucrători; deci cheltuiala îndoită. Cum ne gândeam noi ce să facem, ne-a trimis Dumnezeu un grup de turişti germani. Cum i-am văzut, i-am rugat dacă pot să ne ajute.

“Ne mai întrebaţi?, au răspuns ei; Ne mai rugaţi? Cum nu, foarte bucuroşi!”. Au luat racla că pe un fulg şi au dus-o la mănăstire. Am plătit ceea ce se cuvenea muncitorilor şi au plecat. Precum vedeţi, cuviosul Ioan a adus şi racla la mănăstire.

Dar şi lucrarea raclei, tot cu ajutorul cuviosului s-a făcut, pentru că nu aveam bani. Am mers la un tâmplar, arab ortodox, şi-i spun că am numai 20 de mii de drahme; îi dau această sumă drept avans, iar restul de circa 70 de mii de drahme urmând să-i dau când mă voi întoarce din Grecia.

“De acord, îmi zice meşterul; aşa să fie, părinte!”. Şi a făcut racla. Dar nu după mult timp, un număr de credincioşi din Canada mi-au trimis 70 de mii de drahme, adică exact restul sumei de plată pentru lucrul raclei”.

Acestea sunt declaraţiile părintelui Amfilohie.

Între timp, prea cuvioşia Sa a adus la cunoştinţă toate cele despre părintele Ioan Patriarhiei Ierusalimului, care i-a răspuns că va trimite o delegaţie la faţa locului.

N-am aflat încă dacă a fost şi ce a hotărât delegaţia patriarhală a Ierusalimului. Poporul dreptcredincios însă nu aşteaptă hotărâri oficiale pentru a-şi exprima evlavia.

Un pictor din Grecia mi-a cerut o fotografie a părintelui Ioan, pentru a face icoană; un alt pictor l-a pictat deja într-o mare catedrală din Siria. În Sfântul Munte, peste tot, monahii vorbesc despre noul cuvios Ioan.

Părintele Gherasim - imnograful oficial al Sfintei Patriarhii Ecumenice - lucrează deja la alcătuirea slujbei cuviosului Ioan; mi-a cerut unele date despre el şi am fost bucuros să i le dau.

Nu există nici o îndoială în ceea ce priveşte viaţa de înaltă sfinţenie a cuviosului Ioan, cunoaşterea de mai înainte a datei morţii, minunata "prohodire" a păsărilor de la moartea sa, descoperirea în chip minunat a trupului său şi rămânerea lui neatinsă de firească stricăciune după 20 de ani de şedere în mormânt, buna mireasmă, atestată de toţi pelerinii, care se revărsa din sfintele lui moaşte.

Toate acestea sunt semne neîndoielnice ale sfinţeniei cu care Dumnezeu a proslăvit pe cuviosul Ioan Românul.

Arhimandrit Petroniu Tănase

(Revista "Biserica Ortodoxă Română", Anul C, nr. 3-4, martie-aprilie 1982)

Nu vă temeţi! - Predici de mare folos la Duminica a nouă după Rusalii: Închisoarea fricii, “răbufnirea iubirii” şi împreună lucrarea cu Dumnezeu: “Doamne, vreau să fiu cu Tine!”

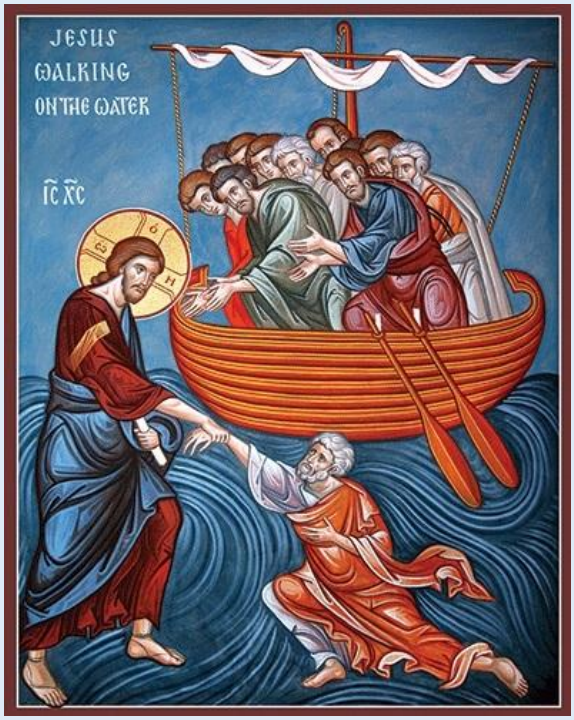

Ierom. Grigorie Benea - Duminica a 9-a după Rusalii (Umblarea pe mare, Potolirea furtunii), 2 august 2015, Mănăstirea Nicula:

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Îi mulţumim bunului Dumnezeu pentru această binecuvântată zi şi pentru darul pe care ni l-a făcut astăzi de a fi împreună aici la mănăstirea Nicula şi de a sluji împreună taina Sfintei Liturghii. Şi o să încerc, cu ajutorul lui Dumnezeu, să vă pun la suflet câteva învăţături din Evanghelia care s-a citit astăzi, ce ne relatează minunea Mântuitorului Iisus Hristos în care El umblă pe mare şi potoleşte furtuna. Ei bine, vedem în istorie contextul acestei minuni este în imediată con-tinuare şi legătură cu minunea care s-a citit săptămâna trecută, cu minunea înmulţirii pâinilor şi a săturării celor cinci mii de bărbaţi, în afară de femei şi copii, în pustie. Pe Mântuitorul Iisus Hristos L-au urmat, împreună cu ucenicii Săi, mii de oameni ca să asculte cuvântul Său de viaţă făcător, cuvântul Lui care îi hrănea sufleteşte şi că Mântuitorul Iisus Hristos, după ce le-a vindecat bolnavii şi a vorbit cu ei întreaga zi, căci ne spune Sfânta Evanghelie că se făcuse deja seară când şi-au dat seama că e târziu şi că nu au ce să mănânce şi aşa a avut loc minunea înmulţirii pâinilor. Se

făcuse, deci, seară, Mântuitorul tot vorbind, uitaseră de ei şi oamenii şi Mântuitorul rostind cuvântul lui Dumnezeu. Şi, fiind deja hrăniţi duhovniceşte, Mântuitorul Se preocupă să fie hrăniţi şi trupeşte, înmulţind pâinile.

Şi, după această minune, începe Evanghelia care s-a citit astăzi, zicând: Şi îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie şi să treacă înaintea Lui, pe ţărmul celălalt, până ce El va da drumul mulţimilor. Mântuitorul Hristos a vrut să dea drumul oamenilor; nu era ca acum, căci adunându-se atâtea mii de oameni nu le putea spune să se urce în maşini şi într-o jumătate de ceas s-ar fi golit locul, ci era nevoie de jertfă în vechime, de osteneală trupească ca oamenii să-L urmeze atâţia kilometri pe Mântuitorul fără mâncare, fără a avea cele necesare vieţii trupeşti.

Şi, deci, Mântuitorul, până ce le dă drumul mulţimilor, ne spune foarte inte-resant Sfânta Evanghelie, a silit pe ucenici să intre în corabie şi să treacă înaintea Lui, pe ţărmul celălalt. Mi se pare foarte interesant că îi sileşte - de ce i-a silit? Fiindcă oamenii, ca şi apostolii, Îl iubeau atât de mult pe Mântuitorul, atât de mult îi odihneau cvintele Lui, îi hrănea sufleteşte, aşa bucurie simţeau lângă El, încât n-ar mai fi vrut să plece de lângă El. Şi ni se întâmplă şi nouă, dacă avem o persoană pe care o iubim atât de mult, parcă nu am mai vrea să ne despărţim de persoana respectivă. Sau când mergem în vreun loc sfânt, la icoana Maicii Domnului sau la moaştele unui sfânt, simţim în suflet o bucurie, un răspuns de la Dumnezeu, harul dumnezeiesc care ne ţine acolo, parcă n-ai mai vrea să pleci. Cum au fost Sfinţii apostoli Petru, Iacov şi Ioan pe muntele Taborului la Schimbarea la Faţă când au spus: Bine ne este nouă, Doamne, să fim aici. Sau când ne întâlnim cu un om sfânt şi parcă cuvintele lui ne hrănesc şi n-am mai vrea să ne despărţim de El. Aşa erau şi Sfinţii apostoli faţă de Mântuitorul Hristos şi cred că asta e un prim lucru de folos pe care putem să-l tragem din Evanghelia de astăzi.

Iar dând drumul mulţimilor, S-a suit în munte, ca să Se roage singur. Şi, făcându-se seară, era singur acolo. Mântuitorul avea deseori obiceiul să Se retragă în pustie, în singurătate şi să Se roage. Deşi era Dumnezeu adevărat şi venise în lume să propovăduiască oamenilor, Îşi lua timp să stea singur cu El şi cu Tatăl Ceresc ca să Se roage şi să primească putere. Şi de aici putem să ne folosim, căci şi în viaţa noastră de zi cu zi de multe ori altfel putem să ducem greutăţile zilei dacă găsim un pic de timp să ne retragem şi să fim cu Dumnezeu. Nu-i nevoie să ne ducem în munţi, dar se întâmplă să stai la stop cu maşina şi atunci putem spune o rugăciune. Dacă am face asta, dacă ne-am învăţa să facem asta în fiecare zi, cu totul altfel ar arăta viaţa noastră. Altfel se întâmplă ca în viaţa cu soţul, cu cei apropiaţi, să fim agitaţi, nervoşi, şi să nu ştim din ce cauză. În mare măsură e din cauză că nu ne mai luăm timp să stăm noi cu noi înşine şi cu Dumnezeu şi să ne luăm de acolo hrană.

Mântuitorul, deci, Se urcă în munte singur să Se roage. Şi ne spune Sfântul evanghelist Matei că, în timp ce se ruga, deja se făcuse târziu şi corabia era la multe stadii departe de ţărm, fiind învăluită de valuri, căci vântul era împotrivă. Corabia se îndepărtase de ţărm şi începuseră să se ridice valurile, să bată vântul împotrivă. Şi se chinuiau sfinţii apostoli să facă faţă furtunii. Şi nu s-au chinuit o jumătate de ceas sau un ceas, ci erau la a patra strajă din noapte, deci între ora 3 şi 6 dimineaţa. Deci toată noaptea ei se chinuiseră şi Mântuitorul ştia că ei se chinuiesc şi Se uita la ei şi Se ruga, dar, cu toate astea, nu a venit la ei. Această imagine a mării tulburate de furtună poate să fie cu foarte multă uşurinţă cu o imagine a vieţii fiecăruia dintre noi. Fiecare dintre noi în viaţa noastră, care e ca o mare, întâlnim, vrând-nevrând, toţi, fără excepţie, întâlnim valuri, furtuni, vânturi puternice, greutăţi. La începutul călătoriei, fiind în sânul familiei, de multe ori suntem protejaţi şi parcă pornim cu gânduri bune, însă apoi, la mijlocul mării, aşa cum erau Sfinţii apostoli, de cele mai multe ori - deşi se întâmplă şi ca de mici copii să întâlnim valuri şi furtuni - încep greutăţile, necazurile, dificultăţile, pe care toţi avem să le înfruntăm.

Şi lucrul cel mai interesant aici este că Mântuitorul Însuşi îi trimite pe Sfinţii apostoli în corabie, pe mare, deşi ştia foarte bine că marea o să fie învolburată, că o să fie furtună pe mare. El Însuşi îi trimite acolo.

Şi mi se întâmplă ca preot de multe ori să vină oameni la mine să spună: "Părinte, eu nu înţeleg de ce-s greutăţile astea peste mine, de ce-s necazurile astea, că eu n-am făcut rău la nimeni, ci mă străduiesc să fac bine, să fiu corect în faţa lui Dumnezeu, nu înţeleg!"

Dar vedeţi, aici vedem pildă de la Mântuitorul, care i-a trimis pe apostolii Săi pe mare, ştiind că or să fie luptaţi şi chinuiţi, ca să le încerce răbdarea şi încrederea, ca să le arată că nu este altă cale ca omul să se întărească, să înveţe, să câştige experienţă, decât prin focul necazurilor şi al greutăţilor. Asta-i calea pe care o rânduit-o Dumnezeu. Şi, ca un fel de încurajare şi de pildă, El ne arată că acolo unde ne va trimite o să avem furtună, vijelii, tulburări, valuri mari care or să ni se pară că ne îneacă. Dar ne spune: Nu vă pierdeţi curajul, nu vă pierdeţi credinţa, sunt cu voi.

Aşa cum s-a întâmplat într-adevăr şi cu Sfinţii apostoli, căci la a patra strajă din noapte Mântuitorul a venit umblând pe mare şi s-au speriat ucenicii când L-au văzut, căci li s-a părut că e o nălucă. Şi au strigat! Iar Mântuitorul, ca să nu se sperie, le-a răspuns repede, ca să-I recunoască vocea: Îndrăzniţi - adică aveţi curaj! - Eu sunt, nu vă temeţi! Cineva a numărat de câte ori se găseşte în Sfânta Scriptură

îndemnul acesta, Nu vă temeţi; sau Nu te teme şi este de 365 de ori în toată Scriptura. Ca şi cum Dumnezeu ne-ar spune în fiecare zi asta, ştiind cât suntem de slabi şi cât de uşor ne piere curajul: Nu vă temeţi, Eu sunt cu voi! Teama e una dintre cele mai mari închisori pe care le are omul. Nu știu dacă sunt dușmani mai mari decât frica. În mod normal, frica e dată de Dumnezeu, un sentiment lăsat ca să-l protejeze pe om. Căci ţi-e frică de foc ca să nu te arzi, sau ţi-e frică la etajul 10 ca să nu sari şi să mori sau ţi-e frică la cutremur ca să fugi şi să scapi.

Însă, pe lângă frica asta firească îngăduită şi rânduită de Dumnezeu mai este o frică ce ne paralizează, ce ne face să nu mai facem lucruri, să nu avem curajul să iubim căci ne e frică să nu fim trădaţi, să nu avem curajul să spunem ce părere avem de frică să nu râdă oamenii de noi, să nu avem curajul să facem ceva de frică să nu greşim şi, dacă greşim, să ne fie frică de ce spun ceilalţi. Și așa frica devine ca o închisoare care nu ne lasă să mergem mai departe, nu ne lasă să avem încredere în ajutorul lui Dumnezeu, să înţelegem că, dacă Dumnezeu e cu noi, cum spune psalmul, nimeni nu e împotriva noastră. Şi în sensul ăsta Mântuitorul loveşte frica şi spune: Nu vă temeţi! - de 365 de ori în Sfânta Scriptură, pentru fiecare zi a anului. Şi singurul argument pe care-l dă este: Eu sunt.

Îmi vine în minte o pildă pe care o spune părintele Serafim de la Căşiel; spune că era, la un moment dat, o corabie pe mare, în valuri şi furtună, marinarii alergau care-încotro să scape ce se poate, să nu umple apa barca, să nu se rupă catargul, să îndrepte corabia, erau toţi panicaţi, nu mai ştiau ce să facă, strigau, numai un singur băieţel stătea liniştit. Și unul dintre marinari îl întreabă: Tu nu te temi? - Nu! - De ce? - Păi tata e la cârmă. Încrederea aceea pe care o are copilul în tatăl lui, aia e încrederea pe care ar trebui noi s-o avem în puterea lui Dumnezeu, în atotputernicia lui Dumnezeu. El nu numai că poate să ne ajute, că e atotputernic, ci şi vrea să ne ajute, că ne iubește!

Așa, dragii mei, ar trebui să ne raportăm, ca și un copil la tatăl lui, cu încredere: Tatăl ceresc e la cârmă, nu mi-e frică de nimic! Oricât ar fi de greu, oricât ar fi de mari valurile, de imposibil de trecut zidul, știu că toate se pot cu Dumnezeu și că ceea ce e cu neputință la oameni e cu putință la Dumnezeu!
Și, într-adevăr, știm reacția Sfântul apostol Petru, când l-a văzut pe Mântuitorul, a zis: “Doamne, dacă ești Tu, spune să vin la Tine pe mare!”. Și Mântuitorul îi spune: “Vino!”. Și Sfântul apostol Petru iese pe mare, calcă pe mare și vede vântul care era împotrivă și, deși înainte mersese pe mare și nu și-a dat seama ce mare minune se întâmplă cu el, i s-a făcut frică și a strigat cum ar trebui să strigăm toți, dragii mei: Doamne scapă-mă! Doamne scapă-mă! Din tot sufletul lui a strigat, din tot adâncul inimii lui: Doamne scapă-mă! (…) Și Mântuitorul Iisus Hristos,

bineînțeles, îl prinde de mână și îl ceartă: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?

Vedeți, cât de plină de sevă duhovnicească, de miez - în 5 versete câte cuvinte pline de hrană putem să găsim, câte învățături… Am putea să vorbim ore la rând.

Noi ne scufundăm în greutăți și în necazuri atunci când ne uităm la ele. Sfântul apostol Petru nu s-a mai uitat la Mântuitorul Iisus Hristos. În loc să se uite la El, să meargă la El și să aibă încredere că "Eu sunt!", că e Dumnezeu acolo cu El, se uită la valuri, se uită la vânt, se uită la greutăți. Așa ni se întâmplă și nouă de multe ori: așa suntem de prinși de greutățile pe care le trăim, încât, pur și simplu, pierdem din vedere că Hristos e lângă noi, aici, acum și în fiecare clipă din viața noastră… E cu noi! Dacă am fi pătrunși de lucrul acesta, dragii mei, dacă am încerca să căutăm în sufletul nostru prezența lui Hristos, dacă am încerca să vedem că Hristos e cu noi, să simțim asta, nu ne-am mai lăsa înfricoșați de toate valurile, de toate vânturile. Am vedea că sunt acolo, am face tot ce depinde de noi ca să le biruim, dar am face-o cu liniște. Am face-o cu liniștea că, orice s-ar întâmpla, tata-i cu mine, mă iubește, nu mă lasă, are puterea să mă scoată.

Și îmi spunea un părinte din Muntele Athos când îi spuneam eu de grijile mele - că vorbesc din experiență, nu ca și cum aș fi biruit grijile și frica – (…): "Lasă-te în braţele Domnului! Lasă-te în mâinile Lui, că e acolo, îţi poartă de grijă, nu trebuie să le controlezi tu pe toate!" Lasă-te! Nu înseamnă că nu trebuie să faci ceea ce depinde de tine, să le faci, dar cu încrederea aia că e Tata aicea, că biruința-i a noastră, că Dumnezeu ne iubeşte, că ne poartă de grijă, că nu avem de ce să ne temem, cât El e cu noi!"

[…]

***

Părintele Hrisostom Ciuciu predica deosebită la Umblarea pe mare şi potolirea furtunii, 5 august 2012, Mănăstirea Putna:

Iubiţi credincioşi, dacă duminica trecută am fost martorii unei minuni prin care Hristos a arătat marea sa iubire de oameni şi mila Lui pe care o varsă necontenit către noi, iată că astăzi este alt episod din viaţa Lui şi, desigur, din a noastră, care ne pune înainte un alt aspect ce nu Îl priveşte numai atât pe El, în mod direct, ci aş spune că ne priveşte în primul rând pe noi.

Vedem astăzi cum arătarea lui Dumnezeu, prezenţa lui Dumnezeu naşte în inimile noatre râvnă sfântă pentru a fi cu El. Nu de puţine ori suntem puşi în situaţia de a răspunde chemării lui Dumnezeu şi de multe ori această chemare este foarte fină, este o chemare pe care noi, oamenii, nu o auzim în mod direct, ci ea pur şi simplu vorbeşte în interiorul nostru. Pur şi simplu, noi vedem sau simţim aceasta chemare ca pe o răbufnire din interiorul nostru, avem o pornire către Dumnezeu, pornire pe care noi nu o putem întotdeauna explica, nu-i putem găsi întotdeauna cauza. Aşa s-a întâmplat şi în Evanghelia de astăzi.

Duminca trecută am văzut că, după ce Mântuitorul a săvârşit minunea înmulţirii pâinilor, i-a trimis pe ucenicii Săi să treacă singuri de cealaltă parte a mării. Ştim, iarăşi, că Mântuitorul a săvârşit minunea înmulţirii pâinilor după ce a aflat vestea tragică a morţii lui Ioan Botezătorul.

Deci ştim că Hristos, Dumnezeu fiind, şi ştiind şi bazându-Se pe pronia dumnezeiască, ştiind rânduiala lui Dumnezeu, ştiind că Ioan avea să moară, totuşi S-a întristat şi a vrut să fie singur. Mergând El spre adâncul pustiei, ca să stea singur să

se roage, acolo L-au întâmpinat oamenii. Şi spune Evanghelia că, făcându-I-se milă de ei, a stat şi i-a învăţat toată ziua până la apusul ei. După aceea a fost această minune cu înmulţirea pâinilor.
După care, iarăşi, Hristos a vrut să rămână singur şi i-a trimis pe ucenicii Săi de cealaltă parte a mării. De ce a vrut să rămână El singur este lesne de înţeles, dar de ce i-a trimis pe ei? În primul rând pentru ca minunea săvârşită să se poată aşeza în inimile lor, să se poată limpezi, ca ei să poată înţelege, fiecare în parte, ce anume a făcut Hristos, ca ei să poată înţelege fiecare în parte ce anume a vrut Hristos cu el, că, altminteri, nimeni nu poate să înţeleagă chemarea lui Dumne-zeu, pentru că această chemare este personală, atât de intimă, încât noi nu o simţim ca fiind ceva din afară, ci ceva din interiorul nostru.

Şi iată-i pe ucenici pe mare cu corabia, căutând să ajungă de cealaltă parte şi, venind furtuna, deodată L-au zărit pe Mântuitorul. Hristos venea singur, liniştit, pe apele învolburate.

Oare, iubiţi credincioşi, nu seamănă această imagine cu viaţa noastră? Nu este viaţa noastră o mare învolburată în care ne simţim, din nefericire, de cele mai multe ori singuri? Dar, în viaţa asta a noastră, de multe ori Îl şi vedem pe Mântuitorul. Şi, nu numai că-L vedem, ci Îi şi simţim mâna cum ne atinge inima. Şi atunci inima noastră, care a fost zidită de El, răspunde printr-un foc arzător, printr-o răbufnire de dragoste către Dumnezeu. Şi atunci noi strigăm din adâncul inimii, asemenea lui Petru: "Porunceşte, Doamne, să vin la Tine!" Aceasta este declaraţia noastră de iubire faţă de Dumnezeu. E ca şi cum am spune: "Doamne, vreau să fiu cu Tine! Dacă şi Tu vrei, lasă-mă să vin!" Nu mai ţinem cont atunci de valuri şi nici măcar de neputinţele noastre. Uităm de tot. Îl vedem pe Hristos, Îi simţim degetul pe inima noastră şi atunci nu mai suntem decât eu şi cu El. Eu şi cu El. Şi atunci inima mea nu mai vrea decât să fie împreună cu El, şi Îl rog să mă primească lângă El. Şi auzim, desigur, în inima noastră, răspunsul pe care îl aude Petru: "Vino!". Şi lăsăm toate şi ne ducem către Dumnezeu, bazându-ne pe această răbufnire a iubirii noastre.

Dar această răbufnire a iubirii nu este deplină, nu este pe deplin curată, nu este pe deplin lămurită. Această răbufnire nu are îndeajuns de multă putere şi îndată ne vom vedea iarăşi înconjuraţi de apele învolburate. Şi ce facem atunci? Ne aducem aminte cine suntem, ne aducem aminte de unde am plecat, ne aducem aminte că suntem singuri. Şi atunci, într-un fericit caz - nu cel mai fericit, dar fericit - strigăm: "Doamne, ajută-mă!" E un strigăt disperat, deci nedesăvârşit! Strigăm: "Doamne, ajută-mă!" şi ***Dumnezeu, atunci, ne ajută, ne întinde mâna Sa, dar ne şi dojeneşte ca pe nişte copii ai Lui iubiţi şi spune: "Puţin credinciosule, pentru***

ce te-ai îndoit? Ai uitat cum te-ai pornit la drum? Ai uitat că Eu sunt aici pentru tine? Ai uitat că Eu te-am chemat? Dacă Eu te-am chemat, şi dacă tu Mi-ai cerut voie să vii la Mine, şi dacă Eu ţi-am zis "Vino!", au, doară, te voi lăsa Eu până în sfârşit? Nu pentru tine am venit Eu Însumi pe apele aceste învolburate? Nu M-am coborât Eu pentru tine în viaţa asta a ta, zbuciumată şi necurată? Eu Însumi. Pentru tine. Şi atunci, pentru ce te-ai îndoit?"

Iubiţi credincioşi, nu ştiu dacă, în limbajul nostru, îndoiala este cea care caracterizează cel mai bine starea noastră din acel moment. Mai degrabă, aş putea spune uitarea sau neputinţa, pentru că dacă noi ne-am ţine mintea la Hristos, nu se poate să-L uităm pe El, nu se poate să nu ne lăsăm în voia Lui şi mai ales nu se poate să uităm că răbufnirea aceea a fost o răbufnire de iubire. Acest lucru nu se uită, acest lucru nu se şterge. Însă noi uităm ceea ce este cel mai important, că nu este de ajuns să vrei să ajungi la Hristos, ci este nevoie să fii cu El: să vrei să fii cu El şi să începi să fii cu El.

O relaţie de iubire nu se desfăşoară în salturi. Nu-i declari cuiva iubire astăzi pentru ca peste zece ani să ne întâlnim şi să fim împreună. O relaţie se construieşte. Şi această relaţie se construieşte numaidecât bazându-se pe cel puţin două persoane. În cazul nostru - eu şi Dumnezeu. Se construieşte împreună. Dacă pornim către Hristos şi vrem să fim cu El, să nu uităm că El lucrează împreună cu noi, să nu uităm că noi trebuie cu El, împreună, să hotărâm un lucru sau altul, noi împreună cu El trebuie să luăm decizii, noi avem nevoie în permanenţă de El, altminteri această relaţie nu va fi una reală.

Neputinţa trupului sau neputinţa duhului sau inerţia, toate acestea ne ţin oare pe noi? Acestea sunt atât de puternice încât să uităm că Dumnezeu stă cu braţele deschise către noi? Să ne aducem aminte că Dumnezeu este cel care a pus în noi această chemare. Datorită acestei chemări este şi răspunsul nostru de iubire. Aşa cum spune Sfântul apostol Pavel filipenilor: "sunt încredinţat că cel care a început în voi lucrul cel bun îl va duce la bun sfârşit". Dumnezeu ne cheamă şi tot El ne trage. Dumnezeu ne-a iubit El mai întâi şi apoi noi am răspuns la iubirea Lui.

Neputinţa trupului este o simplă scuză. Este un cuvânt în Patericul Egiptean care spune aşa: "dacă cineva ştiind că este un loc în care poate să sporească nu se duce acolo, din pricina neputinţei trupului, acela nu crede că există Dumnezeu". Deci acela nu crede că Dumnezeu poate şi se gândeşte numai dacă el poate. Păi eu nu pot. Ce pot eu să zic decât: "porunceşte, Doamne, să vin la Tine!". Restul face Hristos. Să-L lăsăm pe El să lucreze.

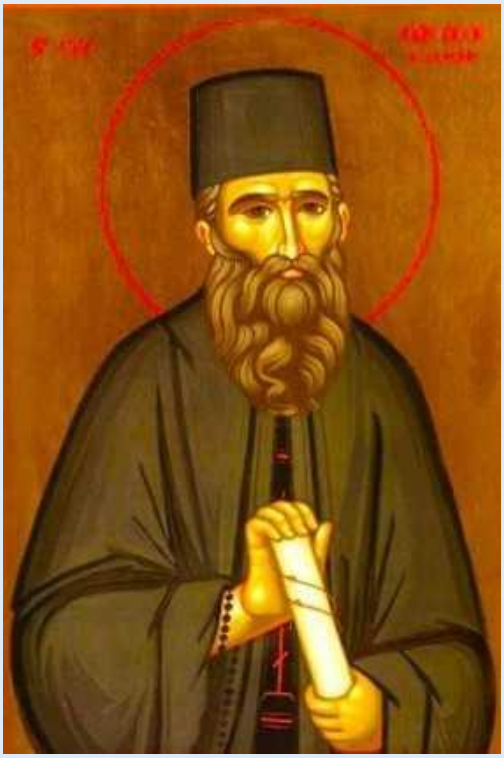

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

Şi mai este un aspect pe care îl putem deduce din viaţa Sfântului Ioan Iacob Hozevitul, pe care astăzi Biserica îl prăznuieşte. Un sfânt contemporan, dat fiind că moaştele lui au fost descoperite în 1980, un sfânt care a trăit mai toată viaţa lui smerit, necunoscut de nimeni, am putea spune "în umbră". A trăit, după cuvântul unui alt sfânt părinte care indemna şi spunea aşa: "să-ţi duci viaţă aşa încât nimeni să nu observe că trăieşti pe pământ, însă, în momentul în care vei muri, să laşi în urma ta un mare gol". Aşa a trăit Sfântul Ioan Iacob. A fost călugăr la Măn. Neamţ şi acolo şi-a dus viaţa într-un mod smerit, însă, la un moment dat, a plecat către Hozeva, către zona Ierusalimului, într-un loc foarte pustiu, foarte arid, foarte neprielnic vieţii omului. Nu s-a uitat la neputinţa lui, nu s-a uitat la slăbiciunea lui, s-a uitat doar la Hristos.

Şi ce socotim noi că l-a mânat să părăsească lumea şi să se ducă la mănăstire, şi apoi, de la mănăstirea Neamţ, să plece mai departe către Hozeva? Acel aspect despre care am vrut să vă aduc aminte, şi anume: Silinţa. Nu este de ajuns să-I spun astăzi lui Hristos: "Da, Doamne Te vreau; da, Doamne Te iubesc; Doamne cheamă-mă la Tine". Nu este de ajuns. Hristos nu stă pe loc, Hristos este iubire desăvârşită, Hristos este însăşi desăvârşirea şi desăvârşirea este un urcuş. Dacă vrem să fim cu El, trebuie să urcăm permanent. Nu ne putem permite să stăm

nepăsători, nu ne putem permite să spunem: “merge şi aşa!“, nu ne putem permite să spune: “e bine!“ “Ferească Dumnezeu de mai rău!” Dacă vrem să fim cu Hristos, trebuie să simţim în inimile noastre acea tensiune care permanent ne împinge către El, permanent ne aduce aminte că mai avem ceva de făcut, că mai avem un pas de făcut, că încă nu L-am ajuns pe Hristos, că încă se poate mai bine, că încă se poate să fim mai aproape de Hristos şi acest imbold să ne aducă aminte şi să nu ne lase să dormim, căci somnul acesta seamănă prea mult cu moartea sufletului şi e păcat!

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul nu şi-a permis să zică: “da, sunt la mănăstire, îmi fac pravila, îmi fac canonul, am rugăciunea mea, am trăiri înalte, L-am simţit pe Dumnezeu lucrând în viaţa mea”. El ştia un singur lucru: încă nu L-am ajuns pe Hristos şi dacă vreau să-I dovedesc Lui că-L iubesc, trebuie să alerg mai tare după El.

Într-un cuvânt, iubiţi creştini, relaţia cu Dumnezeu se construieşte şi se construieşte împreună cu El, nu de unul singur. Să nu credeţi că Biserica sau altcineva vă va putea învăţa ce să faceţi [la modul foarte precis, “tehnic” şi magic, automat - n.n.] ca să vă mântuiţi. Nimeni nu poate să-mi spună mie: “fă asta şi te vei mântui, fă asta şi vei fi desăvârşit, fă asta tu“. Nimeni! Dacă noi căutăm să aflăm astfel de tehnici ne pierdem vremea. Iubirea nu este tehnică, iubirea nu este metodă, mântuirea nu este [doar] efort personal. Toate acestea sunt produse ale unei relaţii.

Dacă vrem însă să învăţăm cum să fim mai aproape de Hristos, cum să lucrez împreună cu Hristos - aţi auzit şi în cuvântul Apostolului de astăzi, care zice că împreuna lucrători suntem cu Hristos - dacă vrem să învăţăm cum să lucrăm mai bine şi mai frumos cu Hristos, atunci da, Biserică ne stă aproape, Biserica, Sfinţii Părinţi şi, aş îndrăzni să spun că orice ne înconjoară se va transforma în dascăl către Hristos, pentru că noi căutăm ceea ce este bine şi frumos, adică să fim împreună cu Hristos. Nu poţi să fii fiu al lui Hristos de la distanţă, nu poţi să iubeşti pe cineva prin corespondenţă, ci numai de aproape. De atâtea ori Hristos spune, chiar şi în Vechiul Testament, “Eu nu sunt Dumnezeu de departe, ci Dumnezeu de aproape” [Ieremia 23, 23: Au doară Eu numai de aproape sunt Dumnezeu, zice Domnul, iar de departe nu mai sunt Dumnezeu?]. Sfântul proroc Osea spune “gata ca zorile Îl veţi găsi pe El”. [Osea 6,3: “Să-L cunoaştem, să ne sârguim să cunoaştem cine este Domnul! Venirea Lui este sigură ca ivirea zorilor. Că El va veni la noi ca o ploaie timpurie şi ca o ploaie târzie care adapă pământul”] Şi noi, în continuare, ne temem pentru că Îl socotim departe. Nu este departe. Noi uităm că relaţia asta se construieşte împreună. Iar relaţia se va construi împreună, atâta timp cât ne vom sili spre ea.

Iubiţi credincioşi, să-l rugăm pe Sfântul Ioan Iacob Hozevitul să lucreze în inimile noastre acea silinţă, acea smerenie, acea iubire care l-au dus la Hristos. Să-L rugăm pe Hristos să poruncească să mergem către El. Să-L rugăm pe Hristos să facă în aşa fel încât să întărească privirea noastră şi să nu întoarcem ochii de la El către valurile acestei vieţi, să-L rugăm pe Hristos să ţină cont numai de dorinţa noastră şi nu de neputinţele noastre. Să-L rugăm pe Hristos să ţină cont că numai Lui i-am spus: “Doamne, pe Tine te vreau, porunceşte, Doamne, să vin la Tine!” Amin”.

PS Calinic Argatu vorbind despre Hozeva, peştera Sfântului Ilie, bocancii Sfântului Ioan Iacob şi scrisoarea patriarhală în care se cerea aprobarea de a aduce în ţară moaştele Sfântului

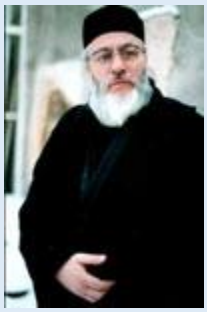

† Calinic Argatu, episcop al Argeşului şi Muscelului

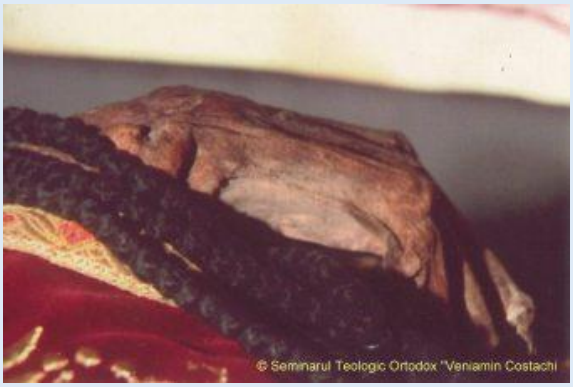

Nu prea departe de Ierusalim, se află în preajma unui râu bogat în ape hrănitoare ca laptele cel curat, Mănăstirea Hozeva, pe care din mila Domnului, am văzut-o de o vreme de ani.

Aici aveam să păşim cu sfială pe urmele Sfântului Ilie Tesviteanul. Peştera lui de peste 3.000 de ani, unde a stat fugit de frica lui Ahab şi a Izabelei, regele şi regina

păcătoasă mâncată de câini. Peştera am văzut-o proaspătă şi cu mireasmă de rugăciuni.

M-am aşezat în genunchi la rugăciune pe piatra lustruită ca diamantul de mii de ani, de mătănii şi paşi nevăzuţi. Apoi m-am aşezat întru odihna picioarelor obosite de drum. Gândurile mele umblau peste tot, dar mai ales la Sfântul Ilie, cel straşnic mustrător al răutăţilor din vremea vieţuirii sale. M-am dus cu mintea şi la corbul care-i aducea pâinea şi carnea pentru întărire. Mă bucuram de purtarea de grijă a lui Dumnezeu! Chiar până într-acolo, să-i servească lui Ilie un prânz aşa copios? Dar calmul din peşteră şi temperatura constantă în toate anotimpurile anului?

Mi-am zis, tot în mintea mea amărâtă şi săracă: *O, Doamne, ce mi-ar plăcea şi mie o peşteră cu aşa aer condiţionat, cu masă asigurată de Dumnezeu şi cu apă grasă ca laptele de bivoliţă maramureşeană! Da, dar fără ameninţările lui Ahab regele şi a zgripţuroaicei de Izabela.*

Negreşit, n-am să uit niciodată peştera de la Hozeva şi dacă nu voi încăpea în Rai, aş fi bucuros să mi se îngăduie din partea lui Dumnezeu, să mă pot ogoi în acel loc de taină şi bucurie duhovnicească.

Mi-au venit în minte aceste gânduri după ce am citit în Vieţile Sfinţilor, din 8 ianuarie, despre Sfântul Gheorghe Hozevitul, care prin secolul şapte al erei noastre, s-a nevoit ani îndelungaţi chiar în peştera Sfântului Ilie, întru rugăciuni, osteneli şi post bine plăcut şi de folos pentru mântuirea întru Dumnezeu. Sfintele sale moaşte se pot cinsti în mănăstirea Hozeva, Sfântul Gheorghe, prin puterea lui Dumnezeu făcând mari şi multe minuni.

Tot în spaţiul acesta, de aleasă vieţuire monahală, şi-a purtat paşii, vieţuind ani binecuvântaţi şi sfântul nostru român de la Mănăstirea Neamţ, Ioan Iacob, născut în anul 1913 şi plecând la Domnul Iisus, de numai 47 de ani, în 1960. Aici, în mănăstirea cea vestită a Hozevei se află sfintele moaşte întregi, nedumicate şi împărţite peste tot (cum fac mai ales grecii cu moaştele sfinţilor – lucru pe care nu-l accept niciodată!).

Când am trecut prin chinovia cea vestită a Hozevei, David Pristavu, argeşeanul nostru din Oeşti, mi-a povestit de ***minunile pe care le face Dumnezeu şi prin alesul Ioan Iacob.***

Călugărul Visarion, putnean din Moldova, ne povestea că într-o zi au observat că bocancii Sfântului Ioan Iacob nu mai sunt în picioare, bocancii de peste 40 de

ani cu care a mers în viaţă. Am avut bucuria să-i văd picioarele neîncălţate. Nu mai văzusem aşa talpă de picior, galbenă ca ceara, văzându-se venele de parcă ar fi fost picior de om viu care se odihneşte de câteva ore.

Reluând povestea adevărată a bocancilor furaţi, părintele Visarion ne-a spus, cu vorbele lui de moldovean, că ***a visat noaptea pe Sfântul Ioan Iacob şi i-a spus că bocancii lui sunt luaţi şi ascunşi undeva într-o ladă, după o uşă, în clădirea Patriarhiei de Ierusalim şi l-a îndemnat să meargă să-i aducă şi să-l încalţe aşa cum a fost la început.***

Cu o falcă în cer şi una în pământ, năbădăiosul Visarion ia cu asalt ascunzişurile casei şi mergând direct, cum îi spusese Sfântul Ioan Iacob, găseşte bocancii sfântului puşi bine la adăpost, probabil pentru a fi împărţiţi, bucată cu bucată, din evlavie adâncă pentru Sfântul Ioan Iacob. Opoziţia s-a împrăştiat ca fumul la auzul răcnetelor şi ameninţărilor lui Visarion.

Azi bocancii sunt la locul lor, dar nimeni nu mai poate vedea picioarele Sfântului Ioan Iacob, care m-au dus cu gândul tocmai la Pieta, de Michelangelo, din Catedrala San Pietro din Roma!

Ca tot românul cuminte, Patriarhul Teoctist, mai anii trecuţi, a trimis prin mitropolitul Daniel al Moldovei şi Bucovinei, o scrisoare patriarhală lui Diodoros, patriarhul Ierusalimului. Eram de faţă, când Daniel mitropolitul, însoţit de delegaţia românească, după ce s-a dat bineţe Patriarhului Diodoros, care era în scaun cu rotile, i s-a citit scrisoarea rar şi îndesat. În timp ce i se citea scrisoarea, de la bucuria întâlnirii, vedeam pe faţa Patriarhului aşternându-se progresiv tristeţi cu broboane de sudori. Iar când s-a sfârşit cititul scrisorii care cerea, nici mai mult, nici mai puţin, aprobarea de a se aduce în România moaştele Sfântului Ioan Iacob, mâinile Patriarhului Diodoros au început să tremure cu putere, fără să le mai poată stăpâni. Situaţia era mai mult decât penibilă. Noi credeam că tremură de bucurie că, iată, în sfârşit, românii îşi vor pe Sfântul Iacob în România, patria de obârşie.

După o vreme, auzim glasul lui Diodoros, îngăimând mai mult pentru dânsul: *O să vă dăm ceva din moaşte, poate o mână, dar mai târziu. Vom mai vedea! Şi am văzut şi vedem şi acum, doar racla goală, aşteptând pe Sfântul Ioan Iacob la Neamţ, raclă făcută cu binecuvântarea Mitropolitului Daniel, întru aşteptarea minunii.*

Dacă nu va veni la Neamţ în Moldova, sigur că la Mănăstirea din Ierihon, acum mare chinovie, unde a vieţuit cândva şi Sfântul Ioan Iacob, şi-ar găsi locul ostenit

de români cu atâta dragoste. Calea este scurtă, doar de câteva mii de metri. Credem că va face el însuşi minunea de care avem a ne bucura!

(Sursă: Observator Argeşean)

Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamț – Hozevitul, România (5 august) (1913-1960)

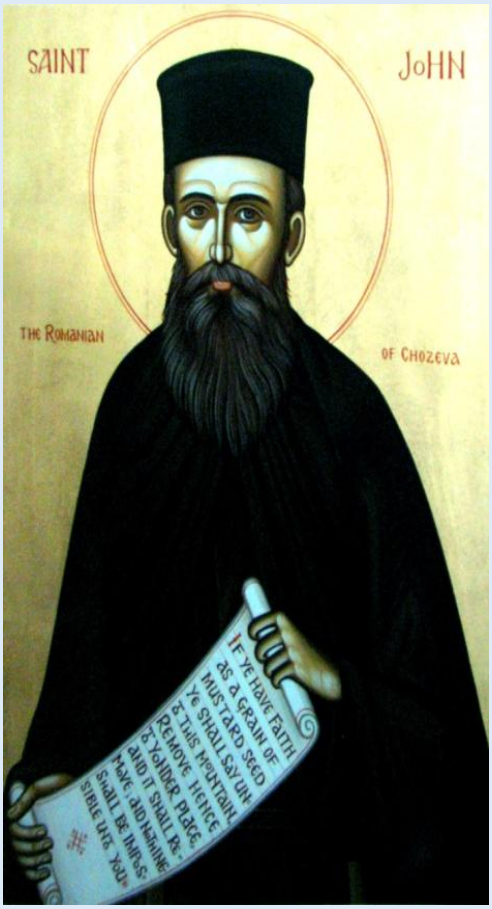

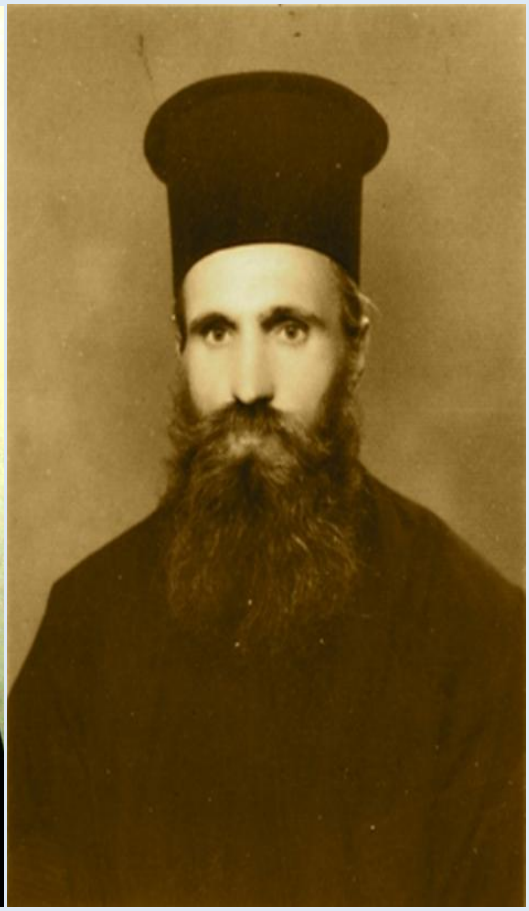

Acesta s-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiştea, din fostul judeţ Dorohoi, într-o familie de ţărani foarte credincioşi, Maxim şi Ecaterina, fiind singurul copil la părinţi. Din botez a primi numele Ilie, din pruncie dovedindu-se a fi un copil ales şi binecuvântat de Dumnezeu.

După 6 luni de la naşterea sa, Ecaterina, mama sa, bolnăvicioasă din fire, îşi dădu sufletul în mâinile Domnului, lăsând copilul în grija bunicii sale, Maria. După 2 ani, a murit şi tatăl său, în război, în toamna anului 1916, copilul rămânând în grija rudelor apropiate.

Bunica Maria îl învață să vorbească, să rostească rugăciunile și îi sădește în inimă credința în Dumnezeu. Tot ea îl deprinse cu metaniile și postul, citindu-i adesea din Viețile Sfinților și din alte cărți ziditoare de suflet.

Primii ani de şcoală îi face în satul natal, apoi urmează gimnaziul la Lipcani-Hotin şi liceul la Cozmeni-Cernăuţi, fiind cel mai bun elev din şcoală.

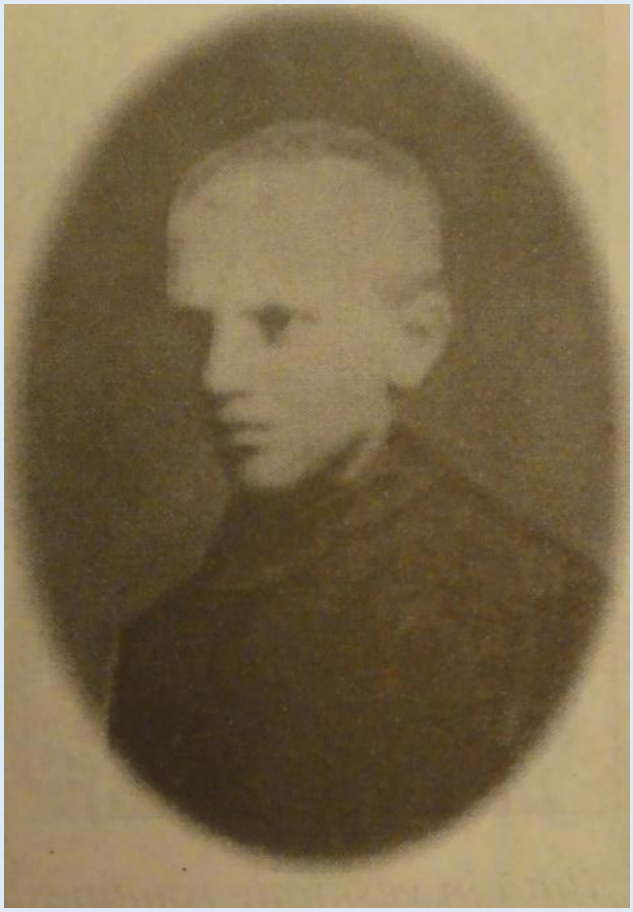

Seara și în sărbători, bătrâna Maria îl punea să citească din Sfintele cărți, iar ea stătea deoparte și asculta. De mila copilului și din durerea ei tăinuită, bunica plângea mereu, mai ales când băiatul citea despre Patimile Mântuitorului Hristos.

În anul 1924, bunica sa plecă la cele veșnice, iar el fu dat în grija unchiului său, Moș Alecu.

Vreme de 4 ani a studiat la Liceul Dimitrie Cantemir din Cozmeni - Cernăuți, trecând examenul de bacalaureat în naul 1932, fiind clasificat primul.

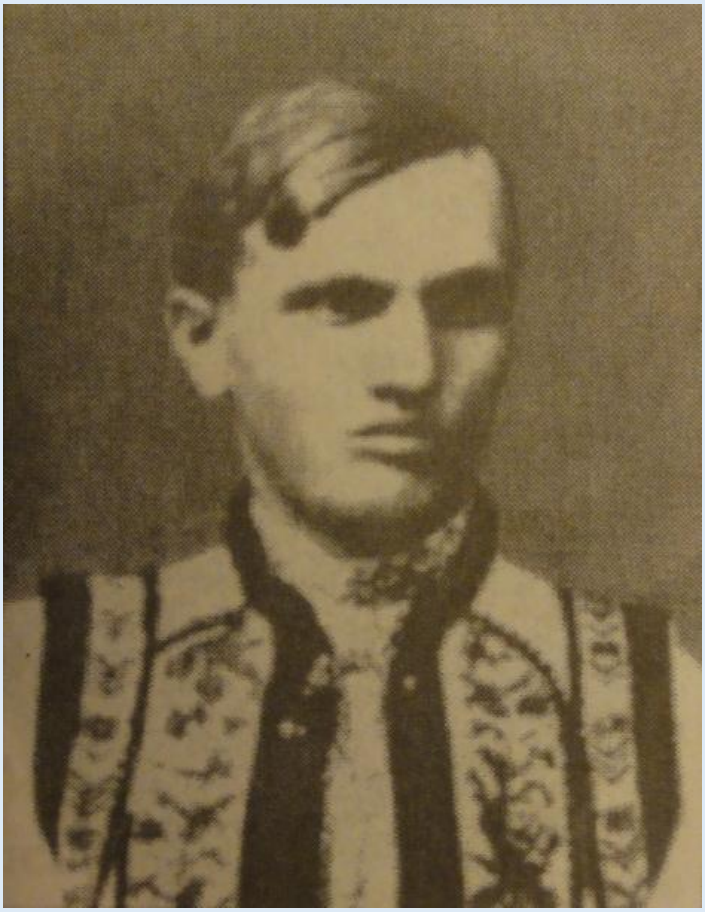

Sfântul Ioan Iacob în costum popular

Preotul Gheorghe Lazăr, consătean, coleg de liceu și prieten apropiat al cuviosului Ioan Iacob, povestește despre dânsul: „Era un mare admirator al naturii și frumosului. Iubea tovărășia colegilor și a celor de o vârstă cu el, cu purtare plăcută în societate. Nu-i plăcea să piardă timpul în discuții cu tinerii iubitori de glume, de povestiri nerușinate și jocuri de tot felul. În timpul liber, mai degrabă își lua o carte de literatură sau studia într-un domeniu, stând retras într-un loc preferat din livada părintească sau în câmp. Se recrea ascultând cântecul păsărelelor sau admirând cerul înstelat în toiul nopții. Citind adeseori Sfânta Sciptură sau manualele de religie, cugeta adânc la cele zidite de Dumnezeu și găsea o armonie perfectă în tot ce putem percepe cu simțurile noastre. În sufletul lui Iliuță se întărea convingerea că Dumnezeu le-a făcut cu negrăită înțelepciune pe toate cele văzute și nevăzute și le cârmuiește după anumite legi, care nu se pot schimba.”

În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuţi, ca să-l facă preot, însă el, simţindu-se chemat de Dumnezeu la o viaţă mai înaltă, le spuse:
– Nu, eu vreau să mă fac călugăr!

După un an, tânărul Ilie, pe când lucra la câmp, se ruga lui Dumnezeu să-i descopere calea pe care să o urmeze, deodată auzi un glas de sus, zicând:
– Mănăstirea!

Din clipa aceea nu mai avu odihnă în suflet. Cerând binecuvântarea duhovnicului său, fericitul Ioan îşi luă cărţile sfinte, crucea şi icoana Maicii Domnului din casa natală, fiind în zi de duminică, şi intră în obştea Mănăstirii Neamţ.

Mănăstirea Neamț, la sfârşitul veacului XIX şi începutul veacului XX

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Neamț

Stareţul mănăstirii, episcopul Nicodim îl primi cu multă dragoste şi, după ce îl trimise să se închine în faţa icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului din biserica voievodală, îi rândui ascultare la infirmerie şi la biblioteca mănăstirii.

Frumusețea slujbelor din marea lavră, mai ales cele de noapte, blândețea călugărilor, iscusința duhovnicilor, liniștea munților și darului Duhului Sfânt, care se odihnea în inima lui, l-au legat pe acest fericit tânăr de viața călugărească.

Deoarece tânărul Ilie Iacob învățase latină şi franceză, primi ascultare la părintele Iov, farmacistul mănăstirii. Părintele Iov Burlacu era un mare nevoitor, nu lipsea

niciodată de la slujbele bisericești, în chilia sa nu avea pat, ci dormea pe un scaun, ar fața îi era tot timpul plecată spre pământ. Era postitor, milostiv și se sârguia să-i ajute pe cei săraci, la căpătâiul cărora stătea mereu de veghe.

Tânărul Ilie era foarte tăcut, ascultător şi smerit.

Între anii 1934-1935, face serviciul militar la Dorohoi ca infirmier, având multă milă de cei bolnavi şi fiind iubit de toţi.

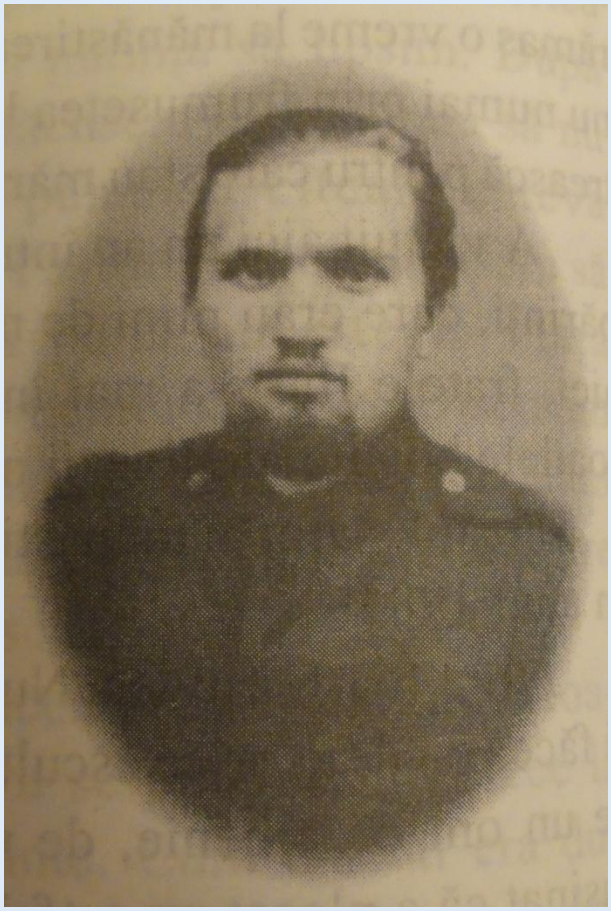

Infirmier al Regimentului 29 Infanterie

În toamna anului 1935 se reîntoarse în obştea Mănăstirii Neamţ, şi continuă aceeaşi ascultare de bibliotecar şi îngrijitor la bolniţă. Toţi se foloseau de smerenia, de blândeţea şi de dragostea lui şi cugetau că este un ales al lui Dumnezeu.

La 8 aprilie 1936, în miercurea din Săptămâna Sfintelor Patimi, fericitul rasofor Ilie Iacob a fost tuns în îngerescul cin călugăresc de arhiereul Valerie Moglan, noul stareţ al marii lavre, împreună cu alţi doi fraţi rasofori, primind în călugărie numele de Ioan.

Călugaria Sf Ioan Iacob

Dorind viaţă pustnicească şi arzând cu inima pentru Hristos şi pentru Sfintele Locuri, unde S-a născut, a pătimit şi a înviat Domnul, fericitul monah Ioan Iacob pleacă în Ţara Sfântă împreună cu alţi doi monahi din lavră, Claudie şi Damaschin.

La Ierusalim, în fața Sfântului Mormânt, în anul 1937 (monahul din dreapta este Sfântul Ioan Iacob)

După ce se închină la toate Sfintele Locuri şi sărută Crucea Golgotei şi Mormântul Domnului, cei trei călugări se retraseră să ierneze în obştea Mănăstirii Sfântul Sava din pustiul Iordanului. Apoi, însoţitorii săi întorcându-se la Mănăstirea Neamţ, fericitul monah Ioan Iacob se nevoi, în continuare, în Mănăstirea Sfântul Sava de lângă Betleem, vreme de 10 ani, răbdând grele ispite, boli şi încercări de la oameni şi de la diavoli.

Mănăstirea Sfântul Sava

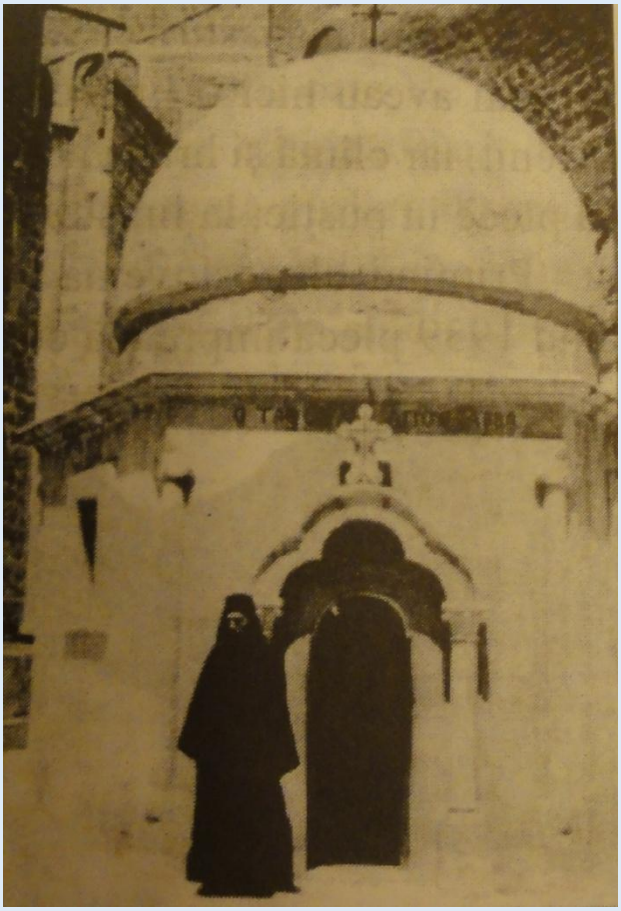

Părintele Ioan lângă grota Sfântului Sava

Prima ascultare în obştea Sfântul Sava fu cea de paraclisier. Cuviosul Ioan avea mare evlavie pentru biserică şi Sfintele slujbe. Făcea prescuri, menţinea curăţenia şi suna clopotul de slujbă. De asemenea păstra o atmosferă de iubire, de smerenie şi milă faţă de toţi. Avea şi ascultarea de infirmier al mănăstirii şi îngrijea cu dragoste atât pe călugări, cât şi pe numeroşii arabi şi beduini, bolnavi sau răniţi în război, care erau aduşi la infirmeria mănăstirii. Pentru aceasta îl iubeau şi-l căutau atât unii, cât şi alţii.

Duhovnicul lui, ieroschimonahul Sava, macedonean de neam, care cunoştea limba română, era un mare povăţuitor de suflete, şi mărturisea pe toţi călugării români nevoitori în Ţara Sfântă.

Astfel, ziua era în slujba obştii şi a bolnavilor, iar noaptea se nevoia singur în chilie cu multe rugăciuni de taină, cu metanii, lacrimi şi citiri din Sfânta Evanghelie şi din scrierile Sfinţilor Părinţi. Cunoscând bine limba greacă, traducea unele pagini alese patristice, din care se hrănea atât pe sine, cât şi pe cei ce veneau la el. Avea şi darul scrierii de învăţături şi versuri duhovniceşti, pe care le trimitea fraţilor săi din Ţara Sfântă sau le dădea pelerinilor români care veneau spre închinare la Mormântul Domnului.

Între anii 1939-1940 fericitul sihastru Ioan Iacob s-a nevoit împreună cu un ucenic român într-o peşteră din pustiul Qumran, aproape de Marea Moartă.

Ținutul Qumran, aflat în apropiere de Marea Moartă

Aici a cunoscu pe monahul Ioanichie Pârâială, care îi rămase ucenic credincios până la obştescul sfârşit. Obişnuia să se roage noaptea, singur, hrănindu-se doar cu pesmeţi şi puţine fructe, răbdând multe ispite.

Între anii 1940-1941, din cauza războiului, cuviosul Ioan a stătut cu mai mulţi călugări din Ţara Sfântă într-un lagăr pe Muntele Măslinilor. Fiind eliberat, se reîntoarse la Mănăstirea Sfântul Sava şi a continuat aceleaşi ascultări şi nevoinţe.

În anul 1947 a fost hirotonit diacon, la 13 mai, în Biserica Sfântului Mormânt, cu aprobarea patriarhului României, la recomandarea arhimandritului Victorin Ursache, superiorul Căminului Românesc din Ierusalim. În acelaşi an, Cuviosul Ioan Iacob a fost hirotonit preot în biserica Sfântului Mormânt de arhiereul Irinarh, fiind numit de Patriarhia Română egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de pe valea Iordanului, aproape de locul unde S-a botezat Domnul nostru Iisus Hristos.

Sfântul Ioan Iacob în biserica Schitului românesc Sfântul Ioan Botezătorul

Vreme de 5 ani, cât a dus această ascultare, cuviosul Ioan Iacob a săvârşit zilnic toate Sfintele slujbe, în limba română, a tradus numeroase pagini din Sfinţii Părinţi cu învăţături pentru călugări şi pelerini; a compus un bogat volum de versuri duhovniceşti, a înnoit chiliile şi Biserica schitului şi, mai ales, viaţa duhovnicească din schit, ostenindu-se mult pentru primirea pelerinilor din ţară, pe care îi spovedea, îi împărtăşea şi le dădea sfaturi mântuitoare de suflet.

Părintele Victorin, Sfântul Ioan, părintele Ioanichie, o familie de români şi maicile Magdalena şi Melania în faţa bisericii schitului românesc de la Iordan

Noaptea, însă, se nevoia singur, neştiut de nimeni, fie în chilie, fie ieşind să se roage pe valea Iordanului, încercând să urmeze, după putere, cuvioasei Maria Egipteanca.

Singurul său ucenic statornic era monahul Ioanichie, precum şi câteva maici romînce bătrâne, Melania, Natalia, Galinia, Casiana şi Magdalena care îi erau fiice duhovniceşti şi se aflau sub ascultarea sa.

În luna noiembrie 1952, cuviosul Ioan Sihastrul se retrase din ascultarea de egumen.

Scrisoarea Sfântului Ioan Iacob de renunțare la stăreția schitului românesc de la Iordan:

Către:
Înalt Prea Sfințitul Iustinian,
Arhiepiscopul Bucureștilor și Patriarhul
Tuturor Românilor,
București.

34/952

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,

Cu adâncă smerenie, Vă rog să binevoiți a lua în considerare smerita mea rugăminte:

Sunt aproape 5 ani de zile de când am primit economia Schitului românesc „Sf. Ioan Botezătorul" dela Iordan. De-atunci am avut parte în Palestina numai de lipsuri și de suferinți.

Străduințele mele de a păstra și de a spori bunurile acestui Schit s'au lovit totdeauna de vitregia vremurilor, care ne-a sporit mereu lipsa de mijloace pentru întreținere, ne-a pricinuit pierderea personalului, ne-a adus boala și descurajarea.

Din cauza ostenelilor de tot felul și a căldurilor de nesuferit din timpul verii, mă simt acum greu bolnav; deaceea am neapărată nevoie — și de urgență — de o îngrijire serioasă.

Neavând aici la Iordan, în pustie, posibili-

tății de îngrijire, sunt nevoit să plec în altă regiune mai răcoroasă și cu alte înlesniri;

Deaceea Vă fac cunoscut că, fiind cazul de boală grea, am apelat mai întâi la concursul Patriarhiei de Ierusalim spre a-și înlocui provizoriu prin cineva dintre românii de-aici, până ce veți decide I. P. S. Voastră cele de cuviință pentru egumenia Schitului dela Iordan.

Vă declar că, starea sănătății mele, istovită de greutățile de-aici și în ultima vreme agravându-se mult, nu mai pot purta pe viitor sarcina egumeniei Schitului, deci Vă rog pe I. P. S. Voastră ca să rânduiți o altă persoană la conducerea sus numitului Schit, iar până atunci să-mi fie îngăduit a lăsa provizoriu administrarea bunurilor acestui Schit asupra unui clerical român, potrivit cu ordinul Prea Fericitului Patriarh Timothei a Ierusalimului.

Cu inima sdrobită și cu glas slăbit de boală, Vă rog să luați în considerare umila mea cerință, slobozindu-mă dela Egumenie cu părinteasca purtare de grijă ce-o împlinesc cu lacrămi, cu cel înstrăinat de căminul părintesc.

Și mai netrebnic între monahi,

...rdan 8 sept.
1951.

Ioan Iacob
Egumenul Schitului rom. dela Iordan

Împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obştea mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din pustiul Hozeva, pe valea pârâului Cherit (Horat).

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul

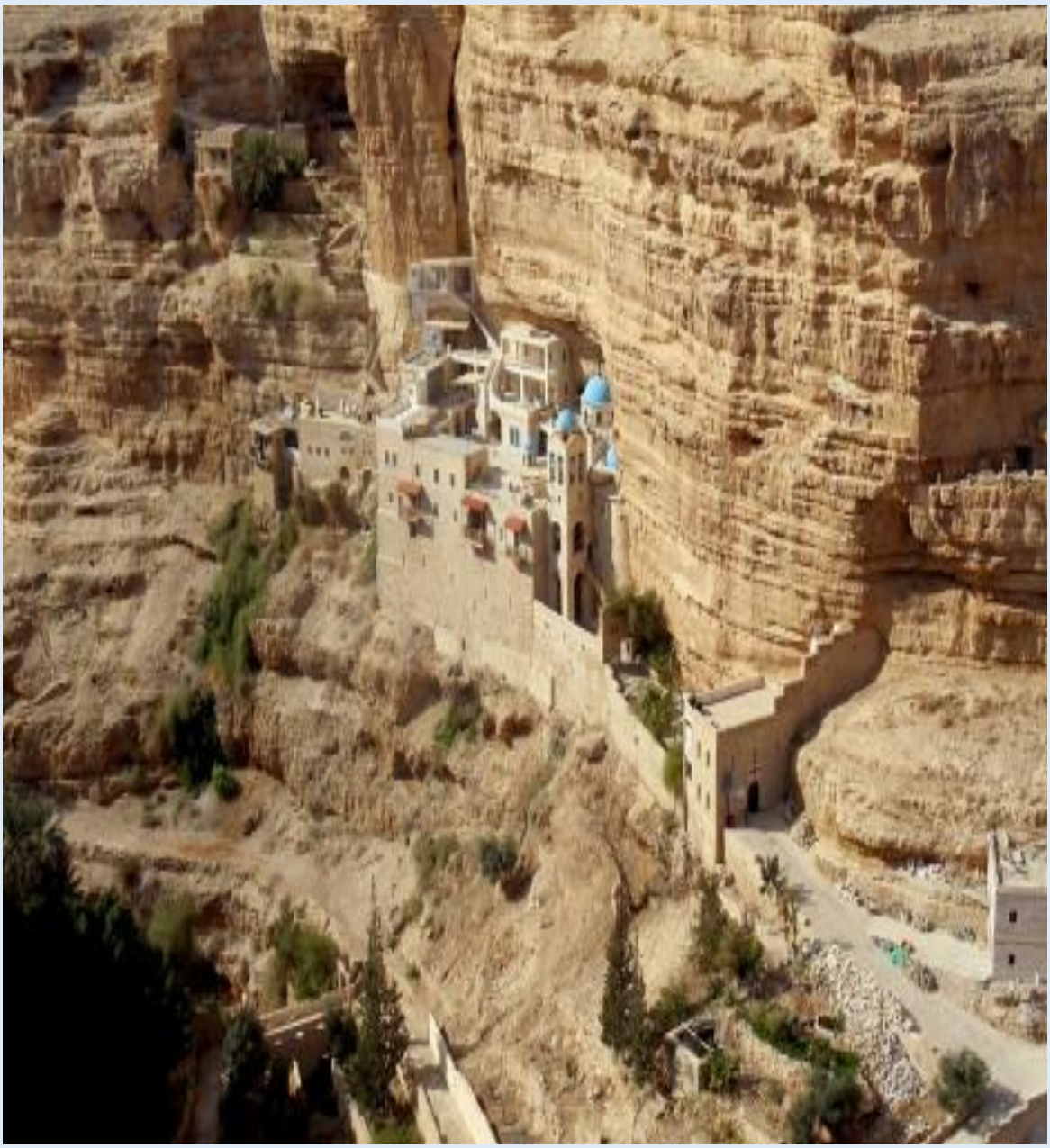

Din vara anului 1953, fericitul Ioan se retrase cu ucenicul la o peşteră din apropiere, numită Chilia Sfintei Ana, unde, după tradiţie, ea se ruga lui Dumnezeu să-i dăruiască un prunc. Alături de el, într-o altă peşteră, se nevoia un monah cipriot, anume Pavel.

Sfântul Ioan, în stânga, în fața peșterii sale din pustiul Hozevei, alaturi de monahul Pavel, în dreapta

Aici se nevoi Sfântul Ioan Sihastrul cu ucenicul său, vreme de 7 ani, în rugăciuni neîncetate, în privegheri de toată noaptea, în postiri îndelungate, în lacrimi neştiute, în cugetări şi în doriri duhovniceşti, răbdând tot felul de ispite, suferinţe, lipsuri, lupte cu diavolii şi cu înstrăinare totală, aprinzându-se de multă râvnă pentru Hristos şi slăvind pe Dumnezeu Cel în Treime lăudat.

La peşteră, unde cu greu se ajungea, pe o scară înaltă, nu primea pe nimeni, comunicând cu cei ce veneau mai ales prin rugăciune, prin unele scrieri sfinte şi prin ucenicul său.

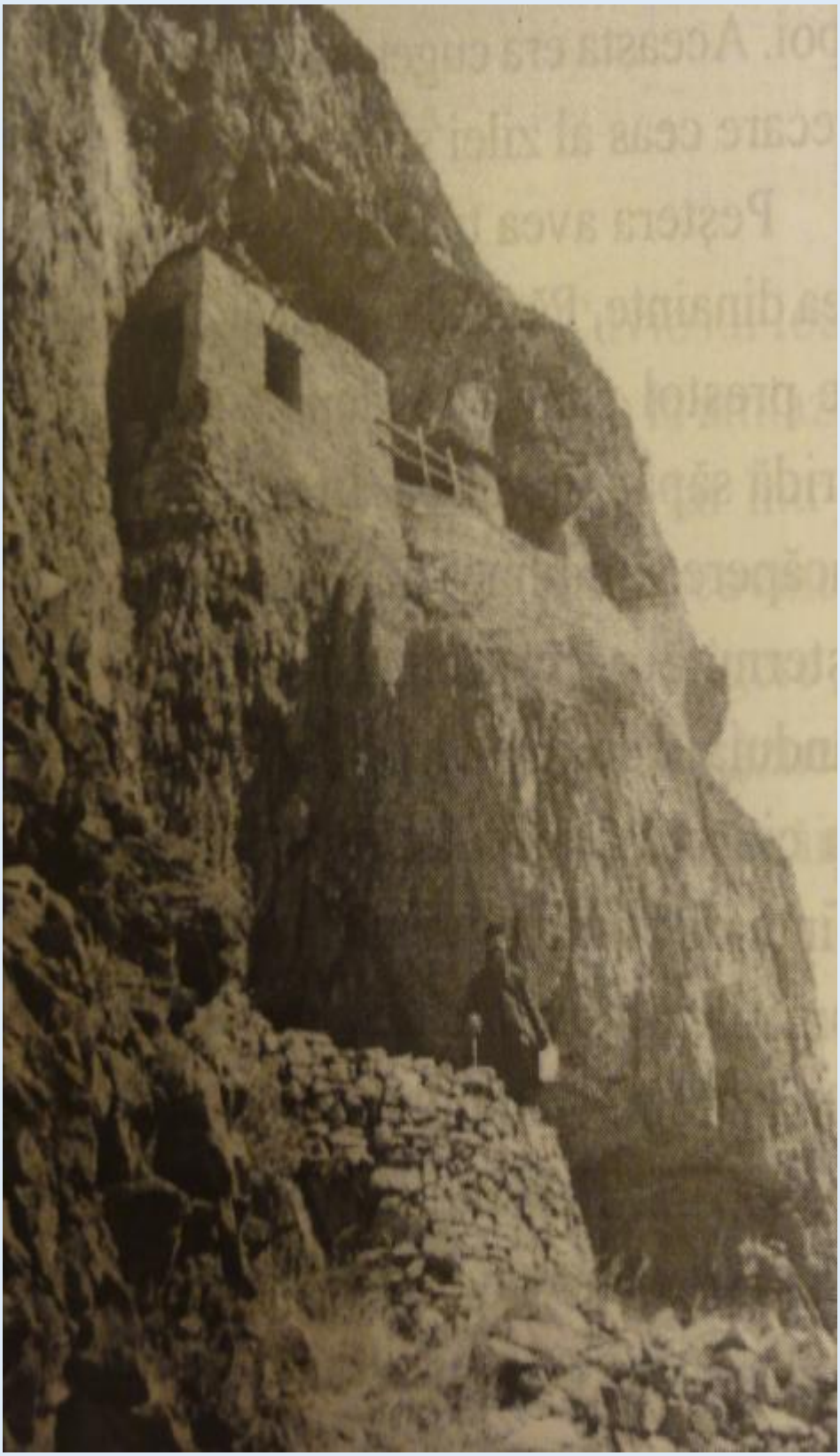

Chilia în care s-a nevoit Sfântul Ioan (vedere de dud, de pe partea opusă a văii Horat)

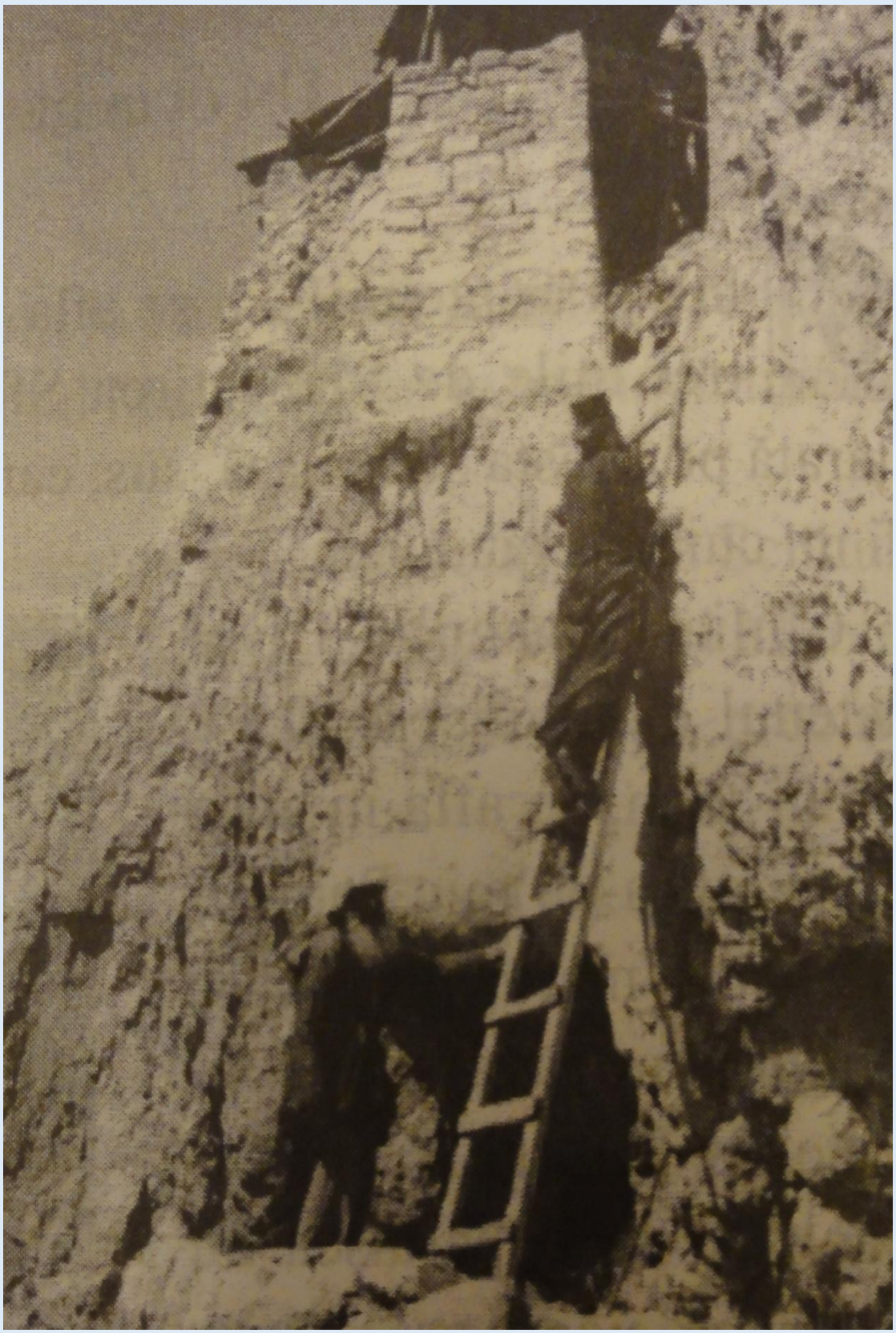

Scara cu care se urca la chilia Sfântului Ioan

Peștera avea trei încăperi. În cea dinainte, Sfântul Ioan avea un fel de prestol de rugăciune – o firidă săpată în piatră. În această încăpere se odihnea pe o rogojină așternută pe o scândură. După rânduiala de rugăciune se ocupa cu cititul, tălmăcirea de cuvinte sfinte din limba greacă în limba română; așteori alcătuia poezii sau se umplea de bucurie și mângâiere cântând imne duhovnicești – căci avea un glas frumos și dulce.

Părintele Ioanichie, ucenicul său, povestea despre dânsul:
– În peșteră avea câteva cărți sfinte și teascuri de manuscrise copiate, traduse sau compuse de el la lumina zilei sau mai ales noaptea, la lumânare. Din aceste traduceri și din versurile sale îmi citea uneori și mie. Alteori, îmi povestea despre viața sa de copil orfan, plină de suferințe și lacrimi și adeseori plângea la rugăciune sau când vorbea cu mine. Era un suflet duios, blând, pașnic și foarte râvnitor apărător al Ortodoxiei Sfinților Părinți. Uneori îl supăra reumatismul, alteori dizenteria, alteori gândurile, iar alteori beduinii arabi care pășteau cămilele în apropiere și aruncau cu pietre în fereastra și în ușa chiliei sale. Dar el le răbda pe toate și nu zicea nimic, pentru a împlini cuvintele Sfintei Evanghelii.

Cea de-a doua încăpere a peșterii era mai mică. Aici de hrănea cu puținele merinde ce le primea. Alături se afla a treia încăpere, de fapt o firidă mai largă a mormintelor, căci erau așezate acolo trupurile celor ce se nevoiseră în peștera Sfintei Ana.

În sărbători mari şi în posturi Sfântul Ioan săvârşea Dumnezeiasca Liturghie în paraclisul peşterii Sfânta Ana şi se împărtăşeau amândoi cu Trupul şi Sângele lui Hristos, mulţumind lui Dumnezeu pentru toate.

Icoana Mântuitorului Iisus Hristos din fața Sfântului Altar de la chilia monahului Pavel, unde Sfântul Ioan slujea adeseori Sfânta Liturghie

Mânca o dată în zi, pesmeţi, măsline, smochine şi bea puţină apă, iar noaptea dormea 3-4 ore, pe o scândură, având o piatră drept perină.

În vara anului 1960, era bolnav şi suferea toate cu multă răbdare. Simţindu-şi sfârşitul aproape, miercuri 4 august, se împărtăşit cu Sfintele Taine, iar joi dimineaţa la orele 5 îşi dădu sufletul în mâinile lui Hristos, la vârsta de numai 47 de ani. După trei zile, fu înmormântat în aceeaşi peşteră de egumenul mănăstirii Sfântul Gheorghe, arhimandritul Amfilohie.

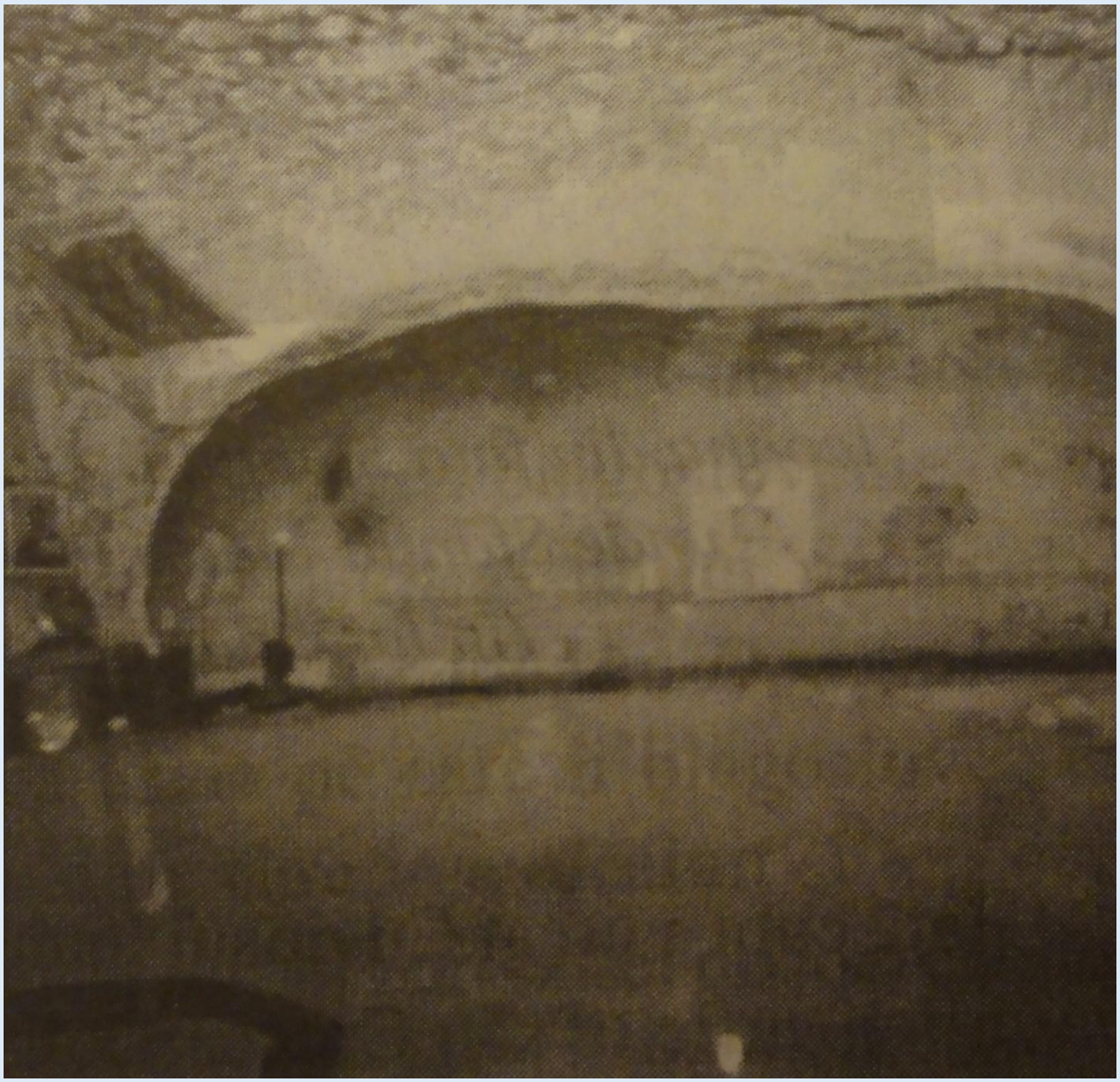

Mormântul săpat în stâncă, unde fu îngropat vreme de 20 de ani Sfântul Ioan

După 20 de ani, la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg, nestricat de vreme, răspândind bună mireasmă, semn că l-a prea mărit Dumnezeu şi l-a numărat în ceata sfinţilor, pentru nevoinţa şi sfinţenia vieţii sale de pe pământ. O mare bucurie duhovnicească îi cuprinse pe toţi. La 15 august 1980, acelaşi egumen îi pregăti o raclă sculptată în lemn de chiparos, îl aşeză în ea, cu mare cinste, şi îl duse în procesiune, împreună cu câţiva arhierei de la Patriarhia Ortodoxă din Ierusalim şi cu mii de pelerini care au venit la praznicul Adormirii Maicii Domnului, hramul acestei mănăstiri, depunând sfintele moaşte în biserica cu hramul Sfântul Ștefan din incintă, unde se află şi moaştele Sfântului Gheorghe Hozevitul.

Coborârea din peşteră a cinstitelor moaşte ale Sfântului Ioan

Aducerea moaştelor Sfântului Ioan în mănăsirea Sfântului Gheorghe Hozevitul, sicriul cu moaştele cuviosului este aşezat jos, pe trepte

De atunci, vin zilnic pelerini ortodocşi, şi chiar catolici, ca să se închine la moaştele cuviosului, cerându-i ajutorul, pe care, toţi cei ce se roagă cu credinţă, îl primesc. Sfântul Ioan Iacob este cinstit de toţi ortodocşii, dar, mai ales, de cei din România, Grecia, Cipru şi Ţara Sfântă.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, ținând seama de sfinţenia vieţii cuviosului Ioan Iacob, şi văzând cinstitele sale moaşte, l-a trecut în rândul sfinţilor, la data de 20-21 iunie, 1992, sub numele de „Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ”, așezându-i-se zi de prăznuire, 5 august, data mutării lui la cele veşnice.

Cuvioase Părinte Ioane, mult nevoitorule, şi făclie de mult preţ, aprinsă din lumina Sfântului Mormânt dătător de viaţă, luminează cu rugăciunile tale pe cei ce te iubesc pe tine şi cere de la Hristos, Mântuitorul lumii, să ne dăruiască nouă mare milă. (Dintre Stihirile Sfântului ce se cântă la Utrenie)

De oameni ai fugit şi cu sihaştrii şi îngerii pe Dumnezeu împreună L-ai slăvit. Roagă-te, Sfinte Ioane, următorul lui Hristos, pentru întărirea dreptei credinţe în lume şi în patria ta şi cere milă şi iertare nouă fiilor tăi care lăudăm nevoinţa ta. (Din Canonul Sfântul Ioan Iacob)

Viaţa ta aspră şi pustnicească ne mustră pe noi, părinte, că nu putem urma nevoinţelor tale. Că nici râvnă multă nu avem, nici rugăciune din inimă nu am dobândit, nici de lacrimi şi de bucuria Duhului Sfânt nu ne-am atins. Ajută-ne, Sfinte Părinte Ioane, să urmăm şi noi prin pocăinţă lui Hristos. (Din Canonul Sfântul Ioan Iacob)

Fericit eşti, părinte, că ai zburat ca un vultur la cele înalte. În locul celor pământeşti de care toţi ne robim, ai ales pe cele cereşti; în locul odihnei, ai ales osteneala; în locul somnului, ai ales privegherea; în locul hainelor scumpe, te-ai mulţumit cu cele vechi; iar în loc de casă luminoasă şi pat moale ai iubit peştera cea rece şi întunecoasă, ca să poţi a slăvi neîncetat pe Hristos, Mirele sufletului tău. (Din Canonul Sfântul Ioan Iacob)

Om al liniştii şi al rugăciunii, cu nimeni nu vorbeai, părinte decât cu Dumnezeu, cu sfinţii şi cu păsările cerului care te cinsteau şi zăboveau cu bucurie în jurul peşterii tale. Căci odihnindu-se Duhul Sfânt în inima ta, nimic nu mai doreai, decât pe Hristos, iubitul tău căruia roagă-te pentru sufletele noastre. (Din Canonul Sfântul Ioan Iacob)

Veniţi toate cetele călugărilor să lăudăm astăzi într-un glas, după cuviinţă, pe Sfântul Ioan, crinul cel binecuvântat şi cu bună mireasmă, care a odrăslit în pământul Moldovei şi a fost închinat lui Hristos în lavra cea mare de la Neamţ şi în Ţara Sfântă a rodit şi să-i cântăm: Bucură-te, floare de mult preţ a călugărilor; bucură-te, sihastru desăvârşit în pustiul Iordanului; bucură-te, prea cuvioase Părinte Ioane, rugător neadormit pentru sufletele noastre! (Dintre Stihirile Sfântului ce se cântă la Utrenie)

Cinstitele moaște ale Sfântului cuvios Ioan Iacob de la Neamt – Hozevitul

Casa Sfântului Ioan Iacob din Crăiniceni

(Sursa: https://sfintisiicoane.wordpress.com/2013/08/05/sfantul-cuvios-ioan-iacob-de-la-neamt-hozevitul-romania-5-august/)

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Care a fost semnul prin care a intrat Sfântul Ioan Iacob Hozevitul în viaţa monahală?

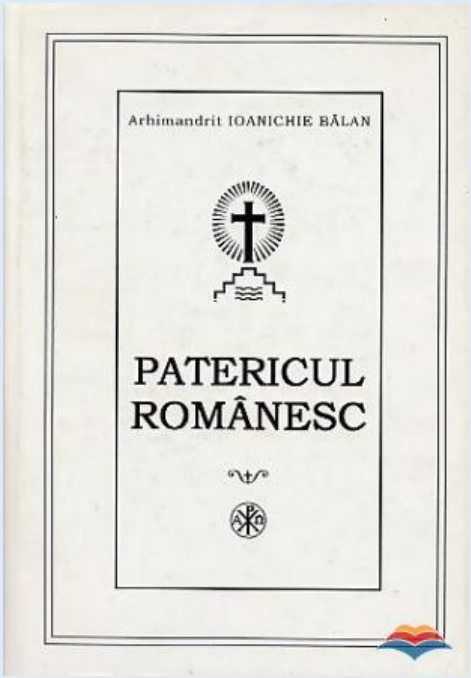

La vârsta de 20 de ani, terminând liceul şi fiind luminat la minte cu darul lui Hristos, prietenii şi rudele îl îndemnau să urmeze Teologia şi să se facă preot. Însă conştiinţa şi cugetul inimii sale îi spuneau: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!”.

Odată, pe când lucra la câmp, fiind în îndoială, se ruga lui Dumnezeu să-i descopere ce să facă. Apoi a auzit o voce tare de sus: „Mănăstirea”. Din clipa aceea nu mai avea odihnă, căci Duhul Sfânt îl îndemna să plece cât mai repede la mănăstire şi să-şi închine viaţa lui Hristos.

În vara anului 1933, într-o zi de duminică, pe când tinerii din sat se adunau cu veselie la nuntă, alesul Domnului, Ilie, s-a închinat cu lacrimi în biserica din Crăiniceni, şi-a sărutat crucile părinţilor din cimitir şi, luându-şi rămas bun de la ai săi, a plecat să se logodească cu Hristos în obştea Mănăstirii Neamţ.

Văzându-l episcopul Nicodim, stareţul lavrei, l-a întrebat:
– De ce ai venit, frate Ilie, la mănăstire?

– Părinte stareţ, doresc să mă fac călugăr, să-mi plâng păcatele mele, să mă rog pentru părinţii care m-au născut şi să laud neîncetat pe Dumnezeu.

– Bun lucru ţi-ai ales, frate Ilie. De vei avea smerenie şi ascultare şi vei iubi rugăciunea, pe toate cele bune le vei săvârşi, vei birui cu uşurinţă ispitele acestei vieţi şi cu sfinţii în cer te vei număra.

– Aşa să-mi ajute Bunul Dumnezeu, prea sfinţite părinte stareţ!

– Numai să ai răbdare în toate, să te hrăneşti din învăţăturile Sfintei Scripturi şi ale Sfinţilor Părinţi şi să urmezi viaţa şi sfaturile cuvioşilor duhovnici şi nevoitori din obştea Mănăstirii Neamţ. Vino să te închini la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului din biserică, ocrotitoarea acestui sfânt lăcaş, apoi te încredinţez sub ascultarea părintelui Iov, farmacistul mănăstirii, cel mai duhovnicesc călugăr din obştea noastră. Să-i urmezi după putere viaţa şi sfatul, să nu lipseşti de la slujbele bisericii şi să faci ascultare la biblioteca mănăstirii.

Trei ani a făcut ucenicie rasoforul Ilie cuviosului părinte Iov Burlacu, silindu-se să-i urmeze nevoinţa aspră, postul, tăcerea, smerenia, sărăcia şi neîncetata rugăciune. Iar la bibliotecă a pus în rânduială toate cărţile, a citit multe din învăţăturile Sfinţilor Părinţi şi dădea bune sfaturi fraţilor tineri, încât se foloseau toţi de râvna, de înţelepciunea şi osteneala lui şi era iubit de toţi în obştea marii lavre.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 611-612)

Cristian Curte - Sfântul Ioan Iacob, „doctorul mânăstirii” - Interviu cu ieroschimonahul Iacob Bârsan, ucenicul monahului Ioanichie Pârâială

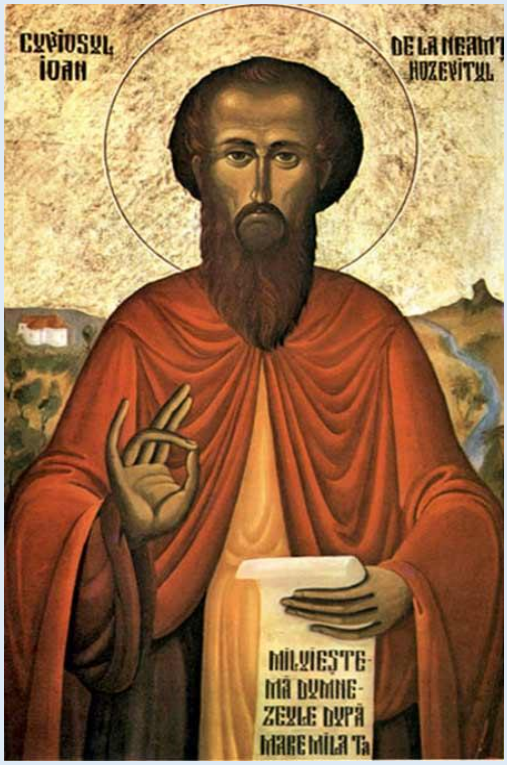

Ieroschimonahul Iacob Bârsan a trăit la Mânăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul aproape trei ani lângă părintele Ioanichie Pârâială, fiul duhovnicesc al Sfântului Ioan Iacob Hozevitul.

Iată ce mărturiseşte părintele Iacob…

L-am cunoscut pe părintele Ioanichie ca un monah foarte categoric, era - aş putea să spun – zelos pentru credinţa ortodoxă. Foarte corect; sever cu el şi corect cu cei din jur. A suferit enorm…

De ce ?

…din partea străinilor, acolo. A plecat la 28 de ani în mânăstire, s-a dus direct la Ierusalim, cu o sora a lui, monahia Magdalena. Au plecat deodată.

Şi unde a fost închinoviat ?

El a fost închinoviat la mânăstirea Sfântul Sava, unde venise şi sfântul Ioan Iacob. Acesta era mai tânăr cu doi ani decât părintele Ioanichie Pârâială. Erau şi alţi români la mânăstirea Sfântul Sava, şi greu a fost primit sfântul Ioan acolo. La început l-au pus să facă paracliserie. După asta, făcea şi pâine, făcea şi prescuri, aprindea toate candelele - sunt patru biserici şi vreo trei paraclise, la mânăstirea Sfântul Sava. Avea grijă de toate candelele.

Când a aplecat din România, a plecat de la mânăstirea Neamţ, unde a fost ucenicul unui mare părinte duhovniceasc, care se ocupa cu farmacia, cu tratamente din astea, naturiste şi a învăţat şi acolo, de la dânsul, medicina naturistă.

Când a ajuns la Sfântul Sava, se ocupa şi de bolnavi. Eu cred că fiind sfânt, cu dar mare de la Dumnezeu, făcea minuni şi prin felul cum se atingea de un bolnav: acesta se vindeca! El îi dădea şi tratament cu plante medicinale, dar era şi harul lui Dumnezeu cel care vindeca.

Da, întocmai… Arabii îl numeau „doctorul mânăstirii”. În perioada războiului mondial veneau mulţi răniţi, şi sfântul Ioan îi vindeca, îi bandaja, le dădea leacuri, ceaiuri; şi veneau din deşert şi beduini care apelau la ajutorul sfântului Ioan, iar el le dădea medicamente.

Înainte de începutul războiului, Sfântul Ioan şi părintele Ioanichie au plecat o perioadă de la Sfântul Sava şi s-au nevoit la o peşteră pe lângă Qumran – îi spune la Calamon, aproape de Qumran, unde s-au descoperit scrierile alea vechi ale Sfintei Scripturi, pe papirus.

Ce să facă cu maica Magdalena, sora după trup a părintelui Ioanichie? S-au sfătuit şi au dus-o tot într-o peşteră şi au zidit-o. Au uns intrarea cu pământ, şi avea o singură găurice, pe unde primea pesmet şi apă de dânşii.

A luat rânduiala zăvorâţilor…

Da. Maica Magdalena n-a ieşit de acolo doi ani şi jumătate.

Şi îi duceau de mâncare?

Părintele Ioanichie şi sfântul Ioan mergeu împreună şi sfântul Ioan o spovedea şi o împărtăşea. Nu intra acolo. O spovedea la gaura aia, acolo, şi-i punea mâna pe cap, o dezlega şi o împărtăşea prin gaură. N-a văzut-o doi ani şi jumătate. A ieşit cu

război mondial. Când a început războiul, au scos-o şi pe dânsa de acolo. Sfântul Ioan a fost luat în lagăr, iar părintele Ioanichie a plecat la Sfântul Sava, înapoi.

Ce fel de lagăr?

Era o închisoare improvizată, într-o mânăstire catolică, unde au fost adunaţi majoritatea monahilor - erau şi greci, mai erau câţiva români, iar Sfântul Ioan a stat un an de zile acolo.

De ce i-au luat?

I-au luat ca prizonieri. Au desfiinţat multe mânăstiri. Aşa era procedura: i-au găsit în mânăstire şi i-au luat. După ce-a ieşit din lagăr, Sfântul Ioan a plecat înapoi la Sfântul Sava, dar n-a stat decât un an de zile, apoi s-a dus la mânăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, la Hozeva. Au plecat amândoi. Asta a fost în 1950-1951.

Îşi sapă o peşteră lângă peştera sfântului Ilie Tezviteanul, deasupra mânăstirii, unde a locuit un an de zile. Venind turişti mulţi, era deranjat - ştiţi, la peştera sfântului Ilie veneau oameni din toate religiile: veneau şi arabi (şi ei au evlavie la proorocul Ilie), veneau evreii, veneau şi ortodocşi - aceştia treceau pe lângă peştera lui şi deranjat fiind a plecat. A mers pe valea Hozevei, la 4 km mai jos de mânăstire într-o peşteră a Sfintei Ana, unde a fost îngropată mama Maicii Domnului. Era un paraclis mic în peşteră şi până la războiul mondial, pe valea aceea erau foarte mulţi călugări, trăiau în peşteri. Unii din ei erau preoţi, făceau Sfânta Liturghie şi veneau şi se împărtăşeau la peşteră, nu mai coborau la mânăstire.

Între timp, ce se întâmplase cu maica Magdalena ?

Maica Magdalena a rămas cu o altă maică care avea o chilie la Ierihon; dupa asta a plecat la o mânăstire, Sfinţii Arhangheli, care este aproape de patriarhia greacă, în cetatea Ierusalimului, şi acolo a trăit până în 1994. Avea tot un fel de peşteră şi acolo.

A avut şi ea o viaţă sporită !

Deosebită.

Sfântul Ioan a rămas acolo, la Hozeva, până la trecerea sa la Domnul?

Nu v-am spus că Sfântul Ioan Iacob a fost înainte de aceasta şi egumenul mânăstirii Sfântului Ioan Botezătorul de la Iordan, mânăstire românească. Acolo a stat numai şase ani.

Imediat după război, a stat un an la Sfântul Sava, şi superiorul bisericii române de la Ierusalim părintele Victorin Ursache (care mai târziu ajunge mitropolit în America) a insistat la Patriarhia Română şi l-a hirotonit şi l-au pus egumen la Sfântul Ioan Botezătorul de la Iordan. A trăit şase ani acolo, şi de acolo s-a retras la Hozeva.

Şi acolo a rămas până la moarte ?

Da, şapte ani a stat în peşteră, dintre care o singură dată a coborât.

În timpul ăsta părintele Ioanichie era cu el ?

Părintele Ioanichie făcea ascultare în mânăstirea mare, şi-i ducea pesmet, îi mai ducea ulei pentru candelă…. Sfântul avea o cisternă de apă, unde aduna apă de ploaie, pentru băut. Dar s-a defectat aia, a crăpat pentru că era săpată în piatră şi tencuită cu pământ, şi se pierdea apa. A rămas într-un timp fără apă, şi părintele îi mai ducea de jos cu bidonul. El n-a mai coborât decât o singură dată, l-a început, ca să slujească şi să se împărtăşească. Avea o chilie vecină cu un părinte Pavel, din Creta, grec de origine; acesta era diacon şi mai mergea şi făceau Sfânta Liturghie împreună şi se împărtăşeau amândoi.

Sursa: Interviu realizat de Cristian Curte, Revista „Lumea monahilor” nr. 28, octombrie 2009, p. 56- 59

Cristian Curte - Despre descoperirea sfintelor moaşte

Despre descoperirea sfintelor moaşte, părintele ieroschimonah Iacob Bârsan povesteşte că Părintele Ioanichie l-a visat de multe ori pe cuviosul Ioan Iacob care-i spunea: „Să vii, părinte Ioanichie, la mine să mă scoţi afară, să mă dezgropi!” Dar când i-a spus stareţului, acesta nu a fost de acord.

Atunci, s-a arătat în vis unui prieten foarte bun, care i-a fost şi duhovnic; era un părinte grec şi era stabilit în America. Şi i-a spus: „Să vii la mine părinte!” Şi el, când a venit cu un grup de greci, a ajuns la patriarhie şi a întrebat: „Eu îl visez mereu pe părintele Ioan de la peşteră. Mai ştiţi ceva de el? Nu, nu mai ştim, despre care Ioan spui? Ioan românul, care a stat la Sfânta Ana?”

Şi unul de la patriarhie, unul care-l cunoscuse pe Sfântul Ioan, zice: nu mai este părintele, e mort de douăzeci de ani!”

Dar eu îl visez mereu, răspunse părintele.

La care celălalt a spus: „Poate unde aţi fost prieteni, v-aţi cunoscut”.

A mers la mânăstire la Hozeva şi a vorbit cu stareţul Amfilohie, care a fost stareţul Sfântului Ioan.

Şi i-a zis: „Trebuie să mă duc la peşteră, la mormântul lui, să-i fac un Trisaghion. Haideţi şi sfinţia voastră cu mine!”

Stareţul a refuzat în primul moment dar la insistenţele părintelui a mers. Şi când au ajuns la mormânt (era în 1980), în prezenţa câtorva credincioşi şi a părintelui Ioanichie, au făcut un Trisaghion.

Şi părintele Pantelimon, care trăieşte, a zis: „Haide să deschidem un pic mormântul, să-i stropim cu vin şi aghiasmă osemintele!”.

Stareţul Amfilohie a răspuns: „ Nu putem să umblăm la mormânt, că normal aşa este, un călugăr nu se mai dezgroapă, şi tu nu vezi că nici n-avem cu ce să umblăm la mormântul lui? N-avem nimic, o sapă, un hârleţ, o lopată, nu avem cu ce!”.

Şi insista foarte mult, şi după uşa de la peşteră – o uşă de lemn – era o balama căzută. Şi a scormonit un pic cu balamaua aia, era pământ de-o palma pus, şi a ieşit un miros de miresme. Şi toţi au simţit miresmele de sfinte moaşte.
Stareţul Amfilohie neavând încredere a zis că este o nălucire, că este de la tămâia cu care s-a tămâiat şi de aceea nu a simţit mirosul.

Ceilalţi au spus: „Nu, părinte, aici au ieşit miresme mai altfel, deosebite!”.

Şi atunci au dat deoparte pământul, cu mână, şi când a dat cu mâna, au dat de culion, de camilafcă. Şi cum era pusă pe faţa sfântului camilafca, au dat-o la o parte şi….. era intact ! Exact cum l-au pus în pământ, cu ochii întredeschişi. Culoarea ochilor încă era un albastru spre cenuşiu, era doar puţin schimbat. Şi l-au scos. Proaspăt, ca şi cum ar fi fost pus în mormânt atunci.

La insistenţele părintelui Pantelimon, şi a părintelui Ioanichie, l-au dus în biserica mare, în paraclisul Sfântului Ştefan. L-au lăsat acolo un timp şi au anunţat şi patriarhia.

A venit însuşi patriarhul cu câţiva mitropoliţi. Unii aveau îndoială, spuneau ca nu cumva să nu fi fost vreun blestem sau un legământ de la vreun duhovnic sau de la părinţi.

„Hai să ne rugăm!” , s-a hotărât atunci.. Şi s–au făcut patruzeci de Sfinte Liturghii şi trupul sfântului a rămas neschimbat şi întreg.

Părintele Ioanichie a insistat foate mult să nu-l îngroape. Ei au decis să-l îngroape şi, pe rând, au murit toţi: trei mitropoliţi şi patriarhul. Patriarhul a făcut infarct, şi ceilalţi, unul a avut blocaj renal, unul a avut atac cerebral, toţi patru – trei mitropoliţi şi un patriarh – au murit în acelaşi an! Şi atunci, a rămas Sfântul aşa, neîngropat.

Dar de ce credeţi că voiau să-l pună înapoi în mormânt ?

Fiind şi de altă naţionalitate… era român şi… începea lumea să vină, să vadă sfântul. Veneau şi din America, din străinatate, foarte mulţi, aflase mitropolitul Victorin Ursache, care i-a fost superior stareţului. Au anunţat românii din diaspora, din America, din Canada, şi acum veneau grupuri, mereu veneau, să-l vadă pe sfânt. Unii l-au cunoscut în viaţă şi toată lumea era impresionată că avem un sfânt pe care unii l-au cunoscut, l-au prins în viaţă. Sfânt care n-a putrezit la locurile sfinte! Unii veneau mai mult pentru Sfântul Mormânt şi pentru Sfântul Ioan Iacob.

Şi a început să facă minuni. Deci, prima minune a fost că Dumnezeu i-a smerit pe cei care au vrut să-l îngroape. Când a murit patriarhul, s-a făcut sinod la patriarhie, să vadă pe cine să pună patriarh. La alegeri, a ieşit patriarh un arhimandrit Diodor, care în timpul sfântului Ioan era… la noi se spune exarh, la greci se spune dragoman – era exarhul tuturor mânăstirilor din Ţara Sfântă.

Acesta, când a ieşit patriarh, ştia de Sfântul Ioan, şi a comentat careva dintre ei, şi a spus: „Nu, eu îl cunosc! Era sfânt de când era în viaţă ! Eu eram dragoman, şi el era venit de câtva timp din România. Era foarte aspru şi sever şi cu el, şi corect şi categoric. Şi cred că este sfânt! Eu nu mă îndoiesc de sfinţenia lui !”

Şi el o păţise cu Sfântul. Fiind dragoman, mergea în vizită la multe mânăstiri; când a ajuns la mânăstirea Sfântul Sava, care era mânăstirea metoc a patriarhiei, dragomanul şi-a pus un tânăr din mânăstire, era începător, un frate din mânăstire, să pună nişte lanţuri să prindă porumbei, să-i ia la patriarhie. Sfântul Ioan l-a certat pe acela şi i-a aruncat lanţurile.

Acela s-a plâns la dragoman şi dragomanul îl întreaba: „Dar de ce ai făcut asta? Că eu am pus să prindă nişte porumbei, să-i luăm la patriarhie!”.

Dar zice părintele Ioan: „Cum? Sfântul Sava n-a mâncat nici măcar mere în mânăstire, şi tu vrei să prinzi porumbei, să-i mâncaţi? Tu eşti călugăr şi vrei să mănânci carne, şi Sfântul Sava n-a mâncat nici mere!”

Având discuţia asta, Diodor - atunci era dragoman, acum a ajuns patriarh – s-a înfricoşat un pic. N-a mai prins nici un porumbel atunci, şi a început să-l respecte.

Acum, când a ajuns patriarh, el a spus: „Eu l-am cunoscut că era sfânt!”

(Sursa: Interviu realizat de Cristian Curte, Revista „Lumea monahilor” nr. 29, noiembrie 2009, p. 56- 58)

Cristian Curte - Proorocia împlinită a părintelui Ioanichie Pârâială

Mărturia următoare este a părintelui Iacob Bârsan, ucenicul monahului Ioanichie Pârâială, fiul duhovnicesc al Sfântului Ioan Iacob Hozevitul. Este o istorisire care ne face să ne gândim la rostul cinstirii sfinţilor şi la legătura dintre ei şi buna rânduială a lumii.

Am consemnat-o când am aflat de un dezastru petrecut la Hozeva, chiar în mânăstirea Sfântului Ioan Iacob. Tâlcul duhovnicesc al păţaniei ne-a fost desluşit de părintele Iacob, care şi-a amintit de o proorocie a avvei Ioanichie, făcută cu decenii în urmă, pe când părintele petrecea cu el în obştea de la Iordan.

În toamna aceea a lui 1990 începuseră ploile lui noiembrie (o lună cu multe precipitaţii în Israel) şi a apa venea şiroaie de pe munte. Mănăstirea Hozeva este pe jumătate într-o scobitură a versantului. E o terasă, cupola mănăstirii, şi lângă peştera sfântului Ilie o altă terasă care acoperă partea chiliilor, bucătăria, trapeza şi salonul; e o terasă amenajată, aşa, pentru ploi. Şi pe terasa asta se urcă şi la peştera Sfântului Prooroc Ilie.

Când au început ploile, apa venea de pe munte şuvoi. Mai sus de mănăstire mai poposeau beduinii cu turma de capre. Şi acolo, vă daţi seama, era şi gunoi de la capre, şi alte gunoaie de-ale lor: pungi, nailone. Când au început ploile torenţiale, toate gunoaiele alea au început să vină de pe munte pe terasa mănăstirii, şi de pe terasă curgeau în continuare în mânăstire. Era o mizerie de nu dovedeam; cu mâl, cu pământ, chiar cu pietre uneori, nu dovedeam să facem curat.

Şi atunci eu am vorbit cu stareţul, să-mi dea voie să mă urc pe munte sus, să văd ce se poate face. Mă gândeam să construim un dren, un canal de scurgere a apei, să nu mai vină în mănăstire. M-am urcat sus. Deasupra e o carieră de piatră, de acolo au folosit piatra pentru rezidirea mănăstirii. Ea a fost dărâmată de câteva ori: în 413,

la prima invazie persană, în 614, la a doua invazie persană, şi înainte de războiul mondial, la războiul turcesc, când au venit şi au biruit musulmanii Ierusalimul, atunci iar au dărâmat mănăstirea. Şi au luat piatră din carieră; încă sunt multe bucăţi pregătite care nu au fost folosite - aşa, de formă pătrată, cum sunt cărămizile mai mari. Tot acolo în carieră, puţin mai jos, la vreo 20 de metri, am găsit un bloc mare de piatră, aproximativ între 10 şi 15 tone, am calculat eu. Era de înălţimea unui om şi lat de peste un metru jumătate.

Piatra încercării

Eu am vorbit cu părintele Ioanichie de bolovanul acela, când am coborât de pe munte, de sus.

Zic: „Părinte, e o stâncă acolo, un bloc de piatră mare şi e înclinat puţin, aşa, înspre mănăstire. Cum beduinii şi arabii ăştia nu ne văd prea bine pe noi, creştinii, dacă se pun vreo câţiva bărbaţi acolo, cu nişte răngi, ceva, pot stârni piatra aceea, să-i dea drumul la vale, şi vine exact pe mănăstire. Să vorbim cu stareţul să aducă utilaje: un grup generator, cu perforator, cu ceva, cu un pickhammer, să spargem bolovanul ăla, că e un pericol pentru mănăstire."

Dar părintele Ioanichie îmi spune: „Nu-i treaba noastră asta, e treaba lor. Bolovanul ăla este cu ştirea lui Dumnezeu acolo. În momentul când în mănăstire n-o să mai fie rânduială şi ăştia nu mai au evlavie la sfinţi, bolovanul ăla îl trimite Dumnezeu la vale. Cum? Nu ştiu!"

M-am înspăimântat când am auzit! Eu ştiam de părintele, că e un părinte sfânt. 57 de ani a trăit acolo, nemişcat, numai la Hozeva. Şi ce-mi spunea el era sigur că este adevărat.

În cele din urmă iată că s-a adeverit prorocia părintelui, că în momentul când n-o să mai fie rânduială şi sfinţii nu mai sunt cinstiţi, bolovanul o să coboare la vale.

Recent, acuma, nu este o lună de zile, am aflat o veste, că a coborât bolovanul ăla de pe munte şi a căzut pe terasa de lângă sfântul Ilie, ca o bombă! A spart două rânduri de terase. S-a zdrobit şi bolovanul ăla, dar a spart şi acoperişul. Mi-a trimis cineva la mănăstirea Putna pe email şi câteva fotografii în care se văd şi dărâmăturile acelea. În ele este şi patriarhul (de Ierusalim n.red.) cu stareţul de la Sfântul Gherasim de la Iordan, care este şi la Hozeva. O să aveţi imaginile alea, ca să vedeţi. Asta este mărturie şi se poate vedea în fotografie, ceea ce s-a întâmplat acolo. Despre mărturia părintelui nu ştie nimeni, decât eu, care am trăit cu el doi

ani, acolo. Eu l-am îngropat. Am mai stat încă un an şi ceva şi după aceea am plecat la Sinai.

Dispreţuirea sfinţilor

Ei (grecii n.red.) nu prea aveau evlavie la sfântul Ioan: „Ei, e un călugăr care a murit acolo şi l-au îngropat. Nu se ştie din ce motive el n-a putrezit: fie că a fost prea cald şi s-a uscat, fie că poate a fost legat sau blestemat de vreun arhiereu sau de stareţul lui sau pentru anumite păcate el n-a putrezit."

Se făceau minuni la racla sfântului, că eu am văzut multe minuni, şi am şi scris din ele, din câte am văzut eu. Dar ei aveau ochii închişi. A murit şi al doilea stareţ, a venit al treilea; dar toţi, până acuma – în momentul de faţă este al şaselea stareţ – toţi, din gură în gură, au transmis aceeaşi vorbă: „Nu se ştie dacă-i sfânt. Românii l-au canonizat, dar noi n-avem dovezi că este sfânt."

Părintele Ioanichie îi mai certa uneori, duhovniceşte, pe stareţ şi pe ucenicul lui; mai veneau grupuri de greci, mai vorbeau mult, mai glumeau, mai aşa, ca între ei, tinerii.

Şi părintele mai spunea: „Măi, dar suntem în mănăstire, măi, şi supărăm sfinţii ăştia, aici, cu multă vorbărie! Noi, aici, suntem la pustie. Noi trebuie să tăcem şi să ne rugăm. Şi să plângem pentru lumea asta şi necazurile care sunt în lume!"

Stareţul spunea: „Dar de ce? Tu nu te poţi ruga? Roagă-te tu!"

„Dar nu mă pot ruga nici eu din cauza voastră, uneori, cu atâta vorbărie acolo, pe terasă, că se aude!"

„Aaaa auzi prea mult? Lasă, că te fac eu să nu mai auzi!" Şi i-a făcut nişte chilii afară din incinta mănăstirii. Zice: „Aici e pentru tine, Ioanichie!"

Părintele zice: „N-o să ajungi tu să mă vezi pe mine acolo! Dar eu o să te văd pe tine că o să pleci de aici şi acolo au să doarmă câinii."

Şi într-adevăr, după schimbarea lui, la un an de zile a venit un alt stareţ şi-a cumpărat nişte câini şi i-a adus acolo, şi chiar câini au rămas în amenajarea aceea, unde voia să-i facă părintelui Ioanichie chilie.

(Cristian Curte, Lumea Monahilor nr. 32, februarie 2010)

Narcisa Balaban - Moldoveanul care a devenit sfânt la Ierusalim

Când era prunc de câteva luni, bunica Maria îl purta pe Iluţă în traistă, îl lua cu dânsa la muncă la câmp, iar când copilul plângea după laptele de mamă, bunica lega o bucată de mămăligă cu zahăr într-un colţ de prosop, ca să-l potolească. De multe ori, înainte de-a se duce la şcoală, trecea pe la bunica cealaltă, care îi făcea un urs de mămăligă, apoi, înainte ca soarele să urce pe cer, îşi descălţa ghetuţele şi trecea desculţ Prutul, până la Lipcani.

„Era foarte evlavios, în toată prezenţa lui. Purta plete şi era înclinat clar spre călugărie“. Plecat la Mănăstirea Neamţ să se călugărească, venea din când în când acasă, aducând iconiţe şi cărţi pentru săteni. Dar deodată, a venit în satul natal, şi-a încheiat socotelile cu aceste locuri şi a plecat tocmai la Ierusalim… ca să se desăvârşească.

Vestea că el este sfânt a ajuns târziu la urechile sătenilor care l-au cunoscut.

La Crăiniceni, sus, pe malul Prutului, în urmă cu 94 de ani, în luna lui Cuptor, se năştea un sfânt. Astăzi, prea puţine amintiri mai dăinue întregi în minţile localnicilor care l-au cunoscut pe Iluţă atunci când era copil sau adolescent. Şi aceasta din cauza trecerii timpului, care a lăsat în urmă tinereţea şi mintea ageră a celor de o vârstă cu el.

„Când era la şcoală, foarte des veneau la noi. El a rămas la şase luni orfan de mamă, iar bunica mea, Maria, care l-a crescut, îl purta în traistă la câmp. Când eu aveam şase ani, iar el doi, am rămas acasă cu el şi cu o verişoară de aceeaşi vârstă cu mine. Mămuca, Dumnezeu s-o ierte, avea scroafă cu purcei, iar el a deschis portiţa ca să vadă purceii şi scroafa era acolo. Eu, cu verişoara mea l-am tras afară, că altfel îl mânca scroafa. Parcă îl văd şi acum“, îşi aminteşte mătuşa Aglaia Adascălului, verişoară de pe mamă cu Sfântul Ioan Iacob.

“A ţinut-o în braţe un sfânt!”

L-a văzut ultima dată pe Iluţă în curtea casei sale din Darabani, prin 1936, atunci când tânărul monah se hotărâse să plece în Ţara Sfântă. Înainte de plecare, călugărul Ioan s-a întors în sat să vândă pământul ce-l moştenise de la părinţi, pentru a avea cu ce să-şi plătească drumul. Atunci şi-a vizitat toate rudele pe care le avea, şi-a luat rămas bun de la ele şi-apoi s-a dus.

„Când a fost la noi în anul 1936, Iluţă a ţinut-o în braţe pe fata noastră cea mare, Aurora. Gândeşte, a ţinut-o în braţe un sfânt! Atunci l-am văzut în viaţă pentru ultima dată, iar cincizeci de ani mai târziu, la Hozeva, în sicriu, la loc de mare cinste. Apoi, mi-aduc aminte iar, foarte bine, când a plecat de la noi, parcă îl văd în uşă acolo, când l-am condus, mi-a cerut iertare, când de fapt eu eram cea păcătoasă. Când a ieşit, mi-a mai spus: «Aglăiţă, te-ai căsătorit! Eşti însărcinată cu un alt copil, însă bagă de seamă – uite, parcă îl văd! – un singur bărbat să ai şi să nu te mai uiţi la alţii!». Aşa m-a sfătuit“, mai spune bătrâna.

Mătuşa Aglaia are 98 de ani şi de un an locuieşte la Botoşani. A copilărit împreună cu Sfântul Ioan Iacob, iar în anul 1987, împreună cu soţul Vasile Adascălului, a mers la Ierusalim pentru a se convinge că trupul acela înmiresmat şi cinstit de toată lumea, îmbrăcat în veşminte de preot, era cu adevărat trupul verişorului ei.

„Când am ajuns acolo, la Hozeva, cum era aranjat pe o masă, mi-aduc aminte că eu credeam că-i fals, că acela nu este trupul lui. Şi i-am tras haina de pe picior să văd dacă este piciorul lui. Atunci, un picior al sfântului a fost sărutat numai de mine şi plângeam. Nu-mi venea să cred!“, continuă cu emoţie mătuşa Aglaia, începând apoi să ne recite, fără să greşească, versuri din „Hrana duhovnicească“ lăsată de sfânt.

Sfântul de acasă

Iluţă, cum îl ştiu mai toţi bătrânii satului, este prezent în inimi, în case şi în biserica parohială, în conversaţiile rudelor sale cu jurnaliştii sau peste tot, nu ca un fost

localnic plecat de multă vreme de acasă şi nici ca Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ, ci ca o forţă nevăzută, care veghează neîncetat la bunăstarea celor care mai trăiesc pe meleagurile pe care, în urmă cu zeci de ani, copilul Iluţă îşi desena tălpile prin colbul gros, purtând în drum spre şcoală ghetuţele-n spinare. Acestei forţe mijlocitoare înaintea lui Dumnezeu, acestui simţit ocrotitor, localnicii, şi mai cu seamă rudele, îi spun „Sfântul“. Şi atât. Oamenii din Crăiniceni au început să ştie mai multe despre el, citindu-i viaţa tipărită în cărţi, mai ales viaţa din momentul plecării sale de acasă. Rudele i-au învăţat Troparul şi Acatistul aproape pe dinafară, iar „hrana duhovnicească“ a Sfântului Ioan Rumânul le hrăneşte sufletele blajine.

Deşi era doar o copilă, şi Georgeta Bajoreanu, verişoară bună, ştie despre IIuţă că ***„a stat la bunica de pe tată. Dar, când pleca la şcoală, ieşea şi se ducea la bunica cealaltă, care îi făcea un urs din mămăligă. Şi apoi mergea şapte kilometri până la şcoală la Lipcani. După ce a făcut armata la Dorohoi, a venit acasă călugăr şi ţin minte că a venit la şcoală şi ne-a adus cruciuliţe şi iconiţe la toţi copiii“.***

Administrativ, satul Crăiniceni nu mai există din anul 1968, când s-a unit cu Horodiştea, până atunci comună. Astăzi, Horodiştea face parte din comuna Păltiniş. Însă satul în care s-a născut sfântul este tot Crăiniceni, iar teritoriul acestei parohii este ferit, aşa cum spun sătenii, de ploi mari, de grindină sau secetă. Printre icoanele care atârnă în colţul de răsărit al casei, aproape fiecare familie păstrează şi pe cea a „Sfântului“, devenit „ocrotitorul nostru“.

Numai cu Hristos

Aspazia Cuzic aprinde zilnic, lângă icoana Sfântului Ioan Iacob, „lumina“, acea lumină pe care a cerut-o Iluţă, când, îmbrăcat în preot, i-a apărut în vis, în urmă cu cinci ani. Era o fetiţă când sfântul a plecat de acasă, dar îşi aminteşte că ***„el era un copil care avea mereu privirea plecată. Nu se juca cu cei de vârsta lui, ci stătea mereu mai deoparte. Mi-aduc aminte că a venit odată acasă, prima dată de atunci de când s-a hotărât să plece la Ierusalim. Eu l-am văzut şi i-am zis lui tata că vine Iluţă a lui moş Alecu. Atunci, tata i-a zis mamei să iasă afară să-l păzească de câinele care era legat şi care nu-l cunoştea. Şi ce credeţi?! Câinele s-a repezit, dar când a ajuns lângă el, s-a liniştit. Ştia că e om bun. Când a plecat la Ierusalim, a venit la noi, ne-a urat sănătate şi ne-a spus să nu ne interesăm niciodată de ce fac alţi oameni din sat, adică să nu bârfim. După un timp, am primit de la el un plic mare, cu iconiţe, cruciuliţe, cărticele, pentru că tata îi ceruse. Tata i-a scris înapoi că am primit, că suntem bine, dar i-a scris şi că în sat va fi nunta Vârvarei lui Petrea Burlui, care era palamar la biserică, cu***

detalii. Sfântul a scris înapoi: «Moş Haralambie, te rog să nu-mi mai scrii ce este în lume şi în sat, pentru că eu sunt ieşit din lume. Spune-mi dacă sunteţi sănătoşi şi gata». Şi tata s-a potolit", povesteşte şi mătuşa Aspazia, care astăzi are 85 de ani. Aceasta a fost ultima scrisoare pe care a primit-o moş Haralambie de la Iluţă.

Sub ocrotirea Sfântului Ioan

Iluţă a fost învăţat încă din pruncie să ţină post. Fiindcă fusese luat spre îngrijire de bunica Maria, aceasta îl amăgea pe copilul scâncind după laptele de mamă cu o bucăţică de mămăligă presărată cu zahăr şi strânsă într-un colţ de prosop.

„Soacra mea îl avea copil pe unul Toader, căruia îi dădea piept, iar mătuşa Mariţa a lui moş Zamfir Iacob, cu sfântul în traistăm se ducea des la ea şi-i zicea: «Ţaţă Sultană, dă şi la copilul meu un pic de piept – mie mi-a povestit soacra -, că după aceea mă duc acasă şi îi pun într-un prosopel oleacă de mămăligă cu zahăr şi îi mai potolesc pofta de lapte de mamă». Şi soacra mea îi dădea piept sfântului şi îl punea pe picioare şi îl legăna", povesteşte plângând femeia.

„Aşa plâng eu întotdeauna când vorbesc despre sfântul nostru. Vă rog să mă iertaţi! Şi în biserică plâng, iar când mă duc undeva, în geantă pun mereu cărţi sfinte despre el. Parcă mă simt mai bine. Şi am primit binecuvântarea lui, când eram mică, dar eu nu ştiam. Acum mă rog la sfântul să ne ocrotească în continuare, căci mereu ne-a ferit de ploi mari şi grindină sau secetă. Eu când mă rog, zic din Troparul lui, iar la sfârşit spun: «pentru aceasta şi îngerii împreună se bucură Prea Cuvioase Părinte Ilie Iacob Hozevitul de la Crăiniceni, rudenia noastră». Şi mă bucur că în cele mai multe icoane este pictat aşa cum mi-l amintesc eu".

Acasă la Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ

Prima menţiune documentară a satului Crăiniceni datează de la 1436. În secolul al XX-lea, din cauza alunecărilor masive de teren, satul s-a reconstruit pe deal, unde în anul 1931 s-a construit şi actuala biserică a satului, „Sfânta Treime". Din vechea biserică din lemn, cu hramul „Sfântul Ioan Botezătorul", în care a fost botezat pruncul Ilie Iacob, se mai păstrează Sfântul Chivot, clopotul şi alte câteva obiecte de cult, printre care şi două potire, astăzi duse în vale, la muzeu, presupunâdu-se că din aceste potire copilul Ilie a gustat trupul şi sângele Domnului.

De câţiva ani, parohia Crăiniceni este din ce în ce mai vizitată. Au venit ierarhi, preoţi, monahi sau simpli credincioşi.

„În anul 2003, s-a înfiinţat Centrul de pelerinaj «Sfântul Ioan Iacob»,care cuprinde biserica nouă a satului, casa natală, mormântul mamei şi al bunicii sfântului. Din anul 1992, când a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Română, dar mai ales de prin 1998, pe 6 august, ziua de prăznuire a Sfântului Ioan Iacob, la Crăiniceni se organizează, după Sfânta Liturghie, un pelerinaj la obiectivele amintite“, ne spune părintele paroh Ioan Vasile Şuşu.

Casa memorială „Sfântul Ioan Hozevitul de la Neamţ“ a fost reconstruită în urmă cu trei ani. În casă sunt păstrate obiecte vechi din timpul în care tânărul Ilie era încă în sat, fotografii ale sale, haine, fragmente din metaniile sale, o copie după Liturghierul cu însemnările sale etc.

(Sursa: Ziarul Lumina, 4 August 2007)

Narcisa Balaban - Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ – Sfinţenia românească ce a strălucit la Locurile Sfinte

Biserica Ortodoxă Română îl cinsteşte astăzi pe Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamţ. A trăit, în secolul trecut, 47 de ani. A intrat în viaţa monahală la 20 de ani, în obştea Mănăstirii Neamţ. După puţin timp, a plecat în Ţara Sfântă, pustiind mai mulţi ani, în sfinţenie, în peştera „Sfânta Ana“, din pustiul Hozevei. La 20 de ani de la moartea sa, trupul i-a fost descoperit intact. Cinstit de greci, care i-au pictat icoana şi i-au alcătuit slujba, numindu-l Sfântul Ioan Românul, Sfântul Ioan Iacob a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Română în şedinţa Sfântului Sinod din 20 iunie 1992, cu data de pomenire la 5 august.

Cuviosul Ioan Iacob s-a născut în satul Crăiniceni – Horodiştea, judeţul Botoşani, la 23 iulie 1913, într-o familie de ţărani credincioşi, Maxim şi Ecaterina Iacob, primind la botez numele Ilie. Rămânând orfan de mamă la numai şase luni, a fost crescut de bunica sa dinspre tată, Maria, o femeie evlavioasă, care avea să sădească primele seminţe ale credinţei creştine în sufletul micuţului Ilie. Pe când avea doi ani şi jumătate, tatăl copilului a murit în război, iar când avea zece ani, mama care îl crescuse a trecut şi ea la cele veşnice. După aceasta, copilul a intrat în grija unchiului, Alecu Iacob. A urmat primii ani de şcoală în satul natal, apoi gimnaziul la Lipcani (Hotin) şi liceul la Cozmeni-Cernăuţi, fiind cel mai bun elev din şcoală şi absolvind cu note foarte mari Bacalaureatul.

„Mănăstirea!“

Deşi, în vara anului 1932, rudele îl îndemnau către Facultatea de Teologie, ca să se facă preot, el s-a simţit chemat de Dumnezeu la o viaţă mai înaltă, spunându-le că vrea să devină călugăr.

Neştiind ce să aleagă, s-a rugat mult şi, după un an, pe când lucra la câmp, a auzit în plină zi o voce sus, spunându-i: „Mănăstirea!“. Astfel, a înţeles că Dumnezeu îl chema către viaţa monahală şi a plecat la Mănăstirea Neamţ să se călugărească. A fost primit cu multă dragoste de stareţul Nicodim Munteanu, viitorul mitropolit al Moldovei şi apoi al doilea patriarh al României, primind ascultare la bibliotecă şi la infirmerie. După un an, a mers în sudul ţării, vizitând aşezămintele monahale de pe Valea Oltului, hotărându-se să rămână pentru o vreme la Mănăstirea Turnu, care l-a impresionat mai ales prin viaţa sihăstrească specifică.

După câteva luni, a fost chemat să-şi facă stagiul militar la Regimentul 29 Infanterie din Dorohoi, fiind repartizat la îngrijirea bolnavilor din infirmeria regimentului. S-a reîntors la Neamţ în anul 1935, reluând aceleaşi ascultări. Dar aranjatul cărţilor pline de praf şi mucegai, precum şi curenţii de aer de la ferestre l-au îmbolnăvit de reumatism, boală pe care a înfruntat-o cu multă răbdare, până la moarte.

Dialogurile cu Dumnezeu

La 8 aprilie 1936, în Săptămâna Sfintelor Patimi, fericitul rasofor Ilie Iacob a fost tuns în monahism, primind numele de Ioan.

Câteva luni mai târziu, în noiembrie 1936, a plecat în pelerinaj, alături de monahii Claudiu şi Damaschin, la Betleem, Hebron şi alte localităţi din Ţara Sfântă.

La puţin timp, însoţitorii săi s-au întors la Neamţ, însă el s-a hotărât să rămână în Ţara Sfântă, spre… a dobândi desăvârşirea.

Primii doi ani i-a petrecut într-o peşteră din pustiul Iordanului, apoi a mers la Mănăstirea „Sfântul Sava“, unde a primit schima cea mare, care cere post aspru, rugăciune şi slujire neîntreruptă.

Timp de opt ani, cât a trăit în această vatră monahală, răbdând grele ispite, boli şi încercări de la oameni şi de la diavoli, Cuviosul Ioan Iacob de la Neamţ a îndeplinit mai multe ascultări: îngrijitor al bolnavilor, paraclisier, ghid, ajutor de econom şi bibliotecar. Învăţase perfect limba greacă, citind în original şi traducând din Sfinţii Părinţi, şi şi-a însuşit limbile arabă, germană şi franceză.

Pentru viaţa lui aleasă în ascultare, rugăciune şi priveghere, era apreciat de toţi vieţuitorii din mănăstire. Având şi darul scrierii de învăţături şi versuri duhovniceşti, Cuviosul Ion Iacob aşeza pe hârtie „dialogurile“ sale lăuntrice cu Dumnezeu, pe care le trimitea fraţilor săi din Ţara Sfântă sau le dădea pelerinilor români care veneau spre închinare la Mormântul Domnului.

Opt ani în peştera Sfintei Ana

În timpul celui de-al doilea Război Mondial, între anii 1940-1941, din cauza războiului, Cuviosul Ioan a fost închis, împreună cu alţi preoţi şi călugări români din Ţara Sfântă, într-un lagăr pe Muntele Măslinilor.

La 14 septembrie 1947, a fost hirotonit preot în Biserica Sfântului Mormânt şi numit egumen la Schitul românesc „Sfântul Ioan Botezătorul“ de pe Valea Iordanului. Timp de cinci ani, cât a îndeplinit această ascultare, Cuviosul Ioan Iacob a săvârşit zilnic toate sfintele slujbe în limba română, a tradus numeroase pagini din Sfinţii Părinţi cu învăţături pentru călugări şi pelerini; a compus un bogat volum de versuri duhovniceşti, a înnoit chiliile şi biserica schitului şi, mai ales, viaţa duhovnicească din schit.

În 1952 s-a retras, împreună cu ucenicul său Ioanichie Părăială, în pustiul Hozeva, lângă Ierihon, nevoindu-se, în rugăciuni neîncetate, în privegheri de toată noaptea, în postiri îndelungate, în lacrimi neştiute, în cugetări şi în doriri duhovniceşti, răbdând tot felul de ispite, suferinţe, lipsuri, lupte cu diavoli, dar aprinzându-se de multă râvnă pentru Hristos şi slăvind pe Dumnezeu, aproape opt ani în peştera „Sfânta Ana“, care ţinea de Mănăstirea „Sfântul Gheorghe Hozevitul“.

Întrucât la peşteră se ajungea greu, urcând pe o scară înaltă, nu primea pe nimeni, comunicând cu cei ce veneau la el prin rugăciune, prin scrierile sale sfinte sau mai ales prin ucenicul său. Scria versuri religioase şi traducea pagini patristice din limba greacă, mânca o dată pe zi, şi atunci pesmeţi, măsline sau smochine şi bea puţină apă, iar noaptea dormea câteva ore, pe o scândură, sub cap având o piatră în loc de pernă.

Călugăr român, sfânt pentru greci

Ultimii ani ai vieţii i-a petrecut în permanentă vorbire cu Hristos. Nevoinţele sale au rămas ascunse chiar şi ucenicului său apropiat, care le vedea doar pe cele exterioare: privegherile de toată noaptea, citirea şi traducerea cărţilor sfinte,

compunerea de versuri. Nevoinţele cele din inimă doar Dumnezeu singur le cunoaşte.

În anul 1960, boala sa s-a acutizat şi, simţindu-şi sfârşitul aproape, miercuri, 4 august, s-a împărtăşit cu Sfintele Taine, iar joi dimineaţa, la ora 5:00, şi-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la numai 47 de ani, fiind înmormântat în peştera nevoinţelor sale.

Mormântul său a rămas pecetluit vreme de 20 de ani, fiind aproape uitat în peştera „Sfânta Ana“. Doar câţiva pelerini români mai veneau aici din când în când, pentru a aprinde o lumânare şi pentru a se ruga.

La 8 august 1980, odată cu un grup de pelerini, a venit şi un arhimandrit grec care pustnicise un timp în apropiere şi care fusese fiu duhovnicesc al cuviosului Ioan. El îl visase într-o noapte pe părintele său care i-a spus să vină la acea peşteră pentru a-l vedea. A obţinut cu greu permisiunea stareţului mănăstirii, Amfilohie, dar la deschiderea mormântului, trupul său a fost aflat întreg, nestricat de vreme, răspândind bună mireasmă, semn că l-a preamărit Dumnezeu şi l-a numărat în ceata sfinţilor, pentru nevoinţa şi sfinţenia vieţii sale de pe pământ.

Sfintele sale moaşte au rămas în peşteră până la 15 august, când au fost coborâte, cu prilejul hramului, pentru a fi expuse în Mănăstirea „Sfântul Gheorghe Hozevitul“. Aici s-au slujit atunci 40 de Sfinte Liturghii, autentificându-se astfel sfinţenia vieţii acestui cuvios.

Cinstit de greci, care i-au pictat icoana şi i-au alcătuit slujba, numindu-l Sfântul Ioan Românul, Sfântul Ioan Iacob a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Română în şedinţa Sfântului Sinod, din 20 iunie 1992, cu data de pomenire la 5 august.

În satul copilăriei Sfântului Ioan Iacob

Când era prunc de câteva luni, bunica Maria îl purta pe Iluţă în traistă, îl lua cu dânsa la muncă la câmp, iar când copilul plângea după laptele de mamă, bunica lega o bucată de mămăligă cu zahăr într-un colţ de prosop, ca să-l potolească. De multe ori, înainte de-a se duce la şcoală, trecea pe la bunica cealaltă, care îi făcea un urs de mămăligă, apoi, înainte ca soarele să urce pe cer, îşi descălţa ghetuţele şi trecea desculţ Prutul până la Lipcani. ***„Era foarte evlavios, în toată prezenţa lui. Purta plete şi era înclinat clar spre călugărie“***, după cum ne-a spus o bătrână din Crăiniceni, o copilă pe când Ilie Iacob se hotărâse să aleagă mănăstirea.

La 95 de ani de la naşterea sa, prea puţine amintiri mai dăinue întregi în minţile localnicilor care l-au cunoscut pe Iluţă atunci când era copil sau adolescent.

Plecat la Mănăstirea Neamţ să se călugărească, venea din când în când acasă, aducând iconiţe şi cărţi pentru săteni. Dar, deodată, a venit în satul natal, şi-a încheiat socotelile cu aceste locuri şi a plecat tocmai la Ierusalim. Înainte de plecare, îşi amintesc rudele sale, călugărul Ioan s-a întos în sat să vândă pământul ce-l moştenise de la părinţi, pentru a avea cu ce să-şi plătească drumul. Atunci şi-a vizitat toate rudele pe care le avea, şi-a luat rămas bun de la ele şi-apoi s-a dus. Vestea că el este sfânt a ajuns târziu la urechile sătenilor care l-au cunoscut.

Ocrotitorul parohiei Crăiniceni

Oamenii din Crăiniceni au început să ştie mai multe despre Sfântul plecat din satul lor, citindu-i viaţa tipărită în cărţi, mai ales viaţa din momentul plecării sale de acasă. Rudele i-au învăţat Troparul şi Acatistul aproape pe dinafară, iar „Hrana duhovnicească“ a Sfântului Ioan Românul le hrăneşte sufletele.

Administrativ, satul Crăiniceni nu mai există din anul 1968, când s-a unit cu Horodiştea, până atunci comună. Astăzi, Horodiştea face parte din comuna Păltiniş. Însă satul în care s-a născut sfântul este tot Crăiniceni, iar teritoriul acestei parohii este ferit, aşa cum spun sătenii, de ploi mari, de grindină sau secetă. Printre icoanele care atârnă în colţul de Răsărit al casei, aproape fiecare familie păstrează şi pe cea a „Sfântului“, devenit „ocrotitorul nostru“.

(Sursa: Ziarul Lumina, 5 August 2008)

Diac. George Aniculoaie - Îmi doresc foarte tare să îl văd adus acasă pe Sfântul Ioan Iacob

Nu lipseşte de la nici o slujbă. Totdeauna vine printre primele la biserică. Se aşază cu trupul ei mic şi uscat de greutatea anilor în prima strană de lângă sfântul altar. Este atentă la fiecare moment al slujbei, nu îi scapă nici o mişcare. Este un „tic profesional“, mult timp a fost mare eclesiarhă la Mănăstirea Ţigăneşti. Se ocupa de tot ceea ce ţinea de cultul divin din cadrul mănăstirii. Cum greşea cineva la strană, imediat venea şi îl dojenea. Chiar şi preoţii mai tineri, lipsiţi de experienţă, primeau sfaturi şi chiar mustrări de la maica Taisia.

A fost o femeie curajoasă şi iute. Când îşi punea în cap să facă ceva, nu mai dădea înapoi. Şi acum are un mers sprinten, asta şi datorită Sfântului Ioan Iacob.

Viaţa ei ca monahie se împarte în două: aici, în România, la Mănăstirea Ţigăneşti, şi la cele două biserici din Ţara Sfântă, Biserica „Sfântul Gheorghe“ din Ierusalim şi Biserica „Sfântul Ioan Botezătorul“ de la Iordan.

În continuare, vă lăsăm în compania vorbelor maicii Taisia. Modul cum a povestit şi bucuria exprimată prin intermediul cuvintelor nu pot fi transmise, decât reproducând exact înregistrarea celor povestite.

„Bine. Vă spun aşa. Părinţii mei locuiau în Bucureşti. Am fost de neam de bulgari. M-am născut în Bucureşti, în 1920. Am avut o soră şi un frate, el a murit de copil. Doar eu am intrat în mănăstire. Numele din lume era Vasilica Giurgiuveanu. Aveam aici în mănăstire sora mamei mele, care era călugăriţă. Cu ea mai stătea

încă o maică, cu care se înţelegea foarte bine şi le spuneam la amândouă mătuşi. Mama mă aducea la ele când eram mică. Într-un an, m-a adus şi nu am mai vrut să plec acasă, aveam patru ani. Jucării nu prea aveam, dar nu mă plictiseam. Îmi plăcea, eu doream să mai stau, dar mama mă voia acasă. Mătuşa îmi zice: «Du-te. Să nu zică că te ţin cu forţa». Aveam şase ani, când m-a luat mama acasă. Eram bondocuţă, aşa cum sunt şi acum.

„Ştie mama!“

Când eram acasă, mă duceam la biserică în duminici şi sărbători. Uneori venea şi mama, dar mergeam şi cu vecinele. În această perioadă mă frământam cum să fac eu să vin înapoi la mănăstire. Aveam doar şase ani şi jumătate. Şi îmi vine în minte să fug. Îmi era dor de maici. Ce am făcut? M-am dus duminică la biserică. Lângă mine, o credincioasă. Şi îi spun: «Nu vrei să mergi cu mine undeva? Nu mai ţin minte drumul aşa bine». «Unde vrei să mergi?», îmi zice. «Poate pe la vreo mănăstire», nu i-am spus Ţigăneşti. Creştina: «Păi să merg cu tine, să nu te las singură să te duci».

Noi stăteam în Griviţa, biserica era aproape de casă. De acolo am mers pe jos până la Băneasa. «Bine maică, unde vrei să ajungi? Eu te-am adus până aici». «Hai să mai întrebăm pe cineva». Trece pe lângă noi un faiton, care transporta lapte, cu o creştină în el. Bătrâna o strigă: «Uite, ţaţo, – aşa se vorbea atunci – vrea copila asta să meargă la o mănăstire, dacă găseşti una mai aproape, să o iei cu tine». «Dar unde să o duc, e prea mică. Ştie mama ei?». Dar eu am şi minţit, «Ştie mama!», dar ea nu ştia nimic.

„Unde mergi?“ „La mănăstire!“

M-a dus până la Tâncăbeşti. «Până aici merg, trebuie să mă duc într-un sat», îmi spune. «Bine, lasă că mă descurc». Ştiţi ce curaj am avut… Imens! De fapt toată viaţa am avut curaj. Şi stau acolo, până vine o căruţă, cu oameni care transportau butoaie de vin. Îi opresc, «Măi, nene, ia stai niţel! Unde mergi?», «Înspre Ploieşti». «Bine. Nu vrei să mă iei şi pe mine?». «Unde vrei să mergi, fetiţo?», strigă la mine. «La mănăstire!». M-am urcat în spatele căruţei. Ei stăteau în faţă, şi mai luau câte o duşcă de vin. Vroiau să îmi dea şi mie, «Nu beau, lasă-mă în pace!». Am mers, am mers, s-a făcut spre seară, începea să se întunece.

Aici, la şoseaua naţională, cum faci spre mănăstire, era o cârciumă. O ştiam. Şi îi spun: «Lasă-mă aici, nene, că mă duc la cineva aici». Am intrat în cârciumă. Era o femeie care vindea acolo. «Mă primiţi în seara asta? Nu mă pot duce până în

mănăstire acum, că e seară». M-a oprit. Am mâncat nişte sărmăluţe bune… Foame îmi era, pentru că nu mâncasem toată ziua. M-a băgat într-o cămăruţă şi m-am culcat. Cârciumăreasa mi-a recomandat să mă duc cu poştaşul în mănăstire, dar i-am răspuns «mă duc şi pe jos, pentru că ştiu drumul». Când s-a luminat de ziuă niţel, m-am spălat repede, m-am îmbrăcat şi am ieşit. «Ce faci, pleci?», mă întreabă ea. «Lasă că ştiu drumul. Eu îţi mulţumesc, să trăieşti, bogdaproste că m-ai ospătat», îi strig din mers.

„Ihhh! Tuşico, vine mama!“

Ajung la mătuşa mea, intru prin faţă. Maica Acachia, nu mătuşa, iese să stingă lampa, că deja se terminase noaptea. Dă cu ochii de mine. «Ce-i cu tine?», s-a speriat. «Cum ai venit? Cu cine ai venit?». «Uite aşa cum mă vezi». «Vai de mine!!!». «Ce o să spună mama ta?», «Să mă păziţi! Să mă apăraţi de ea!». Eram aşa de curajoasă…

Sora mamei, maica Melania, m-a luat şi ea la rost. «Ce ai făcut soro? De ce ai fugit? Vezi ce o să te bată mama ta». «Da matale nu mă păzeşti, nu mă aperi?» În prima zi, nu s-a întâmplat nimic. Mama umbla nebună prin Bucureşti, pe la poliţie, spitale, iar la urmă a venit şi la mănăstire. Eram în casă. Când văd poarta din spate cum se deschide: «Ihhh! Tuşico, vine mama!», şi fug în spatele ei, «Să nu mă bată! Vezi cum faci! Vezi ce spui!». A intrat mama în casă. Săraca îşi dăduse seama ce s-a întâmplat cu mine. A liniştit-o mătuşa: «Lasă Maria, că a ajuns cu bine!», «Da, dar de ce a făcut aşa?». Toată noaptea a stat cu mine, numai să mă descoase. Nu a mai avut ce să îmi facă. M-a lăsat definitiv la mănăstire. Deci de la 4 ani am venit, la 6 am fugit de acasă şi am rămas în mănăstire până acum la 88 de ani“, povesteşte maica Taisia fuga ei la mănăstire.

Mătuşile o părăsesc pentru Ţara Sfântă

A făcut patru clase în sat. Şcoala monahală a frecventat-o în mănăstire, la 15 ani. A învăţat să cânte şi i-a plăcut tipicul. Mai târziu a ajuns să fie mare eclesiarhă. A făcut ascultare la stăreţie. Pentru scurte perioade a stat şi la Mănăstirea Zamfira, a luat-o stareţa de atunci. A trecut şi pe la Mănăstirea Techirghiol.

În 1925, mătuşile (cele două maici) au părăsit-o pentru Ţara Sfântă. „Am plâns după ele, îmi era greu, mai ales că au rămas acolo definitiv. Întâi s-au dus la o mănăstire grecească din oraşul vechi. Apoi s-a ridicat biserica românească cu ajutorul boierilor. Mătuşile mele au fost cele care au avut grijă de această biserică. A venit acolo şi patriarhul Miron. A hotărât să se construiască şi la Iordan o

biserică. Au lăsat pe altcineva în Ierusalim şi s-au dus la Ierihon, le plăcea pustia. Aici au luat-o de la început“, îşi aminteşte maica Taisia.

„Domnul să te blagoslovească să te întorci la Ierusalim“

Abia în 1948 au chemat-o la ele. „Au rugat ambasadorul român să mă aducă. Atunci era mai dificil de plecat. S-a dus la patriarhul Justinian. Preafericitul, ştiind misiunea mătuşelor, mi-a dat imediat voie. Împreună cu ambasadorul şi soţia dânsului, am plecat cu vaporul. Mare curaj am mai avut, nu mi-a fost frică. Vaporul a oprit şi la Constantinopol, unde, cu soţia ambasadorului, ne-am închinat la catedrala «Sfânta Sofia»“, povesteşte maica-pelerin.

În Ţara Sfântă a stat trei luni. Nu era încă călugăriță, nici măcar soră. „Din cauza climei am luat un virus şi am stat în spital. Mătuşa mea ţinea foarte mult să mă îmbrace, să fiu maică. Cât eram în spital, a chemat pe părintele Sava, care era un duhovnic macedonean la Mănăstirea «Sfântul Sava», dar ştia româneşte. Era duhovnicul românilor. Părintele m-a blagoslovit şi a citit peste hainele de soră de mănăstire. Nu puteam să mă îmbrac, dar mi le-a pus pe umeri. Ea tot timpul îmi spunea: «Să nu pleci în lume, să nu te dezbraci de haine», făcându-mă să înţeleg importanţa călugăriei. Şi nu am plecat“, îşi aminteşte intrarea în monahism.

Votul monahal l-a primit la Mănăstirea Ţigăneşti.

După ce a terminat tramentul, a revenit la biserica română din Ierusalim. Aici s-a întâlnit cu Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ. „Noi îi spuneam părintele Ioan. Mătuşile mele m-au dus la el să mă binecuvânteze: «Domnul să te blagoslovească să te întorci la Ierusalim!». A fost prima şi ultima dată când m-am întâlnit cu el viu. După ce a murit, a fost de multe ori să mă închin la sfintele sale moaşte.“

„Peste tot pe unde am mers, am muncit“

Dar dorul de pământul sfânt nu dispărea. După exemplul mătuşelor, s-a împrietenit cu o maică, Peregrina. Amândouă plănuiau să plece. Momentul mult aşteptat a fost în 1966. Au făcut demersuri la patriarhul Justinian, invocând motivul că mătuşile erau bătrâne şi aveau nevoie de ele. Patriarhul le-a aprobat imediat, chiar le-a plătit şi drumul. De data asta a plecat cu avionul, până în Iordania. „De la aeroport ne-a luat un arab, care ştia româneşte şi le ajuta pe mătuşi acolo. Mătuşa mea era «bolnavă» de bucurie când m-a văzut“.

„Biserica schitului Sfântului Ioan Botezătorul era terminată. Biserica era construită în stil moldovenesc, catapeteasma a fost adusă din ţară. Sfântul Ioan Iacob a fost mai întâi aici stareţ. Când am intrat şi am văzut ce e acolo, nu ne venea să credem. Mergeam când la biserica din Ierusalim, când la cea din Ierihon. Peste tot pe unde am mers am muncit. Nu am stat deloc. Am făcut o grădină pe o porţiune de o sută de metri pătraţi. Cu această grădină din Ierihon întreţineam biserica din Ierusalim. Am pus pomi fructiferi, şi acum mai sunt, dar au rămas în paragină. Cultivam cartofi, vinete. Veneau arabii, le puneau în lăzi şi le trimiteam ori în piaţă, ori la biserica din Ierusalim“, îşi aminteşte curajoasa maică.

„Vedeam de la Iordan foc pe cer“

A stat trei ani, din care majoritatea timpului la Ierusalim. A ajutat la reparaţii, toate perdelele şi draperiile au fost cusute de maica Taisia. „M-am obişnuit greu cu clima. Mă durea gâtul. Părintele care era cu noi la Ierusalim, Lucian îl chema, îmi cumpăra diferite tratamente pentru ca să îmi înmoaie gâtul, dar îi spuneam: «Lăsaţi-mă, poate mor aici», dar el zicea: «Nu se poate, mai avem treabă».

A venit războiul, şi noi ne-am dus la Iordan, iar părintele Lucian a rămas singur la Ierusalim. Peste drum de biserica noastră era o mănăstire de călugăriţe greco-catolice, şi îi mai aduceau ele de mâncare.

Trei zile a ţinut războiul. Noi vedeam de la Iordan foc pe cer; ne închinam şi ne rugam la Dumnezeu să nu vină şi la noi. După ce s-a terminat, am vrut să mergem înapoi, dar nu aveam cu ce. De la Iordan trebuia să mergi la Ierihon 5 km. Am plecat pe jos, cu gândul că găsim pe drum maşini. Era o căldură… Asfaltul frigea, ne-am descălţat şi nu mai ştiam unde să călcăm. Pe drum treceau maşinile de armată ale evreilor. Fac cu mâna la o maşină şi ne ia. Unul dintre soldaţi ştia româneşte, ne-a ajutat. Am luat autobuzul de la Ierihon până la Haifa. Am găsit un alt om, care ştia şi el româneşte, şi l-am rugat să ne ducă cu maşina lui. Ne-a lăsat chiar în faţa bisericii. Un proiectil lovise biserica. A intrat pe sus şi a căzut după sfânta masă, dar nu a explodat. Ne-am bucurat că nu a făcut nici o pagubă. Am chemat experţii şi au scos-o. Numai moloz era.

Lângă Biserica «Sfântul Gheorghe» din Ierusalim, era şi un cămin de 20 de camere, în care stăteau pelerinii. Acum toate geamurile erau sparte, era dezastru. Biserica a fost pictată tot în acea perioadă. Făceam mâncare şi la pictori, şi la muncitori. Am făcut chiar şi muncă de zidărie, nu am stat deloc“.

Boala o trimite în România

„Arabii ortodocşi sunt foarte credincioşi şi cinstiţi. Până am învăţat limba arabă, mă înţelegeam mai greu, dar niciodată nu m-au înşelat. Odată mi-am uitat valiza în autobuz. Şi când s-a întors autobuzul, au oprit în faţa mănăstirii şi ne-au dat valiza. Nu am mai întâlnit atâta omenie“, spune maica Taisia care a învăţat şi limba evreiască.

Însă boala maicii Taisia se tot agrava, şi a hotărât să se întoarcă în ţară. Preafericitul Justinian a trimis alte maici în loc. În 1969 a plecat. Cum a coborât din avion nu a mai avut nimic la gât, era diferenţa de climă.

„Când am plecat, am lăsat-o pe maica Melania plângând. Nu la mult timp a căzut şi şi-a rupt piciorul. A fost adusă la spital la Ierihon. Nu au putut să îi facă nimic şi, din cauza durerii, a murit. Tot timpul întreba de mine, dacă m-am însănătoşit. Înainte să moară i-a spus părintelui, mai în şoaptă, să o înmormânteze la Iordan. A îngropat-o chiar lângă biserică, cu toate că nu era un cimitir acolo. A murit în 1969 la vârsta de 80 de ani. După ce am aflat de moartea ei, m-am întors să îi fac mătuşii parastasul de 40 de zile de la plecarea la Domnul. După asta, m-am întors în ţară. În decursul timpului, m-am mai dus de câteva ori în Ţara Sfântă. Parcă mă ţinea ceva legată, mă chema ceva acolo. Până şi gâtul nu mă mai deranjează, s-a obişnuit cu clima.“

„Acum biserica de la Iordan s-a închis din cauza războiului, tot spaţiul este minat, e în paragină. Turla bisericii este demolată, casa este lovită. Aş vrea, dacă mai trăiesc, să mă duc şi să redeschid biserica şi osemintele mătuşii să le aduc acasă. Şi ce îmi mai doresc eu foarte tare e să îl văd adus acasă pe Sfântul Ioan Iacob…“, încheie maica Taisia.

„Sfinte Ioane, ajută-mă să pot să merg!“

„I-am rugat pe greci să ne dea moaştele Sfântului Ioan Iacob la Ierihon, la noua biserică construită acolo, cu gândul că de aici poate îl trimitem în ţară. Dar nu au vrut. Îl ţin pe Sfântul Ioan într-un paraclis, nici măcar în biserică. Sfântul a făcut o minune şi cu mine. Anul trecut, când am fost la Ierusalim, aveam osteoporoză la piciorul stâng. Nu puteam să merg decât cu bastonul. Nu am mai luat bastonul cu mine, pentru că trebuie să mergi mult pe jos, sunt multe pietre de urcat şi coborât.

Prima vizită am făcut-o la Sfântul Ioan Iacob. Am îngenunchiat la raclă şi i-am zis: «Sfinte Ioane, ajută-mă măcar aici, cât stau în Ierusalim, să nu mai am nevoie de băţ să pot să merg şi să nu mă mai doară piciorul!». Mă credeţi că nu mă mai doare

nici în ziua de astăzi şi nici în baston nu mai trebuie să umblu? Am simţit minunea pe pielea mea.“

Dan Ciachir - Un sfânt contemporan

Am mai pomenit despre faptul că, în mod paradoxal, primii sfinţi români au fost canonizaţi în 1955, în plin regim comunist, datorită iniţiativei Patriarhului Justinian şi a Sinodului de atunci. Aceste canonizări respectau schiţa aghiologică trasată de Liviu Stan în 1945 în studiul intitulat "Sfinţii români". Şi, fiindcă i-am amintit numele, se cuvine să-i transcriem şi următoarea constatare:

"Între neomartirii sau noii mucenici ai credinţei ortodoxe, cari au suferit mucenicia din partea turcilor după căderea Constantinopolei, se mai regăsesc de bună seamă şi alţi români, numele cărora nu le cunoaştem. Dar dintre aromâni sunt unii pe care grecii i-au dat drept greci, şi nu fac nici o pomenire că ar fi aromâni. Putem da ca sigure următoarele nume: Sfântul Naum din Moscopole, Sfântul Dimitrie din Samarina Pindului, Sfântul Nicolae din Metsovo."

Cu prilejul canonizărilor din 1992, Sfântul Sinod a introdus în Sinaxar şi un sfânt contemporan, pe Cuviosul Ioan Iacob Hozevitul, care a văzut lumina zilei pe 23 iulie 1913 în comuna Crăiniceni din judeţul Botoşani. Rămas orfan de mic de amândoi părinţii, a fost crescut de bunică. Manifestă încă de copil evlavie şi aplecare spre cărţi; nu numai spre cele bisericeşti. Inchinoviat la Mănăstirea Neamţ

după satisfacerea stagiului militar, a devenit bibliotecarul acesteia, iar apoi a predat literatura română la seminarul de aici.

Ioan Iacob avea o natură interiorizată, aşa cum îl înfăţişează câteva fotografii din perioada interbelică; era şi un iubitor mărturisit de poezie. Spre sfârşitul anilor '30 ai secolului trecut, tânărul călugăr a plecat la Sfintele Locuri, alegând ulterior pustnicia într-o peşteră de la Hozeva, tot pe Valea râului Iordan, în care a fost botezat Hristos.

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul îi poartă încă şi astăzi sfântul său trup. Monahul român a vieţuit în nevoinţă şi rugăciune, formând şi un ucenic, pe părintele Ioanichie, până în 1960, când a trecut la cele veşnice.

Dezgropat două decenii mai târziu, în anul 1980, s-a constatat cu uimire că trupul său nu putrezise, păstrându-se intact, părând al unui om care doarme. Trupul răspândea şi bună mireasmă specifică moaştelor de sfinţi.

Patriarhia Ierusalimului a aplicat toate rânduielile canonice, cu acribia specifică, şi a declarat deplină sfinţenie a cuviosului Ioan pe care Biserica noastră l-a canonizat în 1992, sub numele de sfântul cuviosul Ioan Iacob Hozevitul, cu data de prăznuire în calendar pe 5 august.

Dragostea de carte şi aceea de poezie nu l-au părăsit pe cuviosul Ioan nici în vremea ascezei sale din peştera de pe Valea Iordanului. A scris o seamă de poeme adunate într-o culegere intitulată "Hrană duhovnicească", tipărite, în condiţii

grafice modeste, aproape precare, de către ucenicul său, părintele Ioanichie Pârâială.

Le-am citit iniţial în urmă cu două decenii, aduse de un călugăr din Moldova de la Sfintele Locuri. Aceste poeme, de o simplitate pe care aş defini-o cu un termen consacrat - curăţie, mi-au evocat versurile lui Daniel Turcea din "Epifania", deşi, stilistic, autorii sunt diferiţi. Stilistic, dar nu şi structural.

În versurile sfântului e mărturisită şi amărăciunea provocată de faptul că poporul din care se trăgea căzuse sub tirania comunismului. Într-un alt volum, ucenicul i-a adunat traducerile din apoftegme ale Sfinţilor Părinţi.

Încă din anii '80, după ce i-am citit poeziile şi am citit ceea ce s-a scris despre el, am avut o evlavie aparte pentru acest sihastru contemporan care a unit asceza creştină cu dragostea de cultură şi cu poezia. Deşi canonizat în 1992, versurile nu i-au fost încă retipărite într-o ediţie cuviincioasă, nici scurtele sale traduceri - şi aş prefera să mă înşel.

Cuviosul Ioan Iacob de la Neamţ ar merita o biografie şi există destule trepte spre ea, cum ar fi studiul întocmit de arhiepiscopul Lucian Florea, fost stareţ al aşezământului nostru monahal de la Ierusalim, la care se adaugă numeroase mărturii. Una dintre acestea mi se pare mai mult decât elocventă.

Cuviosul Ioan a observat că dă târcoale peşterii sale un om care se sfia să îl abordeze, cu expresia deznădăjduirii pe chip. Până la urmă i-a mărturisit că se afla

în pragul sinuciderii: duhovnicul îi dăduse un canon deosebit de aspru, iar el îşi dădea seama că nu-l va putea îndeplini. După ce l-a ascultat, Cuviosul i-a spus: "Acum linişteşte-te, du-te acasă la treburile tale, iar canonul ţi-l voi îndeplini eu." Este o ilustrare a adevărului evanghelic potrivit căruia dragostea de oameni trebuie să fie mai mare decât intransigenţa.

Cât despre sensibilitatea lirică a ascetului, aceasta transpare până şi într-un fragment de scrisoare: "Aproape în fiecare seară stăm până târziu sub chiparoşii de la Schit, admirând frumuseţile naturii, în liniştea fermecătoare a unui colţ al grădinii din preajma bisericii, adâncindu-mă în cugetări. Firea mea cea visătoare nu se mai satură de frumuseţile acelui colţ blagoslovit de Dumnezeu."

Teodor Danalache - Casa natală a Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ - Crăiniceni

Pe 5 august este prăznuit Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ.

Casa natală a Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ, numit şi "Hozevitul", după locul petrecerii sale în sfinte nevoinţe, se află în localitatea Horodiştea, comuna Păltiniş, pe Drumul Naţional 29A, în judeţul Botoşani, la o distanţă de numai 15 kilometri de Rădăuţi Prut, pe drumul spre Dorohoi. Casa sfântului este astăzi casa memorială şi muzeu.

Tânărul Ilie, devenit mai apoi Părintele cuvios Ioan Iacob de la Neamţ, numit şi "Hozevitul", s-a născut în satul Crăiniceni, în data de 23 iulie 1913, într-o familie de ţărani simpli şi evlavioşi, pe numele lor Ecaterina şi Maxim Iacob. În anul 1968, satul Crăiniceni s-a unit cu localitatea Horodiştea, iar astăzi Horodiştea face parte din comună Păltiniş.

Întru Tine Părinte, cu osârdie s-a mântuit Cel după Chip, căci lăsând lumea şi patria Ta, ai luat Crucea lui Hristos şi în Valea Iordanului Te-ai aşezat, spre nevoinţă. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură prea cuvioase Părinte Ioane, Duhul Tău. Roagă-te Lui Hristos Dumnezeu să se mântuiască sufletele noastre!

Crăiniceni - satul Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ

Satul Crăiniceni are o vechime de mai bine de 500, el fiind iniţial aşezat pe valea râului Prut. Denumirea satului vine de la acei "crainici" pe care Sfântul domnitor Ştefan cel mare i-a aşezat pe dealuri înalte, pentru a da de ştire când veneau tătarii.

Satul a fost împrejmuit cu gard înalt, iar intrarea şi ieşirea din sat se făcea numai pe o poartă mare. Din cauza unor alunecări masive de teren dar şi datorită împroprietăririi ţăranilor, satul s-a extins pe deal, de o parte şi de alta a Drumului Naţional 29A, ce leagă oraşele Dorohoi şi Rădăuţi Prut.

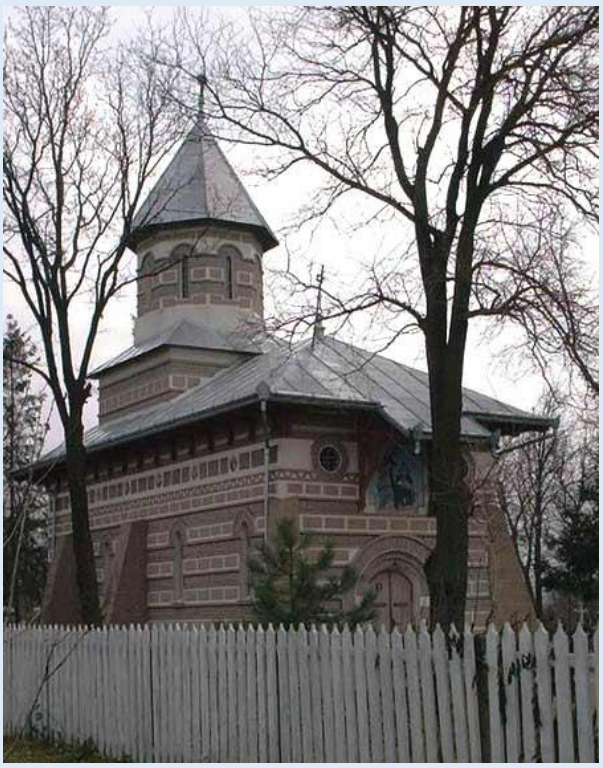

Satul, neavând locaş de cult a fost înzestrat cu biserică de lemn închinată Sfântului Ioan Botezătorul. Din cauza alunecărilor de teren, biserica a fost mutată pe deal, pe partea dreaptă a şoselei naţionale. Biserica, zidită din piatră, este masivă având numeroşi contraforţi la exterior, şi o turlă deasupra naosului. Este compartimentată în pronaos, naos şi altar. Altarul, la miazănoapte şi la miazăzi are proscomidiarul şi diaconiconul scobite în zid. Catapeteasma bisericii este din lemn de brad cu pictură în ulei.

Biserica în forma actuală a fost sfinţită în anul 1931, cu hramul Sfânta Treime, prin osârdia preotului paroh Aristotel Popescu, cu ajutorul localnicilor. Biserica este

lipsită de pistura murală, cu excepţia boltei. Clopotniţa bisericii se află la exterior, la poartă, fiind refăcută prin efortul localnicilor, în anul 1984.

Ioan Iacob de la Neamţ - Sfântul din Crăiniceni

La numai şase luni de la naştere, pruncul Ilie va rămâne orfan de mamă, iar în toamna lui 1916, el va rămâne orfan şi de tată, acesta murind pe front, în cadrul primului război mondial. Rămas orfan încă de mic, tânărul Ilie a fost crescut de bunica lui, Maria, care l-a deprins cu rugăciunea şi cu vieţuirea curată. În anul 1924, când copilul a împlinit vârsta de 11 ani, bunica lui a trecut la cele veşnice.

În anul 1920, copilul va începe şcoala primară, în satul Crăiniceni. După ce termină şcoala generală, la Lipcani, în Hotin, şi liceul, la Cozmeni, în Cernăuţi, în anul 1932, tânărul Ilie îşi va îndrepta paşii spre viaţa monahală din ţinutul Neamţului.

În data de 15 august 1933, la numai 20 de ani, tânărul Ilie întră în obştea monahală de la Mănăstirea Neamţ, unde va face ascultare la farmacie şi la bibliotecă. Stareţul îl trimite pe tânăr la Bucureşti, spre a studia la Facultatea de Medicină. Terminând studiile, sfântul a petrecut o perioadă la Mănăstirea Turnu, în Episcopia Argeşului,

după care s-a întors iarăşi la Mănăstirea Neamţ, urmând ca în anul 1936, după terminarea stagiului militar, să fie tuns în monahism.

În toamna anului 1936, tânărul nevoitor Ioan Iacob va pleca spre Ţara Sfântă, împreună cu alţi doi monahi, Claudie Derebreanu şi Damaschin Ignat, costul călătoriei fiind suportat de cuviosul Ioan, din moştenirea rămasă de la părinţii săi.

Cuviosul Ioan se va retrage într-o peşteră din pustia Iordanului, unde va sihăstri timp de doi ani. După această perioadă de timp, sfântul va intra în Mănăstirea Sfântul Sava cel Sfinţit, de lângă Betleem. Sfântul se va nevoi aici vreme de opt ani, ajutând mănăstirea ca paraclisier, bibliotecar, ajutor de econom şi infirmier.

Între anii 1939-1940, cuviosul Ioan va petrece în pustiul Qumran, într-o peşteră din apropierea Mării Moarte, împreună cu alt călugăr român. Din cauza războiului, între 1940-1941, cuviosul Ioan va pătimi într-un lagăr de pe Muntele Măslinilor, după care se va reîntoarce la Mănăstirea Sfântul Sava.

În anul 1952, împreună cu ucenicul său, Ioanichie, se va retrage în pustiul Hozeva, la Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, iar din anul următor, vor vieţui într-o peşteră din apropiere, numită Chilia Sfânta Ana, unde vor rămâne până la sfârşitul vieţii cuviosului Ioan. Astfel vieţuind, în data de 5 august 1960, în vârstă de 47 de ani, Cuviosul Ioan îşi va încredinţa sufletul în mâinile Domnului, fiind înmormântat în peştera în care a vieţuit în ultima parte a vieţii sale.

Vreme de 20 de ani, trupul sfântului a stat în peşteră, neştiut de nimeni. Apoi, din mila lui Dumnezeu, minunile au început să izvorască în jurul sfântului. La cererea obştii mănăstirii, adresată patriarhului Benedict al Ierusalimului, Moaştele Sfântului Ioan Iacob au fost aşezate în biserica centrală, lângă cele ale Sfântului Gheorghe Hozevitul.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul sfinţilor în anul 1992, sub numele de Sfântul Ioan cel Nou de la Neamţ "Hozevitul", având ca zi de prăznuire data trecerii sale la cele veşnice, anume 5 august.

Procesiunea cu moaştele Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ - satul Crăiniceni

În anul 2010, în satul Crăiniceni, a avut loc un pelerinaj (procesiune) cu Moaştele Sfântului cuvios Ioan Iacob de la Neamţ, cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la trecerea la cele veşnice a sfântului şi a 97 de ani de la naşterea sa.

Moaştele Sfântului au plecat de la Biserica Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ, aflată în curtea Seminarului Teologic Liceal Ortodox "Veniamin Costachi", de la Mănăstirea Neamţ, către satul natal, Crăiniceni.

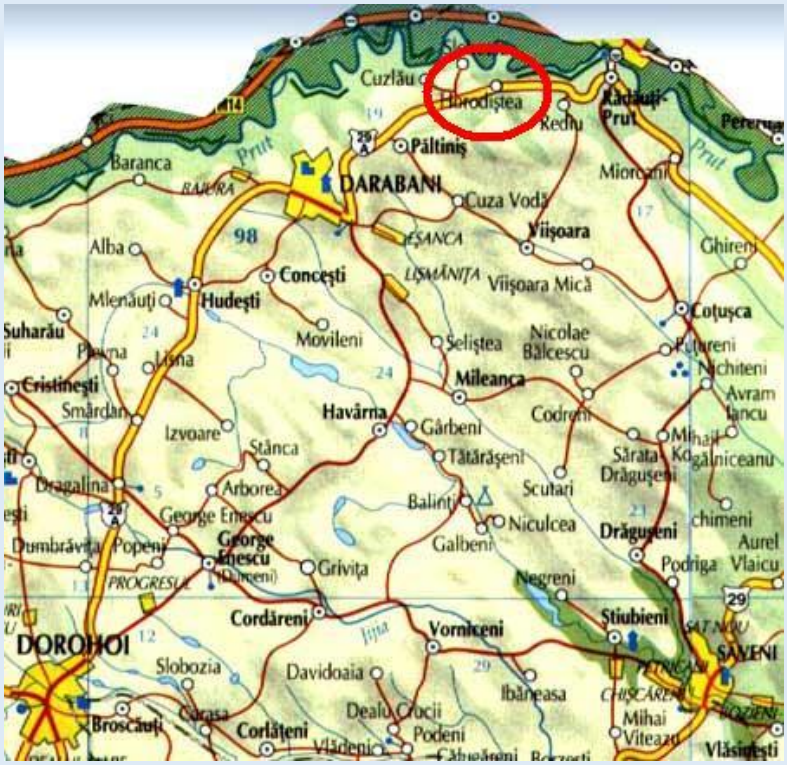

Cinstitele moaşte au fost aduse de un sobor de preoţi, care a fost însoţit de un grup de credincioşi, fiind întâmpinate de preoţii din Protopopiatul Darabani, dar şi din parohia Sfânta Treime, Crăiniceni. În curtea bisericii s-a citit Acatistul Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ, apoi s-a săvârşit Sfânta Liturghie, la finalul căreia s-a rostit un cuvânt de învăţătură.

Moaştele şi icoana Sfântului au pornit într-o procesiune la cimitirul satului de pe malul Prutului. Aici s-a oficiat o slujbă de pomenire pentru rudele Sfântului Ioan Iacob. Atât după Sfânta Liturghie, cât şi după slujba de parastas s-au citit mai multe poezii ale Sfântului. De la cimitir, procesiunea a continuat către casa Sfântului cuvios Ioan, iar apoi către Biserica Sfânta Treime din Crăiniceni, unde pelerinii au participat la o agapă frăţească.

Părticica din moaştele Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ (anume, degetul cel mic) a fost dăruită Preafericitului Părinte Daniel, de către Patriarhia Ierusalimului, în data de 14 octombrie 1992, atunci când s-a făcut proclamarea solemnă a canonizării sfântului în România.

Sfintele moaşte întregi ale Sfântului Ioan Iacob, cu excepţia degetului mic, se află la Mănăstirea Sfântul Gheorghe din Hozeva.

Casa memorială din Crăiniceni

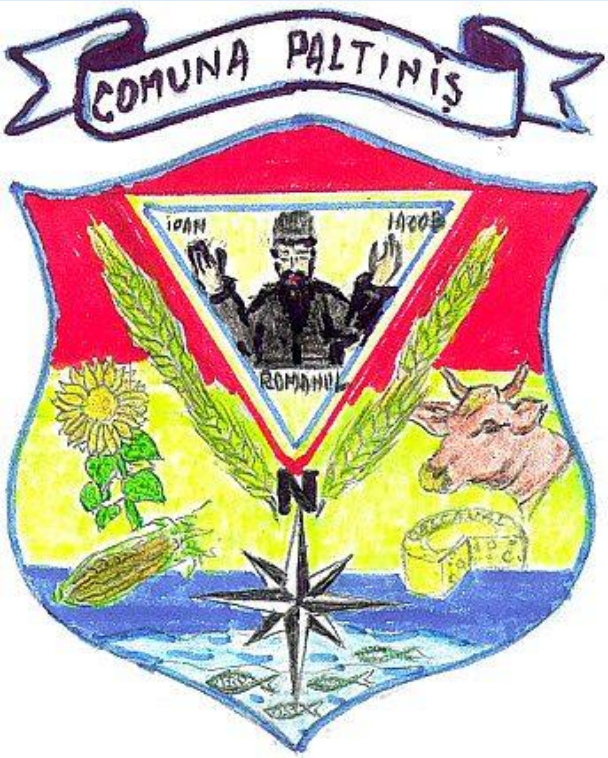

Monumentul Sfântului Ioan Iacob Hozevitul

CATEHISMUL

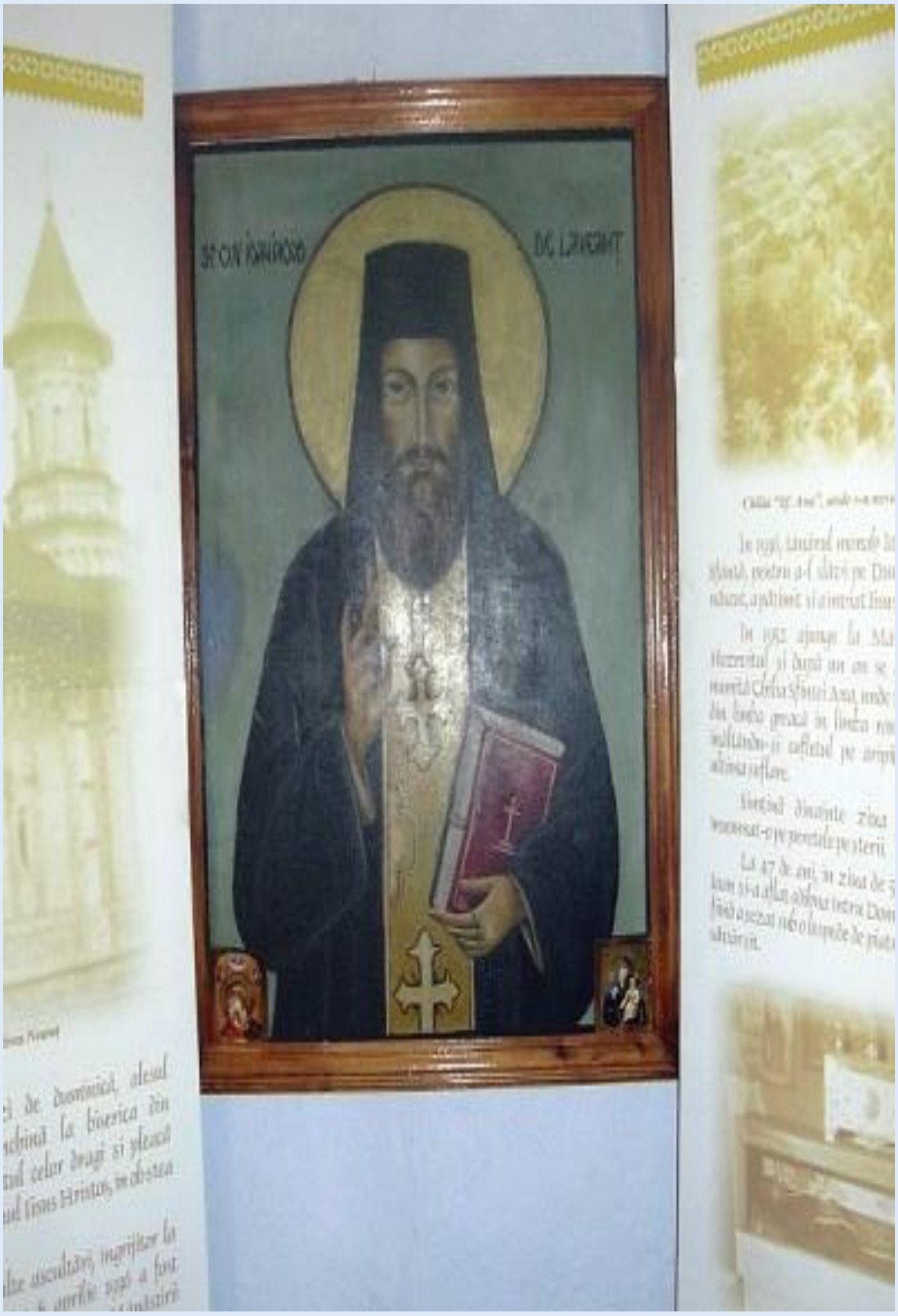

FRAGMENTE DIN METANIILE SF. IOAN IACOB DE LA HOZEVA,
DARUL ÎNALT PREA SFINȚITULUI DANIEL,
MITROPOLITUL MOLDOVEI ȘI BUCOVINEI
CĂTRE CENTRUL DE PELERINAJE „SF. IOAN IACOB"

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul

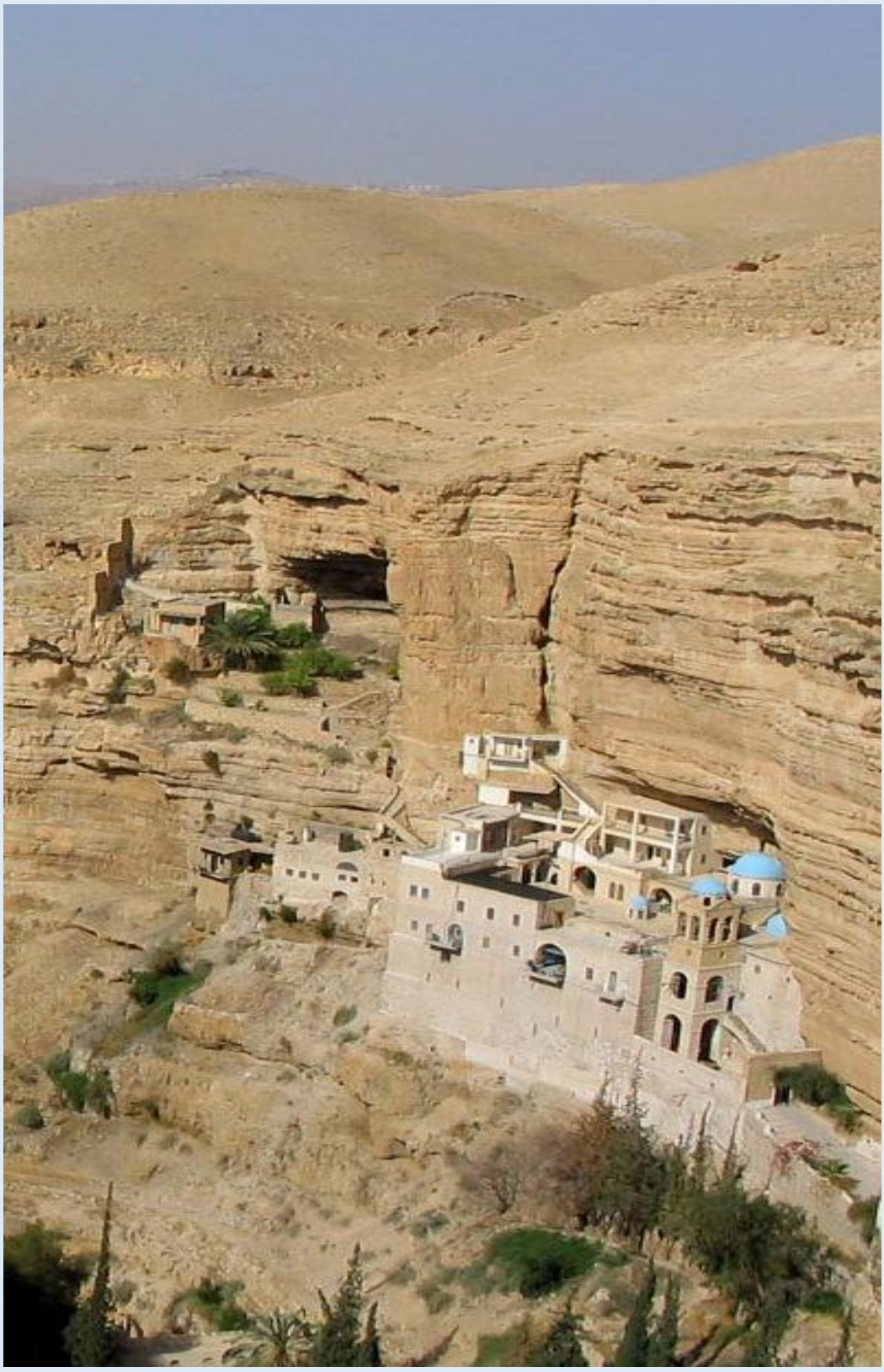

Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul

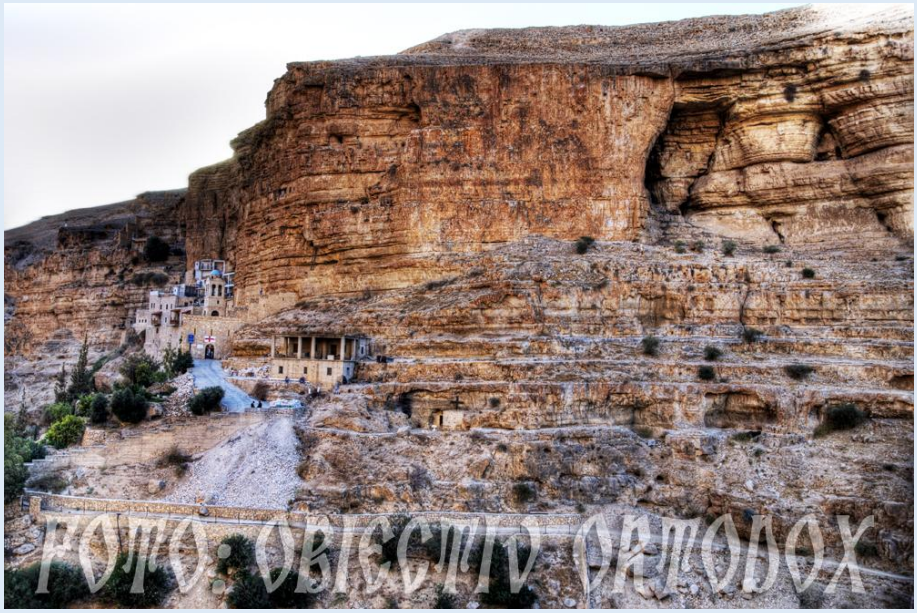

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul din Pustiul Iudeii, numit şi Wadi Kelt, este o mănăstire ortodoxă foarte veche, în care se păstrează moaştele Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ, numit şi "Hozevitul".

Mănăstirea se află la o distanţă de numai 20 de kilometri de Ierusalim, pe drumul ce se îndreaptă spre Ierihon. Din parcarea pentru autocare, microbuze mai mici pornesc pe un drum abrupt şi pietruit, cale de mai bine de o oră, iar mai apoi, o îngustă potecă porneşte spre poarta mănăstirii.

JERICHO
The oldest city of the world
THE LOWEST PLACE ON EARTH
10,000 YEARS OLD
FOTO: OBIECTIV ORTODOX

OBIECTIV ORTODOX

FOTO: OBIECTIV ORTODOX

FOTO: OBIECTIV ORTODOX

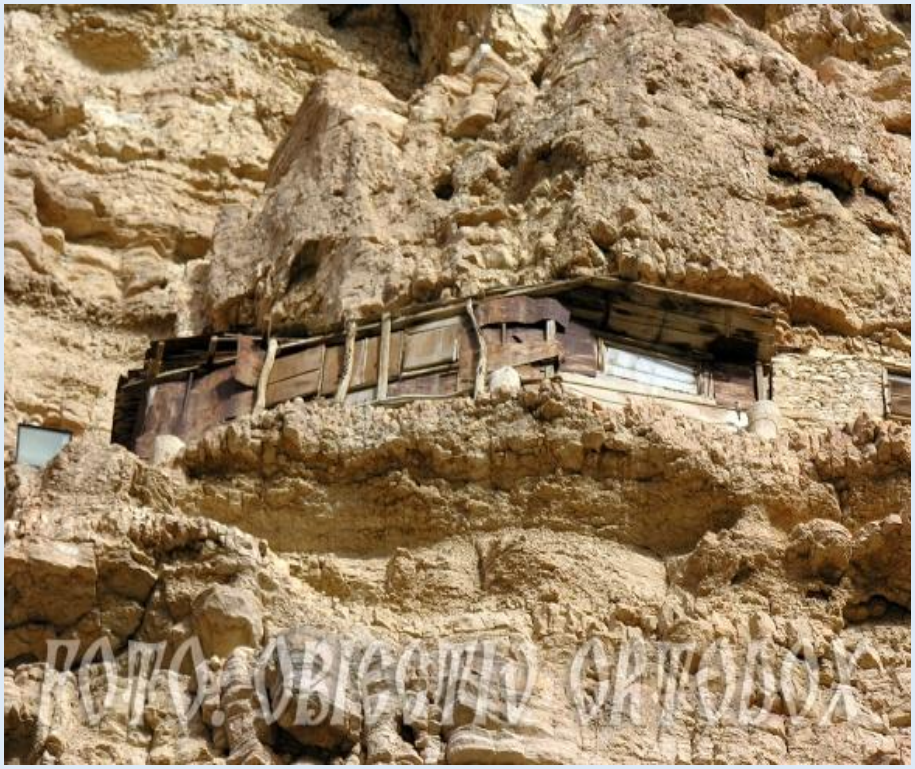

Valea numită "Wadi Kelt" străbate o însemnată parte din pustiul Iudeii. Valea pustiului Hozeva merge paralel cu drumul antic roman ce leagă Ierusalimul de Ierihon, drum pe care cobora şi samariteanul milostiv (Luca 10, 29-37).

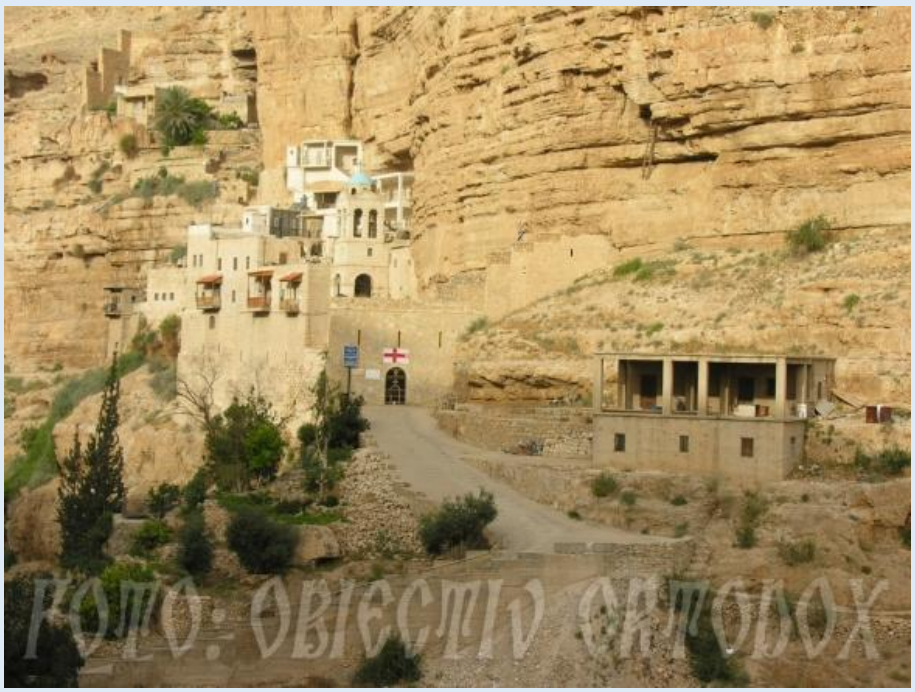

Mănăstirea este aşezată pe panta abruptă a malului vestic al văii, într-o regiune mai mult palestineană decât israeliteană.

FOTO: OBIECTIV ORTODOX

Mormântul Părintelui schimonah Ioanichie Pârâială (1908-1992)

Călugării creştini au început a se aşeza în pustiul Iudeii încă din secolul al IV-lea. Între secolele V şi VI, deşertul Iudeii a devenit un deosebit de puternic focar monahal, aici fiind întemeiate mai bine de 70 de mănăstiri şi sihaştrii călugăreşti, care de care mai ascunse şi mai greu accesibile.

Primii călugări de aici, cunoscuţi cu numele, sunt Prono, Ilie, Gannaios, Ainan şi Zenon, ei aşezându-se în vale prin anul 420. O micuţă capelă, zidită de către cinci călugări sihaştri, a fost transformată în mănăstire în jurul anului 480, de către Sfântul Ioan Tebeul, călugăr venit din Theba Egiptului.

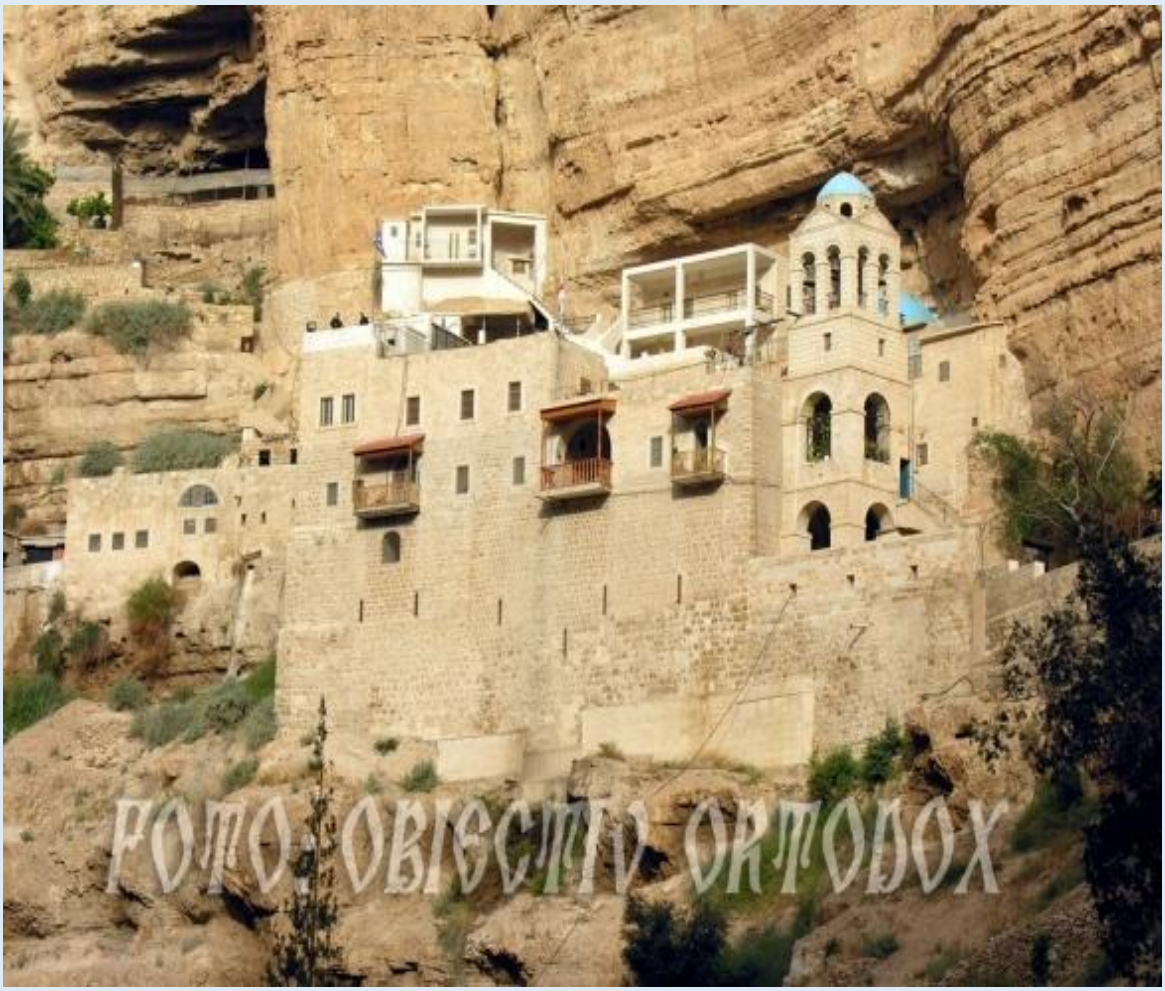

Complexul monahal datează încă din secolul al VI-lea, el păstrându-şi capelele şi grădinile, pe care le îngrijesc şi în care vieţuiesc un grup de călugări greci. La mănăstire se ajunge pe o potecă pietruită ce străbate valea pustiului, trecând peste firul de apă ce se strecoară prin capătul de jos al acesteia.

Poteca pietruită ce porneşte spre mănăstire începe din dreptul unui portal de piatră în trei arce, pe care este trecut numele sihăstriei.

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul din Pustiul Hozeva – scurt istoric

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul este săpată într-un perete de stâncă, pe locul unei străvechi aşezări monahale, de la începutul veacului al V-lea, situată la apus de Ierihon, pe valea pârâului Horat - Cherit - din Vechiul Testament, numit azi Hozeva, în preajma căruia a trăit Proorocul Ilie, în timpul prigonirii lui către regele Ahab.

Mănăstirea greco-ortodoxă a fost întemeiată prin secolul al V-lea (sau al VI-lea), de către Ioan din Theba. După tunderea în monahism, acesta a plecat din Theba Egiptului şi a venit în pustiul Iudeii, în anul 480. Aici, el şi-a găsit o peşteră în care s-a instalat că sihastru.

Mănăstirea a fost numită "Sfântul Gheorghe Hozevitul" după numele celui mai renumit călugăr ce a vieţuit în aceasta, anume Gheorghe din Coziba (Hozeva). În cadrul secolului al VI-lea, mănăstirea a ajuns foarte renumită, ea având drept conducător duhovnicesc pe Sfântul Gheorghe din Coziba, născut în Cipru, în jurul anului 550.

Distrusă în anul 614, de către perşii necredincioşi, mănăstirea a fost reconstruită în perioada cruciaţilor. În urma atacului nesăbuit, 40 de călugări cu viaţă sfântă au fost martirizaţi. După alungarea cruciaţilor din Ţara Sfântă, mănăstirea a rămas mai mult părăsită, datorită noilor rânduiri.

O inscripţie în limbile greacă şi arabă, aşezată deasupra vechii intrări în mănăstire, aminteşte reconstruirea acesteia în anul 1179, de către împăratul Manuel I Comneanul (1143-1180). În anul 1483, pelerinul Felix Fabri a găsit aici numai o serie de ruine.

ФОТО-ВІСТІ ОТЦІВ

În anul 1878, un călugăr grec, numit Calinic, s-a aşezat între vechile ziduri monahale din pustiul Iudeii, restaurând complet mănăstirea. Lucrările de reparaţii s-au încheiat în anul 1901. Cea mai veche parte din mănăstire este mozaicul de pe podeaua Bisericii Sfântul Ioan şi Sfântul Gheorghe, care datează încă din secolul al VI-lea.

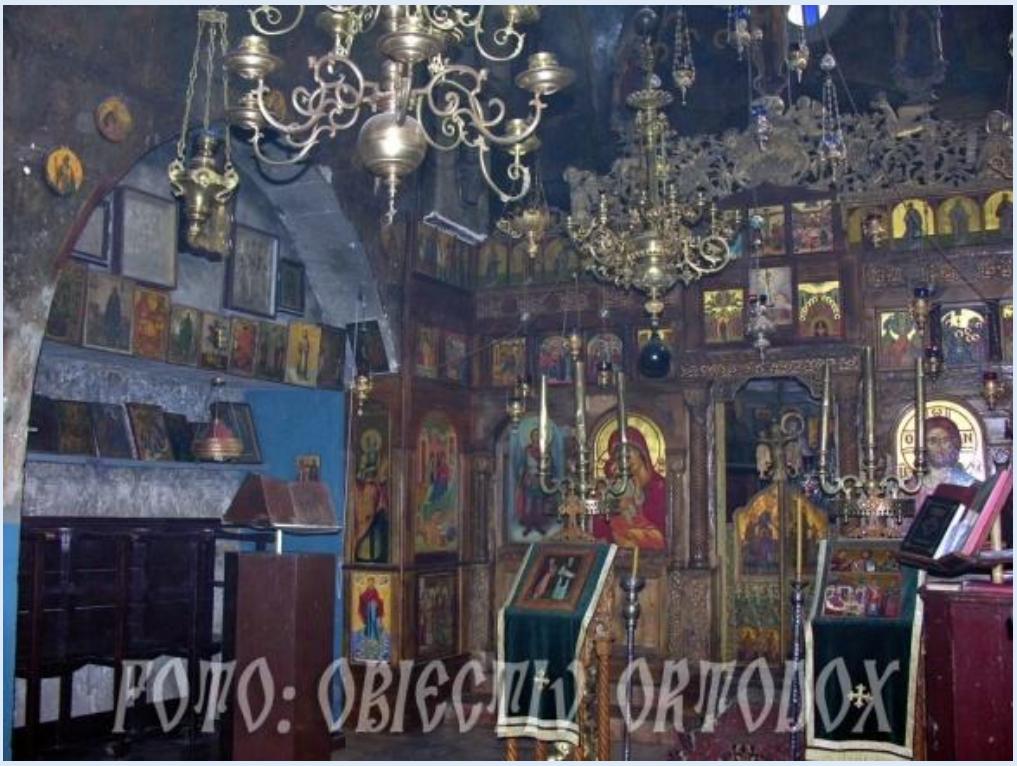

Iniţial, biserica mănăstirii era închinată Maicii Domnului. Astăzi însă, după reconstruiri şi renaşteri, biserica poartă drept hram pe Sfântul Gheorghe Hozevitul şi pe Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ.

Sfintele Moaşte (craniile) ale călugărilor omorâţi de către perşi sunt păstrate într-un paraclis de lângă biserica centrală, unde se află şi Moaştele întregi ale Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ. Tot aici se păstrează şi mormântul Sfântului Gheorghe Hozevitul.

Potrivit tradiţiei locului, aici se află peştera în care Sfântul Ilie Tesviteanul a petrecut vreme de trei ani şi şase luni, mai înainte de a urca pe Muntele Sinai. În peştera Sfântului Ilie se păstrează icoana acestuia, în care sfântul este înfăţişat ca fiind hrănit în chip minunat de către corbi.

Peştera Sfântului Ilie - Pustiul Hozeva

"Şi a zis Domnul către Ilie: "Du-te de aici, îndreaptă-te spre răsărit şi te ascunde la pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului. Apă vei bea din acel pârâu, iar mâncare am poruncit corbilor să-ţi aducă acolo!" Şi a plecat Ilie şi a făcut după cuvântul Domnului; s-a dus şi a şezut la pârâul Cherit, care este în faţa

Iordanului. Corbii îi aduceau pâine şi carne dimineaţa, pâine şi carne seara; iar apă bea din pârâu. După o vreme pârâul a secat, nemaifiind ploaie pe pământ. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie, zicând: "Scoală şi du-te la Sarepta Sidonului şi şezi acolo, căci iată am poruncit unei femei văduve să te hrănească!" (III Regi 17, 2-9)

În vechime, mai circulă pe alocuri şi tradiţia conform căreia dreptul Ioachim, tatăl Maicii Domnului, s-a ascuns în aceste locuri, postind şi rugându-se, vreme de 40 de zile, până ce un înger al Domnului i-a spus că dreapta Ana, soţia lui, va rămâne însărcinată şi va naşte o fată, care va fi Maică a Domnului.

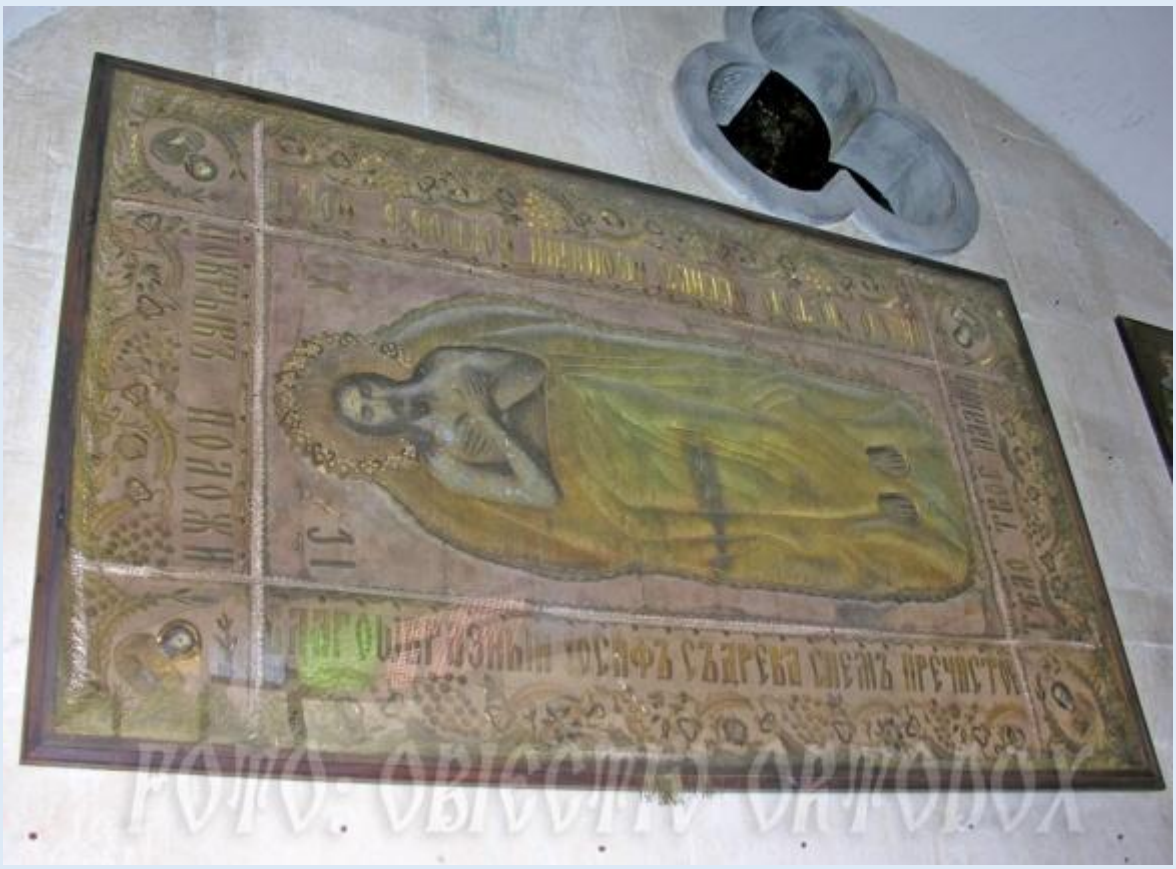

Sfântul Gheorghe Hozevitul

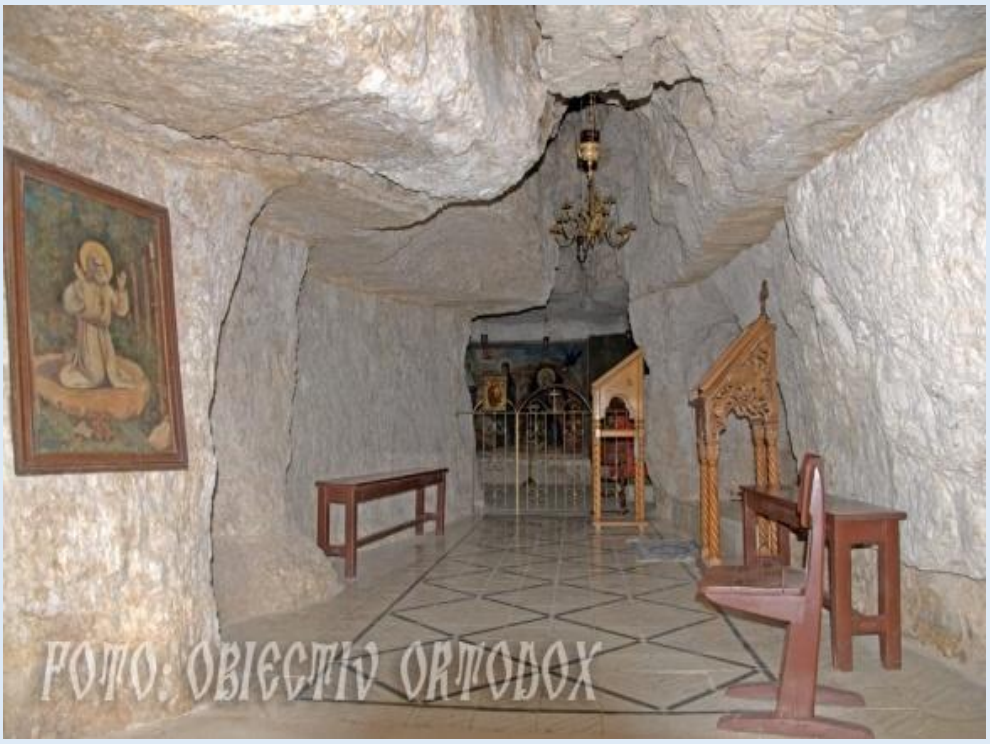

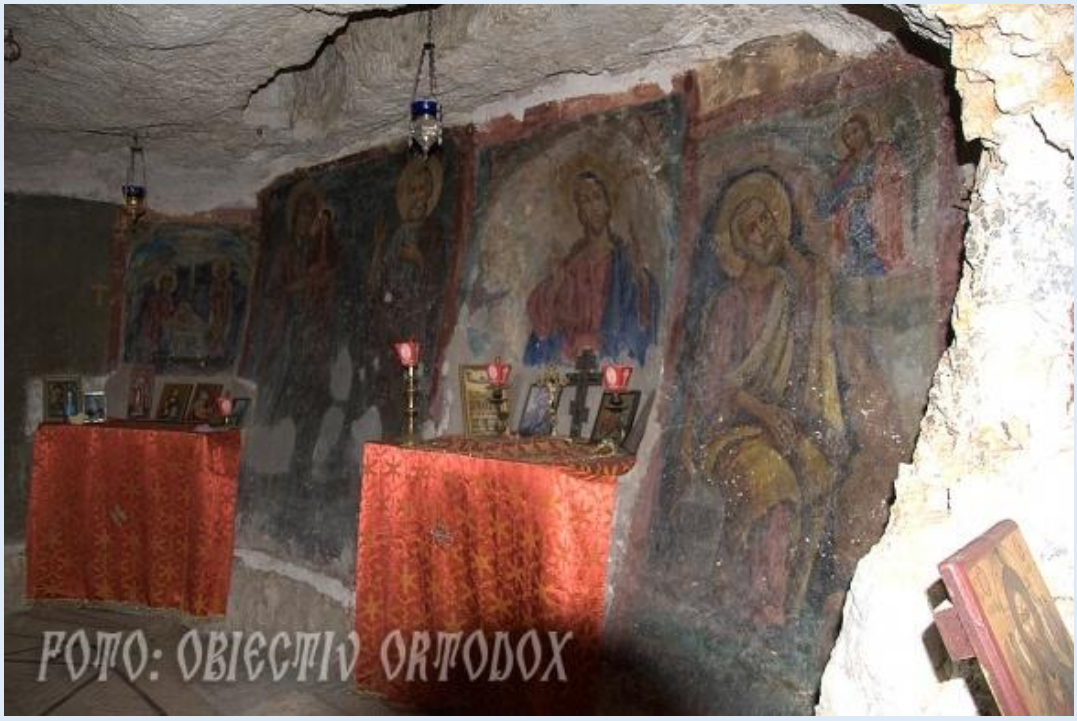

Sfântul Gheorghe Hozevitul este prăznuit în data de 8 ianuarie. Părăsindu-şi patria şi neamul, cât şi toată desfătarea lumească, sfântul a venit la Ierusalim, spre a se închina la Sfântul Mormânt, cât şi la toate locurile cele sfinte. Cu această ocazie, el intră în mănăstirea ce se va numi "Hozeva".

Sfântul s-a nevoit ani îndelungaţi în Peştera Sfântului Ilie, intru rugăciuni, osteneli şi post îndelungat. Sfintele sale moaşte se pot cinsti în biserica mănăstirii, prin puterea lui Dumnezeu ele făcând mari şi multe minuni.

Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ – Hozevitul

Sfântul Ioan Iacob de la Mănăstirea Neamţ s-a născut în anul 1913 şi a trecut la cele veşnice în data de 5 august 1960, la vârsta de 47 de ani. Sfântul a ajuns şi în Ţara Sfântă şi a mers la Aşezământul Românesc de la Iordan, unde a devenit îndrumător duhovnicesc. Cu toate acestea râvnitorul egumen nu era mulţumit de nevoinţele sale şi dorea o vieţuire mai aspră, într-un loc mai pustiu asemenea marilor anahoreţi din epoca de aur a creştinismului.

Cuviosul Părinte Ioan s-a retras în Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, loc în care se află şi peştera unde a trăit pentru o vreme şi Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul. Aici, au trăit în vechime mii de călugări mulţi dintre ei martirizaţi în vremea perşilor. Poate tocmai de aceea şi cuviosul român a ales pentru nevoinţă această mănăstire, în care însă a locuit o vreme scurtă, pentru că în anul 1953 se retrage într-o altă peşteră din apropiere, unde a rămas până la sfârşitul vieţii, în cea mai severă schimnicie.

În această peşteră săpată în stâncă abruptă a muntelui cuviosul îşi petrecea zilele în cea mai înaltă rugăciune şi post, odihnindu-se pe o rogojină aşternută pe o scândură şi hrănindu-se cu puţine merinde uscate. În această aşezare săracă s-a smerit şi s-a rugat cuviosul Ioan vreme de opt ani, răbdând frigul, foamea, setea, arşiţa, boala şi lipsurile şi ispitele de tot felul.

Trupul sfântului a fost aşezat în peştera mormintelor, în locul pe care şi-l pregătise el însuşi, de mai înainte.

La moartea lui mulţimi de păsări s-au adunat la mănăstire, în chip minunat. Timp de douăzeci de ani, cinstitul trup al cuviosului s-a odihnit în mormântul din Peştera Sfânta Ana.

În luna august 1980, prin pronia dumnezeiască, deschizându-se mormântul său, trupul cuviosului a fost găsit întreg, neputrezit şi răspândind miros de bună mireasmă.

Moaştele sale au fost strămutate, cu mare procesiune, în Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul şi aşezate în paraclisul acesteia.

Pentru viaţa sa sfântă, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în şedinţa sa din 20 iunie 1992, a proclamat canonizarea Cuviosului Ioan Iacob şi pomenirea lui în rândul sfinţilor, cu numele de "Cuviosul Ioan cel Nou Românul", "Ioan Iacob de la Neamţ" sau "Hozevitul", având drept dată de prăznuire ziua de 5 august.

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul din Pustiul Hozeva – program

Mănăstirea este deschiză zilnic, potrivit următorului program: de duminică până vineri, între orele 08:00 - 11:00 şi între orele 15:00 - 17:00; sâmbăta, între orele 09:00 şi 12:00 (GMT + 2 ore).

Istoria Mănăstirii Hozeva – Mănăstirea Sfântului Gheorghe din Valea Hozevei şi Hozevitissa din Amorgo

Mănăstirea Sfântului Gheorghe din Valea Hozevei

În vechime Palestina era ţara cea mai bogată în Lăcaşuri Sfinte. Atât localităţile ei istorice, cât şi pustietăţile cele mai îndepărtate, erau împânzite cu Biserici măreţe şi cu mânăstiri.

Din istoriile vechi se poate vedea că la începutul al 7-lea numai în Valea Iordanului erau la vreo 40 de mânăstiri şi schituri. De la Ierusalim şi până la Muntele Sinai lăcaşurile sihăstreşti se ţineau lanţ. ***De aici se explică şi faptul că monahii de la Sinai nu începeau Sfânta Liturghie în Sâmbăta cea Mare până când nu primeau vestea pogorârii Sfintei Lumini de la Ierusalim.***

Mânăstirile erau aşa de numeroase încât se putea vesti – de la una la alta – prin sunetul clopotelor şi al toacelor venirea Sfintei Lumini la Ierusalim.

Până la năvălirea perşilor, care a fost în 614, starea mânăstirilor din Palestina era nespus de înfloritoare. Dar mâna cea pângărită a barbarilor a distrus cele mai multe şi cele mai însemnate lăcaşuri sfinte, al căror număr se ridică la 200, iar numărul monahilor omorâţi de păgâni trece cu mult de 10.000 (dacă ne gândim că numai la mânăstirea Sfântul Sava au fost omorâţi de perşi cinci mii de monahi). Desigur că

pe lângă acestea mai erau şi alte lăcaşuri sfinte, cari au rămas nedărâmate de barbari, dar vremea cea necruţătoare le-a măcinat şi pe acestea, încât multe din ele n-au lăsat nici o urmă.

Dintre mânăstirile care au fost distruse de perşi este şi Mânăstirea Sfântul Gheorghe de la Hozeva. ***Această mânăstire datează de la începutul veacului al 5-lea şi, când te cobori din drumul cel vechi (Ierusalim – Ierihon) în valea Hozeva, ai impresia că ai intrat într-o cetate cu ziduri uriaşe de granit. Rămâi uimit de adâncimea prăpăstioasă a pârâului Hozeva şi de înăţimea stâncilor abrupte, cari se ridică ameninţător, din toate părţile, închizând orizontul.***

Aici te simţi îndată izolat complet de restul lumii, căci nu vezi împrejur decât stâncile dogorâte de soare, cu peşteri nenumărate, în care au trăit (cu miile) sihaştrii de odinioară, iar astăzi îşi au locuinţa bursucii şi porumbeii sălbatici. Nu se aude în vale decât glasul speriat al păsărilor de pustie şi murmurul plăcut al apelor care coboară grăbit pe canalul străvechi al Macabeilor şi al Irozilor, care s-a înnoit în vremea din urmă.

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul este aşezată în valea cea adâncă a "Enonului" cum o numeşte Sfântul Ioan Evanghelistul (cap.3, vers.23): ***"Era însă şi Ioan în Enon, aproape de Salim şi boteza acolo, pentru că erau acolo ape multe".***

În Testamentul Vechi valea aceasta era cunoscută sub numele de Horit sau Horat, unde a petrecut o vreme Sfântul Prooroc Ilie, iar astăzi se numeşte Valea Hozevei (posibil de la muntele "Hasva", locul unde s-a născut Adam, despre care se vorbeşte în Cartea Facerii, cap.38, vers.5).

Mânăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul stă lipită de stânca uriaşă, în partea stângă a pârâului, întocmai ca un cuib de rândunică.

Cei dintâi ctitori şi veţuitori ai lăcaşului au fost 5 sihaştri vestiţi, din părţile Siriei (Prom, Ilie, Gannen, Rnan şi Zinon) care n-au trăit în aceeaşi vreme, ci au urmat unul după altul. Ei au zidit primele chilii şi Biserica Sfântul Arhidiacon Ştefan, unde s-au odihnit şi cinstitele lor moaşte.

După ei a venit în părţile acestea Sfântul Ioan Hozevitul, mitropolitul Chezariei Palestinei, şi a completat lucrul început de sfinţii sirieni. În vremea lui, mânăstirea aceasta a primit numele "Naşterea Maicii Domnului" după hramul Bisericii mari, iar numărul monahilor a sporit uimitor.

Din viaţa Sfântul Ioan Hozevitul se constată că numărul locuitorilor pustiei de la Hozeva a sporit simţitor până la cinci mii. ***Erau cu adevărat nişte îngeri în trup, care şi-au răstignit patimile şi au urmat lui Hristos până la moarte. Mulţi dintre ei erau văzători cu duhul şi făcători de minuni.***

Mânăstirea a ajuns vestită pentru nenumăratele minuni care se făceau aici la Sfânta Icoană a Maicii Domnului, care se numea "Hozevitissa". Această icoană prea minunată nu se mai află astăzi la Hozeva.

Prin veacul al 9-lea, din cauza tulburărilor şi a năvălirilor barbare, monahii de la Hozeva (fruntaşii din mânăstire) au plecat în insula Amorgo (a Cicladelor), luând cu ei şi Sfânta Icoană, spre mai multă siguranţă. Acolo au găsit o coastă prăpăstioasă, asemenea cu cea de la Hozeva, unde au întemeiat o nouă mânăstire, cu numele "Hozevitissa", care a fost înnoită şi înzestrată cu metoace de către împăratul bizantin Alexie Comneanul (1080 – 1088).

Desigur că n-au plecat toţi monahii de la Hozeva în insula Amorgo. ***Viaţa monahicească din Valea Hozevei a urmat înainte, însă mai mult sub formă idioritmică (cu traiul deosebit) şi mai ales isihastică (sihăstrească) trăind cei mai mulţi în Schitul Sfintei Ana (din apropierea mânăstirii) şi prin peşterile înconjurătoare.*** Clădirea cea mare a mânăstirii atrăgea de multe ori privirea lacomă a jefuitorilor păgâni, pentru aceasta în multe rânduri a fost pustiită şi chiar dărâmată, iar peşterile cele ascunse s-au aflat mai bune pentru adăpost, la vremuri grele. Informaţii amănunţite şi date mai sigure asupra trecutului mânăstirii nu se află.

Schimbările furtunoase şi necurate, care au trecut peste pământul Palestinei, n-au cruţat nici zidurile vechi ale mânăstirii, nici odoarele bisericeşti şi nici arhiva cu documente istorice. Au rămas numai tradiţiile moştenite din gura sihaştrilor din vechime, icoanele vechi de la ziduri şi diferite inscripţii.

Ca să-şi poată face cineva o idee mai clară despre trecutul acestei mânăstiri, trebuie să cunoască viaţa celor mai de seamă ctitori ai mânăstirii, adică a Sfântului Ioan Hozevitul şi a Sfântului Gheorghe Hozevitul care au trăit cam o sută de ani după Sfântul Ioan.

În vremea lui s-a întâmplat şi năvălirea perşilor şi el este cel care adună iarăşi pe monahii împrăştiaţi şi înnoieşte viaţa mânăstirii de la Hozeva. Înălţimea virtuţilor lui şi minunile care se făceau prin Sfintele lui rugăciuni, au hărăzit acestui lăcaş un loc de frunte între mânăstirile din Palestina. ***De aceea după săvârşirea lui din***

viaţă, mânăstirea a primit numele de Sfântul Gheorghe Hozevitul (care este şi hramul principal al mânăstirii), iar mormântul lui a devenit locul cel mai scump şi mai cinstit din cuprinsul mânăstirii.

Cimitirul vechi se află în afară de mânăstire şi el s-a descoperit în anul 1880 de către sihastrul român Iustin şi de altul grec Ioasaf, de la Schitul Sfintei Ana. Acolo se pot vedea mormane de oseminte de la care iese o aromă de moaşte sfinţite. Ele sunt aşezate pe categorii, cu anumite despărţituri pentru arhierei, pentru stareţi, pentru preoţi de mir, arhidiaconi, diaconi, monahi şi mireni. Între altele se află şi osemintele unei regine, cu numele Ia şi a unei diaconese. După inscripţiile care se află pe stâncă, în dreptul fiecărei despărţituri, se poate cunoaşte că au fost îngropaţi aici clerici şi mireni din toate laturile împărăţiei bizantine: din Roma, din Grecia, din Egipt, din Antiohia, din Capadochia, din cetatea Tirului, din Ascalon, din Damasc, din Arabia, din Mesopotamia şi din alte părţi.

Deasupra cimitirului, la vreo 40 de metri înălţime, se află peştera Sfântului Ioan Hozevitul, ale cărui moaşte cinstite s-au descoperit în anii din urmă, de către ieromonahul Gavriil, care trăieşte astăzi în peştera Sfântului. Locuri mai vrednice de amintit, care se află în cuprinsul mânăstirii în afară de Biserica cea mare, în care se păstrează mozaicul din vechime sunt: o parte din zugrăveala veche de pe zidurile Bisericii, apoi cimitirul vechi al părinţilor, mormintele sfinţilor ctitori, ***peştera Sfântului Prooroc Ilie, care a adăpostit într-o vreme şi pe Sfântul şi Dreptul Ioachim, unde a şi primit prin înger vestirea naşterii Prea Curatei Fecioare din pântecele sterp al Sfintei Ana.***

Însă locul cel mai cinstit din toată valea Hozevei este mormântul Sfântului Gheorghe Hozevitul, în care s-au aflat o parte din cinstitele lui moaşte.

Părinţii bătrâni din mânăstirea Sfântul Sava cel Sfinţit (între care şi duhovnicul Sava), mi-au povestit că acum două sute de ani în urmă, mânăstirile din Palestina fiind strâmtorate, au plecat din Valea Hozevei şi din Schitul Sfintei Ana vreo 300 de sihaştri în Muntele Athos, având între ei şi un arhiereu. Atunci au luat cu ei şi cinstitele moaşte ale Sfintei şi Dreptei Ana, aşezându-se în Schitul aghiorit care avea şi el hramul Sfintei Ana.

În vremea aceea tocmai se începuse clădirea Bisericii mari din schit (anul 1754), cu cheltuiala patriarhului Dionisie al Ţarigradului (Constantinopolului).

Bieţii sihaştrii hozeviţi au voit ca să ducă aceiaşi viaţă aspră ca şi la Hozeva. Dar nefiind deprinşi cu frigul iernei din Sfântul Munte, în scurtă vreme au murit cea mai mare parte din ei. Se spune că din cei 300 câţi erau la început, după trei ani de zile, au rămas numai 70.

În Biserica mare a Schitului se păstrează cu mare cinste până azi piciorul drept al Sfintei Ana la care se poate vedea şi pielea.

În valea Hozevei au trăit mulţi români din vremuri îndepărtate. Un călugăr român, care a trăit în schitul Sfintei Ana de la Hozeva a fost monahul Varsanufie, care mai înainte de călugărie se chema Arsenie. După mulţi ani de viaţă sihăstrească, se retrage în mânăstirea Sfintei Sava, la îndemnul arhimandritului Nectarie Banu. Acolo a ajuns ajutor de econom. În gropniţa mânăstiri se vede şi azi craniul arhim. Nectarie Banu cu inscripţia lui Varsanufie cu litere chirilice. Compunerea acestor cuvinte a făcut-o Nectarie, înainte de moarte, poruncindu-i lui Varsanufie s-o scrie pe craniul său şi să-l păstreze în camera sa, spre aducere aminte.

În adevăr, monahul Varsanufie a păstrat acest craniu în camera sa până la moarte. ***Chilia sihăstrească a lui Varsanufie se vede şi astăzi în schitul de la Hozeva. Împrejurul chiliei lui se văd garduri de piatră, un cuptor şi o sternă.***

Cam în aceeaşi vreme cu Varsanufie au trăit în schitul Hozevei şi monahii Teofan, Calist şi un bătrân mirean cu numele de Ioan. În vremea războiului mondial toţi s-au retras în mânăstirea Sfântului Sava. Numai monahul Calist a plecat în ţară pentru a face o colectă pentru zidirea mânăstirii şi din nenorocire s-a înecat în Dunăre. Voind să salveze pe fratele său, care era în primejdie, s-a înecat şi el însuşi. Era de meserie pescar şi meşter la construirea bărcilor. De aceea a simţit multă atracţie în Valea Hozevei, unde era pârâul îmbelşugat de peşte. La mulţi dintre pescarii de la Iordan monahul Calist le-a făcut bărci şi alte unelte pentru pescuit.

Despre bătrânul Ioan (barba Iani, cum îi ziceau grecii) se spune că avea o barbă până la genunchi şi mulţi voiau să-l fotografieze, dar el îşi ascundea barba în sân şi nu voia să stea la fotografiat.

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul

מפקדת אזור יהודה והשומרון
משרד הדתות
מנזר סט. ג'ורג'
(כוזיבא)
دير القلط (دير مار جريس)
ST. GEORGE MONASTERY
(KHOZIBA)
נא לשמור על קדושת המקום
يرجى المحافظة على قدسية المكان
KINDLY SHOW RESPECT FOR
THE SANCTITY OF THIS SITE

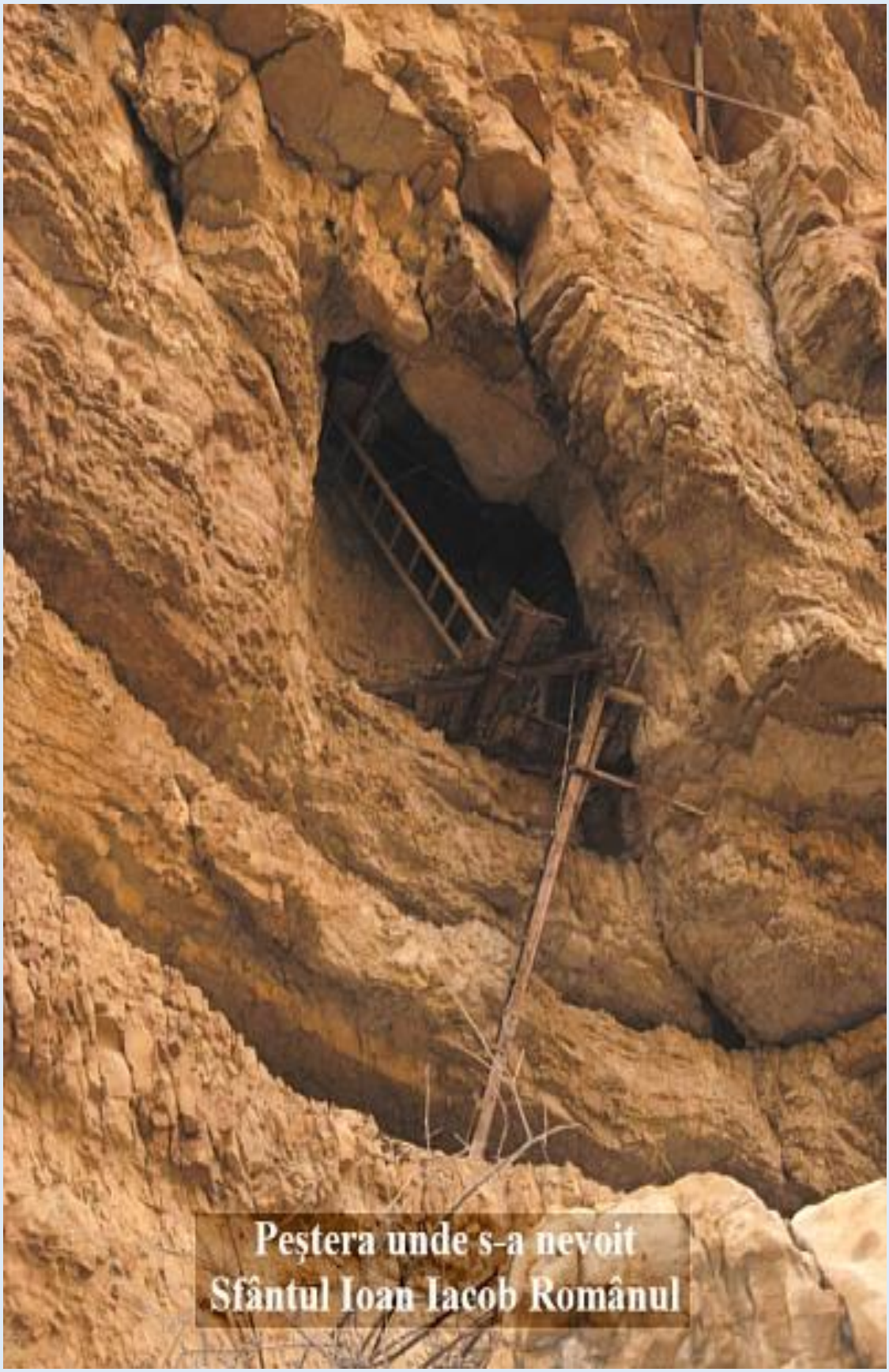

Peștera unde s-a nevoit
Sfântul Ioan Iacob Românul

Mănăstirea Hozevitissa din Amorgo - Însemnare scurtă

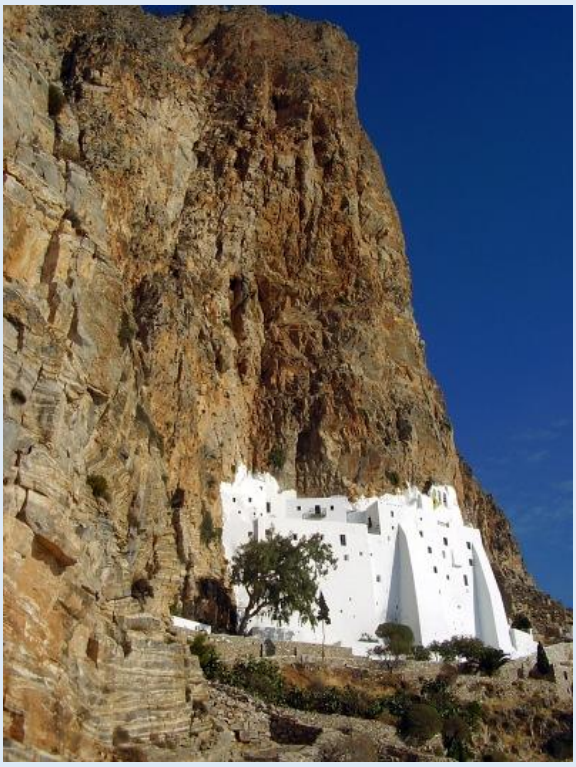

În ostrovul Amorgo (Insulele Ciclade) se află o mânăstire cu hramul Maicii Domnului, numită "Hozevitissa". Această mânăstire a fost zidită prin veacul al nouălea de către nişte monahi de la Hozeva (din Palestina).

După aceea s-a pustiit din cauza barbarilor şi a rămas mult timp nelocuită. Pe la anul 1080-1088 mânăstirea a fost înnoită de către împăratul bizantin Alexie Comneanul. O istorie amănunţită după întemeierea acestei mânăstiri nu se găseşte scrisă nicăieri, căci toate actele şi însemnările cele vechi din mânăstire s-au pierdut din cauza deselor jefuiri pe care le-a suferit acest Sfânt Lăcaş. În anii din urmă s-a alcătuit o istorie a mânăstirii de prof. universitar Boiagidi, pe baza diferitelor povestiri cari s-au păstrat din bătrâni (adică din tradiţie).

Toate câte s-a petrecut în mânăstirea aceasta de la zidirea ei şi până astăzi, sunt în legătură cu Sfânta Icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni şi care se cheamă "Hozevitissa" de la care a primit numele şi mânăstirea din ostrovul Amorgo, care mai înainte era necunoscut şi acuma a ajuns vestit în lume din cauza acestui odor nepreţuit (adică Icoana Maicii Domnului). Vestea minunilor care se săvârşesc acolo aproape zilnic atrage multă lume spre închinare.

Creştinii din Amorgo se mândresc că au un asemenea Lăcaş vestit, care le face cinste. Însă nici locuitorii ostrovului, nici călugării din mânăstire şi nici însuşi autorul grec care face istoria mânăstirii, nu-şi prea dau seama de unde se trage cinstea aceasta şi numele vestit al mânăstirii.

Deşi autorul aminteşte că după tradiţie mânăstirea Hozevitissa din Amorgo este întemeiată de călugării refugiaţi din Palestina, prea puţin vorbeşte despre Lăcaşul unde au trăit călugării şi unde se afla Icoana făcătoare de minuni numită Hozevitissa.

Lipsa de atenţie faţă de străvechea Lavră din pustia Hozevei, care a dat naştere mânăstirii din Amorgo, face să scadă mult din valoarea cărţii prof. I. Boiagidis. Şi aceasta se întâmplă din cauză că până azi nu şi-a dat aproape nimeni silinţa să scrie

Istoria din Valea Hozevei într-o limbă uşor înţeleasă de toţi. De asemenea nu s-a vorbit mai nimic despre minunile Maicii Domnului de la Hozeva.

În limba latină se află o carte întreagă cu minunile Icoanei Hozevitissa scrisă de Sfântul Grigorie Dialogul. Acum câţiva ani mi-a spus un călugăr papistaş că această carte s-a tradus de curând şi în limba franceză. Mult s-a mirat când a aflat că în limba greacă şi română încă nu se află scrisă.

Atunci când va fi cunoscută istoria străbunei Mânăstiri de la Hozeva, precum şi minunile Maicii Domnului din acest lăcaş, atunci abia vor putea înţelege mai bine cititorii şi istoria mânăstirii Hozevitissa din Amorgo.

Acum voi aminti doar pe scurt câteva ştiri mai însemnate din istoria acestui sfânt lăcaş.

Tradiţia spune că pe vremea când erau prigoane în Palestina (din cauza sfintelor icoane) o parte din călugării de la Hozeva, s-au mutat în ostrovul Amorgo, luând cu ei şi sfânta Icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului.

Acolo aflând ei un loc stâncos pe coasta unui munte prăpăstios (ca şi cel de la Hozeva) au zidit mânăstirea care a primit numele Sfintei Icoane de la Hozeva (adică Hozevitissa).

Împăratul Alexie Comneanul 1080 – 1088, aflând-o ruinată şi părăsită, a zidit-o din nou.

Tradiţia aceasta (care a rămas din bătrâni) este întărită şi de istorie, căci în adevăr pe la anul 812 în Palestina au fost prigoane din partea arabilor şi în multe părţi au oprit cinstirea Sfintelor Icoane. Înfăţişarea mânăstirii din Amorgo, se aseamănă mult cu cea de la Hozeva. Alt lucru de mirare se poate vedea în acest lăcaş.

În coasta stâncoasă a muntelui (care stă ca un perete) se poate vedea o daltă de fier înfiptă în piatră, deasupra clopotniţei. Cine a înfipt-o acolo, nimenea nu poate pricepe, căci nici o scară nu ajunge până acolo. Bătrânii spun că în vremea când a început a se zidi mânăstirea s-a ales un loc puţin mai departe de locul unde este astăzi. Însă tot ce se zidea ziua, noaptea găseau ruinat, iar uneltele lucrătorilor se găseau dimineaţa atârnate de dalta cea de fier (despre care am pomenit). Din aceasta au cunoscut că sub daltă este voia Maicii lui Dumnezeu să se zidească mânăstirea.

În ziua de 16 octombrie 1952 când s-au luat de către guvern metoacele mânăstirii, atunci a căzut singură dalta de fier pe terasa mânăstirii, ca semn că s-a mâniat Maica Domnului pentru înstrăinarea averilor.

În multe rânduri şi în multe locuri s-au izbăvit oamenii de secetă, de foamete şi de alte necazuri grele, făcându-se litanie cu Sfânta Icoană "Hozevitissa", iar vindecările care se dau bolnavilor sunt nenumărate şi prea minunate.

Adeseori cad pietre mari din vârful muntelui, însă niciodată n-au vătămat pe vieţuitorii din mânăstire, care au Sfânta Icoană a Maicii Domnului, ca un adevărat acoperământ şi sprijineală grabnică.

Poezii despre Mănăstirea Hozeva ale Sfântului Ioan Iacob

Cetatea de granit de la Hozeva

În murmul vesel de apă,
“Cetatea cu stânci de granit”
Primeşte pe cei care “scapă”
Zicându-le “bine-aţi venit”.

Cu veacuri de veacuri în spate
Aşteaptă bătrânul Lăcaş
Pe cei care vin la “Cetate”
Şi-i cer cu dorire “sălaş”.

Din negura vremii el are
Menirea cea sfântă din cer
Să fie “azil de scăpare”
La toţi cei cu “suflet stingher”.

Evreii cu chivotul legii
Când trec peste Sfântul Iordan
Pe-aici au războaie cu regii
Din vechiul pământ Hanaan.

La dreapta mai sus Gavaonul
Dă soarelui loc de popas,
Iar Luna văzând Ealonul

Nu face atunci nici un pas.

Că schimbă hotarul cel veşnic
Vestitul Iisus Ben-Navi
Pe Soare oprindu-l ca sfeşnic
În marginea vremii de zi.

Aici Proorocul Ilie
În peştera veche de sus,
(Fugind de cumplita mânie)
Se află o vreme ascuns.

Pe urmă, tradiţia spune,
Că Sfântul Strămoş Ioachim,
Când scârba pe el îl răpune
Pogoară aici din “Salim”.

El vine să-şi verse amarul
În lacrimi fierbinţi şi postiri
De unde se întoarce cu darul
Celei mai alese “vestiri”.

Apoi la a “vremii plinire”
Fiind Iisus pe pământ
Aici cea din urmă lucire
S-arată din “Sfeşnicul Sfânt”.

Ioan Proorocul cel mare
Luceafăr de ziuă cinstit
Al Soarelui care răsare
În lumea din veacuri vestit.

Aici el botează norodul
La apele reci din “Enon”,
Gătindu-I în taină “vohodul”
“Celui ce răsare-n Sion”.

Când Domnul se-nalţă în slavă
Atunci al apelor vad
Din valea aceasta grozavă

Se lasă în jos pân’la iad.

Iar stânca de multă sfială
Se dă la o parte atunci
Păstrând până azi dogoreală
Din focul cu veşnice munci!

Apoi după vremuri se-aşază
Mohanilor sfânt adăpost
În care mereu se-narmează
Cu rugi, priveghere şi post.

Cu miile vin de departe
Pe toate din lume lăsând
Ei trupul smeresc pân’la moarte
Şi pierd pe vrăjmaşii de gând.

Un veac înfloreşte pustia
Şi faptele bune rodesc
Că Sfinţii prefac sihăstria
În rai minunat sufletesc.

Dar curgerea vremii cea oarbă
Nu cruţă nimic pe pământ
Ea schimbă a Lavrei podoabă
Cu jalnicul morţii veşmânt.

Că valuri de naţii păgâne
Şi vânturi de multe sminteli
Îi strică cetăţii bătrâne
Frumoasele ei rânduieli.

O parte din “Fiii Pustiei”
Iau drumul prin chinuri la cer
Iar alţii de frica robiei
Îşi lasă lăcaşul stingher.

Nemernici pe urma sfinţită
A unui trecut strălucit
Noi azi cei cu firea slăbită

Strigăm doar cu glas răguşit.

O! vremuri cu unghii tirane
Şi tu prea sălbatic popor!
De ce v-aţi făcut voi organe
A duhului rău stricător?

O ziduri cu peşteri profunde
Ce lucruri străvechi tăinuiţi?
O, ape cu murmur de unde
Ce taine adânci povestiţi?

Dar cine mai poate pătrunde
Al graiului vostru adânc?
Că iată acum huhurezii
În locul sihaştrilor plâng!

Dar azi pe ţărâna cea sfântă
S-arată din vechi rădăcini
O mică verdeaţă plăpândă
Ieşind la iveală din spini!.

O!, Doamne, să nu se strecoare
În “sadul” acesta uitat
Vreo capră de răufăcătoare
Că iarăşi rămâne uscat!

Iar hoţii gândiţi din pădure
Aflându-l cumva fără gard
Ei iarăşi aleargă să fure
Şi iarăşi pe toate le ard!

Noiembrie 1952

Din tainele pustiei de la Schitul Hozevei

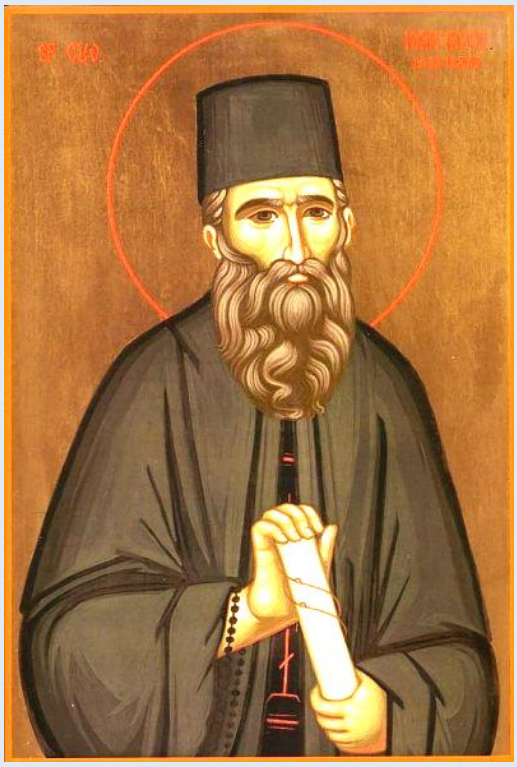

În tăcerea cea de noapte
Toate când se odihnesc,
Apa murmură în şoapte
Ca un cântec bătrânesc.

Cursul ei fiind năvalnic
Nimeni n-a putut din veac
Să-i priceapă graiul jalnic
Decât vântul cel pribeag.

El când bate de la vale
N-are cum a se feri,
Căci îi stă atunci în cale
Şi încep a tăinui.

Spun atuncea (cine ştie?)
Despre sfinţii Mucenici,
Despre viaţa din pustie
A sihaştrilor de aici!?

Lucruri mari şi minunate
Din trecut or fi spunând,
Căci aud strigând mirate
Cucuvaiele oftând.

Istorisire din bătrâni despre pustia Hozevei

Un pustnic dintre cei din urmă
Care-a trăit aici la Schit
Zicea odată către mine
(Fiind atuncea nou venit):

- E-he, părinte nu-ţi închipui
Ce-a fost aicea la început
Când nu era nici mânăstirea
Nici schitul nu era făcut!

Atuncea când creştinătatea
Era în anii de pruncie
A fost o sfântă aşezare
Pân-a se face Sihăstrie.

Se spune că în valea asta
Şi Sfânta Ana ar fi stat
Când prunca ei cea Prea Curată
La Sfânta Sfintelor s-a dat.

Din vremuri vechi necunoscute
Când sfinţii sufereau prigoane
Aicea se păstra cu cinste
Piciorul drept al Sfintei Ane.

Aici se rânduiau fecioare
De Prea Fericiţii Stăpâni
Să fie spre catehisirea
Femeilor dintre păgâni.

Fiind cu viaţă minunată
Şi iscusite întru “Crez”
Ele slujeau la săvârşirea
Dumnezeescului Botez.

Erau la număr o duzină
Prin darul Duhului alese
Şi jumătate dintre ele
Erau cu trapta Diaconese.

Creştinul nostru în cetate
Era atuncia prigonit
Iar locul pentru adunare
Era mereu primejduit.

De-aceea şi catehisirea
Era un lucru delicat
Şi prin cetăţi era cu totul
Adeseori împiedicat.

Atunci se pogorau la vale
Pe malul Sfântului Iordan
Ori la “Enon” în valea asta
Pe unde a fost Ioan.

Bărbaţilor era Iordanul
Pentru Botez obişnuit
Iar pentru partea femeiască
Era aicea mai ferit.
Pe urmă când a biruit credinţa

Şi lumea s-a încreştinat
Atuncia şi catehisirea
Din valea asta s-a mutat.

La Hozeva după aceia
Au început a vieţui
Călugări mai cu nevoinţă
Care doreau a pustnici.

Din cei mai vechi (după scriptură)
Aflăm la “Sfântul Ioachim”,
Cinci pustnici mari, având sălaşul
Deasupra lângă ţintirim.

Iar numele erau acestea:
Ilie, Prom, Enon, Gheneu,
Şi mai la urmă Sfântul Zinon
Cel Purtător de Dumnezeu.

Izvorâtori de mir cu toţii
Ei sunt de naţiune Siri
Şi socotiţi începători
Acestei sfinte mânăstiri.

La Sfânta Ana, mai la vale
Călugării mereu sporesc
Şi repede prefac pustia
În rai curat duhovnicesc.

Când năvălirea păgânească
S-abate în pământul Sfânt
Aici aflăm cinci mii de pustnici
Cu îngeresc aşezământ.

Pe urmă sabia persească
Şi arăbescul iatagan
Silesc pe cei care mai scapă
Să-şi caute un alt liman.

O bună parte dintre dânşii

Lăsându-şi valea lui “Enon”
Şi ridicând Sfintele Moaşte
Se duc la muntele Aton.

Iar cei care rămân aicea
Întâmpină multe nevoi
Dar rabdă toate pentru Domnul
Până la marele Război.

Atunci abia de grea furtună
Călugării s-au risipit
Iar Schitul şi cu Mânăstirea
S-au pustiit desăvârşit.

Acum când n-a rămas devale
Decât ruină şi pustiu
Îmi vine ca să plâng de jale
Căci toate nu mai sunt cum ştiu!

Erau atuncia căprioare
Iar cerbii ne erau vecini
Şi greu era ca să pătrundă
În vale oamenii străini.

Acuma s-a mutat şi apa
Fiind uscată pe canal
Şi nu mai vezi decât bursucii
Iar uneori câte-un şacal.

Acuma toate sunt schimbate
Hulumbii doar şi huhurezii
I-auzi ţipând prin peşteri seara
Iar dimineaţa cherhenezii.

Ei parcă plâng vărsându-şi jalea
Ştiind ce-a fost aici la Schit
Când drept cetate era valea
“Cu zidurile de granit”!

Năvălirea perşilor şi trecerea lor pe la Hozeva

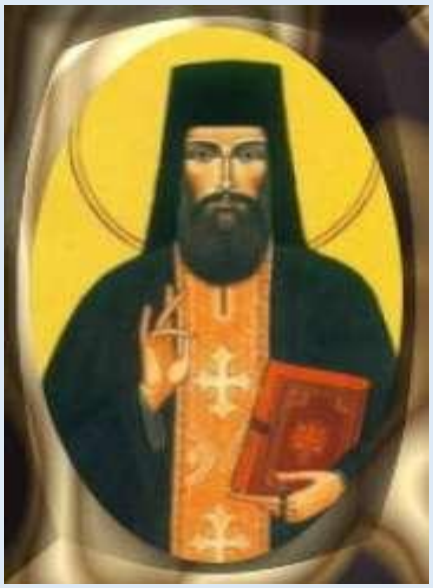

Barbarii regelui Hosroe
Se năpustesc de la Iran,
Împrăştiind pârjol şi moarte
Cetăţilor din Canaan.

Având pe regele în frunte
Cu jurământ făgăduiesc
Să nu rămână după dânşii
Lăcaş cu nume creştinesc!

Ei jefuiesc Ierusalimul
Şi foc dau Sfântului Mormânt,
Apoi robesc pe Patriarhul
Şi iau cu dânşii Lemnul Sfânt.

În drumul lor e numai jale,
Atâta sunt de sângeroşi;
Ucid, robesc şi vând la jidovi
Pe bieţii binecredincioşi.

O parte din păgânii groaznici
Se duc la Schituri, prin pustii
Şi după ce le pradă totul,

Le strică până-n temelii.

Bătrânii pustnici (fără milă)
Ca oile sunt junghiaţi
Iar cei mai tineri dintre dânşii
Sunt duşi ca vitele, legaţi.

Pe valea cea prăpăstioasă,
Spre Răsărit de Eleon
Pogoară hoardele barbare
La Hozeva, spre Ierihon.

Aicea Sfântul Gheorghe are
Lăcaşul său cel pustnicesc
Şi două mii de Sfinţi Sihaştri
În jurul lui se liniştesc.

Dar, vai! Precum secerătorii
Rătează spicele de grâu
Aşa păgânii perşi îi taie
Pe Sfinţii din acest pârâu!

Iar zidurile uriaşe
Ale cinstitului Lăcaş
În scurtă vreme-s dărâmate
De mâna neamului vrăjmaş.

Lăsând în urma lor ruina
Cu duhul cel pustiitor,
Barbarii încărcaţi de pradă
Îşi iau la vale drumul lor.

La vechiul Schit al Sfintei Ane
În gura peşterii zăresc
Un pustnic slab, şezând la soare,
De care dânşii se sfiesc.

El este însuşi Sfântul Gheorghe,
Părintele duhovnicesc
Al celor doauă mii de pustnici

Şi îngerul cel pământesc.

Lumina chipului cucernic
Le mişcă duhul lor tiran
Şi dându-i pâine zic:”Batrâne,
Găseşte-ţi unde vrei liman!”

Atuncea Cuviosul Gheorghe
Se duce la Iordan, în “Gor”.
Şi stă dosit până la vremea
Când trece valul pierzător.

Apoi se-ntoarce iar în Lavră
Chemându-şi ucenicii săi,
Plecaţi departe prin pustie
Din calea perşilor călăi.

Privelişte înfricoşată
Era la Hozeva atunci
Când sutele de trupuri moarte
Zăceau în valea cu spelunci.

Biserica cea minunată
Era adevărat mormânt
În care mulţi dintre călugări
Sub ziduri se aflau zăcând!

Iar în ogradă, lângă poartă,
Pe lângă clopotele sparte
Puteai vedea obiecte sfinte
Grămadă peste trupuri moarte.

Făcându-se înmormântarea
Muceniceştilor Părinţi
S-au pus cinstitele lor trupuri
În Cimitirul “celor Sfinţi”.

Târziu clădirea mânăstirii
S-au înnoit, abia cu greu,
Având războaie Împăratul

Cel iubitor de Dumnezeu.

Viaţa Sfântului Gheorghe Hozevitul

(Scrisă acum pe româneşte după însemnările rămase de la ucenicul său Antonie)

Troparul Sfântului Gheorghe, glasul 5:
Nerodirea pustiului ai lucrat
Cu suspinuri şi lacrimi neîncetat
Dintru care odrăslesc
Însutite nevoinţe
Ale Sfinţilor Părinţi
Gheorghe, fericite,
Cârmaciule sufletesc
Către limanul ceresc.

Cam la o sută de ani după trecerea din viaţă a Cuviosului Ierarh Ioan Hozevitul, vine la Hozeva alt luminător al pustiei, care desăvârşeşte întemeierea acestui Sfânt Lăcaş, ridicându-l în culmea strălucirii duhovniceşti.

Sfântul Gheorghe s-a născut în Ostrovul Chiprului, din părinţi gospodari şi bine credincioşi. Avea un frate mai mare, cu numele Iraclide, care venise înaintea

dânsului în Palestina şi, îmbrăţişând viaţa călugărească, trăia în Mânăstirea Calamona (astăzi a Sfântului Gherasim).

Tânărul Gheorghe a rămas acasă, ajutând părinţilor săi la bătrâneţe. După trecerea lor din viaţă, a venit şi el în Palestina, la Calamona, unde se afla fratele său. Dar Iraclide văzând că fratele Gheorghe este prea tânăr şi fără barbă, nu l-a primit să locuiască acolo, spre a nu călca aşezământul Părinţilor, ci l-a adus în Mânăstirea Hozevei, încredinţându-l Egumenului.

Văzând Egumenul evlavia şi statornicia tânărului, l-a călugărit în scurtă vreme şi l-a dat în ascultare la un monah bătrân (de loc din Mesopotamia) ca să lucreze la grădină.

Bătrânul acesta era cam cioturos din fire şi nu ştia să îngăduie pe om. Într-o zi l-a trimis pe tânărul Gheorghe ca să aducă apă de la pârâu (căci pe vremea aceea apa curgea în vale, nu era canal). Dar pentru că la marginea gârlei (pârâului) erau tufe dese şi trestii uriaşe, era foarte greu de răzbătut până la apă.

S-a întors deci Cuviosul Gheorghe la bătrânul său fără apă. Atunci bătrânul i-a poruncit să se dezbrace de haine şi încingându-se la mijloc cu o haină subţire să se pogoare aşa la pârâu. Făcând după cuvântul bătrânului, a reuşit să se pogoare până la apă, cu mare necaz şi cu zăbavă.

Văzând bătrânul cel abraş că întârzie ucenicul, şi-a pierdut răbdarea, mai ales că a sunat şi clopotul pentru trapeză. Deci în ciuda lui cea mare, a ascuns hainele tânărului şi a urcat de la grădină în mânăstire.

Cuviosul Gheorghe, întorcându-se de la pârâu cu apa, n-a aflat nici hainele nici pe bătrân. Deci a mers aşa dezbrăcat şi a bătut în poarta mânăstirii. Văzându-l portarul gol, i s-a făcut milă şi i-a dat o haină veche ca să se acopere.

Intrând aşa în mânăstire, în dreapta cimitirului celor Cinci Cuvioşi Pustnici, l-a întâmpinat bătrânul lui, care se cobora atunci la trapeză şi aprinzându-se de mânie, l-a lovit cu palma pe ucenic, mustrându-l că a zăbovit aşa de mult. Dar în clipa când l-a lovit, i s-a uscat mâna şi a rămas ca moartă. Atunci spăimântându-se bătrânul cel nechibzuit, a căzut la picioarele ucenicului, cerând iertăciune pentru purtarea lui nesocotită şi se milogea ca să facă rugăciune pentru el.

Iar Sfântul Gheorghe i-a zis cu smerenie şi cu obişnuita lui evlavie: "Mergi Părinte, de fă metanie la racla celor cinci sfinţi Părinţi şi te vei face bine!" Şi zicând acestea l-a luat pe bătrân de mână şi l-a dus la racla cu cinstitele Moaşte. Aici făcând bătrânul metanie, s-a vindecat numaidecât.

Din ziua aceea bătrânul lui s-a purtat cu blândeţe şi cu îngăduială, avându-l la mare evlavie pe ucenic.

Dar pentru că s-a zvonit între călugări despre această minune, Cuviosul Gheorghe, de teamă să nu cadă în mândrie (pentru cinstea oamenilor) a plecat pe ascuns din Mânăstirea Hozevei şi mergând la Calamona, trăia cu fratele său Iraclide. Acesta era în mânăstirea cea mare a Sfântului Gherasim, mai jos de Aghiazmă.

Au trăit acolo împreună întocmai ca nişte Îngeri, negustând bucate fierte, nici vin, afară de cazul când făceau mângâiere vreunui părinte străin.

Într-o zi a zis Ava Iraclide către fratele său: "Ia seama şi vino să tăiem lemne!"

Mergând ei la un finic, a zis Iraclide: "Taie pomul acesta, că nu face fructe!".

Dar Cuviosul Gheorghe făcându-i metanie lui Iraclide, i-a zis: "Nu părinte, să nu-l tăiem că face măcar stâlpări pentru podoaba Bisericii!".

Însă fratele său ţinea morţiş să-l taie, căci de atâţia ani nu mai face rod şi ţine locul degeaba.

Atunci Cuviosul Gheorghe a zis iarăşi cu smerenie: "Eu mă pun chezaş că de-acum va face rod!".

Şi în adevăr, de atunci finicul cu pricina a rodit chiar mai mult decât ceilalţi pomi.

Au petrecut anii vieţii lor în pace şi întru pocăinţă, iar cugetarea inimii lor era rugăciunea cea de-a pururea. Şi niciodată n-a ieşit din gura lor vreun cuvânt greu între ei şi nici grăire necuviincioasă faţă de cineva.

Bătrânul Iraclide era sporit mai ales în evlavie şi în aşezarea cea îngăduită, iar fratele său Gheorghe avea o deosebită smerenie şi supunere la toate.

Cu asemenea petrecere paşnică şi plină de sfinţenie au vieţuit împreună până la săvârşirea bătrânului Iraclide, în vârstă de 70 de ani. El a fost bărbat plin de credinţă şi împodobit cu tot felul de fapte bune: feciorelnic, liniştit, neagonisitor, cumpătat la toate (n-a gustat toată viaţa fiertură de bucate). Uneltea numai mâncare uscată şi aceea numai de două sau de trei ori pe săptămână, iar uneori de loc.

Era cinstit de toţi Părinţii care trăiau în părţile acelea ale Iordanului. El era aşa de smerit, încât n-a îndrăznit niciodată să cânte în rând cu Părinţii, socotindu-se nevrednic de acest lucru. Sta totdeauna într-un ungher al Bisericii, avându-şi capul acoperit de tot cu scufa şi cu culiu, se ruga cu multe lacrimi, pentru care s-a învrednicit de darul minunilor.

Deci ***Sfântul Gheorghe rămânând după aceea singur, avea aceeaşi petrecere îngerească, fiind iubit de toţi şi slujindu-le la toţi cu faţa lină şi cu multă sârguinţă.***

Într-o zi, deschizând poarta mânăstirii, pentru a merge la oarecare treabă, vede tolănit la poartă un leu. Fără să-i fie deloc frică, l-a lovit uşor cu piciorul spre a-i face loc să treacă. Leul a mormăit gudurându-se din coadă prieteneşte, dar nu s-a sculat. Atunci Sfântul Gheorghe l-a îmbrâncit cu piciorul mai tare de vreo două sau trei ori, dar în zadar. Apoi a zis către leu: "De vreme ce nu faci ascultare Domnului, Care a zdrobit măselele leilor (cum zice la Psaltire), blagoslovit fie Dumnezeu, ia deschide gura ca să mă uit într-însa!" Atunci leul a deschis gura, lăsându-l să pipăie (caute) măselele, apoi sculându-se a fugit, iar cuviosul a mers la treaba sa.

În vremea aceea s-a săvârşit Egumenul Lavrei Sfântul Gherasim (din Calamona) şi s-a făcut multă tulburare între monahi cu pricina alegerii noului Egumen.

Pentru asta Sfântul Gheorghe era scârbit şi se ruga lui Dumnezeu să-i arate ce trebuie să facă.

Atunci i s-a arătat vedenie: două dealuri înalte care străluceau şi unul din ele era mai înalt şi mai luminos ca celălalt. Oarecare persoană cu chip dumnezeiesc i-a arătat dealurile, întrebându-l pe care dintre ele ar dori să se urce. Cuviosul Gheorghe a răspuns în chip rugător că vrea pe cel mai înalt. Atunci i-a zis acela: "Să te urci la Mânăstirea unde ai fost uns călugăr şi să stai acolo!"

După ce şi-a venit în sine, Cuviosul Gheorghe a urcat îndată la Mânăstirea Hozeva şi mergând la Egumen i-a cerut chilie. Egumenul din vremea aceea era un sfânt şi

foarte compătimitor faţă de cei săraci. El ajunge în cele din urmă la aşa de mare sfinţenie, încât după adormirea lui, îl vedea unul din Părinţi cum sta ca un stâlp de foc, înaintea jertfelnicului. Deci asemenea Egumen l-a primit pe Cuviosul Gheorghe cu multă bunăvoinţă şi mult s-a bucurat de venirea lui.

De-atunci s-a închis cuviosul Părintele nostru Gheorghe în chilie şi toată vremea cât a petrecut acolo (închis) n-a putut să afle nimeni nevoinţa lui. Atâta numai se ştia că n-a luat niciodată vin, nici untdelemn, nici pâine şi nici haine, decât numai o scurteică pe care o purta. Ci unde găsea cârpe aruncate le strângea şi cosându-le îşi făcea din ele îmbrăcăminte, precum şi aşternut unde se odihnea puţin. Iar cât priveşte hrana, el ruga pe chelarii mânăstirii ca să-i dea fărâmiturile şi resturile de bucate care prisoseau de la masa călugărilor (pâine, legume) şi frământându-le făcea boţurir otunde şi le punea să se usuce la soare, iar când avea nevoie, punea la muiat un boţ din acelea şi astfel îşi făcea prânzul.

Pentru multa lui smerenie şi nevoinţă (pe care o făcea în ascuns) Dumnezeu l-a făcut minunat în ochii tuturor, prin darul minunilor de care s-a învrednicit. De aceea toţi îl aveau ca povăţuitor şi ca pildă a virtuţii.

Nu după multă vreme s-a săvârşit Egumenul de atunci al Mânăstirii şi toată grija duhovnicească a Chinoviei, precum şi a Sihaştrilor de la Chiliile din vale (adică de la schitul Sfintei Ana) a rămas în seama Sfântului Gheorghe.
Pentru treburile gospodăreşti ale mânăstirii, era rânduit un Econom, căruia îi ziceau şi Egumen, dar începătoria de Stareţ o avea Sfântul Gheorghe. (În limba greacă Stareţ se zice Ava, iar azi se zice Gheronda şi se înţelege Părinte duhovnicesc).

În vremea aceea Cuviosul Gheorghe nu şedea în mânăstire, ci se liniştea la vale la Schit, în peşteră şi mergea în mânăstire numai Duminica şi la Praznicele de peste an.

Multe lucruri minunate s-au săvârşit în vremea vieţii lui. Clădirea mânăstirii a fost lărgită şi înălţată aşa încât se arăta ca o cetate măreaţă lipită de stânca de granit. Biserica cea mare cu hramul Naşterii Maicii Domnului se întindea mult în afară de poarta de azi (până sub Paraclisul Sfântului Ioan Hozevitul) iar deasupra se înălţa până mai sus de peştera Sfântului Ioachim. Zidul din afară al mânăstirii ajungea până la marginea pârâului. Numărul călugărilor era aşa de mare încât toată valea, până mai jos de Schitul Sfintei Ana, era locuită întocmai ca o cetate. Se spune că atunci când au năvălit păgânii perşi în Palestina (anul 614) în valea Hozeva erau peste două mii de călugări. Viaţa lor era aşa de sporită, încât mulţi dintre ei erau văzători cu duhul şi făcători de minuni.

Cuviosul Gheorghe strălucea între ei ca şi un soare între stele. Multe semne înfricoşate şi multe vindecări minunate s-au lucrat prin rugăciunile Sfântului Gheorghe şi multe suflete împovărate şi-au aflat mântuirea în lăcaşul lui.

Către sfârşitul vieţii lui, a năvălit în Palestina armata sălbatică a perşilor, cu regele lor Cosroe (Hosroe). Ei au cucerit Ierusalimul, au jefuit şi au dat foc Bisericii Sfântului Mormânt, luând cu ei întreg Cinstitul Lemn al Sfintei Cruci şi pe Patriarhul Sfintei Cetăţi, ce se numea Zaharia. Au jefuit s-au dărâmat toate mânăstirile din pământul sfânt şi Bisericile (în total ca la trei sute). Peste tot au împrăştiat groaza şi pustiirea, fiind ajutaţi şi mult întărâtaţi spre cruzime de către jidovi, cari pizmuiau pe bieţii creştini. Aceştia au cumpărat la urmă pe toţi creştinii robiţi de perşi şi i-au ucis pe toţi.

În vremea aceea Economatul din Hozeva şi cu o parte din sobor au luat drumul pribegiei, peste Iordan, în părţile Arabiei. Ceilalţi părinţi împreună cu Sfântul Gheorghe au rămas pe loc. Unii s-au ascuns prin stufăriş, însă cuviosul bătrân petrecea la peştera lui de la Schit. După ce au jefuit păgânii Mânăstirea şi au ucis pe mulţi dintre Părinţi, s-au pogorât la chilii, în Schitul Sfintei Ana. Aici Sfântul Gheorghe se încălzea la soare, în faţa peşterii. Văzându-l ostaşii că este bătrân şi uscat ca o scândură, de multă postire, li s-a făcut milă de el (Dumnezeu mişcându-le inima) şi dându-i puţină hrană, l-au îndemnat să plece unde voieşte ca să-şi scape viaţa. Atunci Cuviosul a pogorât în luncă la Iordan, noaptea pe ascuns, şi a rămas acolo până la plecarea barbarilor. După aceea întorcându-se la mânăstire, a adunat pe cei care au mai rămas cu viaţă din soborul lui, aşezând iarăşi rânduiala veche din Chinovie.

Antonie, ucenicul cuviosului Gheorghe, care i-a scris viaţa, prea puţin aminteşte în însemnările lui despre pustiirea pricinuită de perşi în Valea Hozevei. Iar despre starea mânăstirii după trecerea păgânilor nu pomeneşte mai nimic.

Însă după felul cum spune că rânduia pedepse Cuviosul Părinţilor care vorbeau sau râdeau în vremea pravilei bisericeşti, noi putem înţelege că viaţa călugărească a slăbit mult după risipirea soborului. Totuşi mânăstirea nu şi-a pierdut însemnătatea ei, ci era vestită în toată lumea creştină, mai ales pentru nenumăratele vindecări care se făceau la icoana cea făcătoare de minuni a Maicii Domnului, care se numea “Hozeviotisa”. Astăzi icoana aceasta nu mai este la Hozeva, ci într-o insulă numită “Amorgo”, unde s-a mutat în chip nevăzut. Acolo este şi mânăstirea cu numele icoanei.

După plecarea perşilor din Palestina, Sfântul Gheorghe nu mai pogora în Schit, de vale, ci trăia în mânăstire. ***Fiind bătrân şi slăbit de multă nevoinţă a zăcut bolnav câteva zile, iar în noaptea prăznuirii Sfântului Ioan Hozevitul, făcătorul de minuni (care se prăznuia atunci la 8 ianuarie) a adormit cu pace întru Domnul, uşor precum adoarme pruncul în leagăn.*** În vremea aceea era Patriarh la Ierusalim, Sfântul Sofronie (care a scris viaţa cuvioasei Maria Egipteanca).

Trupul Cuviosului a fost aşezat cu multă cinste în racla celor Cinci Pustnici sfinţi din vechime, care au început mânăstirea. Din raclă a început să izbucnească mir cu darul tămăduirii pentru cei bolnavi.

Odinioară paracliserul Bisericii şi-a muiat din greşeală barba, în vasul cu mir de la cinstitele Moaşte şi de necaz a rostit oarecare vorbe grele. Din ziua aceea a încetat de a mai izvorî mirul din raclă. Cunoscându-şi greşeala monahul şi făcându-se rugăciune cu multă umilinţă de către sobor, a început să izvorască iarăşi puţin mir, însă nu ca înainte din raclă, ci din gropiniţa Părinţilor, care se află sub racla Sfinţilor.

Astăzi nu se mai ştie unde sunt moaştele Sfinţilor de la Hozeva. Cu vreo 20 de ani în urmă s-a aflat sub fundul raclei vechi de piatră o încăpere tainică cu nişte oseminte, însă fără nici o inscripţie. De asemenea nu se ştie unde se află cimitirul cel mare al Mânăstirii despre care pomeneşte istoria. Acolo trebuie căutate Moaştele Sfinţilor Mucenici de la Hozeva şi o parte din odoarele vechi.

Astăzi hramul Mânăstirii se face la 8 Ianuarie, ziua adormirii celor doi Sfinţi mari de la Hozeva: Ioan şi Gheorghe. În vechime hramul mânăstirii era Naşterea Maicii Domnului, după numele Bisericii vechi.

Pentru rugăciunile cele bine primite ale Prea Cuviosului nostru Părinte Gheorghe Hozevitul, să ne miluiască şi să ne mântuiască Bunul Dumnezeu pe toţi. Amin.

Săvârşirea cuviosului Gheorghe Hozevitul

La urmă, cuviosul Gheorghe
Împovărat de ani, zăcea
Având câţiva bătrâni alături,
La poartă în chilia sa.

Era de ziua “prăznuirii”
Şi ucenicul lui slujea
Închinătorilor la masă
(Căci treaba asta o avea).

“Antonie, ne moare Ava
Şi te doreşte, hai curând!”
Au zis bătrânii către dânsul,
Iar el se frământa în gând.

Dorea din inimă să meargă
La Sfântul care-l aştepta,
Dar iarăşi n-ar fi vrut să lase
Neterminată slujba sa.

Văzând cu duhul cuviosul
Pe ucenic nedumerit,
Trimite vorbă către dânsul
Să-şi facă treaba liniştit.

“Plineşte-ţi slujba pân-la urmă
Că eu, Antonie, te-aştept
Şi până ce nu vii la mine,
Eu nu pun mâinile pe piept!”

Deci zăbovit-a el cu treaba,
La miezul nopţii terminând,
Apoi a mers la cuviosul
Cerând iertare şi plângând.

Blagoslovindu-şi ucenicul
L-a sărutat întru Hristos,
Apoi – mişcat – a zis acestea
Prea minunatul cuvios:

“De-acuma ieşi, mergând spre Domnul
Smerite suflete al meu!”
Zicând aşa a treia oară
Trecut-a către Dumnezeu!

Cu pace, fără zdruncinare
Şi-a dat sfârşitul ca un Sfânt
Precum mutăm în cale pasul,
Aşa s-a dus de pe pământ.

Am aflat acestea scrise
De Antonie monahul
Şi le scriu acum în stihuri
Eu, Ioan ieromonahul.
Care, cu nevrednicie,
Astăzi stau pe locul sfânt,
Unde îşi avea chilia
Sfântul Gheorghe oarecând.

Iar în valea ”Calamonei”
Unde Sfântul a trăit,
Eu un an şi jumătate
Dornic am nemernicit.
Sfântul Gheorghe să-mi ajute
Ca şi eu să fiu părtaş

Bucuriei netrecute
Din cerescul său Lăcaş!

Iar cinstita lui “Livadă”
De la Hozeva, acum,
Să aducă sfânta roadă
Părăsind al lumii drum!

Fie-ţi milă, Cuvioase,
De lăcaşul cel sărman,
Curmă-i valurile rele
Şi ne scoate la liman!

Pătimaşi, fără povaţă
Noi suntem aproape morţi,
Dar avem nădejde încă
Că de grijă tu ne porţi.

Darul tău să se reverse
Peste sacul cel smerit
Care multă vreme, iată,
A rămas neîngrijit.

Răsădeşte şi păzeşte
“Pomii tainici” din “Enon”
Ca să nu le roadă frunza
Caprele din Gavaon.

Iar când ei vor face floare,
Apără-i de vântul rău
Ca să facă rod de taină
Însutit, cu darul tău!

Valea Hozevei, Părinte,
Să ne fie sfânt liman
- Unde boteza, la urmă,
Sfântul Prooroc Ioan!

(Sursa: Sfântul Ioan Iacob Românul (Hozevitul), Din Ierihon către Sion. Trecerea de la pământ la cer.)

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ŞERBAN VODĂ” Anul VI, Nr. 6 (258) - 7 februarie 2016

Cuvântul care zideşte

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

PATRIARHIA IERUSALIMULUI A PROCLAMAT CANONIZAREA SFÂNTULUI IOAN IACOB DE LA NEAMŢ

La 24 de ani distanţă de la canonizarea Cuviosului Ioan Iacob de la Neamţ de către Biserica Ortodoxă Română, iată că duminică, 31 ianuarie 2016, Patriarhia Ierusalimului a proclamat oficial canonizarea Sfântului Ioan Iacob cu numele de Sfântul Ioan Noul Hozevit şi cu zi de prăznuire 28 iulie, ziua aflării trupului său neputrezit şi frumos mirositor, în peştera în care fusese înmormântat.

Pentru români o mare bucurie, căci la evenimentul care a avut loc la Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, unde Cuviosul şi-a trăit ultimii ani ai vieţii, au participat sute de pelerini români, şi o delegaţie a Patriarhiei Române condusă de Preasfinţitul Părinte Timotei Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor.

În noaptea de sâmbătă spre duminică a avut loc rânduiala Privegherii în cinstea sfântului român. Duminică dimineaţă, la biserica Mănăstirii din Hozeva, Sfânta Liturghie a fost săvârşită de Preafericitul Părinte Teofil al III-lea, Patriarhul Ierusalimului, înconjurat de un sobor de arhierei din care a făcut parte şi Preasfinţitul Părinte Timotei Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor. Din soborul ierarhilor au făcut parte şi reprezentanţi ai Patriarhiei Ecumenice a Constantinopolului şi ai Patriarhiei Alexandriei şi a Întregii Africi. La evenimentul festiv au participat peste 1.000 de pelerini români, precum şi alţi credincioşi ortodocşi din ţări diferite, atraşi de sfinţenia Sfântului Ioan Iacob.

La Sfânta Liturghie au fost prezenţi starеţii marilor lavre monahale din Patriarhia Ierusalimului, alături de starеţul Constantin al Mănăstirii Sfântului Gheorghe din Hozeva. La sfârşitul Sfintei Liturghii, Preafericitul Părinte Teofil al III-lea, Patriarhul Ierusalimului, a citit actul sinodal de recunoaştere a sfinţeniei Sfântului Cuvios Ioan Iacob de la Neamţ: „Creştinii care l-au cunoscut pe Cuviosul Ioan şi trăiesc încă astăzi dau mărturie despre viaţa sa cuvioasă şi despre ajutorul primit de la el prin rugăciunea şi povăţuirea sa duhovnicească. Alţii mărturisesc, de asemenea, că după adormirea sa, au avut parte de vindecarea neputinţelor lor prin mijlocirile cuviosului. Prin acestea, Dumnezeul nostru, Cel Ce face lucruri minunate întru Sfinţii Săi, ni-l descoperă pe cuvios, încredinţându-ne prin nestricăciunea cinstitelor sale moaşte, pe care Dumnezeu i le-a dăruit, fiindcă «toată darea cea bună şi tot darul desăvârşit de sus este, coborând de la Părintele Luminilor».”

După citirea tomosului patriarhal, cei prezenţi s-au închinat la moaştele Sfântului Ioan Iacob, i-au cântat troparul şi condacul sfântului şi s-a făcut rânduiala colivei, adică o rugăciune de mulţumire adresată Cuviosului Ioan Iacob, potrivit rânduielii Bisericii Ierusalimului. ❖

Icoane

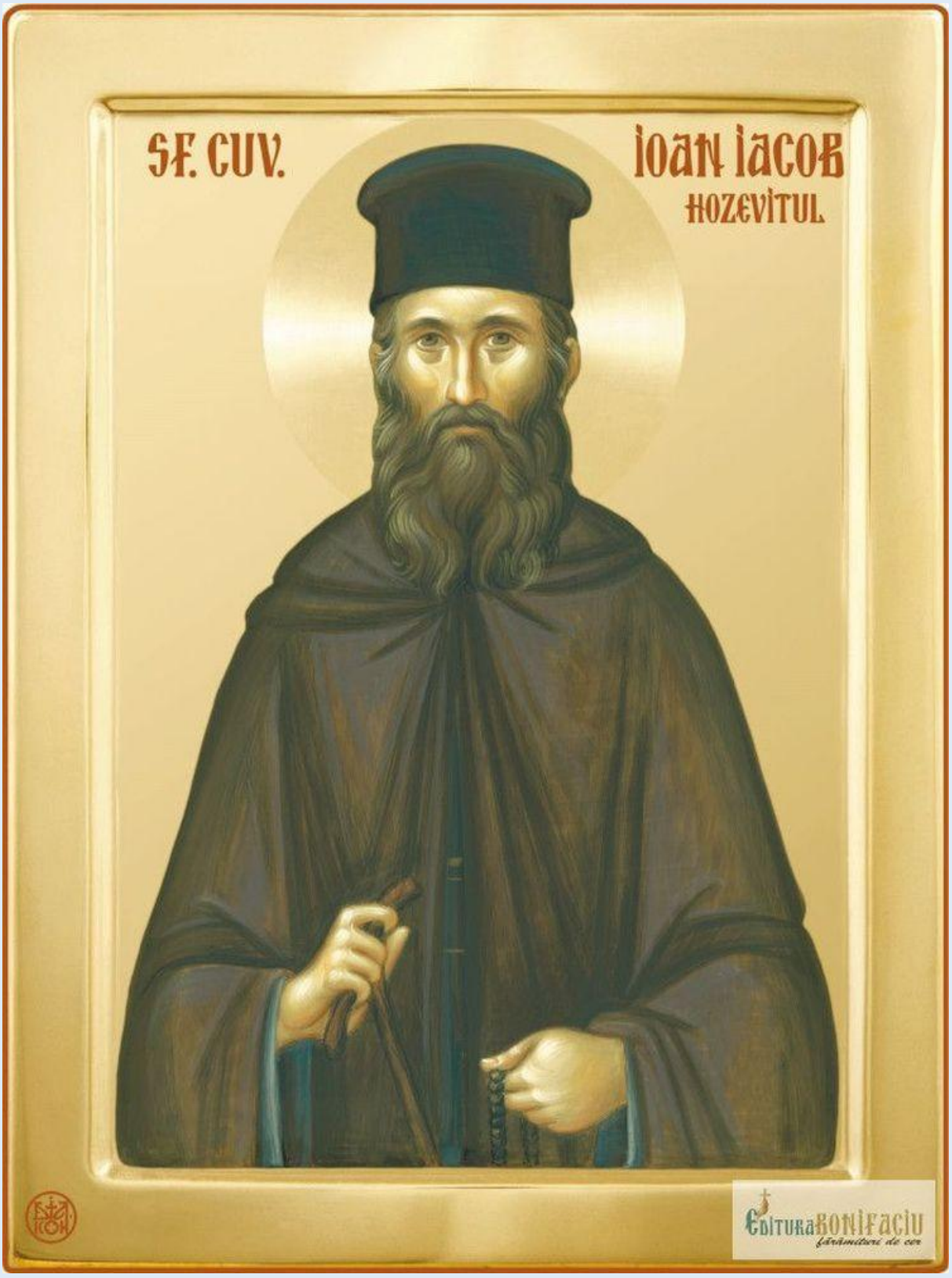

SF. CUV.
IOAN IACOB
HOZEVITUL

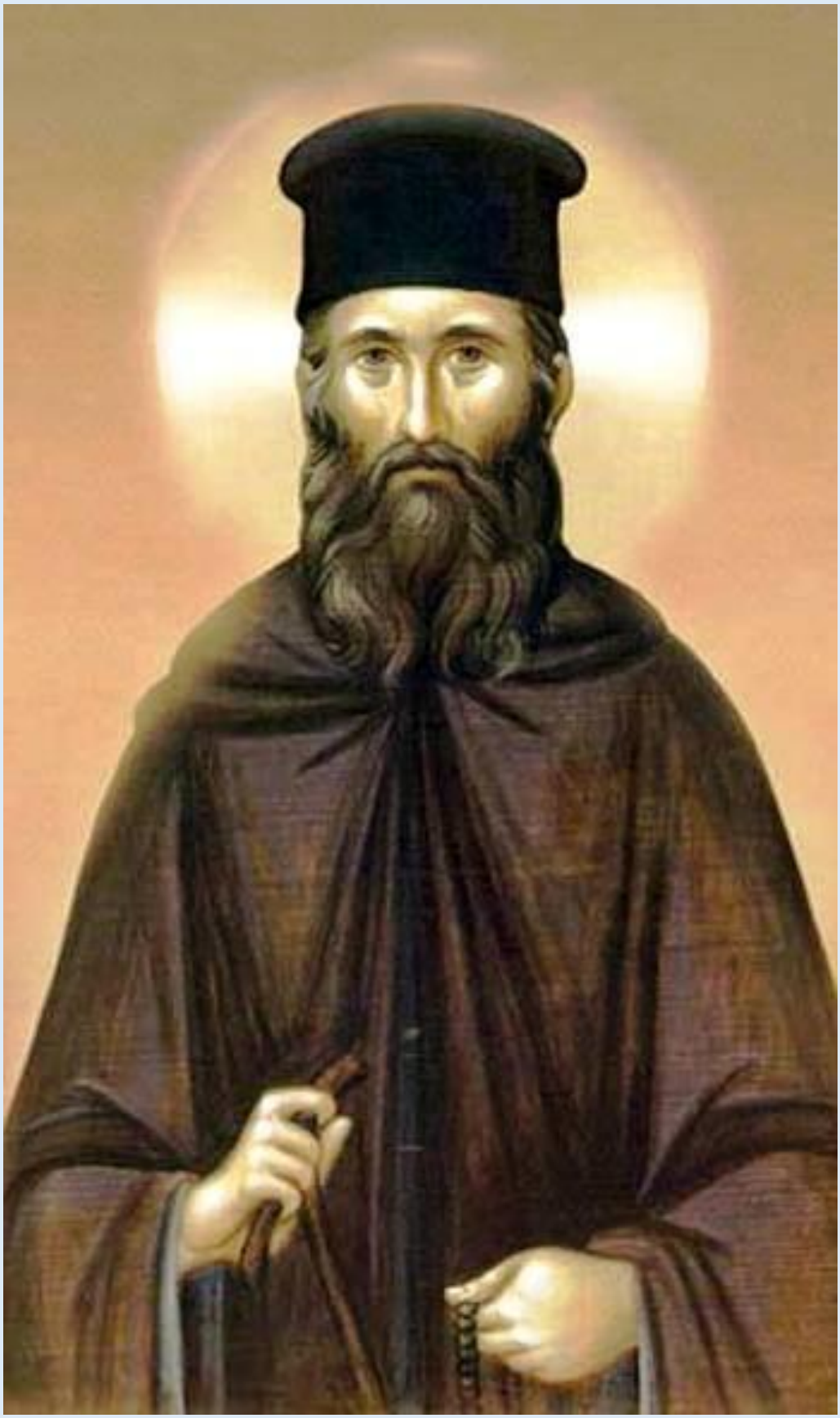

Sfântul
Cuvios
Ioan Iacob
de la Neamț

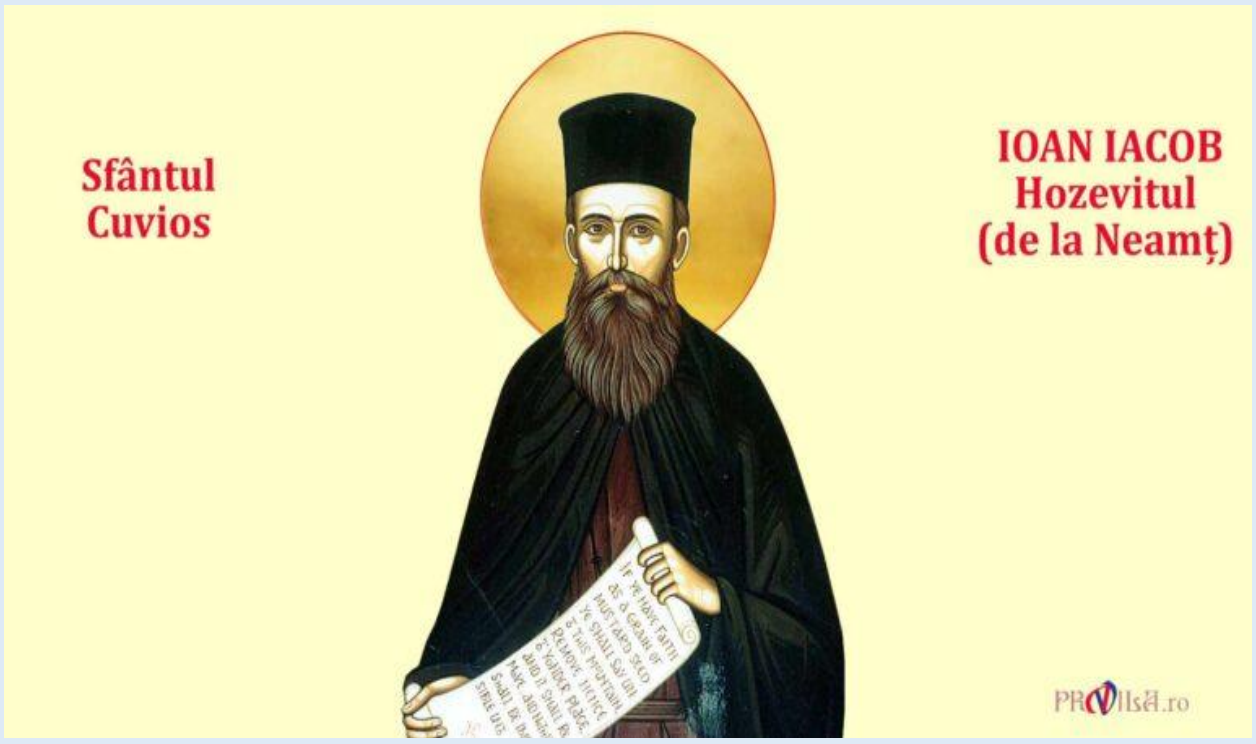
Sfântul
Cuvios
IOAN IACOB
Hozevitul
(de la Neamț)
PROVilsă.ro

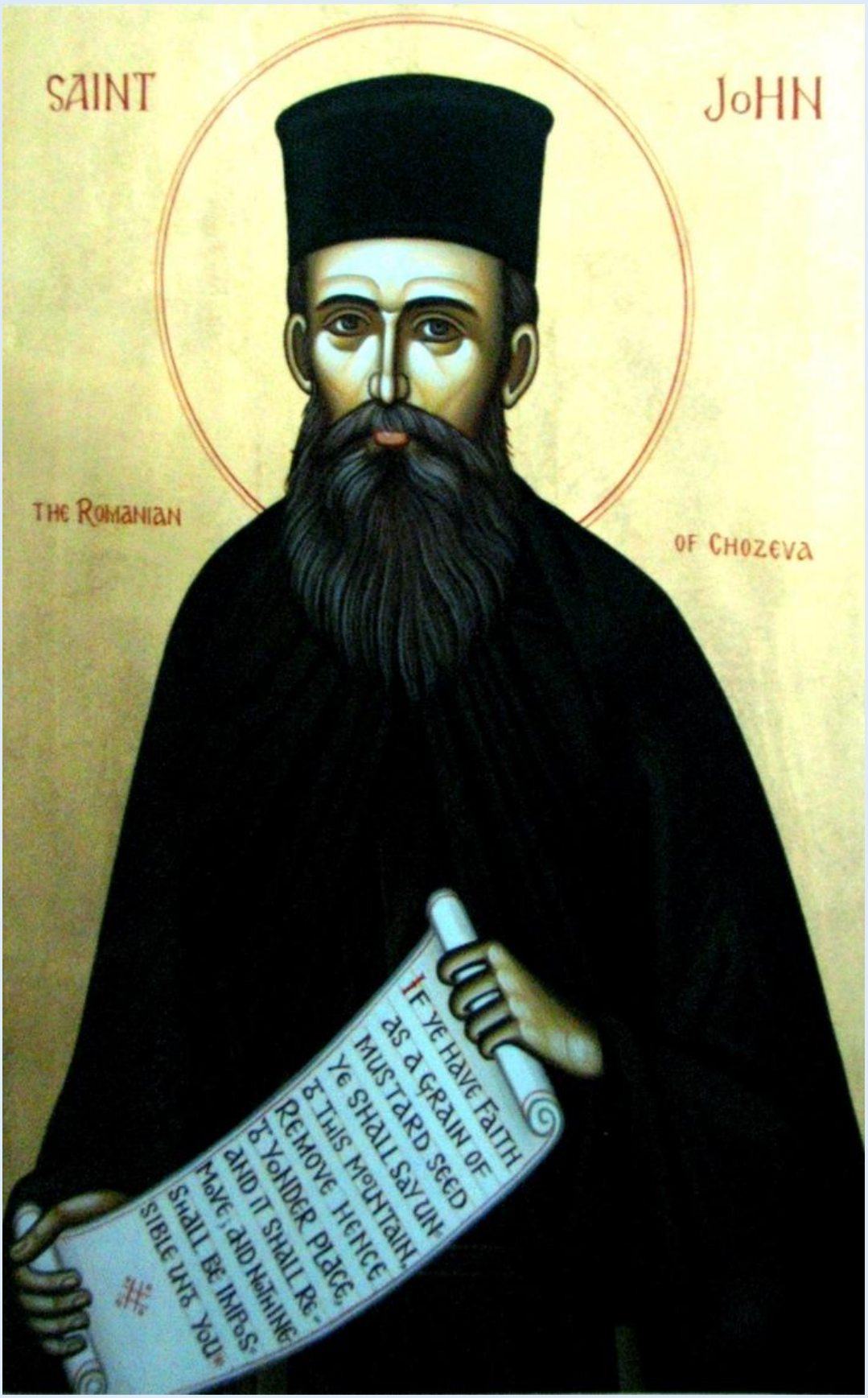
SAINT
JOHN
THE ROMANIAN
OF CHOZEVA
IF YE HAVE FAITH
AS A GRAIN OF
MUSTARD SEED
YE SHALL SAY UNTO
THIS MOUNTAIN,
REMOVE HENCE
TO YONDER PLACE,
AND IT SHALL RE-
MOVE; AND NOTHING
SHALL BE IMPOS-
SIBLE UNTO YOU.

IOAN cel NOU
SF. IERO SCHIMO NAH
HOZE VI TUL
din România
(Mstr. Neamțu)

IOAN cel NOU
SF. IERO SCHIMO NAH
HOZE VI TUL
din România

SF. CUV. IOAN IACOB HOZEVITUL
NU UITAȚI
DE ROMÂNI
ȘI DE
CREȘTINI

SF.
CUV.
IOAN
IACOB
DE LA NEAMȚ
Schitul Sf.Ilie
TAINA LUI
HRISTOS
CEA MARE
SE AFLĂ
ÎN INIMI
SMERITE

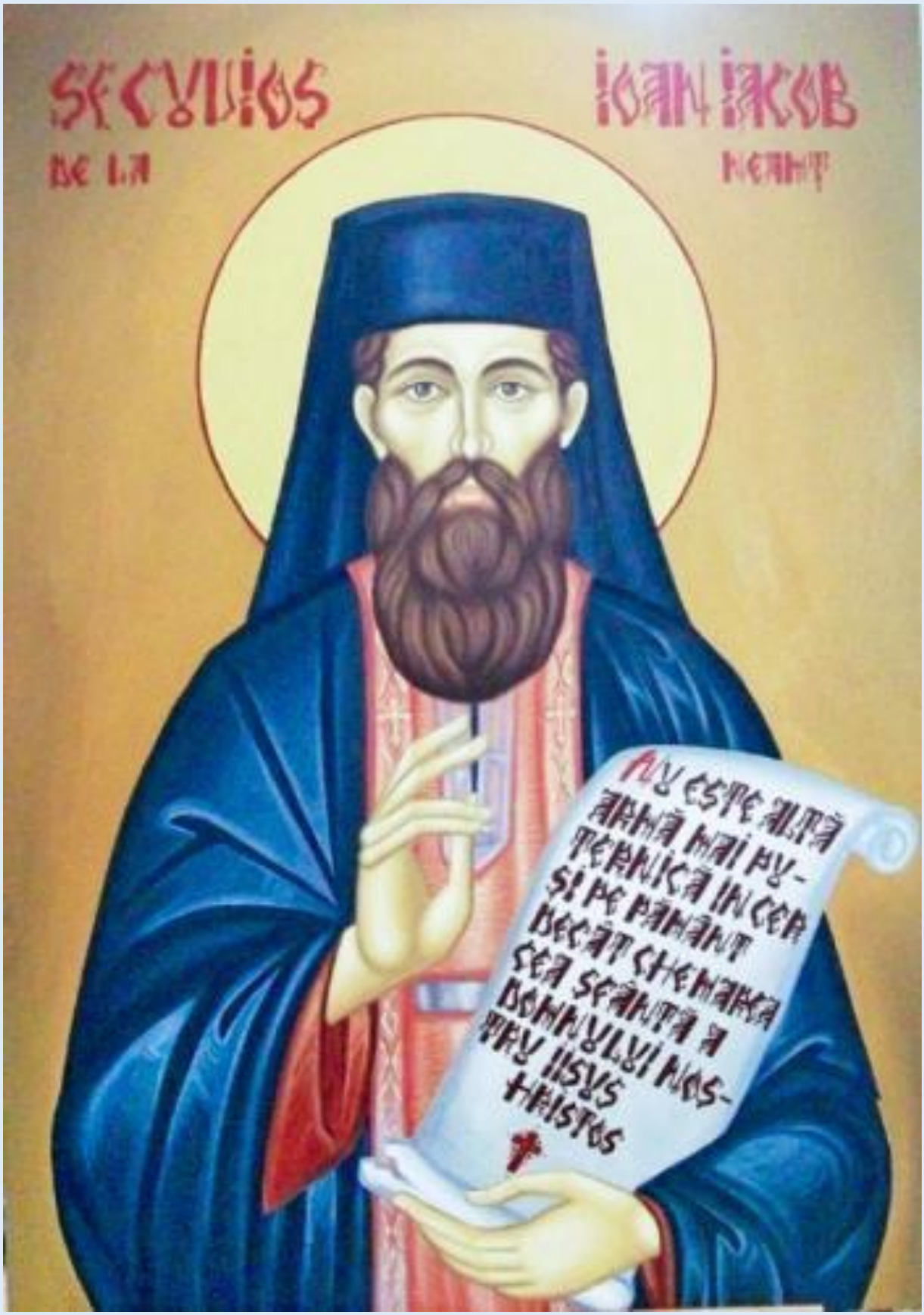
SECVLIOS
DE LA
IOAN IACOB
NEAMT
NU ESTE ALTĂ
ARMĂ MAI PU-
TERNICĂ ÎN CER
ȘI PE PĂMÂNT
DECÂT CHEMAREA
CEA SFÂNTĂ A
DOMNULUI NOS-
TRU IISUS
HRISTOS

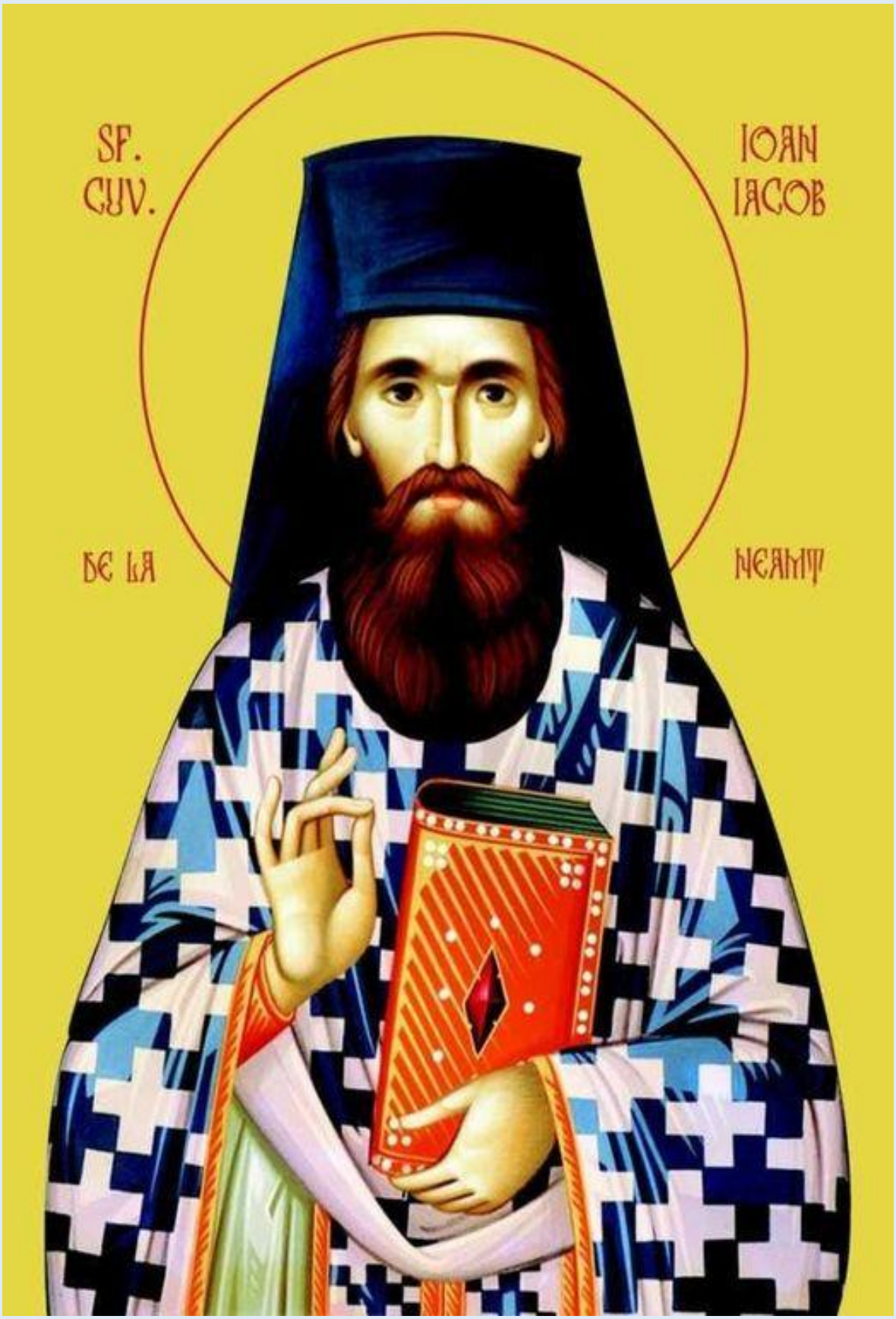
SF.
CUV.
IOAN
IACOB
DE LA
NEAMȚ

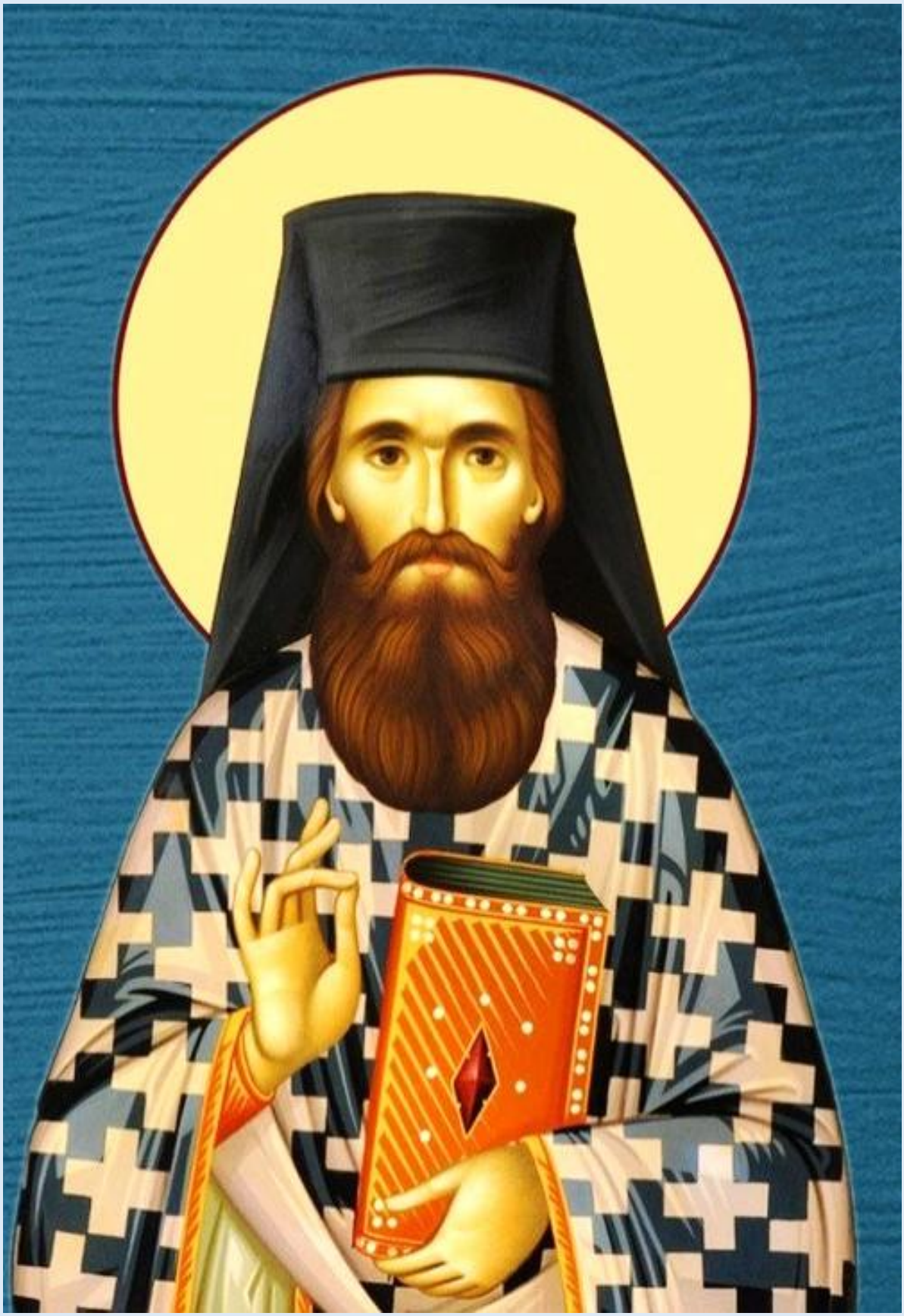

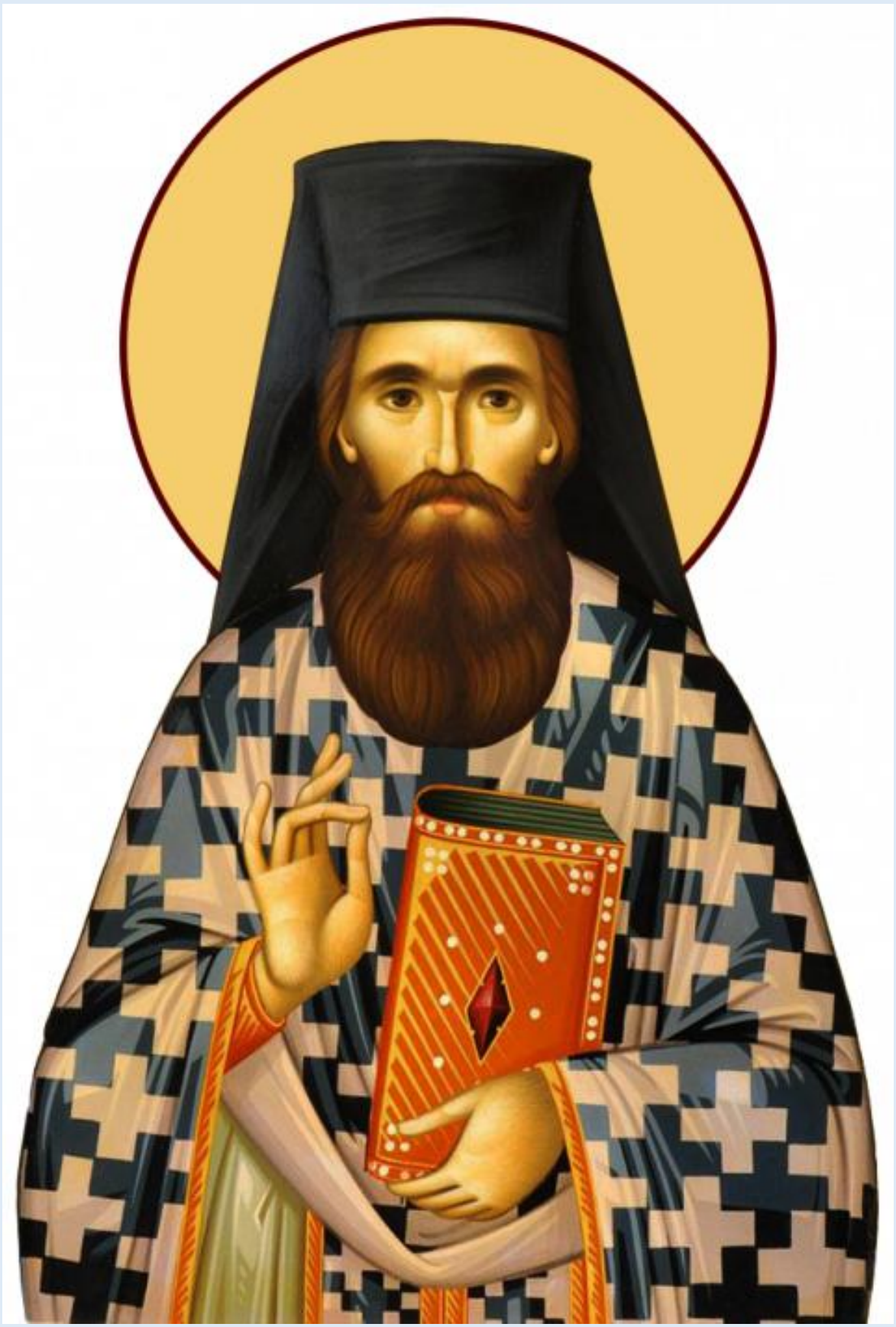

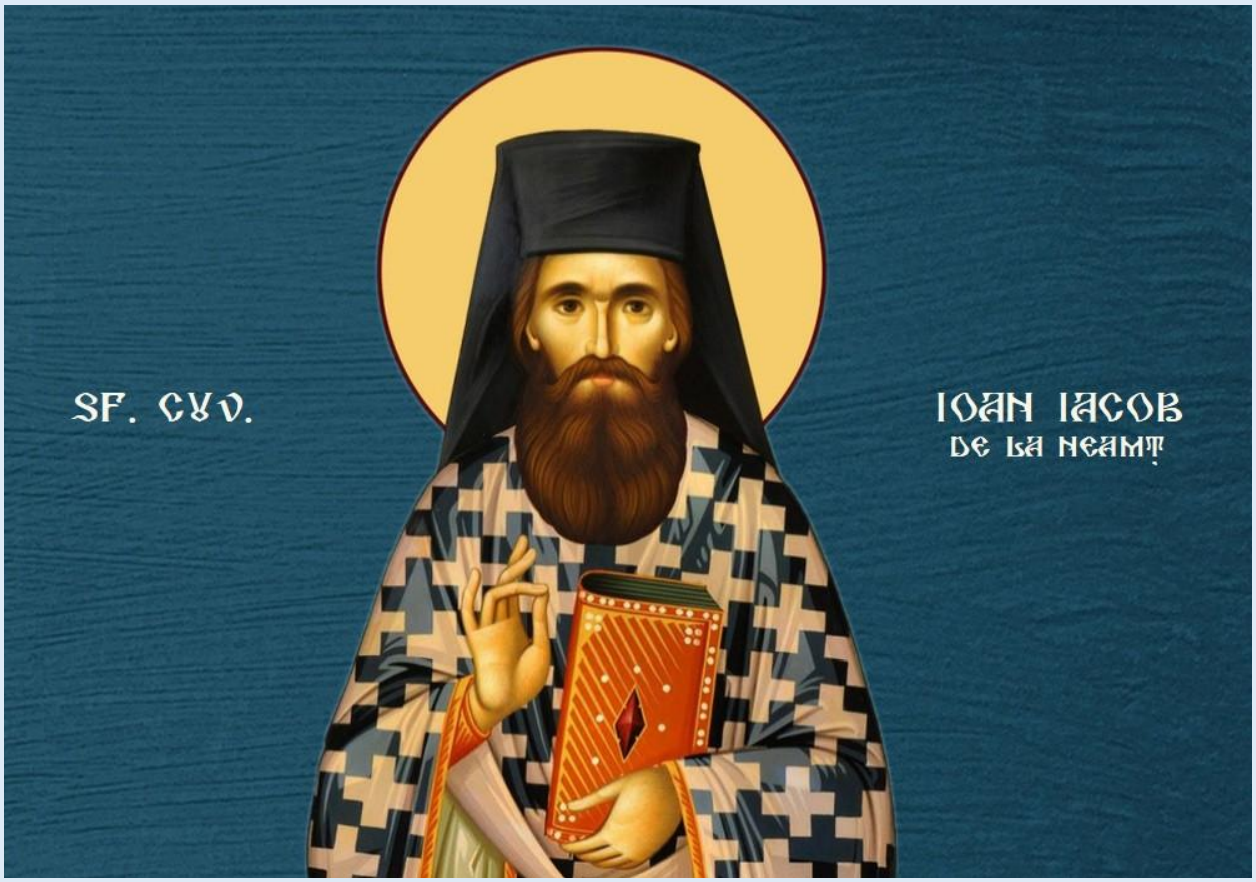
SF. CUV.
IOAN IACOB
DE LA NEAMȚ

IOAN IACOB
DE LA NEAMȚ
ZIARUL LUMINA

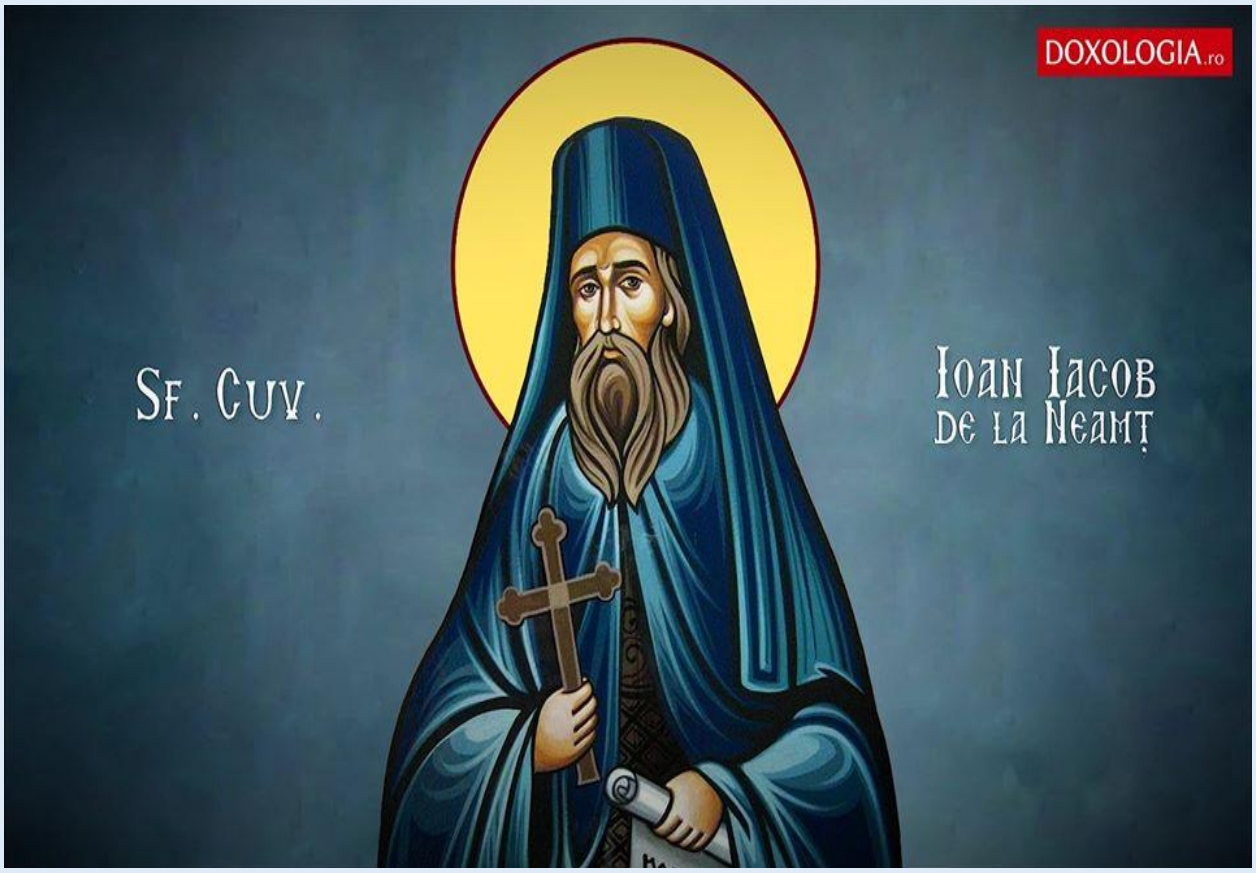
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Ioan Iacob
de la Neamț

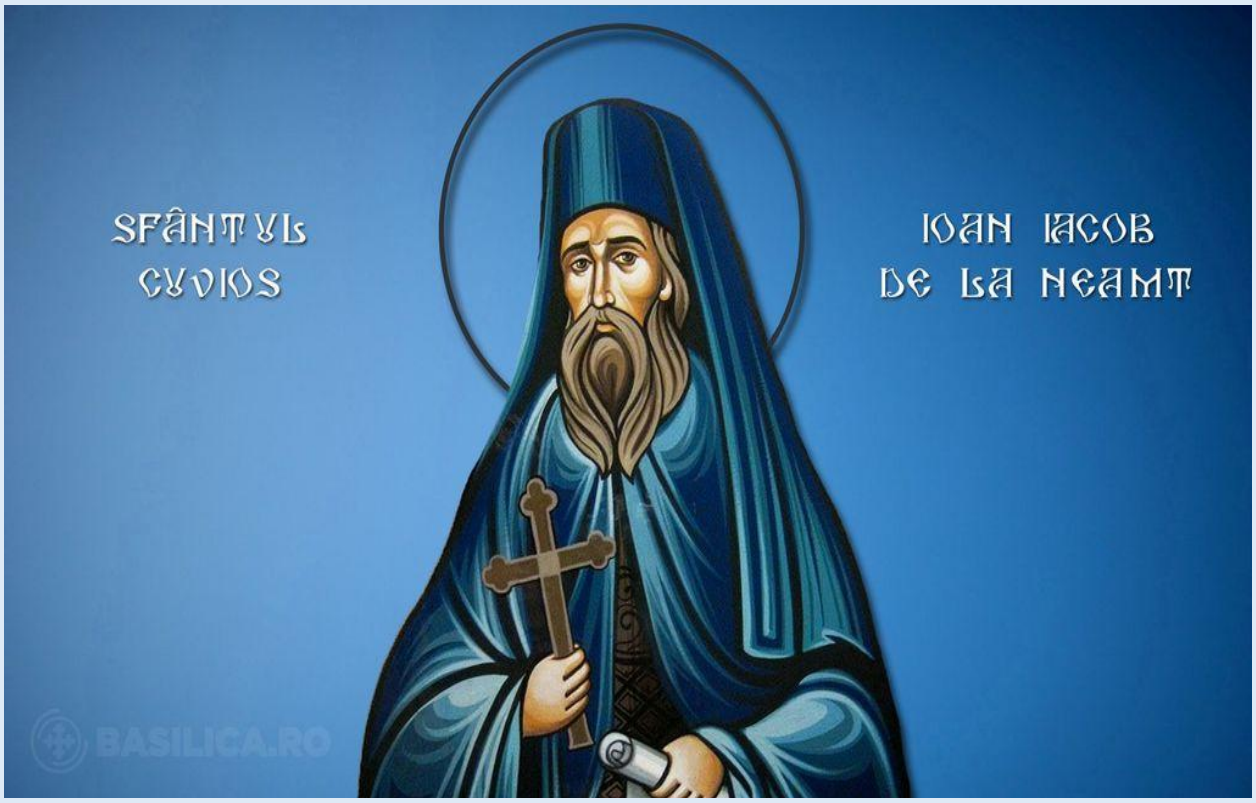
SFÂNTUL
CUVIOS
IOAN IACOB
DE LA NEAMȚ
BASILICA.RO

(Icoană din biserica Sfântului Ioan Iacob de la Seminarul "V. Costachi", Neamţ)

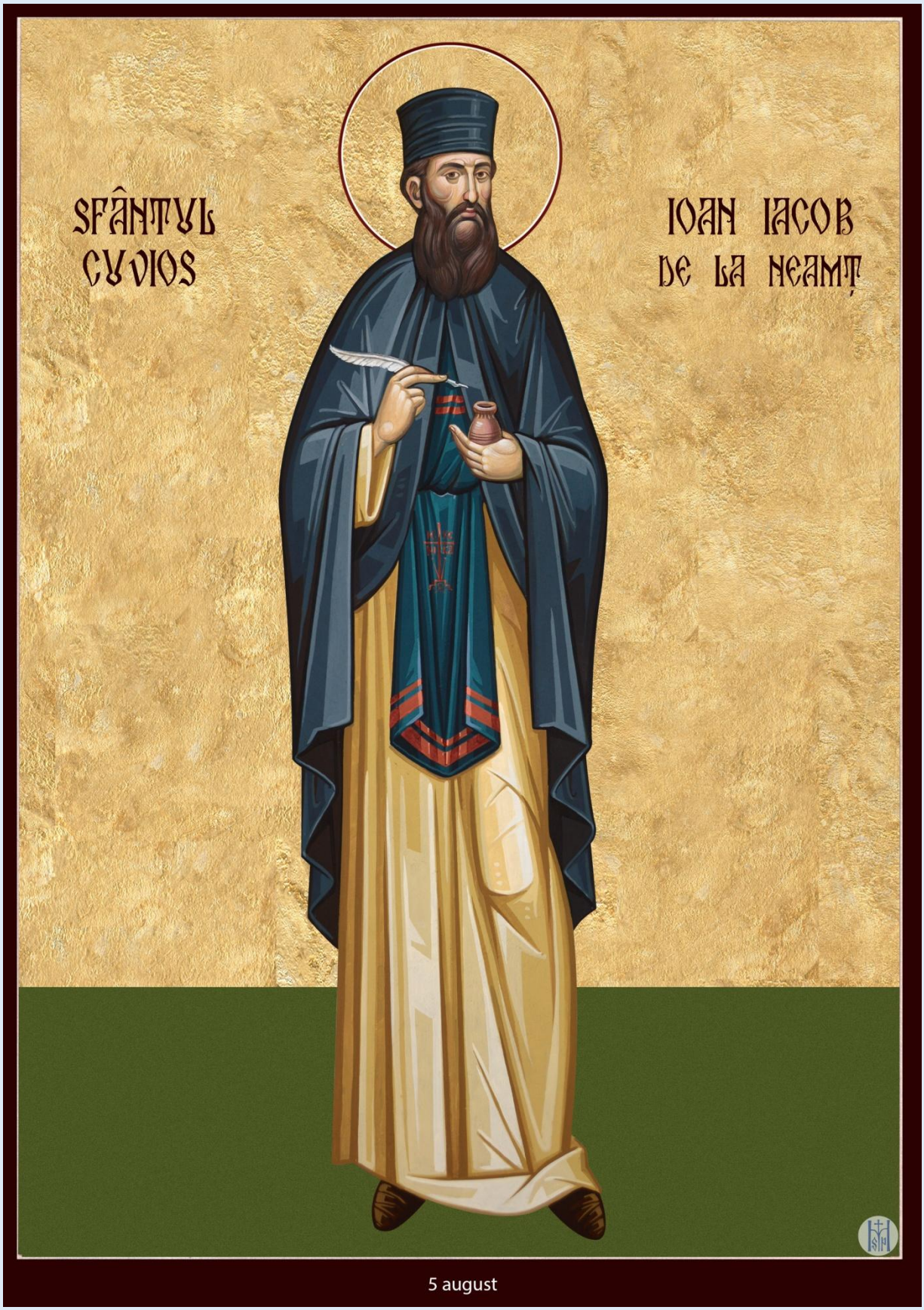

5 august

Icoana Sfântului Ioan Iacob la M-rea Dervent

Om al liniştii şi al rugăciunii, cu nimeni nu vorbeai, părinte decât cu Dumnezeu, cu sfinţii şi cu păsările cerului care te cinsteau şi zăboveau cu bucurie în jurul peşterii tale. Căci odihnindu-se Duhul Sfânt în inima ta, nimic nu mai doreai, decât pe Hristos, iubitul tău căruia roagă-te pentru sufletele noastre.

Icoana Sfântului Ioan Iacob la M-rea Sfântului Gheorghe Hozevitul

Sfinte părinte Ioane, împacă-ne cu Hristos prin pocăinţă şi frate cu frate prin iertare, ca să putem dobândi bucuria mântuirii şi pacea duhului.

Icoana Sfântului Ioan Iacob la Aşezământul românesc de la Ierusalim

Icoana Sfântului Ioan Iacob la Aşezământul românesc de la Ierihon

SF. CUV. IACOB
IOAN ROMANUL
SF. IER. GHEORGHE

†) Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț (5 August)

Fii pribegi ai Țării mele
Necăjiți între străini,
Nu uitați menirea voastră
De Români şi de Creştini!

ZIARUL LUMINA
ziarullumina.ro

Fii pribegi
ai țării mele.
Necăjiți printre
străini.
Nu uitați
mândra voastră,
de români
și de
creștini.

Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, Sfântul Ioan Iacob Hozevitul, Sfântul mucenic Serghie

VOIEVOD
STEFAN cel MARE
SF. CUV. IOAN IACOB
HOZEVITUL

CRĂINICENI: BUNICA MARIA CU NEPOTUL

LA MORMÂNTUL BUNICII
© doxologia.ro

SF. IOAN IACOB, VIETUITOR LÂ
MĂNĂSTIRE NEAMȚ
© doxologia.ro

SF. IOAN IACOB
LÂ
MĂNĂSTIRE
SF. GHE. HOZEVITUL ȘI
PEȘTERA SF. ANA
© doxologia.ro

SF. IOAN IACOB, EGUMEN LA SCHITUL SF. IOAN BOTEZĂTORUL LA IORDAN
© doxologia.ro

IACOB LA MĂNĂSTIREA SF. SAVA DIN ȚARA SFÂNTĂ

Bucură-te, Sfinte Ioane, părintele nostru, lauda României şi a întregii Ortodoxii!

Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, rugător neadormit pentru sufletele noastre

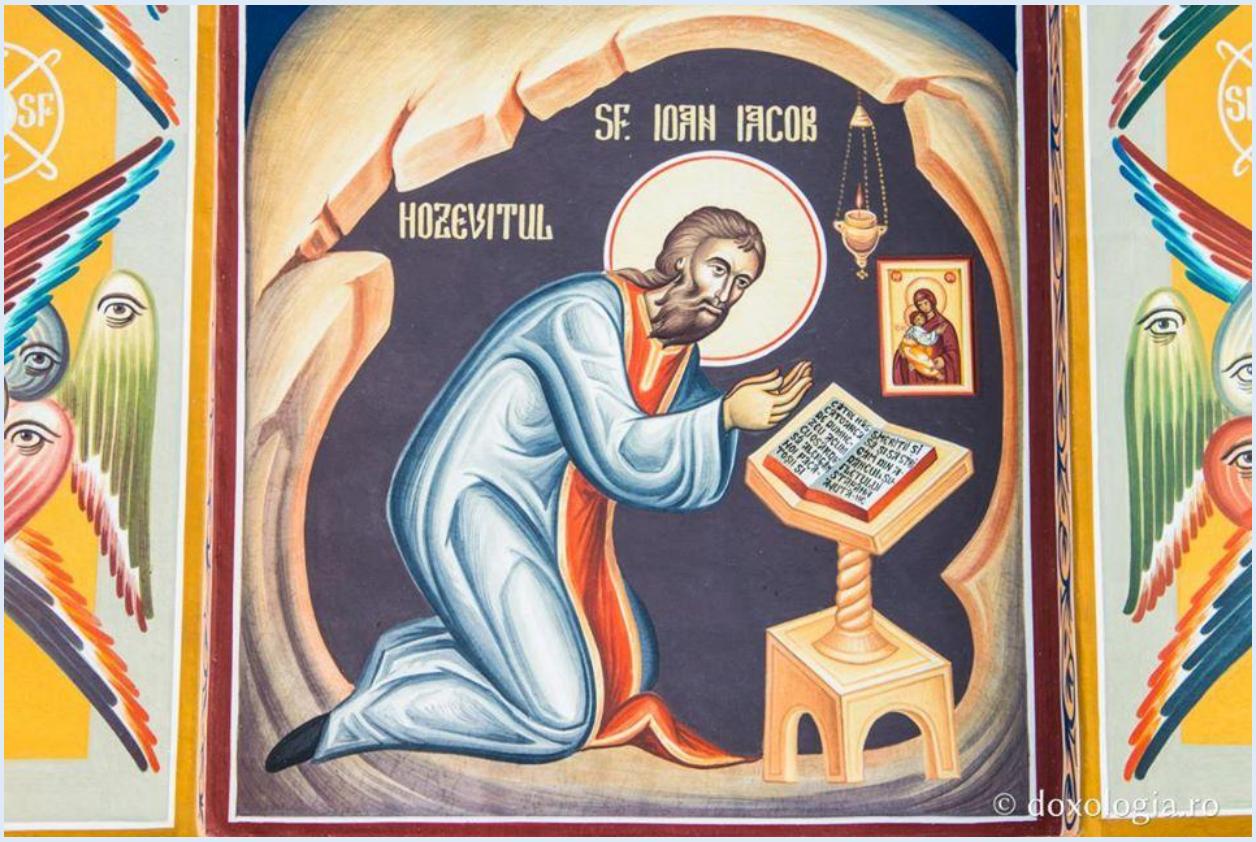
SF. IOAN IACOB
HOZEVITUL
© doxologia.ro

SF. IOAN IACOB
HOZEVITUL

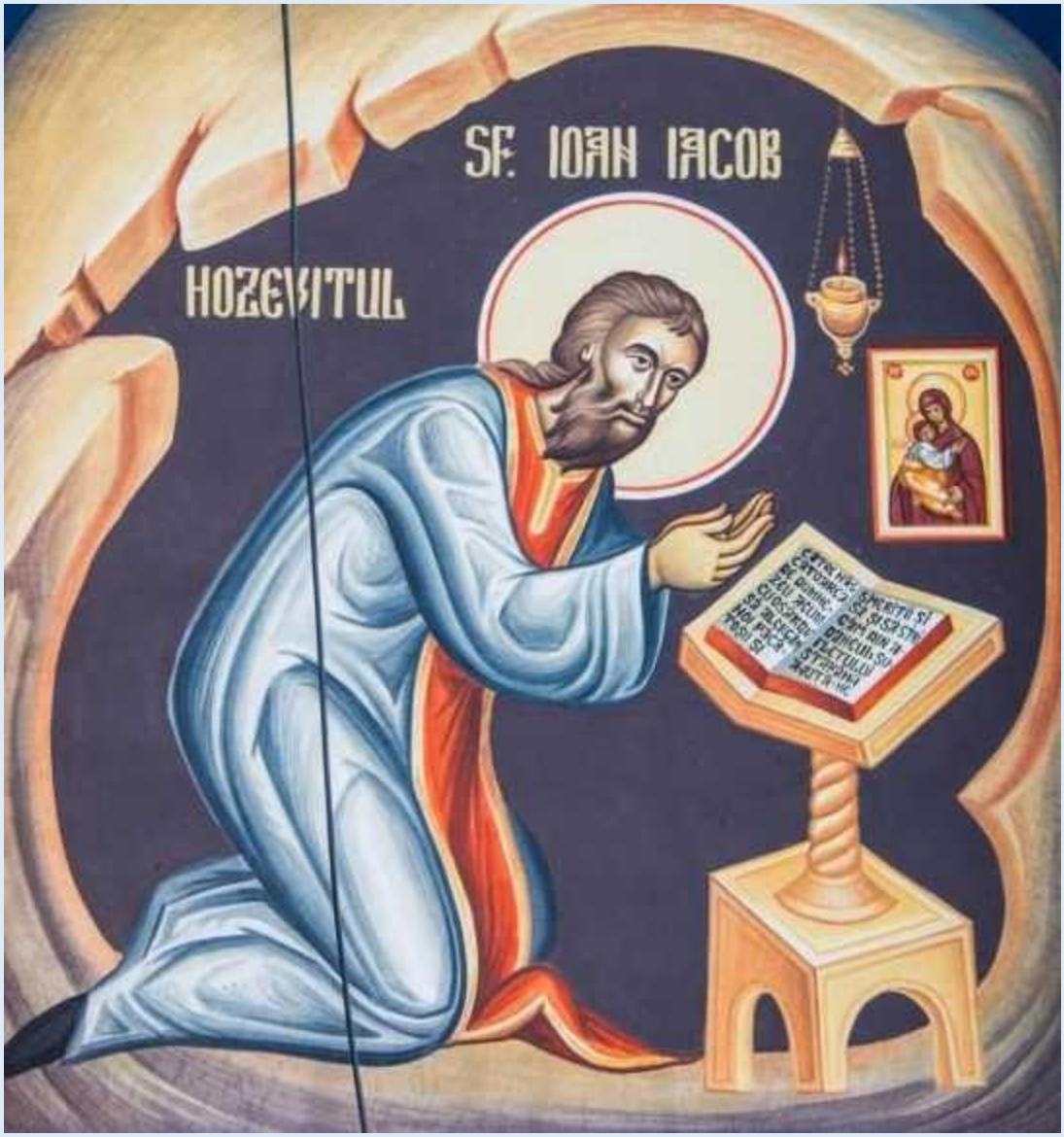
SF. IOAN IACOB
HOZEVITUL

BASILICA.RO
7
poeți
din
sinaxare
SF. PROROC DAVID
SF. IOAN IACOB HOZEVITUL
SF. IOAN DAMASCHIN
SF . EFREM SIRUL
SF. CASIANA
SF. NICOLAE VELIMIROVICI
SF. ROMAN MELODUL

6 sfinți și părinți din SATUL ROMÂNESC

SF. IOAN IACOB DE LA NEAMȚ
Satul Crăiniceni, Botoșani

PR. CLEOPA ILIE
Satul Sulița, Botoșani

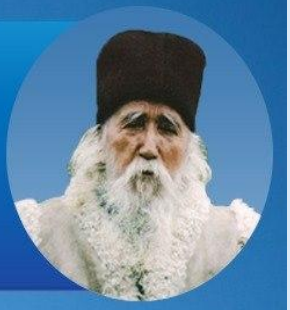

SF. TEODORA DE LA SIHLA
Satul Vânători-Neamț, Neamț

PR. PROCLU NICĂU
Satul Mitocul Bălan, Neamț

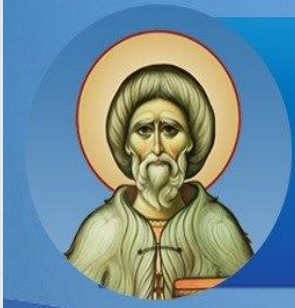

SF. GHEORGHE PELERINUL
Satul Șugag, Alba

PR. ARSENIE PAPACIOC
Satul Misleanu, Ialomița

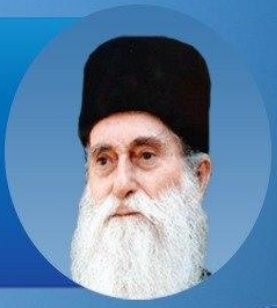

BASILICA.RO

CINE SUNT SFINȚII OCROTITORI AI DIASPOREI ROMÂNE?

BASILICA.RO

SF. CUV. IOAN CASIAN

originar din Dobrogea

a trăit în secolele IV-V

a scris mai multe cărți duhovniceşti, în special pentru monahi, incluse în Filocalie

SF. CUV. IOAN IACOB DE LA NEAMȚ

originar din jud. Botoșani

a trăit în secolul XX (1913 – 1960)

a fost stareț al Schitului Românesc de la Iordan și primul sfânt român din calendarul Bisericii Ierusalimului

SF. CUV. DIONISIE EXIGUUL

originar din Dobrogea

a trăit în secolele V-VI

a cerut Papei să nu se mai numere anii de la întemeierea Romei, ci de la naşterea lui Iisus Hristos

7 lucruri esențiale despre

Sf. Cuv. Ioan Iacob de la Neamț

- rămas orfan de mic și a fost crescut de bunica sa, Maria
- tatăl său a murit în 1916, ca erou în Primul Război Mondial
- a trăit 47 de ani, dintre care 27 ca monah
- a fost egumen al Schitului românesc „Sfântul Ioan Botezătorul" de pe Valea Iordanului
- a fost un om al rugăciunii, dar și poet
- este primul sfânt român din calendarul Bisericii Ierusalimului
- este ocrotitor al bibliotecarilor și al diasporei române

BASILICA.RO

Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț

Născut în satul Crăiniceni în secolul XX, Sfântul Ioan Iacob a rămas orfan de mic și a fost crescut de rude.

Având în inimă dorul călugăriei, se ruga Domnului să îl lumineze cu privire la calea pe care să pășească și atunci a auzit glas de sus care îi spunea: „Mănăstirea!”.

A intrat în obștea Mănăstirii Neamț, iar după o vreme a pornit spre Țara Sfântă, vrând să se retragă în pustie.

Sfântul scria versuri pe care le dădea pelerinilor. A intrat apoi în obștea Mănăstirii „Sfântul Gheorghe Hozevitul” și a petrecut într-o peșteră șapte ani.

Simțindu-și sfârșitul, la vârsta de 47 de ani, s-a împărtășit și a trecut la Domnul.

portal ortodox
DOXOLOGIA.ro

FRATE!

DE-TI ESTE SUFLETUL ZDROBIT DE CUMPLITELE SARCINI ALE VIEȚII ȘI NIMENEA NU SE APROPIE DE TINE PENTRU CA SĂ ȚI LE RIDICE, INTRĂ ÎN BISERICA DOMNULUI ȘI CERE DE LA **EL** IZBĂVIRE PRIN **RUGĂCIUNE**.

DE SIMȚI INIMA PUSTIE DE ORICE ADEVĂRATĂ BUCURIE IN MIJLOCUL TUTUROR INȘELĂCIUNILOR LUMII ACESTEIA, VINO INAINTEA ALTARULUI, CAZI ÎN GENUNCHI ȘI **TE ROAGĂ**.

TOT CE STRIVEȘTE, PĂCATUL TĂU SAU AL ALTORA, SLĂBICIUNEA, ISPITA, BOALA SAU SĂRĂCIA, NUMAI CU UN SUFLET PUTERNIC, LUMINAT PRIN RUGĂCIUNE, POATE FI ÎNLĂTURAT.

DECI ROAGĂ-TE.

RUGĂCIUNEA ESTE PENTRU SUFLETUL TĂU, CEEA CE ESTE RESPIRAȚIE PENTRU TRUP, AERUL ȘI ARIPILE PENTRU PĂSĂRI, APA PENTRU PEȘTI. FĂRĂ DE RUGĂCIUNE SMERITĂ, FIERBINTE ȘI STĂRUITOARE, NU ESTE CU PUTINȚĂ CA SĂ TRĂIM ȘI SĂ BIRUIM DURERILE ÎN MIJLOCUL LUMII ACESTEIA.

ATÂT TRĂIM CÂT NE RUGĂM.

DE ACEEA, IUBITE CREȘTINE, ORI DE CÂTE ORI TREC PAȘII TĂI PE DINAINTEA UNEI SFINTE BISERICI DESCHISE, TU NU TRECE NEPĂSĂTOR MAI DEPARTE ȘI NICI NU TE MULȚUMI NUMAI CU O SIMPLĂ CRUCE FĂCUTĂ PE CHIPUL TĂU.

INTRĂ ÎNĂUNTRUL EI, APRINDE O LUMÂNARE SMERITĂ ÎN FAȚA ALTARULUI ȘI CAZI ÎN GENUNCHI PENTRU O CLIPĂ ÎN FAȚA ÎNDURĂRII DOMNULUI CARE LOCUIEȘTE ÎNTR-ÎNSUL.

ȘI VEI VEDEA CUM PE DATĂ TE VEI RIDICA LUMINAT ȘI [illegible] DE AJUTORUL CELUI CARE ESTE DUMNEZEUL TĂU.

SĂ FRATE NU UITA CĂ TOATĂ ÎNȚELEPCIUNEA VIEȚII STĂ CUPRINSĂ TAINIC ÎN ACESTE TREI CUVINTE:

ROAGĂ-TE! ROAGĂ-TE! ROAGĂ-TE!

~~ȘI PENTRU CA RUGĂCIUNEA TA SĂ FIE ÎMPLINITĂ.~~

DEGRAB, SĂ O UNEȘTI CU POSTUL, MILOSTENIA, IERTAREA ȘI SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE.

Smerită cugetare arată
nu cel ce se defăimează pe sine;
căci cum se va răbda pe sine?
Ci cel care, ocărât fiind de altul
nu-şi micşorează dragostea faţă
de acesta.
Sfântul Ioan de la Neamț
BASILICA.RO

Smerită cugetare arată
nu cel ce se defăimează
pe sine, ci cel care,
ocărât fiind de altul
nu-şi micşorează dragostea
față de acesta.
Sfântul Ioan de la Neamț
BASILICA.RO

Craiasa alegandu-te
Ingenunchem rugandu-te,
Inalta-ne, ne mantuie
Din valul ce ne bantuie;
Fii scut de intarire
Si zid de mantuire,
Privirea-ti adorata
Asupra-ne coboara,
O, Maica prea curata
Si pururea Fecioara,
Marie!

Mihai Eminescu

LA USA MILOSTIVIRII

de Sf. Ioan Iacob - Hozevitul

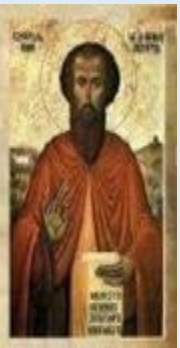

1
Preasfânta Maica si Fecioara,
Nadejdea sufletului meu,
Tu esti a mea mijlocitoare
La Milostivul Dumnezeu.

2
De n-ar avea în ceruri lumea
Rudenie de pe pamânt,
Atunci ar fi pustie viata,
Asemenea unui mormânt!

3
De nu erai Tu primavara
A veacului întelenit,
Ar fi ramas de-a pururi iarna
Si soarele n-ar fi zâmbit.

4
De n-ai fi revarsat Tu zorii
Peste pamântul adormit,
Atuncea umbra cea de moarte
Ar fi ramas fara sfârsit.

5
Iar astazi, Preacurata Maica,
Când toti ne-am abatut la rau,
De nu Te vei ruga fierbinte
Ne paraseste Fiul Tau!

6
Trimite semn de pocainta
Poporului nedumerit
Si ada iarasi la credinta
Pe sufletul cel ratacit!

7
Dezleaga, Preacurata Maica,
Catusele celor robiti
Si daruieste-le rabdare
Crestinilor napastuiti!

Ajore (A. J.)

O, om!... Ce mari răspunderi ai
De tot ce faci pe lume
- De tot ce spui în scris sau grai,
De pilda ce la alții-o dai
Căci ea mereu spre Iad sau Rai
Pe mulți o să-i îndrume.

Ai spus o vorbă - vorba ta,
Mergând din gură-n gură,
va veseli sau va-ntrista,
Va curăți sau va-ntina,
Rodind sămânța pusă-n ea
De dragoste sau ură.

Scrii un cuvânt - cuvântul scris
E-un leac sau e-o otravă!
Tu vei muri, dar tot ce-ai zis
Rămâne-n urmă-un drum deschis
Înspre Infern sau Paradis
Spre-ocară sau spre slavă.

O, OM,
Sfantul Ioan Iacob Hozevitul de la Neamt

Troparul Sfântului Cuvios Ioan Iacob Hozevitul

5 August - Glasul 8

Întru tine, Părinte, cu osârdie
s-a mântuit cel după chip, căci
lăsând lumea și patria ta, ai
luat Crucea lui Hristos și în
valea Iordanului te-ai așezat
spre nevoință. Pentru
aceasta și cu îngerii acum
se bucură, Cuvioase
Părinte Ioane, duhul tău.
Roagă-te lui Hristos
Dumnezeu să mântuiască
sufletele noastre.

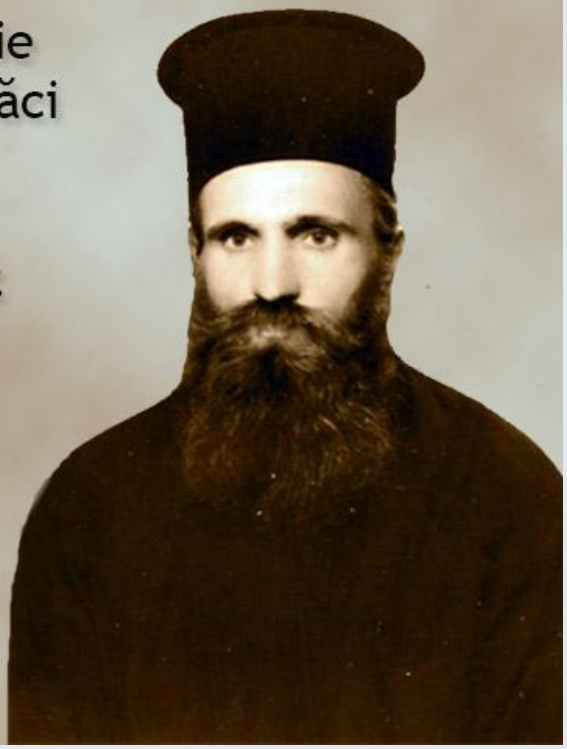

05 august
Sf. Ioan Iacob de la Neamț:

Prietenia cea cu lumea
Te lasă singur la mormânt
Şi numai "faptele credinţii"
Tovarăşi, mai departe, sunt!

basilica.ro

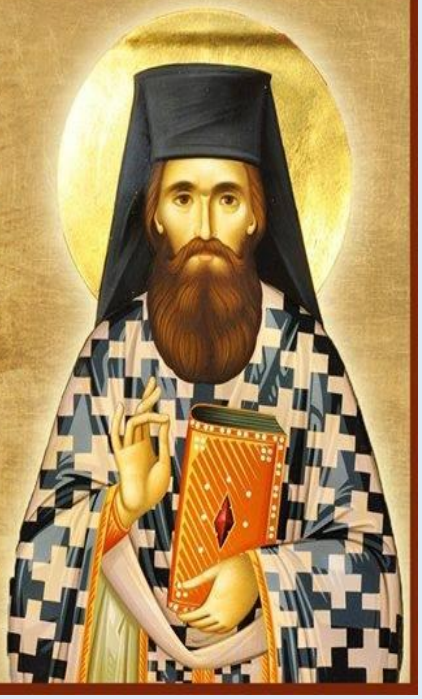

Sfântul Ioan aduce bucurie în sufletele tuturor celor care îl iubesc pe Hristos.

Icoana Sfântului Ioan Iacob la Schitul Lacu

Fericite părinte Ioane ajungând în lumina cerului şi în ceata sfinţilor, nu înceta a te ruga pentru noi fiii tăi cei ce cu dragoste te cinstim pe tine.

Întru tine s-a odihnit Hristos, împreună cu Tatăl şi cu Duhul iar întru noi stăpâneşte păcatul şi grjile cele trecătoare. Tinde spre noi mână de ajutor, părinte, deşteaptă-ne la pocăinţă şi prin rugăciunile tale. Învredniceşte-ne să odihnim pe Duhul Sfânt în inimile noastre. ***Ajută-ne, părinte, să ne adăpăm şi noi din liniştea şi pacea Duhului Sfânt.***

Binecuvântează-ne, bunule ostaş al lui Hristos, iubitorule de nevoinţă, care ai iubit pustia ca o căprioară şi cu sabia rugăciunilor tale ai tăiat capetele nevăzuţilor vrăjmaşi şi te-ai numărat cu sihaştrii şi cu sfinţii cei de demult.